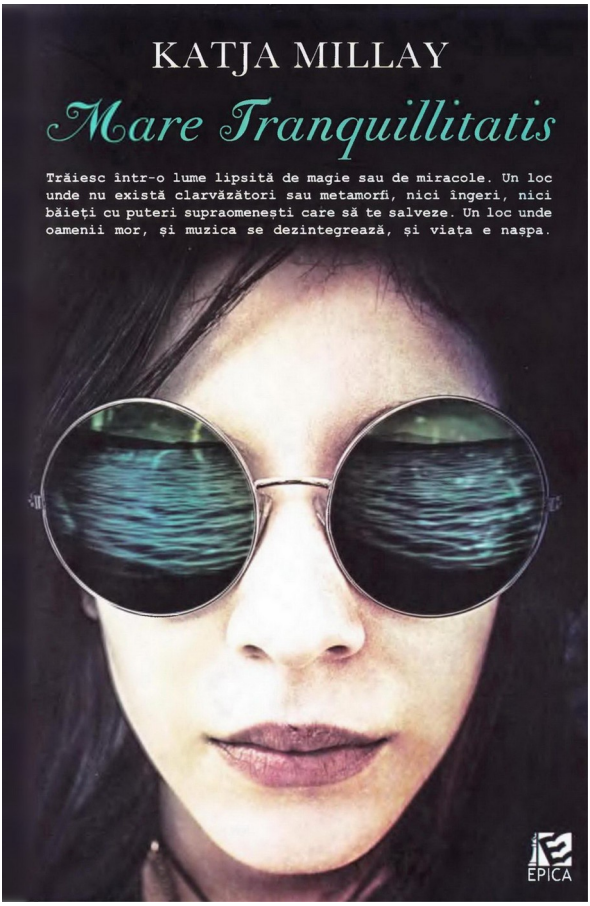
KATJA MILLAY
Mare Tranquillitatis
Trăiesc într-o lume lipsită de magie sau de miracole. Un loc unde nu există clarvăzători sau metamorfi, nici îngeri, nici băieți cu puteri supraomenești care să te salveze. Un loc unde oamenii mor, și muzica se dezintegrează, și viața e naspa.
EPICA

KATJA MILLAY

MARE TRANQUILLITATIS

Fostul copil-minune al pianului, Nastya Kashnikov, îşi doreşte două lucruri: să treacă prin anii de liceu fără să i se afle trecutul şi să-l facă pe băiatul care i-a răpit totul – identitatea, spiritul, dorinţa de a trăi – să plătească pentru asta. Povestea lui Josh Bennett nu e un secret: toţi cei pe care i-a iubit au fost luaţi din viaţa lui, iar acum ajuns la vârsta de şaptesprezece ani, x nu i-a mai rămas nimeni.

Acum, tot ce vrea este să fie lăsat în pace, iar cei din jur îi îngăduie acest lucru, fiindcă atunci când numele îţi devine sinonim cu moartea, toţi tind să păstreze distanţa. Toţi, în afară de Nastya, misterioasa lui colegă, nou-venită în şcoală, care tot îi apare în cale şi nu pleacă până când nu i se infiltrează în toate aspectele vieţii. Dar, cu cât o cunoaşte mai bine, cu atât mai enigmatică i se pare.

Mare Tranquillitatis este o lectură complexă, bogată, intensă, cu o naraţiune genial construită despre un tânăr singuratic şi o tânără fragilă emoţional, şi despre miracolul celei de-a doua şanse.

www. edituraepica. ro

Teens Love BOOKS

Teens Love

Ficţiune contemporană pentru tineri coperţi: & 2013 Alexandra şi Cristian Crisbăşan Concept grafic copertă: 2013 Cristian Crisbăşan

The Sea of Tranquility, Katja Millay 2012

Originally published by Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.
ISBN: 978 – 606 – 93335 – 6 – 3 Bucureşti, 2013
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MILLAY, KATJA
Mare Tranquillitatis / Katja Millay; trad.:
Adrian Deliu.
— Bucureşti: Epica, 2013 ISBN 978 – 606 – 93335 – 6 – 3
KATJA MILLAY
Mare Tranquilitatis
Traducere din limba engleză şi note de Adrian Deliu

În memoria tatălui meu Pentru că aşa a zis el

Prolog

Îmi detest mâna stângă. Detest s-o privesc. O detest când îmi şovăie, şi tremură, şi-mi aminteşte că identitatea mea s-a dus. Dar o privesc chiar şi-aşa, pentru că, totodată îmi aminteşte şi că o să-l găsesc pe cel care mi-a luat totul. O să-l omor pe băiatul care m-a omorât, iar când o să-l omor, o s-o fac cu mâna mea stângă.

Capitolul 1

Nastya

Moartea chiar nu e atât de rea, după ce-ai trecut prin ea o dată. Iar eu am trecut. Nu-mi mai e frică de moarte acum. Mi-e frică de tot restul.

Luna august, în Florida, înseamnă trei lucruri: arşiţă, umiditate înăbuşitoare şi *şcoală.* N-am mai fost la şcoală de peste doi ani. Asta dacă nu pui la socoteală statul la masa din bucătărie şi lecţiile primite de la propria mamă, iar eu nu le pun. E vineri. Ultimul meu an de liceu debutează luni, şi încă nu m-am înscris. Dacă nu mă duc azi, n-o să mai am orar pentru luni dimineaţă, şi-o să trebuiască să aştept la secretariat ca să-l primesc. Cred că aş prefera să sar peste secvenţa din filmele proaste ale anilor ’80, în care intru în clasă cu întârziere, în prima zi de şcoală, şi toată lumea se simte obligată să se întrerupă din ceea ce face ca să se holbeze la mine, pentru că, deşi n-ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla vreodată, tot naşpa ar fi.

Mătuşa mea opreşte maşina în parcarea liceului Mill Creek Community, cu mine în dreapta. E un liceu tipic. Cu excepţia culorii infecte a zidurilor şi a numelui de pe placa de la intrare, e copia fidelă a ultimului liceu pe care l-am frecventat. Margot – m-a pus să las baltă partea cu „mătuşa”, fiindcă o făcea să se simtă bătrână – opreşte radioul pe care l-a lăsat să zbiere pe tot drumul încoace. Noroc că a fost scurt, fiindcă sunetele puternice mă calcă pe nervi. Nu zgomotul în sine mă deranjează, ci doar faptul că e prea tare. Zgomotele puternice fac imposibilă auzirea celor uşoare, şi zgomotele uşoare sunt cele de care trebuie să te temi. Acum, mă descurc, fiindcă suntem în maşină, şi eu mă simt, de obicei, la adăpost în maşini. Afară e o cu totul altă poveste. Afară nu mă simt niciodată în siguranţă.

— Maică-ta aşteaptă să-i dăm un telefon după ce terminăm aici, mă informează Margot.

Maică-mea aşteaptă o mulţime de lucruri pe care n-o să le aibă niciodată. În ansamblul situaţiei, un apel telefonic nu e o pretenţie prea mare, dar asta nu înseamnă că-l va şi primi.

— Poţi măcar să-i dai un mesaj. Patru cuvinte. *Înscris. Totul e bine.* Şi, dac-o să te simţi cu adevărat generoasă, poţi chiar să trânteşti la sfârşit şi o faţă din aia zâmbitoare.

O privesc pieziş de pe scaunul din dreapta. Margot e soră cu mama, mai mică decât ea cu zece ani bătuţi pe muchie. E opusul mamei în aproape toate privinţele. Nici măcar nu seamănă cu ea, ceea ce înseamnă că nu seamănă nici cu mine, dat fiind că eu sunt copia la indigo a mamei. Margot are părul blond închis cu reflexe cenuşii, ochi albaştri şi un ten permanent bronzat, pe care şi-l menţine cu uşurinţă lucrând nopţile şi aţipind pe marginea piscinei în timpul zilei; face asta, cu toate că e asistentă medicală, şi ar trebui să-şi dea seama că nu e bine. Eu am tenul palid, ochi căprui închis, şi părul lung, ondulat, cât pe ce să fie negru. Ea arată de parcă locul ei ar fi într-o reclamă la Coppertone[1]. Eu arăt de parcă locul mi-ar fi într-un sicriu. Trebuie să fii ţicnit ca să crezi că suntem rude, chiar dacă e unul dintre puţinele lucruri ştiute despre mine care să fie şi adevărate.

Încă are zâmbetul ăla fudul pe chip, ştiind că, şi dacă nu m-a convins să-i fac mamei pe plac, măcar tot mi-a înfipt un ghimpe de vinovăţie. E imposibil să nu-ţi placă Margot, chiar şi să încerci foarte, foarte serios, ceea ce mă face s-o urăsc un pic din cauză că n-aş putea să fiu niciodată ca ea. M-a primit în casa ei, nu pentru că n-aş avea unde altundeva să stau, ci pentru că n-aş suporta să stau oriunde altundeva. Norocul ei e că nu va fi nevoită să mă vadă decât în trecere, pentru că, de îndată ce-o să înceapă şcoala, rareori o să ne mai nimerim acasă în acelaşi timp. Chiar şi-aşa, mă îndoiesc că primirea în gazdă a unei adolescente ursuze şi acrite ar fi primordială în planurile de perspectivă ale unei femei abia trecute de treizeci de ani.

[1] Brand celebru în S.U.A. Pentru cremele de protecţie solară.

Eu n-aş fi făcut aşa ceva, dar, în definitiv, eu nu sunt o fiinţă prea agreabilă. Poate de-asta şi fug ca de dracu' de persoanele care mă iubesc cel mai mult. Dac-aş putea să stau singură, aş sta, bucuroasă. Prefer să fiu singură, decât să mă prefac că mi-e bine. Dar nu am niciodată posibilitatea să aleg. Aşa că mă mulţumesc să stau cu cineva care, cel puţin, nu mă iubeşte chiar atât de mult. Îi sunt recunoscătoare lui Margot. Nu că i-aş şi spune-o vreodată. Nu că i-aş spune ei ceva. Că nu-i spun.

Când intru, secretariatul e un focar de vânzoleală. Sună telefoane, zbârnâie copiatoare, voci peste tot. Sunt trei cozi înşirate către ghişeele din faţă. Nu ştiu la care să mă aşez, aşa că aleg rândul cel mai apropiat de uşă, sperând c-o să fie bine. Margot se strecoară prin spatele meu şi imediat mă trage deoparte, pe lângă toţi cei care stau la rând, până la secretară. Norocul ei că am văzut-o când a venit, fiindcă altfel, în secunda în care şi-a pus mâna pe braţul meu, s-ar fi trezit trântită cu faţa la podea şi genunchiul meu în spinare.

— Avem întâlnire cu domnul Armour, directorul, rosteşte ea, autoritară. Margot, adulta responsabilă.

Ea joacă azi rolul mamei mele. E o latură a ei pe care n-o văd în fiecare zi. Preferă rolul de mătuşă de gaşcă. N-are copii, aşa că aici se cam depăşeşte puţin. Eu nici măcar nu ştiusem că aveam programată o întâlnire, dar acum îi văd raţiunea. Secretara, o femeie trecută de cincizeci, cu o înfăţişare dezagreabilă, ne face semn spre vreo două scaune de lângă o uşă închisă, din lemn negru.

Nu trebuie să aşteptăm decât vreo câteva minute, şi nimeni nu mă remarcă, nici nu ia act de prezenţa mea. Anonimatul e plăcut. Sunt curioasă cât o să mai dureze. Îmi cobor privirea şi mă examinez. Nu m-am gătit pentru vizita de azi. Mă aşteptam să intru, să completez câteva formulare, să le predau câteva fişe medicale, şi cu asta, să termin. Nu mă aşteptam la roiurile de elevi îngrămădiţi în secretariat. Sunt în blugi şi un tricou negru decoltat în V,

ambele un pic – bine, un pic cam mult – mai strâmte decât ar fi cazul, dar altfel, total banale. Pantofii sunt capitolul la care am făcut eforturi. Negri, cu toc cui. Unsprezece centimetri de dementă. Nu mă folosesc de ei atât ca să mă înalţe, deşi aş avea mare nevoie de asta, cât pentru efect. Nu m-aş fi chinuit cu ei azi, doar că simţeam nevoia de antrenament. Echilibrul mi s-a îmbunătăţit pe ei, dar tot mi-am zis că o repetiţie n-ar strica. Mai bine evit să mă fac de baftă în prima mea zi de şcoală.

Privesc ceasul de pe perete. Secundarul îmi ţopăie de colo-colo în cap, deşi ştiu că nu i-aş putea auzi ticăitul cu tot ce se petrece în jur. Tare-aş fi vrut să mă pot deconecta de la zgomotul din încăpere. E deconcertant. Sunt prea multe zgomote suprapuse, şi creierul meu se străduieşte să le separe, să le trieze în mici stive rânduite, dar e aproape imposibil cu toate maşinăriile şi vocile contopite laolaltă, îmi tot desfac şi-mi strâng degetele în poală, sperând să fim chemate cât mai repede înăuntru.

După câteva minute, care mi se par lungi cât o oră, masiva uşă din lemn se deschide, şi ne pofteşte înăuntru un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, cu o cămaşă şi o cravată prost asortate. Dar, lăsând deoparte costumaţia, tipul nu arată rău. Ba arată prea bine ca să fie director de şcoală. Ne adresează un zâmbet călduros înainte de a se strecura dincolo de biroul său, pe un scaun supradimensionat, tapiţat cu piele. Biroul e impunător. Prea mare pentru un cabinet ca ăsta. Evident, mobilierul are rolul de a intimida, fiindcă omul n-o face. Chiar înainte să spună cine ştie ce, îl etichetez ca fiind moale. Şi sper să nu mă înşel. O să am nevoie de el aici.

Mă instalez pe unul din cele două fotolii identice din piele roşu-burgund, faţă-n faţă cu biroul domnului Armour. Margot se scufundă în cel de lângă mine şi se avântă în discursul ei meşteşugit. Ascult timp de câteva minute cum îi explică „situaţia unică” în care mă aflu. *Situaţie unică, sigur că da.* Când intră în detalii, îl văd că-şi abate privirea

spre mine. Ochii i se măresc aproape imperceptibil când mă priveşte mai îndeaproape, şi depistez în ei sclipirea cunoscătoare. Da, eu sunt. Îşi aminteşte de mine. Dacă m-aş fi dus undeva mai departe, poate că n-ar mai fi fost nevoie de asta. Numele n-ar mai fi însemnat nimic. Figura, chiar şi mai puţin. Dar sunt la doar două ore distanţă de epicentrul exploziei nucleare, şi dacă măcar o singură persoană pune lucrurile cap la cap, mă trezesc exact cum eram acolo. Şi nu pot să risc aşa ceva, tocmai ăsta fiind şi motivul pentru care stăm aici, în cabinetul domnului Armour, cu trei zile înainte de începerea ultimului meu an de liceu. Nimic nu se compară cu ultimul moment. Deşi asta, cel puţin, nu mai e din vina mea. Părinţii mei s-au împotrivit până la capăt mutării, dar în cele din urmă au cedat. Poate c-ar trebui să-i mulţumesc lui Margot pentru o parte din asta. Deşi, cred eu, faptul că i-am frânt inima tatălui meu a contribuit, de asemenea, un pic la reuşită. Şi, probabil, pentru că au obosit cu toţii.

Acum sunt complet deconectată de la conversaţie, preocupându-mă să examinez cabinetul lui Armour. Nu sunt prea multe care să te distragă: vreo două plante, care dau impresia că ar avea nevoie să fie udate, plus câteva fotografii de familie. Diploma de pe perete e de la Universitatea din Michigan. Prenumele lui e Alvis. *Ha!* Ce rahat de nume mai e şi Alvis? Nu cred să aibă vreo semnificaţie, dar mai mult ca sigur o să verific mai târziu. Tocmai parcurg în gând posibilele etimologii, când o văd pe Margot scoţând un dosar şi întinzându-i-l. Însemnările medicului. O droaie. În timp ce el examinează hârţogăraia, privirea îmi e atrasă de demodată ascuţitoare metalică de pe birou. Îmi sare în ochi ciudăţenia ei. Biroul e un exemplar luxos, fiţos, din lemn de cireş, deloc asemănător cu rahaturile de catedre produse în serie de care au parte profesorii. De ce ar pune cineva pe un birou ca ăsta o vechitură de ascuţitoare, e mai presus de puterea mea de înţelegere. E o totală contradicţie. Îmi vine să-l întreb ce-i

cu ea. Dar, în loc de asta, mă concentrez asupra orificiului rotund reglabil pentru creioane, şi mă întreb, absentă, dacă degetul meu mic ar încăpea în vreunul dintre ele. Tocmai estimez cam cât ar durea să mi-l ascut, şi cât sânge ar putea să curgă, când sesizez o schimbare în tonul domnului Armour.

— Absolut deloc? întreabă el, şi pare agitat.

— Absolut deloc, confirmă Margot. Şi atitudinea ei fermă, de *să lăsăm fleacurile,* e în plin elan.

— Înţeleg. Ei bine, vom face tot ce vom putea. Mă voi asigura ca profesorii ei să fie informaţi până luni. Şi-a completat formularul de solicitare a materiilor?

Şi, cât ai clipi, ajungem la partea în care el începe să vorbească despre mine ca şi când nici n-aş fi de faţă. Margot îi întinde formularul, iar el în parcurge la repezeală.

— O să-l trimit la departamentul îndrumătorilor, ca să-i poată schiţa orarul până luni dimineaţă. Nu pot garanta că va primi toate opţionalele. La majoritatea materiilor, clasele sunt pline în momentul de faţă.

— Vă înţelegem. Sunt convinsă că veţi face tot posibilul. Vă suntem recunoscătoare pentru solicitudine şi, desigur, pentru discreţie, adaugă Margot.

Sună ca un avertisment. Dă-i bătaie, Margot. Totuşi, cred că-ţi răceşti gura de pomană cu el. Am sentimentul că el vrea într-adevăr să mă ajute. Plus că, din câte mi se pare, îl fac să se simtă stânjenit, ceea ce înseamnă că speră să mă vadă cât mai puţin posibil.

Domnul Armour ne conduce până la uşă, unde îi strânge mâna lui Margot şi-şi înclină aproape imperceptibil capul spre mine, cu un zâmbet forţat în care cred că poate să se afle milă, sau, de ce nu, dispreţ. Apoi, la fel de repede, îşi abate privirea. Ne urmează până în haosul din secretariat şi ne roagă să-l aşteptăm un minut, pornind imediat pe coridor, spre cancelaria îndrumătorilor, cu documentele mele în mână.

Privesc în jur şi constat că mulţi dintre cei pe care i-am

văzut mai devreme aşteaptă încă la rând. Îi mulţumesc acelui zeu, oricare ar mai crede în mine, pentru faptul că am avut programare. Mai degrabă aş curăţa cu limba interiorul unei toalete publice, decât să petrec un minut în plus în vacarmul ăsta. Ne lipim de perete, cât mai departe ne este cu putinţă. Acum nu mai sunt scaune libere. Arunc o privire spre capătul din faţă al rândului, unde o păpuşă masculină, un Ken blond-cenuşiu, îşi expediază cel mai bun zâmbet de să-ţi pice chiloţii în direcţia Domnişoarei Antipatice aflate de cealaltă parte a ghişeului. Domnişoara Antipatică străluceşte acum precis în aura cochetăriilor băiatului. Nu i-o iau în nume de rău. E genul de tip chipeş care le transformă pe femelele până atunci respectabile în inutile mormane leşinate de prostie. Mă străduiesc să le disting vocile. Discută ceva despre un post de ajutor la secretariat. *Aaa, ce şmecheraş leneş!* îl văd aplecându-şi capul într-o parte şi spunând ceva care o face pe Domnişoara Antipatică să râdă şi să clatine din cap, resemnată. El a câştigat ce naiba o fi venit să ceară. Îi observ uşoara schimbare din privire. Şi el ştie că a câştigat. Aproape că sunt impresionată. Şi, cât stă să aştepte, uşa se deschide din nou, şi intră o fată dementţial de drăguţă, care mătură încăperea cu privirea până dă de el.

— Drew! zbiară ea, peste tot vacarmul, şi toate capetele se întorc, dar ea pare să nu ia în seamă atenţia generală. Nu stau să te aştept toată ziua în maşină! Hai *odată!*

O studiez în timp ce se răsteşte la el. E blondă, de asemenea, dar nu chiar la fel ca tipul: părul ei e într-o nuanţă mai deschisă, de parcă şi-ar fi petrecut toată vara în bătaia soarelui. E atrăgătoare în cel mai evident mod posibil, îmbrăcată cu o bluză roz, fără umeri, bine umplută, şi purtând o obsedant de asortată geantă Coach roz. El pare uşor amuzat de supărarea ei. Probabil că-i e iubită. O pereche potrivită, aş zice. *Ken Arzătorul-de-Chiloţi se potriveşte mănuşă cu înţepată Prinţesă Bărbie: măsuri intangibile, geantă de firmă, încruntare sâcâită inclusă în*

preţ! El ridică un deget ca să-i transmită că mai durează doar un minut. Să fi fost în locul lui, aş fi ales alt deget. Zâmbesc cu superioritate la acest gând şi-mi ridic privirea, exact la timp ca să-l văd întorcându-mi un zâmbet similar, cu o lumină ştrengărească în ochi.

În spatele lui, Domnişoara Antipatică mâzgăleşte la repezeală ceva pe formularul lui şi semnează în partea de jos. Pe urmă, i-l dă înapoi, însă privirea lui e tot îndreptată spre mine. Îi arăt spre secretară şi ridic din sprâncene. *Nu iei chestia pentru care ai venit?* El se întoarce şi ia formularul din mâna ei, îi mulţumeşte, şi-i face cu ochiul. Îi face cu ochiul secretarei la menopauză. E atât de strigător de evident, încât aproape că pare exaltat. *Aproape.* Ea clatină iar din cap şi-i arată ieşirea. *Bine jucat, Ken, bine jucat.*

Cât timp m-am distrat eu cu spectacolul din secretariat, Margot a tot şuşotit cu o femeie care presupun că ar fi îndrumătoarea. Drew, pe care-mi doresc cu disperare să-l numesc mai departe Ken, s-a oprit lângă uşă, să discute cu vreo doi alţi băieţi, care aşteaptă în capătul celălalt al rândului. Mă întreb dacă nu cumva încearcă, intenţionat, s-o enerveze pe Bărbie. Pare destul de uşor de făcut.

— Hai să mergem, îmi zice deodată Margot, reapărând şi împingându-mă spre ieşirea principală.

— Fiţi amabilă! se aude o voce stridentă de femeie ridicând tonul, când încă nu ajunseserăm la uşă.

Toţi cei de la rând se întorc la unison, privind-o pe femeia care agită un dosar în direcţia mea.

— Cum se pronunţă prenumele?

— NA-sti-a, silabiseşte Margot, iar eu mă chircesc pe dinăuntru, acut conştientă de prezenţa publicului din jurul nostru. Nastya Kashnikov. E un nume rusesc] mai zice ea, aruncând ultimele două cuvinte peste umăr, evident mulţumită de sine pentru cine ştie ce motiv, înainte de a ieşi amândouă pe uşă, cu ochii tuturor în cârcă.

În clipa în care ajungem la maşină, ea scoate un oftat, şi

atitudinea i se schimbă vizibil, redevenind acea Margot pe care o ştiu eu.

— Ei bine, de pragul ăsta am trecut. Deocamdată, adaugă apoi. După care îmi zâmbeşte, cu zâmbetul ei orbitor, de americancă-get-beget.

— O îngheţată? mă întreabă, dar după voce am impresia că îi simte nevoia mai mult decât mine.

Îi răspund la zâmbet, deoarece, chiar şi la zece şi jumătate dimineaţa, nu există decât un singur răspuns la o astfel de întrebare.

Capitolul 2

Josh

Luni, 7:02 dimineaţa. Irelevant. Aşa are să fie ziua de azi, ca şi celelalte 179 de zile de şcoală care vor veni după ea. Aş medita la toată inutilitatea asta acum, dac-aş avea timp, dar n-am. Şi-aşa o să întârzii. Mă îndrept spre spălătorie şi smulg câteva haine din uscătorul încă în funcţiune. Am uitat să-l pornesc aseară, dar nu mai am timp să aştept; în consecinţă, acum n-am încotro, decât să-mi trag pe mine o pereche de blugi încă udă, şi să merg mai departe, încercând să nu mă împiedic. Fie ce-o fi. Nu că m-ar surprinde ceva.

Înşfac o cană pentru cafea din bufet şi mă străduiesc s-o umplu fără să vărs lichidul peste tot şi să mă mai şi frig cu ocazia asta. O aşez pe masa din bucătărie, lângă o cutie pentru pantofi plină de sticluţe cu medicamente prescrise, la timp ca să-mi văd bunicul ieşind din camera lui. Părul alb îi stă atât de zburlit, încât pe moment îmi aminteşte de un savant maniac. Merge alarmant de încet, dar ştiu prea bine că nu e cazul să-i ofer vreun ajutor. Detestă asta. Odinioară era un dur, iar acum nu mai e, şi resimte din plin pierderea.

— Cafeaua e pe masă, îi zic, în timp ce-mi apuc cheile şi mă îndrept spre uşă. Ţi-am pus în ordine medicamentele şi le-am notat deja. Bill vine într-o oră. Eşti sigur că n-o să ai probleme până atunci?

— Nu sunt invalid, Josh, răspunde el, practic mârâind la mine.

Încerc să-mi abţin zâmbetul. E nervos. Nervozitatea e bună. Face ca lucrurile să pară cât de cât normale.

Mă urc în camioneta mea şi ies de pe alee în câteva secunde, dar nu sunt convins că e suficient. Nu stau departe de şcoală, dar găsirea unui loc de parcare în prima zi de şcoală înseamnă mereu o pacoste, în general, profesorii par altfel astăzi, dar oricum nu trebuie să-mi fac

griji în privinţa asta: n-o să mă pedepsească nimeni, întârziat sau nu. Calc pedala de acceleraţie până la podea, şi după vreo câteva minute iată-mă aşteptând să intru în parcare. Şirul maşinilor se întinde, şerpuitor, până în şosea, dar măcar înaintează la intervale scurte. Mă străduiesc să mă comport cât de cât normal, după doar patru ore de somn şi o singură cafea. Mi-ar fi plăcut să fi avut timp să-mi mai fi luat una la mine, dar n-am avut, şi probabil că lichidul oricum mi-ar fi sărit pe picioare până să ajung la şcoală.

Cât timp aştept, îmi scot orarul şi-l mai verific o dată. Atelierul e abia în a patra oră, dar bine măcar că nu e tocmai la sfârşitul zilei. De restul mă doare-n cot.

Când, în sfârşit, reuşesc să ajung în campus, Drew e în faţa intrării principale, cu obişnuita lui suită de admiratoare, pe care o delectează cu nenumărate poveşti aberante despre cum şi-a petrecut vara. Ştiu că sunt aberante, fiindcă şi-a petrecut cea mai mare parte a verii cu mine, şi la fel de bine ştiu că n-am făcut niciun rahat. În afara timpului pe care şi l-a pierdut cu cine ştie ce fete a mai agăţat, şi-a dus veacul pe canapeaua mea. Privindu-l acum, îmi dau seama că nu e altul mai fericit ca el de întoarcerea la şcoală. Mi-aş da ochii peste cap, dacă asta nu m-ar face să arăt ca o pipiţă, aşa că, în schimb, doar privesc înainte, în gol, şi-mi văd de mers. Face un semn de salut cu capul înspre mine, şi-i întorc gestul. Discut eu cu el mai târziu. Doar ştie că nu mă apropii de el nici mort cât timp are o asemenea companie. Nimeni altcineva nu mă bagă în seamă, şi-mi fac loc prin aglomeraţie, ajungând în curtea principală tocmai când se aude prima sonerie.

Primele trei ore puteau foarte bine să fie identice. Tot ce fac e să ascult regulile, să prind din zbor lecţiile şi să mă străduiesc să rămân treaz. Bunicul s-a trezit de cinci ori azi-noapte, ceea ce înseamnă că şi eu tot de cinci ori m-am trezit. Chiar aş avea nevoie să dorm mai mult. *Peste o săptămână vei putea,* îmi spun mie însumi cu amărăciune, dar nu stau să-mi bat capul cu asta acum.

10:45. Prima pauză de prânz. Aş prefera să mă duc direct la atelier. E naşpa să mănânci atât de devreme. Îmi croiesc drum până în curte şi mă instalez pe spătarul băncii aflate cel mai departe faţă de centru, aceeaşi pe care am stat şi pe parcursul ultimilor doi ani'. Nu mă deranjează nimeni, pentru că le e mai uşor să pretindă că nici nu exist. Mai degrabă mi-aş fi petrecut jumătatea de oră măturând rumeguş, decât să stau aici, dar încă nu există rumeguş de măturat. Bine măcar că e îndeajuns de devreme ca băncile metalice să nu se fi încins în bătaia soarelui. Acum, n-am altceva de făcut decât să aştept – următoarele treizeci de minute, care vor fi, probabil, şi cele mai lungi din întreaga zi.

Nastya

Supravieţuire. Cu asta mă ocup eu acum, şi n-a fost chiar atât de oribil pe cât mă aşteptam. Mă aleg cu o grămadă de priviri piezişe, probabil din cauza felului în care sunt îmbrăcată, dar altfel, chiar nimeni nu stă de vorbă cu mine. Cu excepţia lui Drew, păpuşa Ken. E adevărat că am dat peste el azi-dimineaţă, dar în general a fost ceva nesemnificativ. El a vorbit. Eu am mers. El a renunţat. Am rezistat până în pauza de prânz, şi aici a fost testul. Nimeni nu avusese cu adevărat cine ştie ce şanse de conversaţii, aşa că reuşisem să patinez pe sub gheaţă, însă pauza de prânz nu reprezintă altceva decât o extrem de nesupravegheată altă dimensiune, infernală. Eschivarea pare, la început, opţiunea cea mai bună, dar la un moment dat tot va trebui să înfrunt privirile şi comentariile. Personal, mai degrabă mi-aş fi înfipt un cactus în fund, dar se pare că varianta asta nu intră în meniu, aşa că mai bine îmi rup legăturile şi termin cu asta. Pe urmă, caut o toaletă goală, îmi aranjez părul şi-mi ajustez rujul, sau, aşa cum ne place să spunem nouă, laşilor, mă ascund.

Încerc pe furiş să-mi examinez vestimentaţia, ca să mă

asigur că nu e nimic nelalocul lui şi că nu arăt mai mult decât plănuisem de la început. Am în picioare aceiaşi pantofi cu toc cui de vineri, dar de data asta am ales o bluză fără mâneci decoltată şi o aproape inexistentă fustă în care nu-mi stă deloc rău posteriorul. Mi-am lăsat părul liber, aşa că-mi cade peste umeri şi-mi acoperă cicatricea de pe frunte. Ochii mi i-am conturat cu un creion negru gros. Arată vulgar şi nu e atractiv, probabil, decât pentru cele mai inferioare fiinţe umane. *Drew.* Zâmbesc în sinea mea când îmi aduc aminte cum m-a măsurat de sus până jos, pe coridor, azi-dimineaţă. Bărbie ar fi crăpat de nervi.

Nu mă îmbrac aşa pentru că mi-ar plăcea prea mult, sau fiindcă aş vrea să se holbeze oamenii la mine, în general. Dar oricum oamenii s-ar holba la mine, din alte motive, nedorite, iar dacă tot e să se holbeze la mine din motive nedorite, atunci măcar acestea să fie la alegerea mea. Plus că un mic holbat inoportun înseamnă un preţ mic de plătit pentru îndepărtarea tuturor. Nu cred să existe vreo fată prin şcoala asta care să aibă chef de vorbă cu mine, iar oricare băiat ar fi interesat, probabil că n-ar ţine prea mult la conversaţie. Şi, ce? Dacă tot e să atrag o atenţie nedorită, mai bine să fie pentru posteriorul meu, decât pentru psihoza şi mâna mea paradită.

Margot nu ajunsese acasă când plecasem eu spre şcoală de dimineaţă, fiindcă altfel ar fi încercat să mă convingă să mă răzgândesc în privinţa ţinutei. Şi nu i-aş fi luat-o în nume de rău. Am avut impresia că profesorul de la prima mea oră ar fi vrut să mă potcovească, atunci când m-a văzut intrând, cu o pedeapsă pentru violarea codului vestimentar, dar de îndată ce mi-a găsit numele în catalog, m-a trimis să mă aşez undeva şi nu m-a mai privit cât a ţinut ora.

Acum trei ani să fi fost, mama ar fi făcut o criză, ar fi plâns, şi-ar fi plâns nefericirea ca părinte, sau poate doar m-ar fi încuiat într-o cameră, dacă m-ar fi văzut că mă duc aşa la şcoală. Astăzi, şi-ar fi arătat dezamăgirea, dar m-ar fi

întrebat dacă asta mă face fericită, iar eu aş fi răspuns afirmativ cu o înclinare a capului, minţind, ca să ne putem preface că nu e o problemă. Veşmintele probabil că nici măcar n-ar fi însemnat problema principală, fiindcă sunt convinsă că ţinuta de făcut trotuarul n-ar fi deranjat-o nici pe departe cât machiajul. Mama îşi adoră faţa. Nu din aroganţă, sau din îngâmfare: ci din respect. E recunoscătoare pentru ceea ce a primit din naştere. Şi bine face. Are o faţă minunată, o faţă perfectă, o faţă diafană. Genul celor despre care oamenii scriu cântece şi poeme şi bilete sinucigaşe. E genul acela exotic de frumuseţe care-i obsedează pe bărbaţi în romanele de dragoste, chiar şi dacă nu au habar cui îi aparţine, pentru că *ei trebuie să te posede.* Genul ăsta de frumuseţe. Asta e mama. Am crescut dorindu-mi să arăt exact ca ea. Unii oameni îmi spun că aşa arăt, şi poate că o fi adevărat, pe undeva, în adânc. Dacă ştergi machiajul şi mă îmbraci ca pe o fată diametral opusă celei cu care semăn acum: o golancă împroşcând cu obscenităţi în timp ce e târâtă afară dintr-o casă unde se fumează cocaină, în serialul TV *Curcanii.*

Mi-o imaginez pe mama clătinând din cap şi adresându-mi privirea aia dezamăgită, numai că, în zilele astea, îşi mai triază războaiele, şi nu sunt convinsă că ăsta ar trece prin sită. Mama începe să creadă că s-ar putea să fiu o cauză pierdută, ceea ce e bine, pentru că asta şi sunt, şi am plecat din casa ei tocmai pentru ca ea să poată accepta ideea. Eram de mult o cauză pierdută. Gândul ăsta mă face să mă întristez pentru mama, fiindcă ea n-a vrut să se întâmple nimic din tot ce-a fost. Îşi închipuise că i-a fost dăruită minunea la care spera, iar eu am fost singura care a ştiut că nu e aşa, oricât de mult aş fi vrut să-i fac pe plac. Şi poate că eu am fost cea care i-a răpit-o.

Ceea ce mă readuce la prezent, în curtea şcolii, unde încă stau pe margine şi aştept, ca un oaspete al unui episod din *Eschivare extremă: Ediţia pentru licee*[2]*.* Mi-am pus în

[2] Parafraza titlului unui popular reality-show de televiziune american,

gând să ajung aici îndeajuns de devreme ca s-o pot traversa înainte ca prânzul să fie în plină desfăşurare, dar am fost trasă pe dreapta de profesorul meu de istorie, iar alea trei minute au însemnat diferenţa dintre o curte aproape goală şi una mişunând de elevii la care mă uit chiar acum. Mă concentrez, pe moment, asupra pavelelor din cărămidă care acoperă în întregime numita curte şi-mi pun cu toată seriozitatea sub semnul întrebării oportunitatea alegerii pantofilor mei cu toc cui de unsprezece centimetri. Tocmai îmi estimez şansele de a o traversa cu ambele glezne şi demnitatea intacte, când aud o voce strigându-mă din dreapta.

Mă întorc, din instinct, dar îmi dau seama imediat că am ales greşit. La câţiva paşi distanţă, pe o bancă, stă posesorul vocii, şi priveşte drept spre mine. S-a lăsat pe spate, nepăsător, şi-şi ţine picioarele mai depărtate decât ar fi nevoie într-o ostentativă demonstraţie de transformare a dorinţelor în realitate. Zâmbeşte, şi nu pot să neg faptul că se ştie cât e de arătos. Dacă auto-adulaţia ar fi apă de colonie, atunci el ar fi băiatul lângă care n-ai putea să stai fără să te îneci. Păr negru. Ochi negri. Ca şi mine. Am putea să fim frate şi soră, sau unul dintre acele cupluri cu adevărat sinistre care arată de parcă ar trebui să fie frate şi soră. Sunt furioasă pe mine însămi din cauză că-l privesc. Acum, când mă întorc la loc, fără să-l bag în seamă, şi-mi urmez drumul pe câmpul de bătaie, pot să fiu sigură că ochii lui – ca, de altfel, şi toate celelalte perechi de ochi aflate pe banca lui – vor fi ţintuite de spatele meu. Şi când spun spate, mă refer la popou. Reanalizez suprafaţa instabilă a pavelelor. Nu-i nicio grabă. Îmi abat privirea spre misiunea imediată, tocmai la timp ca să-l aud zicând:

— Dacă eşti în căutarea unui loc pe care să stai, poala mea e liberă.

Iacătă. Nici măcar nu e spiritual, sau original, dar la fel de lipsiţii de inteligenţă prieteni ai lui râd, chiar şi-aşa. S-a zis

---

Extreme Makeover: Home Edition.

cu speranţele mele de înmugurire a unei afinităţi frăţeşti. Cobor de pe bordură şi încep să merg, ţinându-mi privirea fixată drept înainte, ca şi cum aş avea cine ştie ce ţel, în afara celui simplu, de a scăpa cu viaţă după plimbarea asta. Şi n-a trecut nici măcar jumătate din zi. Mi-au mai rămas patru din cele şapte ore ale orarului plămădit din rahat.

Am ajuns la şcoală azi-dimineaţă suficient de devreme ca să fac o haltă la secretariat şi să-mi iau orarul. Evident, dac-aş fi ştiut în momentul acela ce-o să găsesc pe-acolo, poate c-aş fi amânat inevitabilul, înăuntru era iarăşi nebunie, însă domnişoara Marsh, îndrumătoarea mea, lăsase instrucţiuni să mă duc în cabinetul ei şi să-mi preiau orarul din mâinile ei personal: încă unul dintre numeroasele avantaje de a fi eu.

— Bună dimineaţa, Nastya, Nastya, m-a întâmpinat, repetându-mi prenumele în două variante diferite de pronunţie şi privindu-mă distrată în aşteptarea confirmării, pe care nu i-am oferit-o.

Era mult prea voioasă pentru prima zi de şcoală, sau pentru ora şapte dimineaţa, în general. Ceea ce era, categoric, nefiresc. Probabil o exista un curs numai pentru îndrumătorii şcolari: *Cum să etalezi o veselie nepotrivită în faţa ororilor adolescentine.* Dar sunt destul de convinsă că nu-i obligă pe profesori să-l urmeze, fiindcă ei nici măcar nu se obosesc să se prefacă. Jumătate dintre ei sunt la fel de nefericiţi ca mine.

M-a invitat printr-un semn să mă aşez. N-am vrut. Fusta mea era mult prea scurtă ca să pot sta pe un scaun în faţa căruia să nu existe un pupitru ca paravan. Apoi, mi-a întins o hartă a campusului şi orarul meu. L-am scrutat cu privirea, căutând în principal opţionalele, deoarece ştiam că toate cursurile obligatorii vor fi prezente. *Faci mişto de mine!* Timp de un minut, am fost convinsă că ea mi-a înmânat alt orar, aşa că am verificat numele din partea de sus a colii, *Ba nu, eu sunt.* Nu ştiam precis care ar trebui să fie reacţia potrivită într-o astfel de situaţie. Ştii cum e aia,

când universul se hotărăşte să-şi trimită încă o dată bocancul cu bombeu oţelit drept în fundul tău. Plânsul ieşea din discuţie, iar un acces de ţâfnă urlătoare asezonat cu râsete maniacale şi obscenităţi era, cât se poate de categoric, exclus din repertoriu, ceea ce-mi lăsa numai cealaltă opţiune: tăcerea uluită.

Domnişoara Marsh sigur mi-a sesizat mimica feţei, şi pariez că era îndeajuns de expresivă, fiindcă imediat s-a avântat într-o explicaţie amănunţită implicând cerinţele pentru absolvire şi suprapopularea claselor la materiile opţionale. După ton, aproape că părea să-şi ceară scuze, şi poate că aşa ar fi şi trebuit, fiindcă era naşpa rău; totuşi, era să fiu tentată să-i spun că nu e nimic, ca să nu se mai simtă prost. N-o să mor din asta. E nevoie de mai mult decât vreo câteva porcării de materii, ca să mă doboare. Aşa că mi-am luat orarul, harta şi abjecta mea oroare, şi mi-am văzut de drum spre clasă, recitindu-l iar şi iar, din mers. Din nefericire, tot ăla rămânea, de fiecare dată.

În momentul de faţă, aproape c-am ajuns la borna care marchează jumătatea traseului. N-a fost prea rău, relativ vorbind, şi totul din viaţa mea e relativ. Profesorii mei nu sunt oribili. Cea de engleză, domnişoara McAllister, chiar mă priveşte în ochi, de parcă m-ar provoca să mă aştept ca ea să mă trateze diferit faţă de ceilalţi. Îmi place de ea. Dar ce-i mai rău abia acum vine, aşa că n-o să destup şampania deocamdată.

În plus, încă am de navigat pe drumul plângerii din curtea asta. Nu sunt altceva decât o laşă, dar nu mai pot amâna mult timp inevitabilul. Sunt deja vârâtă până în gât, şi nu mă descurc chiar rău. Mă concentrez asupra ţintei mele: farul călăuzitor reprezentat de uşile duble ale intrării în aripa pentru engleză, de cealaltă parte a pătratului meu eşafod pavat cu cărămizi. Înmagazinez tot ce se poate prin intermediul vederii periferice. E înghesuială aici. Şi zgomot. Insuportabil de tare. Încerc să las toate vocile şi discuţiile distincte să se contopească în ceea ce-mi imaginez ca pe

un unic zumzet continuu. Sunt grupuleţe în jurul tuturor băncilor, călare pe ele şi în picioare pe lângă. Unii elevi stau pe marginile exterioare ale lăzilor cu flori plasate cu râvnă peste tot. Pe urmă, mai sunt cei şmecheri, aşezaţi pe jos, la umbră, pe aleea care înconjoară perimetrul. Nu sunt suficiente locuri pentru stat, abia dacă mai găseşti adăpost împotriva soarelui, şi e fierbinţeala naibii aici. Nici nu-mi pot imagina ce hazna totală poate fi cantina, dacă atât de mulţi preferă să transpire şi sufletul din ei, doar ca s-o evite. Şi fostul meu liceu era la fel, însă eu niciodată n-am fost obligată să înfrunt nebunia din pauza de prânz, sau oricare din deciziile aferente, cum ar fi unde să mă aşez şi cu cine să stau. Îmi petreceam toate pauzele de prânz exersând în sala de muzică, şi era singurul loc în care-mi doream să fiu.

Între timp, aproape c-am ajuns. Până acum, n-am văzut decât vreo câteva feţe cunoscute. Un băiat din clasa mea de istorie, stând de unul singur şi citind o carte, şi vreo două fete de la mate, care chicotesc cu Bărbie Furioasa, celebră prin tirada ei din secretariat. Simt o parte din privirile care mă urmăresc, dar în afară de dobitocul năclăit de amor propriu care-mi oferise loc gratis în poala lui, nimeni altcineva nu mi se mai adresează. Ca să ajung la uşile duble, trebuie să trec de încă două bănci, şi n-a mai rămas nimeni care să-mi atragă atenţia. Sunt goale, cu excepţia unui singur băiat, aşezat drept pe mijlocul uneia. Poate n-ar părea neobişnuit, dacă n-ar fi faptul că toate celelalte bănci din curtea asta – în realitate, toate celelalte locuri în care o persoană îşi poate plasa rezonabil şezutul – sunt pline. Şi totuşi, nu mai stă nimeni pe banca aia, în afară de el. Când privesc mai cu atenţie, constat că nu e nimeni nici măcar în vecinătatea lui imediată. E ca şi cum locul ar fi înconjurat de un câmp de forţe invizibil, şi doar el se află în interiorul lui. Curiozitatea mă acaparează şi, pe moment, îmi uit scopul. Nu mă pot abţine să nu-l privesc pe tip. E cocoţat în vârful spătarului, cu bocancii lui maro uzaţi postaţi ferm pe locul pentru şezut. Stă aplecat, rezemat cu

coatele pe genunchii adăpostiţi de o pereche de blugi decoloraţi. Nu pot să-i văd prea bine faţa. Părul şaten deschis îi atârnă ciufulit peste faţă, şi privirea îi e îndreptată în jos, spre propriile mâini. Nu mănâncă; nu citeşte; nu priveşte pe nimeni. Deocamdată. După care mă priveşte tocmai pe mine. *Rahat.*

Întorc imediat capul, dar tot e prea târziu. Nu doar că i-aş fi aruncat o privire în treacăt. Eram încremenită pe loc, în mijlocul curţii, holbându-mă de-a binelea. Sunt la doar câţiva paşi de sanctuarul de dincolo de uşile alea duble, şi-mi asum riscul de a-mi iuţi mersul atât cât pot, fără să atrag atenţia. Ajung în relativa obscuritate a consolei clădirii, întind mâna spre clanţă şi apăs. *Nimic.* Nu se deschide. Aşa că repet: *rahat.* E încuiată. În miezul zilei. De ce să încuie uşile pentru cei din exterior?

— E încuiat, aud o voce de sub mine. *Să mori tu!*

Privesc în jos. Nici măcar nu-l observasem pe băiatul cu blocul pentru desen, aşezat pe jos chiar lângă uşile duble. În locul în care s-a instalat, e mascat de un ghiveci mare, invizibil pentru cei din curtea principală. Isteţ băiat. Hainele îi sunt vraişte, şi părul arată de parcă n-ar mai fi cunoscut peria de-o săptămână. Stă umăr la umăr cu o fată şatenă care poartă ochelari de soare la umbră şi ţine în mână o cameră foto. Îmi aruncă o privire scurtă, după care-şi întoarce iar atenţia spre camera ei. Cu excepţia ochelarilor de soare, e întru totul insignifiantă. Ajung să mă întreb dacă am făcut bine venind încoace, dar e prea târziu acum ca să mă răzgândesc.

— Nu vor să se furişeze cineva înăuntru, ca să fumeze în baie pe timpul prânzului, îmi explică Băiatul cu Blocul şi găuri în tricoul inscripţionat cu afişul unui concert.

Aha. Mă întreb ce se-ntâmplă dacă întârzii la ore. Şpaga ta, presupun. Încerc să descopăr vreo altă rută de evadare, dar remarc că el e tot cu gâtul lungit şi ochii spre mine. Bună treabă că nu sunt cu două trepte mai aproape, fiindcă absolut sigur ar putea să-mi vadă pe sub fusta aproape

imaginară. Bine măcar că am chiloţi drăguţi: singurul lucru de pe mine care nu e negru. Arunc o privire spre blocul de desen din mâinile lui. Îl ţine cu un braţ încolăcit deasupra, aşa că nu pot să văd ce desenează. Sunt curioasă dac-o fi bun de ceva. Eu sunt bâtă la desen. *Îi* fac un semn de mulţumire din cap şi mă întorc să văd dacă găsesc un alt loc spre care să mă îndrept. Dar, înainte să pot eu pleca, două fete năvălesc afară pe uşă, cât pe ce să mă dărâme şi să mă scoată din minunaţii mei papuci. Vorbesc cu o viteză de o milă pe minut şi nici măcar nu-mi observă prezenţa acolo, ceea ce e minunat, pentru că reuşesc să mă strecor printre uşi, imediat după ele. Mă aventurez în adăpostul răcoros şi pustiu al clădirii pentru engleză, şi mi-aduc aminte cum se respiră.

Capitolul 3

Josh

Ora a patra s-a lăsat cam mult aşteptată. Deja am transpirat de cât am stat la soare în pauza de prânz, dar nu mă aştept la cine ştie ce aer condiţionat în atelier. Când intru, mă simt imediat ca la mine acasă, chiar dacă incinta arată cu totul altfel decât era în iunie. Nu mai sunt unelte şi bucăţi de lemn peste tot. Nu mai e covorul de rumeguş care să acopere toată podeaua. Nu sunt maşini în funcţiune. E liniştea aia, deconcertantă la început. N-ar trebui să fie linişte aici, dar e singurul moment al anului când e aşa. Primele două săptămâni luăm iarăşi la tocat mărunt regulile de utilizare a echipamentelor şi procedurile de siguranţă, pe care aş putea să le recit cuvânt cu cuvânt dacă mi-ar cere cineva. Dar nu-mi cere nimeni. Toată lumea ştie că le cunosc. Aş putea să predau eu cursul ăsta, dac-aş vrea. Îmi trântesc cărţile pe bancul din colţul cel mai îndepărtat, unde am stat în fiecare an, cel puţin atunci când ni se cere să stăm. Până să-mi pot trage scaunul de sub masă, aud că mă cheamă domnul Turner.

Îmi place de domnul Turner, însă lui nu-i pasă dacă-mi place de el sau nu. Pe el îl interesează să-l respect, ceea ce şi fac. Ce-mi spune el aia fac. E unul dintre puţinii oameni din partea cărora nu mă deranjează că aşteaptă ceva de la mine. În clipa de faţă, cred că am învăţat de la domnul Turner cam tot atât cât am învăţat de la tata.

Domnul Turner îşi derulează actualul program de când lumea, cu mulţi ani înainte să ajung eu aici, când nu era mai mult decât o materie opţională oarecare. Acum, e unul dintre cele dintâi programe din tot statul. El îl administrează ca pe o afacere derulată în jurul unei clase de elită în meşteşugărie. Munca noastră de la cursurile pentru avansaţi aduce bani pentru materiale şi echipamente. Preluăm comenzi şi le executăm, iar banii obţinuţi se

strecoară înapoi în finanţarea programului.

Nu poţi să ajungi la cursurile pentru avansaţi fără să treci mai întâi prin stadiile introductive, dar nici asta nu reprezintă o garanţie. Domnul Turner nu ia decât elevii care se ridică la nivelul aşteptărilor sale, în materie de disciplină a muncii şi aptitudini. De-asta îşi menţine atât de restrâns efectivul claselor superioare. Ai nevoie de aprobarea lui ca să participi, şi, într-o şcoală cu materii opţionale suprasolicitate la tot pasul, el reuşeşte încă să-şi impună criteriile, fiind atât de competent.

Când ajung la catedra lui, mă întreabă cum mi-am petrecut vara. Încearcă să fie politicos, deşi mă cunoaşte suficient de bine ca să ştie că n-ar trebui să-şi bată capul cu asta. Particip la cursurile lui an de an, încă dintr-a nouă. Îmi cunoaşte toate chichiţele, mă ştie cum sunt. Tot ce-mi doresc cu adevărat e să fabric diverse lucruri şi să fiu lăsat în pace, iar el mi le facilitează pe ambele. Îi răspund în cât mai puţine cuvinte posibil, iar el clatină aprobator din cap, ştiind că am încheiat cu formalităţile.

— Secţia de teatru are nevoie să i se construiască stelaje pentru magazia cu recuzită. Ai putea să te duci până acolo, să faci măsurătorile, să întocmeşti planul şi o listă cu tot ce ne trebuie? Nu ai nevoie să stai aici la toate astea, îmi zice, ridicând de pe masă un teanc de hârtii, despre care presupun că ar fi extrase cu regulile şi procedurile necesare, cu o cumpănită expresie de plictiseală şi resemnare.

Şi el ar vrea doar să lucreze. Dar, în acelaşi timp, nu vrea să rămână cineva fără vreun deget.

— Îmi aduci ce-ai întocmit la sfârşitul orei, continuă el, şi eu mă ocup să procur tot ce-ţi trebuie. Probabil c-o să le termini cam până într-o săptămână.

— Fără probleme, îi răspund, reţinându-mi zâmbetul. Porcăriile astea preliminare alcătuiesc singura parte a cursului care nu-mi place, şi iată că tocmai am scăpat de ele. În schimb, o să lucrez, chiar dacă numai stelaje. Şi mai

pot s-o şi fac fără toţi ceilalţi prin preajmă.

Îmi mâzgălesc semnătura în partea de jos a formularelor şi i le întind înapoi. Pe urmă, îmi recuperez cărţile, exact când văd că intră alţi câţiva elevi. N-ar trebui să fie prea mulţi – probabil, o duzină şi ceva – la cursul ăsta. Îi cunosc pe toţi cei care au venit până acum, în afara unei singure persoane: fata din curte, care stătea să se uite la mine. Ea n-are ce să caute în clasa asta. Şi probabil e de aceeaşi părere, judecând după expresia feţei, în timp ce studiază încăperea, examinând totul, de la tavanul înalt şi până la maşinile electrice industriale. Ochii i se îngustează foarte puţin, de curiozitate, dar atât mai pot să observ la ea, fiindcă de data asta întoarce capul şi mă prinde c-o privesc.

Stau foarte des să privesc oamenii. În mod normal, n-ar fi o problemă, pentru că nimeni nu stă să mă privească de-a binelea pe mine, iar dacă se-ntâmplă, mă pricep destul de bine să întorc repede capul în altă parte. Foarte repede. Dar, să mă ia naiba dacă fata asta n-a fost mai rapidă ca mine. Ştiu că e nouă pe-aici. Dacă n-ar fi fost, ar fi trebuit să treacă prin cine ştie ce drastică şi nefericită transformare pe timpul verii, fiindcă îi ştiu mult prea bine pe majoritatea celor din campus, şi chiar să nu-i fi ştiut, tot mi-aş fi adus aminte de fata care vine la şcoală arătând ca o curvă-vampir. Oricum, eu în care zece secunde sunt deja afară pe uşă, şi sunt destul de sigur că, până să mă întorc, or să-i lămurească şi ei orarul.

Stau pitit în magazia cu recuzită teatrală tot timpul cât ţine ora a patra, măsurând şi schiţând planuri şi întocmind liste cu materialele pentru stelajele cerute de ei. Nu am ceas aici, aşa că nu reuşesc să fiu gata până când se aude soneria. Îmi îndes blocul A4 cu însemnările mele în rucsac şi pornesc spre clădirea pentru engleză. Ajung la clasa domnişoarei McAlister şi trec pe lângă toată lumea care forfoteşte încă pe coridor, lungindu-şi conversaţiile chiar până în ultima clipă dinaintea soneriei. Uşa e deschisă, şi domnişoara McAllister îşi ridică privirea când intru.

— Aaa, domnule Bennett. Ne întâlnim din nou, îmi zice. Am avut-o anul trecut ca profesoară. Probabil că au mutat-o de la anul al treilea la al patrulea.

— Da, doamnă.

— Politicos, ca totdeauna. Cum ţi-a fost vara?

— Sunteţi a treia persoană care mă întreabă.

— Nu e un răspuns. Mai încearcă.

— Fierbinte.

— Tot vorbăreţ, remarcă ea, zâmbind.

— Tot ironică.

— Presupun că amândoi suntem cât se poate de consecvenţi. Se ridică şi se întoarce să-şi ia catalogul, împreună cu trei stive de hârtii de pe raftul de sus al cartotecii din spatele ei.

— Ai putea să-mi aduci banca aia în faţă, te rog? mă întreabă, arătându-mi spre o bancă şchioapă dintr-un colţ al sălii.

Îmi las lucrurile pe o bancă din spate şi mă îndrept spre cea ruptă, ca s-o mut în faţă.

— Pune-o acolo, mă îndeamnă ea, făcându-mi semn spre spaţiul din faţa tablei. Îmi trebuie doar ca să-mi pun toate astea pe ea, să nu mă incomodeze când vorbesc.

Îşi pune teancurile de hârtii pe bancă exact în clipa în care se aude soneria.

— V-ar trebui un piedestal.

— Josh, sunt norocoasă că am o catedră cu un sertar care să se şi deschidă, remarcă ea, cu o exasperare forţată, ducându-se spre uşa deschisă a clasei fără să mai piardă o clipă. Hei, fraierilor, aţi face bine să intraţi până mai sună o dată, pentru că eu cred în administrarea pedepselor încă din prima zi de şcoală, şi dau reţineri pentru dimineaţa, nu pentru după-amiaza.

Ultimele cuvinte şi le rosteşte pe un ton săltăreţ, în timp ce o mulţime de elevi se năpusteşte în clasă înainte de a se auzi soneria pentru întârziaţi.

Domnişoara McAllister nu stă de fleacuri. Nu se lasă

intimidată de elevii populari, nici de cei cu părinţi bogaţi, şi nici nu vrea să fie prietenă cu vreun elev. Anul trecut, a reuşit să mă convingă că ar putea merita să învăţ ceva la materia ei, fără să mă pună nici măcar odată să vorbesc în clasă.

În general, am două categorii de profesori. Sunt cei care mă ignoră în totalitate şi se prefac că nici n-aş exista, şi sunt cei care mă tot strigă şi mă forţează să le acord atenţie, închipuindu-şi că e spre binele meu... sau poate pentru că le-o da cine ştie ce fior de satisfacţie maniacală pentru că arată de ce sunt capabili. Domnişoara McAllister nu face parte din niciuna. Ea mă lasă în pace fără să mă ignore, aşa că, în ceea ce priveşte profesorii, e al naibii de aproape de perfecţiune.

Trage uşa după ea exact în timp ce se strecoară Drew prin deschizătură.

— Bună, domnişoară McAllister, zice el zâmbind şi făcându-i cu ochiul, fiindcă nu ştie ce-i aia ruşine.

— Sunt imună la farmecele dumitale, domnule Leighton.

— Într-o zi, ne vom recita poeme unul celuilalt, insistă el, strecurându-se în singura bancă liberă, exact în fruntea clasei.

— Asta, da. Numai că partea despre poeme n-o vom parcurge decât în semestrul următor, aşa că, până atunci, va trebui să te pui la punct cu sonetele, replică ea.

Se duce până la catedră, scoate o bucăţică de hârtie galbenă din sertar, după care se îndreaptă spre el.

— Nu fi prea dezamăgit, îi zice. Chiar avem o întâlnire, mâine-dimineaţă. La şapte fără un sfert, dimineaţa. În centrul multimedia.

Şi-i face la rândul ei cu ochiul, în timp ce-i depune pe bancă bileţelul pentru reţinere.

Nastya

Ora a patra, cea de atelier, n-a fost prea groaznică. Domnul Turner nu mi-a acordat nici pic de atenţie, ceea ce,

într-o clasă cu paisprezece oameni, e destul de complicat. Într-adevăr, mi-a verificat din prima orarul, ca să se asigure că am ajuns unde trebuia, după care m-a întrebat de ce m-au trimis acolo. Am ridicat din umeri. A ridicat şi el din umeri. Pe urmă, mi l-a dat înapoi, spunându-mi că n-o să pot ţine pasul cu toţi ceilalţi, dar dacă vreau într-adevăr să rămân, mă poate lăsa să joc rolul de ajutor, sau ceva pe-acolo. E clar că el nu prea vrea să particip, dar cred c-o să rămân. E o clasă cu efectiv redus, în care probabil că pot să fiu lăsată în pace, şi tocmai asta sunt pregătită să cer de la prima zi.

Trec şi prin ora a cincea fără să am de înfruntat vreunul dintre jocurile alea de-a hai să ne cunoaştem în aiureala mea de oră de muzică: un curs de la care foarte curând mă voi zbate din răsputeri să scap, prin orice mijloace ar fi necesare. Profesoara, domnişoara Jennings, o femeie drăguţă, de douăzeci şi ceva de ani, cu un păr blond tăiat scurt, tenul palid şi detestabil de perfecte mâini de pianistă, ne-a pus să ne aşezăm în cerc. Un cerc ca din şcoala generală, ca pentru „am pierdut o batistuţă”. Ceea ce ne oferă fiecăruia cel mai bun punct de observaţie posibil pentru studierea şi ulterioara disecţie reciprocă. A, şi pentru cunoaşterea reciprocă, evident. Şi asta.

În materie de jocuri de-a hai să ne cunoaştem, n-a fost cel mai rău din câte am avut de suportat. Fiecare e pus să spună trei lucruri despre sine, iar unul dintre acestea trebuie să fie o minciună. Apoi, ceilalţi din clasă încearcă să-şi dea seama care a fost minciuna. E oarecum păcat că eu n-o să particip cu adevărat la joc, fiindcă, dac-aş fi jucat, ar fi fost chiar superb. Sunt destul de convinsă că aş da sume serioase de bani doar ca să ascult cum colegii şi adorabila mea profesoară blondă tunsă pixie mi-ar dezbate posibilă veridicitate a fiecăruia dintre enunţurile mele: *Mă numesc Nastya Kashnikov.*

Am fost un copil-minune al pianului, iar locul meu nu e nicidecum la un curs introductiv în muzică.

Am fost asasinată acum doi ani şi jumătate. Discutaţi.

În loc de asta, când se ajunge la mine, rămân tăcută, cu chipul împietrit. Domnişoara Jennings mă priveşte, aşteptând. *Uită-te în catalog.* Ea mă priveşte în continuare. O privesc şi eu. E ciudat, schimbul ăsta de priviri fixe dintre noi două. *Uită-te în catalog, ştiu bine că te-au informat.* Acum, încerc să-i transmit prin telepatie, dar am lipsuri grave la capitolul puteri supranaturale.

— N-ai vrea să ne împărtăşeşti trei lucruri despre tine? mă întreabă, de parc-aş fi doar o tâmpită care n-are habar despre ce se petrece în jurul ei.

Îi arunc, în sfârşit, un os de ros, şi clatin din cap în semn de negaţie, cât pot de uşor. *Nu.*

— Haide. Lasă timiditatea. Toată lumea a făcut-o până acum. E uşor. Nu trebuie să-ţi dezvălui cele mai întunecate secrete, sau mai ştiu eu ce, mă îmboldeşte, veselă.

Asta e bine, pentru că, dacă mi-ar şti cele mai întunecate secrete, probabil s-ar alege cu coşmaruri.

— Dar nu poţi măcar să ne spui tuturor numele tău? întreabă în cele din urmă, demonstrând că nu e, categoric, genul care să se angreneze într-o confruntare a voinţelor.

Răbdarea îi e pe sfârşite, şi încearcă să mascheze asta.

Din nou, clatin din cap. Nu mi-am desprins privirea dintr-a ei până acum, ceea ce cred că începe s-o înfricoşeze un pic. Îmi cam pare rău pentru ea, dar trebuia să-şi fi făcut temele înainte de oră. Cum au făcut toţi ceilalţi profesori.

— Ooo-key, zice, lungind cuvântul şi schimbându-şi tonul.

Acum chiar începe să se enerveze, dar, în definitiv, şi eu. Îi studiez rădăcinile de culoare închisă ale firelor de păr, pentru că asta îmi oferă un punct de concentrare cât timp stă ea cu capul în jos, examinând ceea ce bănuiesc că ar fi catalogul clasei, din mapa cu clemă aşezată în faţa ei.

— Vom proceda prin eliminare, declară ea. Înseamnă că eşti… Se întrerupe, zâmbetul i se şterge doar pentru o clipă, şi ştiu că e momentul în care i se aprinde beculeţul, fiindcă e în deplină cunoştinţă de cauză când îşi ridică la loc

privirea spre mine şi zice:

— Îmi pare foarte rău. Înseamnă că eşti Nastya. De data asta, îi fac un semn de încuviinţare.

— Şi nu vorbeşti.

Capitolul 4

Nastya

Când intru cu maşina pe aleea casei lui Margot, imediat după ora trei, sunt literalmente scăldată de sentimentul uşurării, sau poate c-o fi doar transpiraţia, din cauză că umiditatea de-aici e aberantă. Oricum, e bine, fiindcă, pentru prima oară pe ziua de azi, simt că pot să respir. Una peste alta, putea să fi fost mai rău. Vorba s-a răspândit destul de repede după ora a cincea, dar bine măcar că ziua de şcoală era pe sfârşite. Îmi închipui că până mâine totul va deveni public, după care vom putea să trecem, pur şi simplu, peste asta.

Chiar şi ora a şaptea, ironia sorţii făcând să fie opţională mea, de Retorică şi Dezbatere, a decurs atât de bine cât mă puteam aştepta, ceea ce spune multe, dat fiind dezavantajul meu în toată partea cu retorica. Am ajuns să facem din nou nemăsurat de simpatica fază cu cercul, dar între timp devenisem imună atât la groaza mea, cât şi la şuşotelile care deja începuseră să mă însoţească.

Bunul meu amic, Drew, era şi el acolo. Nu s-a aşezat lângă mine, fapt pentru care m-am bucurat, deoarece, oricât ar fi fost de amuzante comentariile lui, şi uşor de ignorat, mă temeam că va trebui să mă apăr şi de mâinile lui, de asemenea. Dar liniştea mea n-a durat decât până când mi-am dat seama că se plasase exact vizavi de mine în cadrul cercului, astfel încât, ori de câte ori ridicam capul, nu mă puteam împiedica să-i văd faţa, şi ochii care spuneau *Eu pot să te fac femeie*, şi rânjetul de superioritate transmiţând un *ştiu eu cum arăţi pe sub haine*. Pun pariu că şi le exersează la oglindă. Cred că ar putea să dea şi lecţii. Îmi cobor privirea spre pupitrul meu şi urmăresc cu degetul numele scrijelite pe suprafaţa lui, ca să-mi stăpânesc zâmbetul, nu din cauză că l-aş găsi atrăgător, ceea ce, fără doar şi poate, este, dar şi pentru că e distractiv ca toţi

dracii.

Am fost chiar mulţumită de prezenţa lui. E ceva asupra căruia pot să mă concentrez, în detrimentul tuturor lucrurilor naşpa de la materia asta; ca, de exemplu, *tot.* Ar mai trebui să menţionez că în acest *tot* intră şi nesuferitul cu ochi negri şi păr negru, înviorător de lipsit de farmec, din curte, al cărui nume este, din câte se pare, Ethan. Din fericire, bănci libere în clasă erau din belşug, aşa că n-am fost nevoită să apelez la extrem de atractiva lui oferă cu poala. Dar, amănunt mai puţin fericit, una dintre acele bănci libere era lângă a mea, aşa că tocmai acolo s-a aşezat. N-a mai făcut şi alte comentarii, dar a rânjit întruna, capitol la care nu e nici pe departe la nivelul lui Drew.

Intru în casă şi-mi arunc ghiozdanul pe masa din bucătărie, apoi scot din el tot ce trebuie semnat, astfel încât Margot să le poată iscăli înainte de a pleca la muncă. Dar, până să termin de scos tot, telefonul îmi vibrează şi sunt nevoită să mă întrerup ca să-l caut. Nu mă obosesc să-l ţin într-un loc mai accesibil. Doar n-am nevoie de el prea des. Nu poate să fie decât una din două persoane. Ori mama, ori Margot. Nimeni altcineva nu mai foloseşte numărul ăsta; nici măcar tata nu-l mai foloseşte.

Ţin telefonul doar pentru comunicările de strictă necesitate: mesaje, în general fără răspuns, de la ei, către mine. Când e musai, îl folosesc ca s-o anunţ pe Margot unde sunt, sau dac-o să ajung târziu. Asta face parte din târgul încheiat ca să pot locui aici. E de la sine înţeles că aici se opresc informaţiile împărtăşite de mine. Fără *Cum ţi-a mers azi?* Fără *Ţi-ai făcut vreun prieten?* Fără *Ai reuşit deja să-ţi cauţi un terapeut?* Doar lucruri elementare, logice. Vorbitul n-a fost niciodată problema. Comunicarea e problema.

Mesajul e de la Margot. *Plecat să iau mâncare la pachet pentru prima ta zi. Întorc imediat.* Încă încerc să mă obişnuiesc cu mâncatul la ora patru. Margot lucrează în tura de noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să luăm cina mai

devreme, ca să aibă timp să facă un duş şi să plece la serviciu. Dar, dacă mă gândesc mai bine, se pare că prânzul e stabilit aici la unsprezece fără un sfert dimineaţa, aşa că pare să aibă sens.

Îmi azvârl instrumentele de tortură din picioare şi mă schimb în echipamentul pentru alergat, ca să pot ieşi după cei din prima serie. M-aş fi dus acum, dar e zăpuşeală, şi am grijă să nu fiu niciodată afară în perioada asta a zilei, când soarele are metodele lui de a mă hărţui, pârjolindu-mi pielea cu amintiri. Nu mă duc nici la cutia poştală, dacă nu sunt nevoită. Telefonul îmi vibrează din nou. Privesc ecranul. Mama. *Sper că ţi-a mers bine în prima zi. Te pup. M.* Pun telefonul la loc pe masă. Ea nu se aşteaptă să primească răspuns.

Margot se întoarce cu toate felurile de mâncare chinezească. N-o să mai fim nevoite să gătim o săptămână de-acum încolo. Bună treabă, fiindcă eu n-aş putea să gătesc o mâncare adevărată nici de-ar fi ca să-mi salvez viaţa, şi am senzaţia, după sertarul plin de meniuri pentru acasă, că nici Margot nu se pricepe. Sunt aici de cinci zile şi nu cred că bucătăria să fi fost folosită măcar o dată. Cel puţin, mesele împreună cu Margot nu sunt stânjenitoare. Nu-şi face probleme cu faptul că vorbeşte pentru amândouă. Orice nu pot eu să aduc în conversaţie, compensează ea, îndatoritoare. Nici măcar nu sunt sigură că ar avea nevoie să stau şi eu aici.

După mai puţin de o săptămână, ştiu deja cu ce bărbaţi a umblat în ultimii trei ani, şi cu cine umblă acum. Ştiu toate bârfele de la locul ei de muncă, asta deşi habar n-am cine sunt toate persoanele despre care pomeneşte. Sunt convinsă că Andrea n-ar aprecia faptul că Margot îmi povesteşte despre problemele ei financiare, Eric n-ar vrea să ştiu că l-a înşelat iubita, iar Kelly s-ar îngrozi aflând că sunt informată despre tulburarea sa bipolară şi despre toate medicamentele cu care şi-o tratează. Dar, cu cât vorbeşte mai mult Margot, cu atât mai puţin stânjenitoare

devine muţenia mea, şi prefer discuţiile despre oameni de care nu-mi pasă. Momentele în care aduce vorba despre familia mea sunt cele mai neplăcute, din cauză că nu vreau să mă gândesc la ei, şi nici nu-i pot spune să tacă naibii.

După ce mâncăm, ea se repede să-şi spele la duş întreaga zi de transpirat şi uleiul pentru bronzat, iar eu strâng, cutie după cutie, resturile, aşteptând să se îmblânzească soarele, ca să pot alerga.

Dar nu mai ajung nici până la uşă, din cauză că văzduhul se întunecă înainte de apusul soarelui, şi apoi se crapă într-o ploaie torenţială. Nu mă deranjează să alerg prin ploaie, dar asta mă cam depăşeşte până şi pe mine. E prea greu să vezi ceva, şi imposibil să auzi ceva, printr-o aversă ca asta. Când privesc afară prin uşa glisantă din sticlă, din spatele casei, am impresia că ploaia bate la orizontală, şi nici măcar eu nu sunt atât de disperată încât să ies din casă cu toate fulgerele astea. Aşa că-mi azvârl tenişii din picioare şi mă aşez, după care mă ridic, şi iar mă aşez, şi mă ridic din nou. Creierul meu se învârte.

Aici n-am bandă pentru alergări, aşa că fac salturi pe loc depărtându-mi şi apropiindu-mi braţele şi picioarele, până când mă plictisesc şi trec la o alternanţă de exerciţii cu hanţele şi fandări în mâini, apoi trec la genuflexiuni şi fandări cu greutăţi, după care fac flotări, câte pot până-mi cedează braţele şi mă prăbuşesc cu faţa pe covor. Nu e genul de epuizare de să iasă sufletul din tine pe care-l căutasem, dar pentru astă-seară va trebui să-mi ajungă.

Îmi scot hainele pentru mâine, apoi îmi strâng toate documentele semnate şi mi le îndes în ghiozdan. Aproape că-mi doresc să fi avut teme, dar n-am, aşa că încep să rătăcesc prin living. Margot are un teanc de ziare chiar lângă uşă, şi-mi dau seama că n-am mai citit anunţurile cu naşteri de aproape două săptămâni. Înşfac ziarele şi le frunzăresc până când ajung la rubricile dorite. Primul mă dezamăgeşte. Nimic nou. Toate ultra-uzatele prenume clasice şi aceleaşi porcării la modă cu care n-aş potcovi nici

măcar o mâţă, cu atât mai puţin un copil. Prenumele meu, evident, nu apare niciodată, dar nu pe el în caut. Cercetez patru ziare: sunt trei de Alexander, patru Emma, două Sarah, o adunătură de nume de rahat terminate în *den* (Jaden, Cayden, Braden, câh), o grămadă pe care nu le ţin minte, şi unul singur demn de pus pe peretele meu. Îl decupez şi-mi iau repede laptopul. Intru pe internet şi aştept să mi se încarce pagina de pornire. Peste câteva secunde, am în faţa ochilor adorabilul site împroşcat cu roz şi bleu care se ocupă cu prenumele copiilor şi mă întâmpină ori de câte ori mă conectez la internet.

Tastez nou-descoperitul meu obiect de cercetare, Paavo, despre care aflu că nu e altceva decât varianta finlandeză a lui Paul. Mă cam lasă cu buza umflată.

Îmi plac prenumele. Fac colecţie. Prenume, origini, semnificaţii. Sunt foarte uşor de colecţionat. Nu costă nimic şi nu ocupă absolut deloc spaţiu. Îmi place să le privesc şi să pretind că ar însemna ceva; poate că nu înseamnă nimic, dar mă simt bine prefăcându-mă. Ar însemna. Pe majoritatea le păstrez pe pereţii camerei mele de acasă: acasă, unde locuiam până de curând. Le păstrez pe cele cu ecou. Prenume bine alese, cu semnificaţii. Nu porcăriile pe care parcă toată lumea le foloseşte azi. Îmi plac şi numele străine: cele neobişnuite, pe care le întâlneşti rareori. Dacă vreodată o să am un copil, unul dintre prenumele astea aş alege; totuşi, copiii chiar nu sunt ceva care să se întrevadă în viitorul meu, nici măcar în cel îndepărtat.

Împăturesc ziarele ca să le pun la loc, aruncând o ultimă privire. Cu coada ochiului, zăresc din nou o Sarah şi zâmbesc. Îmi aminteşte de un moment distractiv al zilei de azi.

Dădeam fuga spre vestiar între ore şi a trebuit să mă ascund după un colţ şi să aştept, când l-am văzut pe Drew având un schimb aprins de replici cu Bărbie, la numai două dulăpioare distanţă de al meu. Am ajuns la concluzia că, dacă e să aleg între a întârzia la ore şi a nimeri în toiul

încăierării ăsteia verbale, întârzierea ar fi cel mai mic din două rele. Nu mi-era prea greu să evit deloc subtilele apropouri când mă ciocneam de el singur, dar categoric nu mi-aş fi asumat riscul ca el să-mi facă propuneri de faţă cu iubita lui. Asta fără îndoială că ar avea loc pe veşnic crescătoarea mea listă cu lucrurile de care n-am nevoie. Aşa că m-am rezemat de perete şi am aşteptat ca ei să treacă mai departe.

— Dă-mi douăzeci de dolari, l-am auzit pe Drew cerându-i.

— Pentru ce?

Din câte se pare, *enervată* e singura caracteristică pe care o posedă vocea ei.

— Pentru că am nevoie de douăzeci de dolari, a replicat el, pe un ton indicând că motivul ar trebui să-i fie suficient.

— Nu-ţi dau, am auzit vocea ei, urmată de ceea ce probabil era zgomotul uşii de la dulăpiorul ei, trântite – cu putere.

— Ţi-i dau înapoi. *Ba nu, n-o să-i dai.*

— Ba nu, nu mi-i dai. *Deşteaptă fată.*

— Ai dreptate. Nu ţi-i dau.

Scot capul pe după colţ şi-l văd adresându-i zâmbetul ăla încrezut al lui.

— Ce e? Măcar sunt sincer.

— De ce nu te duci să le ceri curvelor tale? *Hopa.*

— Pentru că niciuna dintre ele nu mă iubeşte atât de mult ca tine.

— Rânjetul ăla prostesc poate că le-ar da gata pe toate celelalte puştoaice din şcoala asta, dar ştii bine că la mine nu merge, aşa că las-o baltă.

— Sarah, ştii că tot o să mi-i dai, aşa că, hai odată.

Sarah. Am zâmbit. Nu mă puteam abţine să apreciez perfecţiunea prenumelui: anodin, banal şi întru totul neoriginal. Şi colac peste pupăză, are semnificaţia de *prinţesă.*

Ea a oftat zgomotos şi, aplecându-mă puţin după colţ, am

văzut-o scotocindu-se prin geantă. *Pe bune?* Chiar o să-i dea bani? Văd că e mai tare tipul decât l-am crezut. Sau poate doar oi fi preţuit-o pe ea mai mult decât era cazul. Respectul meu faţă de propria persoană poate că n-o avea loc în topuri, însă al ei probabil că e total inexistent. Am văzut-o scoţând o bancnotă de douăzeci de dolari şi întinzându-i-o lui.

— Ia. Dar numai ca să mă laşi odată în pace, i-a zis.

El a înhăţat banii şi a şi început să ia distanţă, dar nu înainte ca ea să strige după el:

— Dacă nu mi-i dai înapoi, să vezi ce te spun lu’ mama! Mama? A.

Mica revelaţie a fost amuzantă, deşi m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva aptitudinile mele de observatoare cam dau greş. Chiar am putut să nu-mi dau seama? Şi eu obişnuiam să mă tot ciorovăiesc cu Asher, fratele meu, din toate puterile, însă pragul animozităţii dintre noi era cu câteva niveluri mai coborât decât al lor.

Arunc şi ultimele ziare la loc în vârful teancului şi mă întorc la computer, încercând să găsesc orice altceva de făcut online, ca să-mi omor timpul. Nu mai am cont pe Facebook sau pe alte reţele, aşa că n-are sens să-mi bat capul cu ele. Aş putea să mă torturez singură, folosindu-mă de numele şi parola lui Asher, ca să văd ce mai fac cei cu care eram prietenă, dar ajung la concluzia că nu e cazul. Nu mai am de mult curiozitatea asta.

Fulgerele sclipesc fără încetare dincolo de fereastră, sâcâindu-mă de fiecare dată când luminează cerul. Telefonul meu e pe pat, susurându-mi în ureche ca o sticlă de scotch unui alcoolic în reabilitare, iar ploaia continuă să se hlizească la mine prin geam. Poate chiar aş ajunge să fiu într-atât de disperată, încât să ies pe vremea asta. Atât de amarnică nevoie am să alerg. Alte salturi depărtând şi apropiind braţele şi picioarele. Ridic ceva greutăţi. Alte flotări. Mai ridic greutăţi. Poate că n-o să reuşesc să am aici o bandă pentru alergat, dar un sac de box cred că aş putea

să aduc, chiar şi să fie unul dintre alea portabile. Nu cred că Margot m-ar lăsa să atârn un sac greu în livingul ei, dar nu sunt prea pretenţioasă. În clipa de faţă, accept orice pot să lovesc. Fursecuri. Simt nevoia să coc fursecuri. E cel mai bun lucru, după alergat. Nu chiar, dar serios că-mi plac fursecurile, şi nu suport porcăriile lor ambalate, adică tocmai ce cumpără Margot. Biscuiţii Oreo sunt acceptabili. Pentru că sunt Oreo şi, orice-ai face] nu poţi să-i imiţi. Credeţi-mă pe cuvânt. Mi-am petrecut muuulte zile în bucătăria mea, încercând să fac tocmai aşa ceva. N-ai şanse. Aşa că Oreo, mai treacă-meargă, dar fursecurile cu fulgi de ciocolată produse şi ambalate în fabrici, cu termen de garanţie de până la şase luni, sunt o cu totul altă poveste. Viaţa chiar e prea scurtă pentru aşa ceva. Credeţi-mă, ştiu ce spun.

Scotocesc prin bucătăria lui Margot, şi habar n-am de ce mă mir că n-are nici pic de făină, sau bicarbonat, sau praf de copt, sau vanilie, sau cam oricare alt ingredient posibil de folosit pentru copt. Reuşesc să depistez ceva zahăr şi sare şi, miracol, un set de căni gradate, însă cu astea nu pot să ajung prea departe. Mă hotărăsc să fac un drum până la băcănie în weekend. N-o să rezist mult fără fursecuri. Sau prăjituri.

Aşa că mă dau bătută şi înfulec o jumătate de pungă de jeleuri, lăsându-le deoparte pe cele negre, fiindcă sunt naşpa, şi apoi pornesc spre duş, ca să mă spăl de tot rahatul care a însemnat ziua de azi. Port o palpitantă conversaţie cu mine însămi în timp ce las balsamul să-mi pătrundă în păr. Vorbesc despre porcăria mea de orar. Îmi povestesc despre nefericita ironie cu orele mele de muzică, întrebându-mă dacă întrece ridicolul Retoricii şi Dezbaterii. Cuget, cu voce tare, dacă există vreo fiinţă de sex feminin din şcoală, elevă sau profesoară, care să fie imună la farmecele unui anume blond pe nume Drew. După care dau şi răspunsul. EU. A, şi Sarah, evident, deşi el pare capabil s-o pisălogească până cedează. Mă lansez periodic în astfel

de conversaţii, doar ca să mă asigur că-mi mai funcţionează vocea, în eventualitatea c-aş mai vrea s-o folosesc vreodată. Întoarcerea la lumea celor care cuvântă a existat totdeauna în plan, dar sunt zile când mă întreb dac-o să mai vreau vreodată să vorbesc. În majoritatea timpului, n-am prea multe veşti interesante, aşa că tot repet nume, sau cuvinte alese la întâmplare, însă ziua de azi a fost notabilă, aşa că justifică fraze întregi. Uneori chiar şi cânt, însă asta o păstrez pentru zilele în care dispreţul faţă de mine atinge cote de vârf şi-mi doresc să mă rănesc singură.

Mă strecor în patul meu, acoperit cu o cuvertură cu imprimeu floral verde-gri, întocmai cu cea din camera mea de acasă. Probabil că aici a fost mai degrabă mâna mamei, decât a lui Margot. Am impresia că-i vine greu să înţeleagă ideea că eu mă străduiesc din răsputeri să scap de locul ăla, nu să-l iau cu mine. Ridic salteaua şi scot caietul pentru compuneri pe care l-am ascuns acolo. Va trebui să găsesc curând un loc mai bun pentru el. Restul sunt în fundul şifonierului, ambalate într-o cutie din carton, sub câteva romane vechi şi anuare din gimnaziu. Cel din mâinile mele e alb cu negru, iar pe copertă are scris, cu marker roşu, cuvântul *Trigonometrie.* Ca la toate celelalte, primele câteva pagini sunt pline cu pretinse notiţe de la ore. Iau un pix şi încep să scriu. După fix trei pagini şi jumătate, strecor la loc caietul în ascunzătoarea lui şi sting lumina, întrebându-mă ce nou infern îmi va mai aduce ziua de mâine.

Capitolul 5

Nastya

Trăiesc într-o lume lipsită de magie sau de miracole. Un loc unde nu există clarvăzători sau metamorfi, nici îngeri, nici băieţi cu puteri supraomeneşti care să te salveze. Un loc unde oamenii mor, şi muzica se dezintegrează, şi viaţa e naşpa. Greutatea realităţii mă apasă atât de tare de pământ, încât uneori mă mir cum de-mi mai pot ridica picioarele ca să merg.

În dimineaţa de vineri, primul lucru pe care-l fac e să-mi iau orarul modificat de la cabinetul îndrumătoarei. Domnişoara McAllister mi-a semnat cererea pentru postul de asistent de profesor la ora a cincea, aşa că de-acum sunt oficial retrasă de la cursul introductiv în muzică, iar asta înseamnă că-mi voi petrece ora respectivă făcând fotocopii şi distribuind hârtii, în loc să-mi doresc să sângerez până la moarte.

Între timp, am ajuns să mă descurc mai bine cu pantofii chiar dacă mă strâng în faţă, iar degetele mi se dezlănţuie într-un şir de înjurături la adresa mea când îi încalţ. Nu-mi aleg cea mai înspăimântătoare vestimentaţie pentru corvezile de azi, ci pe cea imediat următoare: din nou, negru pe negru, pentru că, în realitate, e cam tot ce am, oricum. Păstrez creionul negru gros, rujul roşu şi lacul negru pentru unghii. Pantofii cu toc cui, ca de obicei, sunt semnul de exclamare pe un ansamblu care ţipă *Hidos!* Sunt un spectacol de groază al depravării. Mă gândesc la nasturii din perle şi la fustele albe tricotate, şi mă întreb cu ce s-ar fi îmbrăcat Emilia, dac-ar mai fi fost acum în viaţă.

Toată săptămâna m-am ascuns cu succes, pe timpul pauzelor de prânz, pe coridoare şi în baie. Dezordonatul băiat cu preocupări artistice, al cărui nume l-am aflat între timp – privindu-i pe furiş coperta blocului pentru desen – că ar fi Clay, a fost îndeajuns de amabil încât să-mi ofere o

nesolicitată listă scurtă a celor mai bune opţiuni pentru singurătate, când m-a prins încercând iarăşi uşile aripii pentru engleză, a doua zi. Le-am verificat ulterior aproape pe toate. Mai daţi-mi câteva zile, şi probabil o să vă pot desena o hartă pe care să marchez cele mai bune locuri în care poţi dispărea. După care, să le-o vând altor rataţi ca mine.

Am descoperit, în urma zilnicelor mele plimbări, că amplasamentul pe-aici rămâne în destul de mare măsură acelaşi. Ai putea crede că există un tabel prestabilit cu aşezarea fiecăruia în curte. Nimeni nu se abate de la locul în care s-a postat în ziua precedentă. Deja recunosc tot mai multe chipuri, dar până şi cele cunoscute nu dau semne că m-ar lua în seamă. Sunt lăsată într-o binecuvântată pace. I-am înfricoşat, i-am jignit sau i-am stânjenit pe toţi îndeajuns cât să păstreze distanţa. Pentru asta, merită să îndur până şi incomoditatea pantofilor. Dacă nu comit vreo greşeală, aşa ar trebui să şi rămână.

Tocmai mă gândesc înspre ce direcţie să mă îndrept azi, când trec pe lângă băiatul din câmpul de forţe. Sunt curioasă cum de reuşeşte aşa ceva. Poate încerc să-i aflu secretul, fiindcă mi-ar plăcea la nebunie să am şi eu unul, doar pentru mine. Uneori îmi trece prin gând că e invizibil, iar eu sunt singura care-l vede, dar presupun că nu e cazul, pentru că, dac-ar fi fost, în mod sigur ar fi revendicat cineva banca aia până acum. Poate c-o fi o fantomă, şi nimeni nu se apropie de bancă, pentru că e bântuită de el.

Mereu stă în aceeaşi poziţie şi e complet nemişcat. De când m-a prins că mă holbam la el] luni, m-am străduit să nu-l privesc mai mult de câteva secunde pe zi. N-a mai ridicat privirea spre mine. Încă am senzaţia că mă urmăreşte, dar poate că doar aşa aş vrea eu să fie. Mă scutur repede de gândul ăsta. Ultimul lucru de care aş avea nevoie e atenţia cuiva.

Şi totuşi, e extrem de plăcut la privit. Braţe frumoase. Nu de genul penibililor care merg la sală, ci doar braţe

muncite. L-am văzut în prima mea zi la ora de atelier, dar numai pentru o clipă, după care a plecat şi nu s-a mai întors. Acum, singurele momente când îl mai văd sunt în pauza de prânz. Acele câteva secunde pe care le petrec traversând curtea devin pentru mine cea mai fascinantă parte a zilei. Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, aceste momente preţioase reprezintă singurul motiv pentru care mai parcurg blestemăţia aia, zi de zi. Am traversat-o în prima zi ca să demonstrez ceva. Am traversat-o şi în cea de-a doua, ca să văd dacă el mai e acolo, şi tot singur. Am traversat-o şi în a treia, şi în a patra, ca să văd dacă-şi mai ridică privirea spre mine. N-a mai ridicat-o. Azi, n-am vrut decât să privesc. Aşa că tocmai asta făceam când capătul ascuţit al tocului unuia dintre pantofii mei s-a infiltrat în crăpătura dintre două pavele din cărămidă. Minunat. Spre norocul meu, fiindcă mergeam penibil de încet, ca să obţin cât mai mult din experienţa mea de cercetare, nu mă trezesc trântită cu faţa în jos. Dar, mai puţin spre norocul meu, sunt înţepenită acum exact între banca lui şi cea a Prinţesei Sarah şi a domnişoarelor ei de companie. Încerc, nonşalantă, să-mi smucesc tocul de unde a fost prins în capcană, dar nu vrea să se clintească. Sunt obligată să manevrez astfel încât să ajung în genunchi, poziţie din care să-l trag apoi cu mâinile, ceea ce înseamnă o demonstraţie de echilibru; asta, deoarece să mă aplec, îmbrăcată în rochia asta, nu constituie nicidecum o opţiune.

Îngenunchez cu încetineală şi-mi scot piciorul din pantof. Apoi, înşfac tocul cu mâna dreaptă şi smucesc. Iese mai uşor decât m-am aşteptat, aşa că mă ridic şi-mi strecor înapoi piciorul în el. Arunc o privire spre stânga şi constat că Băiatul Statuie tot nu s-a mişcat.

Pare cu desăvârşire indiferent faţă de catastrofa mea cu pantoful. E o mică minune, dar micile minuni sunt singurele la care pot să sper acum, aşa că o accept. Mare păcat că n-am trecut total neobservată, pentru că următorul lucru pe care-l aud...

— Cred că ăştia sunt făcuţi pentru colţurile de stradă, nu pentru şcoală!

Sarah.

Replica ei e urmată de chicoteli, apoi de o altă voce feminină…

— Da, tatăl tău ştie c-ai plecat din iad îmbrăcată aşa?

— Eu credeam că tatăl ei e din Transilvania.

Altă repriză de chicoteli. Nu, pe bune. Insultele aici sunt de-a dreptul submediocre. Puteau măcar să-mi arunce o chestie uşor distractivă, dacă voiau să mă facă să întorc capul. Privesc în dreapta să zăresc puţul de inteligenţă care a scuipat o asemenea nestemată spre mine. Mai multe fete sunt în jurul lui Sarah şi mă privesc şi, da, chicotesc încă. Presupun că m-am felicitat cu un minut sau două prea devreme. Îmi inventariez mental opţiunile: a) să azvârl cu numitul pantof în ele; b) să azvârl cu insulte în ele; c) să le ignor şi să merg mai departe; d) să le trimit zâmbetul meu cel mai demonic şi mai dezechilibrat. Am ales d), singura opţiune viabilă din grup. N-o să las chestia asta neluată în seamă, cel puţin nu la modul luat tălpăşiţa cu coada între picioare. Pe lângă asta, din moment ce se pare că aş fi progenitura diavolului, sau poate a lui Dracula, depinde pe cine întrebaţi, nu poate să-mi facă niciun rău dacă etalez un pic de nebunie, numai ca să ajungă mesajul la destinaţie înainte de weekend. Le mai fixez cu privirea încă vreo câteva secunde, întrebându-mă dacă să-mi dezlănţui zâmbetul dintr-odată, sau doar să-l las să-mi plutească subtil pe faţă, când sunt întreruptă de o voce din spatele meu.

— Ajunge, Sarah.

Gura lui Sarah, care se deschisese în ceea ce suspectez că ar fi alcătuit o nouă etalare a nimicitorului ei spirit, se închide atât de repede, încât mi se pare că-i şi aud dinţii clănţănind. Mă întorc chiar dacă deja cam ştiu că unica persoană din proximitate e şi ultima la care m-aş fi aşteptat să fie desăvârşitul cavaler în armură strălucitoare. Şi nu se

poate spune că situaţia i-ar fi impus măcar să intervină. Nu prea putea fi considerat un atac. Mai degrabă, o variantă de karaoke cu insulte stângace. Un spectacol de amatori. Ceva de care mai degrabă îţi baţi joc, decât să-ţi fie frică. Îmi dau seama că fetele astea nu s-ar fi oprit acolo, şi dacă aş fi fost una căreia să-i pese, poate că mi-ar fi rănit sensibilitatea, numai că mie nu-mi pasă, iar sensibilitatea nu mi-a mai fost rănită de foarte multă vreme.

Între timp, m-am întors cu totul, şi ochii mei nu sunt singurii îndreptaţi spre băiatul din balon. De fapt, sunt cam multe perechi de ochi cele care-l urmăresc în clipa asta, aşteptând să audă dacă mai iese ceva din gura lui. Mă simt de parcă m-aş fi trezit dintr-odată într-un episod din *Zona Crepusculară,* în care totul din jurul meu încremeneşte, iar eu sunt singura capabilă să se mişte. Dar nu e aşa.

Ochii lui se îndreaptă spre Sarah, ţintuind-o cu o privire perfect asortată cu tonul de nu te pune cu mine al vocii lui. Pentru o clipă, trage cu ochiul spre mine, după care se întoarce iar la privitul propriilor mâini, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Acum îmi pun în gând să mă mişc, dar se pare că deocamdată nu reuşesc să-mi găsesc picioarele. Întorc privirea dinspre el şi-o prind pe Sarah fixându-mă acum. Dar expresia de pe faţa ei nu e sculptată de gelozie, şi nici măcar de acreală, aşa cum m-aş cam fi aşteptat: e făurită dintr-un ce mama naibii sută la sută pur, tare ca piatra. Şi, oricât m-aş strădui să-mi păstrez faţa impenetrabilă, am senzaţia că expresia mea e foarte posibil să semene mult de tot cu a ei, dar probabil din motive extrem de diferite.

Pare ca toţi dracii de descumpănită fiindcă el a spus ceva. Eu chiar nu-l cunosc îndeajuns de bine pe tip ca să-mi dau seama dacă amestecul lui ar putea fi elementul cel mai surprinzător din întreaga situaţie de faţă. Dacă mă întrebaţi pe mine, partea cea mai ciudată e cum a reacţionat toată lumea. Toate au tăcut imediat. Nu i au pus intervenţia în discuţie, n-au râs, nici n-au întrebat de ce, nu l-au ignorat

ca să-şi continue ridiculizarea mea, şi nici nu şi-au întors batjocura împotriva lui. Pur şi simplu, au *încetat.* El a zis *ajunge,* şi asta a fost. *Pentru că aşa am zis eu. Am terminat discuţia. Nu mă face să-ţi spun de două ori.*

În cele abia câteva secunde de când stau aici, tot restul lumii a revenit la preocupările de dinainte, şi poate că e doar rodul imaginaţiei mele, dar parcă nivelul decibelilor a mai scăzut, doar un pic, de parcă nimeni n-ar vrea să fie auzit discutând despre ce s-a întâmplat adineauri. Dar *ce* s-a întâmplat adineauri?

O să mă gândesc la asta peste câteva minute, sau după şcoală, sau poate niciodată, dar în clipa asta vreau să dispar naibii din mijlocul curţii ăsteia. Îmi termin traversarea fără alte deficienţe ale încălţămintei, şi spre norocul meu, cineva a înţepenit o carte în uşa clădirii pentru engleză, aşa că reuşesc să intru imediat. Privesc în jos în timp ce împing uşa şi remarc că e o carte de istoria artei, iar lângă ea stă un Clay cu gura până la urechi şi cu blocul pentru desen, ca de fiecare dată, în mâini. Chiar aş vrea să-l întreb dacă ştie ce-a fost cu toată faza aia, dar nu pot, aşa că mă strecor în clădire. Ajung până la jumătatea coridorului şi cotesc spre casa scării, unde mă sprijin de perete, mulţumită că sunt singură, în linişte.

Dar, înainte să-mi pot întoarce pe toate feţele în minte recentele evenimente, aud uşa deschizându-se din nou. Mă lipesc cu spinarea de peretele casei scărilor, străduindu-mă să mă fac cât mai neobservată cu putinţă. Dacă mă apăs suficient de tare, poate că reuşesc să mă fac chiar invizibilă. Mă concentrez să disting direcţia de mers a paşilor, care se aud tot mai tare cu fiecare secundă. Cadenţa e lentă, şi un picior calcă, aproape imperceptibil, mai apăsat decât celălalt. Paşii sunt zdraveni, dar delicaţi. Nu sunt stângaci, nici grosolani. E un mers plin de graţie. Şi, oricine ar fi, e mai înalt ca mine: nu are nevoie nici pe departe de atâţia paşi ca să ajungă la nişa în care-mi pierd eu vremea. Aştept ca paşii să treacă mai departe, dar nu e

aşa. Cotesc drept spre mine, iar acum nu pot să sper decât că, oricine ar fi, mă va ignora, pur şi simplu. Îmi cobor privirea spre podea, ca să nu fiu obligată la un contact vizual, şi aştept să se termine.

Şi deodată, până să-mi aduc aminte că trebuie să-mi ţin respiraţia, o pereche de bocanci, îndelung purtată, se opreşte în faţa mea. Cu bombeuri oţelite, dacă nu mă-nşel. N-am nevoie să-mi ridic privirea ca să ştiu cui îi aparţin. Am tot privit bocancii ăştia pe şezutul băncii metalice de cinci zile deja. După toate aparenţele, dezorientarea şi curiozitatea m-au prostit pe moment, fiindcă, împotriva raţiunii mele, chiar îmi ridic privirea, şi văd că sunt mai aproape de el ca oricând.

— N-o să mai fac asta a doua oară, îmi zice, străpungându-mă cu doi dureros de perfecţi ochi albaştri, de parcă şi-ar fi dorit ca eu să nu fi existat.

Dar tonul pe care o spune nu e supărat. E doar indiferent. E complet calm. Aproape că nici nu are vreo inflexiune în voce. Nu aşteaptă un soi de încuviinţare sau de ripostă, chiar dacă în clipa de faţă e posibil să fiu suficient de enervată ca să-i ofer una, şi în mod sigur n-ar consta într-un mulţumesc. Apoi, el dispare din nişă şi iese pe uşa aflată de cealaltă parte a casei scărilor, de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.

N-o să mai fac asta a doua oară? Nu ţi-a cerut nimeni s-o faci, nici de data asta, dobitocule! Ce, el chiar crede *cu toată sinceritatea* că tocmai mi-a făcut un serviciu? Că, atrăgând atenţia asupra mea şi enervând o gaşcă de fete obsedate de orgoliu din cauza mea, fete care fără îndoială vor căuta să-şi spele ruşinea când el nu va fi prin preajmă, m-a ajutat? înseamnă că e şi mai utopic decât sunt eu. Mi-ar plăcea să i-o spun. Păcat că nici măcar nu-i ştiu numele. Iar dacă aş avea în clipa de faţă o listă cu întrebări, *„Cum te cheamă?”* probabil că nici măcar n-ar fi selecţionată.

Ceea ce vreau eu să ştiu e de ce l-a ascultat toată lumea. Fetele alea au tăcut de parcă ar fi fost admonestate de un

tată supărat, fiindcă exact aşa îi sunase vocea. Fusese acelaşi ton pe care-l folosise faţă de mine chiar adineauri. Aproape mă mir că n-a aruncat şi un *„domnişoară”* sfârşit, ca să pună capac. E clar că sunt singura de pe-aici care nu înţelege de ce ar trebui să ascult de el. E ca şi cum îi impune un soi de respect sau de veneraţie. Poate că tatăl lui o fi, să zicem, directorul sau primarul, sau un şef de bandă, şi nimeni nu vrea să-l enerveze. Cine mai ştie? Tot ce ştiu e *că eu* m-am enervat.

Capitolul 6

Josh

Am trecut prin restul zilei de şcoală fără s-o mai văd pe fata aia. M-am ocărit zdravăn în sinea mea pentru că mi-am deschis gura asta proastă în pauza de prânz. Dac-aş fi avut vreun motiv, mi-aş fi acordat ceva circumstanţe atenuante, însă fata chiar nu părea să fie o neajutorată. Poate că doar am încercat s-o împiedic să şi le facă duşmance pe afurisitele alea. Poate că am vrut doar ca Sarah să tacă naibii, fiindcă ştiu că e mai bună decât pare. Poate că am vrut doar ca fata să mă mai privească o dată.

Coridoarele deja încep să se golească în timp ce-mi croiesc drum spre partea din spate a şcolii, contrar fluxului celorlalţi elevi. Vreau să ajung în aripa secţiei de teatru până nu se încuie uşile, ca să-mi pot lua nivela. Am lăsat-o acolo şi am nevoie de ea după-amiază. Plus că, oricum, n-aş lăsa-o peste noapte acolo. E a mea. A fost a tatălui meu. O fi ea veche, din lemn, şi arhaică, dar n-aş folosi o alta, şi n-aş risca să-mi dispară dacă o las aici, aşa că mă întorc ca s-o iau. Când ajung, o găsesc unde am lăsat-o, pe unul dintre stelajele nefinisate la care am lucrat toată săptămâna. Îmi examinez progresele, plimbându-mi mâinile de-a lungul muchiilor. O să termin toată treaba până miercurea viitoare. Aş putea s-o mai întind până vineri, dar sper că domnul Turner o să termine cu porcăriile procedurale până atunci. Mi-ar plăcea să mă întorc în atelier şi să lucrez la ceva mai interesant decât stelajele. Îmi iau nivela şi ies iar din clădire, îndreptându-mă spre parcare.

Aproape că m-am urcat deja în maşină, când mă aud strigat pe nume.

— Bennett! Josh! se corectează aproape imediat Drew, ştiind că doar un dobitoc m-ar striga pe numele de familie.

Îl văd pe următorul rând de maşini, şi nu singur. Rareori

e, aşa că nu mă miră să văd o fată alături, în timp ce el se sprijină de maşină, într-o postură în care m-am obişnuit să-l văd, cea în care încearcă să pară nonşalant, indiferent, dar de fapt caută să descopere calea pătrunderii cu *o* minimă împotrivire în pantalonii unei fete, sau în bluza, sau pe sub fusta ei. După caz.

Ceea ce mă miră e fata cu care stă de vorbă. Nu-mi trebuie mai mult de o privire ca să-mi dau seama cine e. Părul negru, demenţial de lung, rochia neagră strâmtă care-i acoperă la limită posteriorul sau pieptul, pantofii negri cu toc cui, rahat negru peste tot în jurul ochilor. Ochi care se îndreaptă furioşi spre mine chiar în clipa asta. Pe măsură ce mă apropii, expresia ei, de obicei, impenetrabilă, se schimbă. E o schimbare discretă, şi mă îndoiesc că majoritatea celorlalţi ar putea s-o observe, pentru că se petrece în principal la nivelul ochilor, însă eu pot să observ diferenţa. Nu e impenetrabilă. E nervoasă, şi dacă nu mă înşel, e nervoasă pe mine. Dar nu mai am ocazia să-i examinez, fiindcă ea se întoarce şi pleacă înainte ca eu să pot ajunge măcar până la ei doi.

— Să mă suni! răcneşte Drew peste umăr spre ea, râzând de parcă ar fi vreun soi de glumă.

— O cunoşti? îl întreb, aşezându-mi cărţile şi nivela pe capota maşinii lui.

Între timp, parcarea s-a golit în cea mai mare parte, pentru că, pe cât e de lent traficul aici dimineaţa, pe atât de puţin timp e necesar pentru exodul de după-amiază.

— Am de gând, replică Drew, fără să mă privească.

O urmăreşte încă din ochi cum se îndepărtează. Îi ignor insinuarea. Dac-aş sta să-i iau în seamă toate aluziile sexuale prea puţin voalate care-i ies din gură, n-am mai vorbi despre nimic altceva, ceea ce, probabil, l-ar face fericit.

— Cine e?

— O gagicuţă rusoaică. Nastya şi nu ştiu cum, că n-am învăţat să-i pronunţ numele. Începeam să-mi fac griji că mi-

aş fi pierdut sex-appealul, din cauză că nu vorbeşte niciodată cu mine, dar se pare că ea nu vorbeşte cu nimeni.

— Şi te surprinde? Cam urlă antisocialul din ea.

Îmi iau nivela de pe maşină şi o întorc în mâini, privind cum se plimbă bula de gaz dintr-o parte în cealaltă.

— Mda, dar nu despre asta e vorba. Ea nu vorbeşte, punct.

— Deloc? îl întreb, privindu-l sceptic.

— Deloc, răspunde, scuturând din cap şi zâmbind cu o satisfacţie sucită.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate că nu vorbeşte engleza. Dar, şi-aşa, presupun că tot ar putea să spună da, şi nu, şi rahat, adaugă, ridicând din umeri, ca şi cum n-ar avea nicio importanţă.

— Dar tu cum poţi să ştii?

— Pentru că e în clasă cu mine, la Retorică şi Dezbatere, îmi răspunde, rânjind de ironia situaţiei.

Nu reacţionez. Încerc să prelucrez informaţia, iar Drew poate să întreţină şi de unul singur conversaţia.

— Nu mă plâng, continuă el. Îmi dă ocazia să-mi exersez sex-appealul cu ea în fiecare zi.

— Nu e semn bun, dacă trebuie să te munceşti la ea. Poate *chiar* îţi pierzi sex-appealul, replic eu, sec.

— Nu fi caraghios, zice el cu toată seriozitatea, privindu-şi ceasul. Deodată, zâmbetul îi revine.

— E trei. Ai face bine să-ţi mişti fundul spre casă.

Şi, cu asta, sare în maşină şi demarează, lăsându-mă să stau singur în parcare, cu gândul la rusoaice nervoase şi la rochii negre.

Capitolul 7

Nastya

Mă simt de parcă aştept, aici. Aştept ceva care încă nu s-a întâmplat. Ceva care încă nu există. Dar e tot ceea ce simt, şi nimic altceva. Nu ştiu dacă eu exist, măcar. Şi deodată cineva apasă pe un comutator, şi lumina dispare, camera dispare, imponderabilitatea dispare. Vreau să-i cer să mai aştepte, fiindcă n-am terminat încă, dar n-am nicio şansă. Nici vorbă să mă tragă cu blândeţe. Nici vorbă să mă convingă. N-am de ales. Mă smulge. Mă smuceşte, şi capul parcă îmi pocneşte, dându-se pe spate. Sunt în beznă, şi totul e durere. Prea multe senzaţii dintr-odată. Fiecare terminaţie nervoasă îmi e cuprinsă de flăcări. E ca şocul de a te naşte. După care, fulgere cu orice. Culori, voci, maşinării, cuvinte aspre. Durerea nu fulgeră. Durerea e constantă, neîntreruptă, interminabilă. E singurul lucru pe care-l ştiu. Nu vreau să mă mai trezesc niciodată.

Am trecut şi prin a doua zi de luni cu şcoală. Ai putea crede că sunt secătuită de cât de naşpa e în permanenţă totul, dar se pare că nu, deoarece încă nu pot să dorm. Sunt în pat de două ore deja; ştiu că e trecut de miezul nopţii, dar nu pot să văd ceasul de aici, aşa că nu ştiu precis ce oră e. Îmi vine în gând caietul pentru compuneri ascuns sub salteaua mea. Întind mâna şi o strecor dedesubt, căutându-l. Mi-am scris cele trei pagini şi jumătate, cuvânt cu cuvânt, dar tot n-am somn. Poate rescrierea lor m-ar ajuta, dar tot nu mi-ar aduce epuizarea aceea pe care o imploră trupul meu, o epuizare din aceea care scoate sufletul din tine, aşa că-mi retrag mâna şi mi-o aşez pe abdomen, desfăcând-o şi strângând-o în ritmul respiraţiei.

Aud că ploaia torenţială a încetat, aşa că-mi arunc păturile de pe mine şi mă duc să privesc afară. Fereastra

mea dă spre curtea din spate, însă e prea întuneric ca să-mi dau seama dacă tot mai plouă mărunt, aşa că mă duc spre faţada casei şi privesc cu atenţie prin fasciculul de lumină împrăştiat de un felinar stradal din preajmă. Nu se văd picături de ploaie în strălucirea galbenă reflectată pe trotuarul ud de dedesubt. Îmi dezbrac din mers pijamaua improvizată chiar înainte să ajung în camera mea, cuprinsă de neastâmpăr la gândul unei alergări prin care să-mi consum ultimele câteva zile trecute, bubuindu-mi agresivitatea în betonul trotuarului şi lăsând-o în urma mea. Cât ai clipi, îmi trag pe mine un şort pentru alergare şi un tricou, şi-mi încalţ tenişii. Picioarele mele mă iubesc iar. Arunc o privire spre ceas. 12:30. Îmi prind la şold un tub de spray cu piper şi strâng în mâna dreaptă un kubotan[3] de care mi-am prins cheile, chiar dacă e al naibii de enervant să alerg cu el. E talismanul meu pentru siguranţă. Strâns între degete, îmi oferă iluzia unei siguranţe inexistente.

Încui uşa după mine şi mă forţez să pornesc încet, într-o uşoară alergare, de-a lungul aleilor şi a străzilor scăldate de ploaie, dar nu mi-e uşor. Îmi vine să gonesc până când aş rămâne fără suflare, până când n-ar mai rămâne destul oxigen pe lume ca să-mi împiedice sufocarea. Umiditatea e cruntă, mai ales împerecheată cu temperaturile sfârşitului de vară, dar mie nu-mi pasă. N-ar însemna decât transpiraţie suplimentară, şi nu mă deranjează. Fiecare picătură înseamnă stres scurs din mine, luându-mi cu ea toată anxietatea şi energia, astfel încât să mă pot prăbuşi într-un somn adânc în noaptea asta, sau în dimineaţa care vine, sau când naiba o să mai ajung în pat. Poate c-o să stau pe-afară până când vine vremea pentru şcoală, după care să fac pe somnambula toată ziua. Cu atât mai bine. Picioarele nu mă ascultă şi se lansează într-o goană totală, doar la câteva secunde după ce ajung pe stradă. Or să mă

[3] Armă pentru autoapărare, de forma unui cilindru metalic alungit şi ascuţit la vârf, de aproximativ 14 centimetri lungime şi 1,5 centimetri diametru, îndeobşte folosită şi ca breloc pentru chei.

urască mai târziu, dar va merita. Alerg repede, şi altfel decât mă obişnuisem să alerg. Mi-aş fi dorit să fiu pe o porţiune lungă şi dreaptă de autostradă, ca să pot alerga numai înainte, fără să mai trebuiască să cotesc, sau să gândesc, sau să iau hotărâri de orice fel. Aşa, fug drept înainte şi-mi las picioarele să mă călăuzească, fără să mai gândesc. Nu acord niciun pic de atenţie caselor sau maşinilor. Corpul şi mintea mea au dus lipsa unei alergări ca asta în ultimele două săptămâni. Mai întâi, din cauza dramaticei mutări în casa lui Margot, iar apoi, a constantelor ploi din fiecare seară, care m-au ţinut captivă înăuntru. Dacă asta va trebui să fac noapte de noapte – să aştept până se termină ploaia, chiar şi să fie în creierii nopţii – atunci asta voi face. Nu voi mai sta atât de mult timp fără să alerg.

În prima seară de alergat din viaţa mea, am ajuns în final să vomit peste pantofi. O ţin minte ca pe una dintre cele mai bune seri din viaţa mea. Dar n-a fost aşa de la început. Începutul a fost că m-am certat cu părinţii mei. Urmarea: eu, ascultând cum se ceartă părinţii mei între ei, din cauza mea. Am stat în camera aia, şi am stat în camera aia, şi am stat în camera aia în care cuvertura arată exact ca asta de pe patul de-aici. Am stat în camera aia până când n-am mai putut sta acolo. Nu puteam să mai stau în casa aia, ascultând o nouă ceartă provocată de mine. Tata urma s-o întrebe pe mama de ce se tot învinuieşte singură, iar mama să-l întrebe pe tata de ce nu se sinchiseşte, şi tata să-i spună mamei că îl distruge pe dinăuntru, dar că nu vede ce rost ar avea să se lase pradă suferinţei, iar mama să-i spună tatii că atât timp cât eu mă las pradă suferinţei, se va lăsa şi ea. Era mereu aceeaşi ceartă, într-o buclă interminabilă.

Se făcuse nouă seara; primele încălţări pe care le-am găsit au fost o pereche de tenişi, aşa că mi i-am tras în picioare fără ciorapi, şi am coborât în goană scara, deschizând ca un vârtej uşa pe care nu m-am mai sinchisit

s-o închid. Era versiunea mea extrem de nesofisticată, extrem de proprie, a fugii de-acasă. Am alergat, şi am alergat, şi iar am alergat. Nici vorbă de pornire lentă, pentru încălzire. Nu exista tihnă, sau ţintă. Exista doar îndepărtarea.

Nici măcar nu ştiu cât de departe am ajuns în seara aia, probabil nu foarte, până când am început să gâfâi, şi plămânii să-mi ardă, şi stomacul să fie cuprins de convulsii, şi am vărsat exact pe locul în care stăteam. Şi a fost minunat. A fost cathartic şi constructiv şi distructiv şi perfect. Pe urmă, m-am aşezat pe jos şi am plâns: genul ăla urât de plâns, când tot icneşti inspirând întruna şi scoţi sunetele alea oribile în timp ce aerul îţi hârâie pe gât. În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am dus acasă.

După asta, am alergat în fiecare seară. Am învăţat să mă stăpânesc, şi să mă încălzesc mai întâi, şi să-mi stabilesc un ritm, dar mereu ajungeam să împing totul prea departe, să alerg prea tare, să alerg prea mult. Terapeutul le-a zis părinţilor mei că e sănătos ceea ce fac. Poate că nu şi atât de mult vomitat, dar alergatul, în general. Era un *debuşeu sănătos.* Părinţii mei adoră cuvântul *sănătos.*

Tata a încercat să vină cu mine de vreo două ori. A încercat, pe bune. Dar eu nu voiam să stau după el, iar el nu putea să ţină pasul cu mine. Nu cred că împingerea alergatului până în punctul de a-ţi ieşi sufletul era la fel de tentantă pentru el, pe cât era pentru mine. Singurul motiv pentru care alerg este să-mi consum până şi ultima picătură de energie din mine, astfel încât să nu mai rămână nimic de folosit pentru regrete, sau temeri, sau amintiri. Acum, e nevoie de mai mult ca să mă epuizez. Alerg distanţe tot mai lungi de la o zi la alta. Devine tot mai greu să obţin istoveala aia care-ţi secătuieşte organismul, atât de îndrăgită, pentru că, dacă tot e să alerg, vreau să mă simt de parcă aş fi stoarsă într-o centrifugă până la completa uscare; dar, oricum, tot îmi ating scopul. E unica terapie de care am parte acum.

Nu simt nicio durere în piept, dar stomacul îmi tremură. Am cam fost scoasă din circuit în ultima vreme, aşa că sper să pot dormi buştean în noaptea asta. La fiecare pas, tropăi eliminându-mi porcăriile din minte, până când dispar aproape de tot. Îmi vor reveni la lumina zilei, când voi fi alimentată cu suficientă energie ca să pot gândi, dar deocamdată s-au dus, şi deocamdată asta-mi ajunge. Gândurile mi se îndepărtează, plutind, odată cu ultimele vestigii de energie şi adrenalină, lăsându-mă doar cu mult prea familiara senzaţie de greaţă pe care am ajuns s-o cunosc bine. Încetinesc până la un ritm de alergare uşoară, apoi la pas, încercând să-mi alin stomacul, să-l fac să se predea, dar nu-mi merge.

Picioarele mi se opresc din mers, acordându-mi un minut pentru cercetarea străzii după un şanţ, sau un boschet bine plasat, unde să vărs, şi pentru prima oară de când am ţâşnit afară pe uşă, iau act de ce mă înconjoară. N-am mai fost pe strada asta până acum. Nu-mi dau seama precis cât de departe am ajuns alergând, dar sunt locuri necunoscute. E târziu. Majoritatea caselor sunt acum în întuneric; încerc să-mi încetinesc respiraţia deja prea iute. Mă reped spre cel mai apropiat boschet, ca să icnesc după el. Calculez greşit distanţa şi ajung să intru drept în el. Ţepi. Normal. Colac peste pupăză. Ţepii îmi sfârtecă pielea de pe picioare ori de câte ori mă mişc, dar sunt prea ocupată cu vărsatul ca să-i extrag acum. După ce-mi golesc temeinic stomacul, îmi ridic picioarele cu toată grija posibilă, străduindu-mă să minimizez pagubele, dar faptul e deja consumat. Văd cum sângele tocmai începe să-mi supureze prin rupturile din pielea de pe pulpe, însă asta e cea mai mică dintre grijile mele acum. Închid ochii, după care-mi ridic pleoapele la loc. Mă silesc să studiez împrejurimile, ca să-mi amintesc unde mă aflu şi, cel mai important, unde nu.

Senzaţia de rău din stomac e înlocuită acum cu un nou soi de groază. Casele sunt la fel, toate la fel. Nu reuşesc să văd vreun indicator de stradă, dar ştiu că am alergat foarte

repede şi n-am fost atentă la nimic. Am încălcat toate regulile posibile, şi am primit ceea ce merit pentru asta. Sunt în toiul nopţii, şi singură, şi rătăcită, şi cufundată în întuneric.

Îmi pipăi din instinct buzunarul, căutându-mi telefonul, ca să mă pot folosi de GPS. Gol. Normal că nu l-am luat cu mine. Am dat buzna spre uşă atât de repede, încât am uitat, pentru că sunt neglijentă şi nerăbdătoare şi nu mai am nimic în minte în afară de aer, şi pantofi pentru alergare.

Merg de-a lungul trotuarului. Trebuie c-o fi la marginea exterioară a ansamblului închis de locuinţe, înconjurat cu ziduri. Ştiu că probabil trotuarul ăsta înconjoară întregul cartier, ceea ce poate să-mi dea ceva indicaţii cu privire la unde mă aflu, aşa că ar trebui să rămân pe el. Dar nu pot să mă abţin. Vreau să mă îndepărtez naibii de toţi copacii ăştia. Nu pot să văd nimic printre ei, şi nu pot să am control asupra a ceea ce-ar putea ieşi dintre ei, şi oricum sunt prea multe sunete de prelucrat.

Nu există iluminat stradal unde mă aflu acum, dar pot să zăresc slabul licăr gălbui al unui bec în faţa mea. Casele aflate de cealaltă parte a străzii sunt umbrite de întuneric şi somn. Toţi oamenii sănătoşi la cap dorm la ora asta. Învolburarea din stomac nu mi-a dispărut încă, dar e pusă în umbră acum de teama rătăcirii.

Kubotanul mi se tot leagănă la şold, până când nu-mi mai văd cheile decât ca prin ceaţă. Ascult tăcerea care se aşterne înjur. Pot să aud tot: bârâitul becurilor de pe stâlpii de iluminat de deasupra mea, târâitul greierilor, voci neinteligibile venind de undeva dintr-un televizor, şi un sunet pe care nu-l pot identifica imediat. E ceva ritmic şi aspru. Urmând direcţia din care se aude, privesc prin întuneric şi zăresc lumină ieşind dintr-o casă aflată în capătul străzii. E mai strălucitoare decât cea pe care ar putea s-o ofere becurile din faţă. Mă îndrept spre casa aia, fără să ştiu ce mă aştept să găsesc pe-acolo. Poate pe

cineva treaz, care să-mi dea indicaţii. *Indicaţii pe care nu poţi să le ceri, tâmpito.* În depărtare, hârjâitul ritmic continuă să se audă. Delicat şi aproape muzical, iar eu îl urmez. Casa e aproape şi sunetul se aude acum mai tare, cu toate că încă nu pot să-mi dau seama ce anume e, până peste câteva clipe, când ajung acolo.

Mă opresc în capătul aleii din faţa unei case galben-pal, cu un garaj deschis, viu luminat. Aş vrea să văd dacă e cineva înăuntru înainte să mă apropii prea mult, dar picioarele mele nu vor să se oprească. Imaginea mă atrage spre ea. De îndată ce ajung în prag, încremenesc, un unic gând alcătuindu-se în mintea mea. *Cunosc locul ăsta.* Fac un pas şovăielnic înainte, privesc înjur, amintindu-mi amănunte despre un loc în care ştiu că n-am mai fost niciodată. *Cunosc locul ăsta.* Gândul îmi invadează creierul în repetate rânduri şi, în acelaşi timp, remarc în sfârşit sursa sunetului ritmic care-mi fredonează încă în timpane. Văd o siluetă aşezată în faţa unui banc de lucru, lângă peretele din partea opusă a garajului, mişcându-şi mâna înainte şi înapoi, şmirgheluind muchia îngustă a unei grinzi din lemn. Ochii îmi rămân fixaţi pe mâinile alea, ca şi cum m-ar hipnotiza. Îmi smulg privirea de pe ele şi urmăresc particulele căzând pe podea, prinse din zbor de razele luminii. *Cunosc locul ăsta.* Gândul îmi revine în minte, şi inspir precipitat dintr-odată, şi n-am nevoie decât de încă o secundă ca să-i prelucrez semnificaţia, *Cunosc locul ăsta.* Dar, înainte de a mă putea gândi, mâinile se opresc, sunetul se opreşte, iar cel din garaj se întoarce cu faţa spre mine.

Şi pe el îl cunosc.

Capitolul 8

Nastya

Luminat de tuburile fluorescente, Josh Bennett mă studiază din cealaltă parte a garajului. Nu văd în ochii lui vreun semn că m-ar recunoaşte, şi mă întreb dacă-şi dă seama cine sunt. Chiar în clipa asta îmi amintesc că, probabil, arăt ca o cu totul altă persoană. Am părul prins la spate în coadă, şi nici urmă de machiaj pe faţa scăldată de transpiraţie şi, probabil, foarte roşie. Sunt în echipamentul pentru alergat şi cu tenişi în picioare. Nu sunt convinsă că m-aş recunoaşte eu însămi, dacă n-aş şti deja cum se presupune că arăt dincolo de porcăriile cu care – de-abia – mă acopăr la şcoală, încep să mă gândesc ce bine-ar fi fost dacă eram măcar machiată, fiindcă mă simt extrem de expusă sub luminile fluorescente şi cu băiatul ăsta care mă fixează cu privirea. Mă străpunge cu ochii ăia ai lui. Îmi dau seama că sunt examinată într-un fel, dar nu ştiu precis după ce criterii.

— Cum ai aflat unde stau?

E supărat şi nu se deranjează să-şi camufleze tonul acuzator al vocii.

Evident că nu ştiam, fiindcă altfel ar fi fost ultimul loc de pe lume în care m-aş fi dus, dar probabil el crede acum că-l hărţuiesc. Degetele mâinii drepte mi se crispează pe kubotan, chiar dacă nu simt că aş fi în vreo primejdie reală, iar mâna stângă le imită mişcarea, chiar dacă nu ţine nimic în ea. Probabil că arăt ca o nebună, sau dezorientată, sau ambele.

Privirea i se coboară spre picioarele mele, brăzdate de rănile însângerate lăsate în urma lui de tufişul ăla infernal, după care se întoarce spre faţă, făcându-mă să întreb ce-o vedea acolo. Mă gândesc dacă o simţi cumva cât de înfrântă mă simt. N-am avut în plan să mă vadă cineva aşa, cu atât mai puţin Josh Bennett, faţă de care, după toate

aparenţele, ar trebui să arăt teamă, sau veneraţie, deşi habar n-am de ce. Ce, poartă vreun inel? Aşteaptă să îngenunchez şi să i-l sărut?

Unul dintre noi tot trebuie să clipească primul, aşa că fac un pas ezitant înapoi, ca şi cum aş încerca să scap de un atacator, sperând că n-o să-mi observe mişcarea până când nu dispar deja. Îmi ridic piciorul ca să mai fac un pas.

— Vrei să te duc cu maşina acasă?

Îşi abate privirea înainte de replica asta, şi constat că i-a mai pierit ceva din nervozitatea tonului. Talpa mi se coboară la loc mai tare decât aş fi vrut. Dac-aş fi avut o listă cu toate lucrurile pe care mă aşteptam să mi le spună Josh Bennett într-o astfel de situaţie, propunerea de a mă duce cu maşina sigur n-ar fi intrat în top cincizeci. Vocea îi este, ca de obicei, lipsită de orice emoţie. Ca să se ştie, nu, nu vreau să mă ducă până acasă cu maşina, dar cred că aş cam avea nevoie. Şi e naşpa să ai nevoie de ceva din partea cuiva care te detestă atât de evident, dar nu sunt îndeajuns de orgolioasă ca să spun nu.

Fac semn din cap că da, deschizând gura şi închizând-o la repezeală, pentru că tare aş vrea să spun ceva, chiar dacă nu ştiu ce-aş vrea să spun. Se ridică şi se duce la uşa care dă spre casă, Deschizând-o suficient cât să-şi vâre mâna şi să înşface o legătură de chei care probabil era agăţată pe peretele interior. Se întoarce să închidă uşa, dar priveşte încă o dată înăuntru şi se opreşte pentru o clipă, ca şi cum ar asculta ceva. Îmi închipui că vrea să-şi dea seama dacă părinţii lui or fi treji, însă probabil că nu-s. Probabil că dorm la ora asta, la fel ca tot restul lumii civilizate. Cu excepţia mea. Şi a lui Josh Bennett, care-mi dă impresia că preferă să se ocupe de tâmplărie în toiul nopţii, în propriul garaj. Privesc în jur, încercând să-mi dau seama la ce anume lucrează, dar totul arată în viziunea mea ca o grămadă de lemne şi de ustensile, aşa că nu pot să ghicesc. Îmi rotesc încă o dată privirea prin garaj, memorând detaliile, şi, chiar dacă detest să recunosc asta, ştiu că o să

mai vin pe-aici.

Ies să-l aştept pe alee, lângă camioneta parcată acolo. E singura maşină aici, ceea ce mă face să presupun că el n-are maşina lui. E o camionetă superbă. Până şi eu pot să recunosc, deşi nu sunt mare amatoare de camionete. Tatăl lui probabil că o îngrijeşte cum trebuie. Mi-ar fi plăcut să fie şi maşina mea atât de sclipitoare, dar detest s-o spăl, aşa că am noroc dacă-şi mai poate da seama cineva în ce culoare a fost vopsită, în momentul de faţă.

Josh se opreşte în faţa unui mic frigider, plasat pe podea, sub unul dintre bancuri, şi scoate din el o sticlă cu apă. Se apropie de mine şi mi-o întinde, fără vorbă, după care îmi descuie portiera şi mi-o deschide. Mă întorc să mă urc, bucuroasă că nu sunt îmbrăcată în fustă, fiindcă sunt destul de scundă şi trebuie să ridic destul de mult piciorul ca să ajung în maşină. Închide portiera după mine, apoi ocoleşte prin faţă şi se urcă la volan. Pare mult mai graţios ca mine în mişcări, de parcă s-ar fi născut urcând în camionetă şi coborând din ea. Mă întreb dacă mi-o fi permis să-l urăsc pe Josh Bennett, fiindcă îmi trece prin gând că s-ar putea să încep.

Pe urmă, stăm. Nu mă priveşte, dar nici nu porneşte motorul. Oare ce naiba aşteaptă? Poate că faptul de a mă fi rătăcit prin întuneric n-o fi chiar cel mai rău posibil, în definitiv. Totul mi se pare, în clipa asta, fără sfârşit. Propria-mi neghiobie mă pocneşte în moalele capului o clipă mai târziu, când îmi dau seama că el nu aşteaptă ca să mă simt stânjenită, ci doar din cauză că nu ştie încotro să meargă. Să caut prin maşină ceva pe care să scriu ar fi inutil. Nici dracu’ n-ar găsi aşa ceva. E cea mai curată maşină din câte am văzut. Mâine-dimineaţă, când o să mă sui în maşina mea, o să mi se pară o rablă prin comparaţie cu asta. Dar, până să fac faza cu privirea care imploră, sperând c-o să înţeleagă, îl văd că întinde mâna peste bord, scoate GPS-ul din suport şi mi-l pasează, ca să pot tasta adresa.

Drumul e caraghios de scurt. În doar câteva minute am

ajuns la casa lui Margot, şi mă simt ridicol pentru că l-am pus să mă conducă. Am fost atentă la fiecare detaliu al drumului. Îmi spun în sinea mea că fac asta ca să nu mă mai rătăcesc şi altă dată, dar chiar simt nevoia să ştiu cum pot să ajung iar la el.

Ar trebui să-i spun mulţumesc, dar el nu aşteaptă aşa ceva, şi am senzaţia că oricum îi convine mai mult tăcerea. Când intră pe aleea din faţa casei, deschid portiera aproape înainte ca el să oprească, hotărâtă să curm nefericirea amândurora. Sar jos şi mă întorc să închid portiera. Nu-i spun mulţumesc. Nici el nu-mi urează noapte bună, dar tot spune ceva.

— Arăţi altfel, zice el, iar eu îi închid portiera în nas.

Capitolul 9

Nastya

Josh Bennett intră şi se îndreaptă direct spre bancul meu din atelier, iar eu încerc să nu-l privesc, cu toate că vreau, chiar vreau s-o fac. Doar că nu vreau ca el să ştie că-l privesc. Foarte curând, însă, nu mai am de ales în privinţa asta, pentru că-l văd oprindu-se în faţa mea şi privindu-mă drept în ochi. Îi întorc privirea şi-mi vine să ţip: *Ce e?!* Aproape că şi văd cuvintele astea, cu tot tonul interogativ-exclamativ şi aşa mai departe, ieşindu-mi de pe buze şi plutind prin aer cu o nerostită ardoare, pentru că el e singurul din câţi cunosc capabil să pară de-a dreptul pornit, fără absolut nicio expresie pe faţă. Oare toată lumea l-o enerva atât de mult sau e doar un talent special de-al meu? Pare deranjat enorm de însăşi existenţa mea, cu atât mai mult de faptul că ocup acelaşi spaţiu cu el la preţioasele lui ore de atelier.

— Eu stau aici, zice până la urmă şi, încă o dată, nu vorbeşte ca un om iritat, ci numai într-o doară, de parcă aşa ar sta lucrurile, iar eu ar trebui să ştiu asta, la fel ca tot restul lumii.

Oare asta înseamnă că ar trebui să mă ridic? Să mă mut? Unde? Aici m-a pus domnul Turner, iar acum sunt nevoită să mă hotărăsc dacă-mi doresc un război al privirilor cu Josh Bennett sau mă ridic şi mă mut, pentru că disputa noastră aproape mută are deja spectatori. Numai că, până să iau eu decizia, domnul Turner îl cheamă pe Josh la catedra lui. Îşi lasă cărţile pe bancul meu – al lui? – într-o evidentă demonstraţie a simţului de proprietate şi a refuzului de a ceda, şi se duce în faţa clasei. Îl văd pe domnul Turner privind în direcţia mea, apoi spre Josh, şi confirmându-i, bănuiesc, că el mi-a zis să stau acolo. Nu ştiu dacă Josh o să-şi impună punctul de vedere sau nu, dar după cum văd că merg treburile pe-aici, de obicei aşa se-ntâmplă. Dar nu

vreau să-i dau ocazia de a se împăuna în privinţa asta, aşa că, până se întoarce, mă şi mut.

Nu mai sunt alte bancuri libere. Cel la care stăteam fusese singurul. Mai sunt locuri libere la altele, dar eu nu vreau să stau lângă altcineva: devine prea stânjenitor, atât pentru mine, cât şi pentru persoana nevoită să mă suporte alături. Plus că-mi place să stau în spate, ca să ştiu sigur că nu-mi suflă nimeni în ceafa.

De-a lungul pereţilor sălii e construită o tejghea, cu dulapuri pentru depozitare dedesubt, aşa că-mi iau cărţile şi le aşez pe ea, sperând al naibii de arzător că pot sta acolo, sus, fără să-mi arăt chiloţii lumii întregi. Mă salt pe tejghea şi mă întorc cu faţa spre clasă. În acelaşi timp, îl văd pe Josh întorcându-se. Nu mă priveşte direct, dar vorbeşte. E cu spatele spre restul clasei şi foloseşte un ton scăzut, ceea ce mă face să fiu destul de sigură că numai eu pot să-l aud.

Nu voiam să te muţi. Nu ştiu sigur dacă ar trebui să mă irite presupunerea lui că ar avea puterea de a mă obliga să mă mut sau să mă simt aiurea din cauză că i-am interpretat greşit intenţiile. Încep să cred că n-o să-l înţeleg niciodată pe Josh Bennett, după care mă întreb de ce încerc.

— E o petrecere diseară, acasă la Trevor Mason. Vrei să mergi? îmi întorc privirea spre Drew. Stăm în bănci, la ora de Dezbatere. E aproape două şi jumătate, şi încerc să scot de pe internet ultimele cinci date de care am nevoie să-mi termin tema înainte să sune de ieşire, ca să nu fiu nevoită să mă ocup de asta diseară, sau oricând în weekendul care urmează. Nu ştiu la ce lucrează Drew, în afara încercării de a mă vrăji pe mine, pentru că nu cred să fi făcut ceva în toată ora. Fără îndoială c-o să-şi procure un A pentru nemunca lui. Aşa stau lucrurile cu Drew pe-aici.

Dar ce întrebare o mai fi şi asta? A fost destul de făţişă şi şocant de fără echivoc, aşa că, pe moment, rămân perplexă. Să merg la o petrecere diseară? Nu la asta m-aş fi

aşteptat. El şi-a tot lansat proiectilele cu încărcătură sexuală în direcţia mea încă din prima zi de şcoală. Aş fi zis că e doar o joacă, dar chiar nu e cazul, din moment ce contribuţia mea se rezumă doar la priviri tăioase şi gesturi ale mâinii, şi până şi astea, puţine, şi depărtate între ele. A încercat acum câteva zile să mă determine să recurg la scris bileţele, dar i-am tăiat-o destul de repede. Scrisul bileţelelor e doar pentru informaţii concrete, pertinente, nu pentru conversaţii.

Să merg la o petrecere cu Drew! De ce nu? Gândul mă surprinde până şi pe mine, dar, pe bune, de ce nu? OK, există probabil o sută de motive pentru care să nu. Fiindcă, haideţi să fim serioşi, el probabil că nu mă invită pentru spiritul meu scânteietor şi ca să spun anecdote distractive. Numai că, spre marele meu necaz, Drew chiar face parte din puţinele elemente din viaţa mea de zi cu zi care nu mă îngrozesc total; cu el, cel puţin, am un anume sentiment că aş fi stăpână pe situaţie. Cu Drew pot să mă descurc. El nu mă sperie şi, în clipa de faţă, asta ar putea să fie de-ajuns. Descopăr că, în ciuda curvăsăriei lui ostentative şi a mocnitei maniere cocoşeşti, îmi place de el. Nu *îmi place,* cum *îi place lui* de mine. Dar tot îmi place, şi mă întreb ce-o însemna asta pentru mine. E un tip amuzant şi eu am amarnică nevoie de amuzament. Clatin din cap afirmativ spre el. *Sigur, petrecere, bineînţeles.* Pare surprins pe moment. Ce naiba, şi eu cam sunt surprinsă. Dar imediat surprinderea dispare, şi zâmbetul sigur pe sine, gen era clar că o să spui da, i se lăţeşte pe faţă.

— Vin să te iau la nouă? mă întreabă.

Încuviinţez, scoţând un caiet din ghiozdan şi rupând o foaie din el. Îi iau pixul din mână şi-i notez adresa, fiindcă adresele sunt acceptabile pentru bileţele.

— Probabil că ar trebui să te îmbraci în negru, glumeşte el, în timp ce-i scriu adresa.

În ultimele două săptămâni nici n-am purtat altceva decât negru.

Îi înmânez hârtia, privind cum îi zăboveşte în ochi licărul triumfător, îmi las capul într-o parte şi-i privesc de sus până jos întreaga splendoare sclivisită, până când ochii îmi poposesc din nou pe chipul lui. După care ridic din umeri şi plec.

Capitolul 10

Josh

Maşina lui Drew pătrunde pe aleea din faţa casei mele imediat după miezul nopţii, şi imediat îmi dau seama că nu poate să iasă nimic bun din asta. Las jos creionul de care m-am folosit ca să-mi însemnez măsurătorile şi-l privesc cum coboară din maşină şi vine spre garaj.

— Omule, am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Cred şi eu că ai.

— Am nevoie s-o iei pe Nastya.

S-o iau pe Nastya? La început, mă întreb unde-o vrea s-o duc, dar apoi arunc o privire spre alee şi-mi dau seama la ce se referă.

— Ce? Nu se poate! exclam, privind peste umărul lui silueta întunecată prăbuşită pe scaunul din dreapta al maşinii. Ce i-ai făcut? Măcar e conştientă?

— Nimic. Nu, răspunde el pe un ton defensiv, urmărindu-mi privirea îndreptată spre maşină.

Aşa că stăm acum amândoi în garajul meu, el cu braţele încrucişate, eu cu mâinile în buzunare, privind prin parbrizul lui în aşteptarea unor semne de animaţie.

— Pur şi simplu, a băut prea mult, adaugă el.

— Prea mult din ce?

— Aruncătoare de flăcări, răspunde, evitându-mi privirea de data asta.

— Ce dobitoc i-a dat să bea aruncătoare de flăcări?

Mă priveşte fără să-mi răspundă, ceea ce-mi ajunge în chip de răspuns. E un tâmpit. Aruncătorul de flăcări e un amestec din alcool etilic şi concentrat cu aromă de cireşe Kool-Aid. Tot atât de bine putea să-i dea şi cloroform.

— Ce-a fost în capul tău? Ea cred că are vreo cincisprezece kile.

— Da, bine, tăticule. Mersi pentru dădăceală, dar asta nu rezolvă cu adevărat problema. Pe de altă parte, eu de unde

să ştiu că nu rezistă? Pare să fie o tipă dură.

O tipă dură de cincisprezece kile.

Are dreptate. Ea, într-adevăr, dă impresia unei tipe dure. I-am văzut braţele, şi sunt brăzdate de cicatrice, iar asta e oarecum bizar şi înfricoşător totodată, fiindcă pare ceva cu totul nepotrivit pentru ea. E chiar micuţă şi dă impresia de fragilitate, dar, în acelaşi timp, e ca un soi de mercenară exotică adolescentă, tare ca piatra, îmbrăcată în negru, parcă pregătită să doboare pe cineva. Nimic din toate astea n-are logică. E cam deconcertant. Parc-ar fi o iluzie optică. O priveşti dintr-un unghi şi vezi o imagine, şi crezi că... ai dibuit-o, dar apoi se schimbă, iar imaginea se transformă într-una cu totul diferită, şi tu nici măcar nu mai poţi s-o găseşti pe cea iniţială. Curată manipulare psihologică!

— Josh, vorbesc serios. Nu pot s-o duc la ea acasă în halul ăsta, iar dacă întârzii după ora stabilită, mama o să-mi smulgă ouşoarele!

Cu argumentul ăsta chiar nu mă convinge. Aş da bani buni *să-l văd,* în sfârşit, pe Drew prins cu mâţa-n sac. Mama lui e cea mai drăguţă femeie din lume, dar există cineva capabil s-o supere mai mult ca oricine, şi acel cineva e chiar în faţa mea, implorând o amânare a execuţiei sau poate doar o amânare a castrării. N-o să-i spun nu. El ştia asta, venind aici. Rugămintea n-a fost decât o formalitate. Eu niciodată nu-i spun nu lui Drew.

Mă îndrept spre maşină şi deschid portiera din dreapta. Încerc s-o trezesc şi-o întreb dacă poate să meargă până în casă. Se foieşte un pic şi deschide ochii. Nici măcar nu-mi dau seama precis dacă mă vede, fiindcă imediat îi cade capul pe piept, ca şi cum ar fi prea greu ca să-l mai poată ţine, şi ştiu că în niciun caz n-ar putea să meargă nicăieri pe propriile picioare. Abia dacă mişcă atunci când o trag afară de pe scaun şi-o ridic în braţe ca s-o duc înăuntru.

— Fir-ar să fie, Drew, mormăi.

El se sprijină de maşină şi răsuflă uşurat.

— Că bine zici.

Nastya

Îmi deschid ochii cu greu şi am nevoie de un minut întreg până să-mi dau seama unde mă aflu. Şi mă străduiesc, zău că mă străduiesc, să-mi dau seama unde sunt, şi habar n-am, iar asta pe bune că mă înfricoşează de moarte. Ridic mâna să-mi dau deoparte părul de peste ochi ca să pot privi în jurul meu, încercând să-mi dau seama ce naiba se petrece. Singurele lucruri care ştiu sigur că s-au întâmplat aseară sunt: unu, că mai mulţi elfi mititei mi s-au căţărat pe trup şi mi-au făcut o grămadă de mici noduleţe în păr; doi, probabil că am dormit cu gura deschisă, fiindcă mi-a intrat ceva în ea şi a murit acolo; şi trei, că un vârtej m-a absorbit în nu ştiu ce lume mişcătoare, unde mi-a căzut o nicovală în cap.

Îmi duc mâna la frunte şi apăs, încercând s-o mai uşurez întrucâtva de bubuituri, în timp ce mă străduiesc, nu fără efort, să mă ridic în capul oaselor. Sunt pe canapeaua cuiva. Pe canapeaua cuiva. Pe canapeaua cuiva. Şi, imediat cum îmi amintesc, îmi doresc să pot uita.

— Bună dimineaţa, Rază de Soare!

Josh Pana-mea Bennett. Acum, sunt destul de convinsă că, dac-ar fi să-i găsesc certificatul de naştere, exact aşa ar scrie pe el. N-am timp să deduc de ce sunt aici sau de-a ce se joacă el arborând veselia asta falsă, exagerat de prefăcută, pentru că el nici măcar nu respiră, determinându-mă să mă întreb dacă nu cumva veritabilul Josh Bennett o fi fost răpit de extratereştri sau poate dus cu roaba de elfi, după ce-au terminat cu părul meu.

— Mă bucur că te-ai trezit. Începeam să-mi fac griji că s-ar putea să nu te simţi bine. Ştii, la câte jeturi ai vomitat azi-noapte.

Tresar, ori din cauza unei dureri fizice, ori a jenei, nu-mi dau seama precis care dintre ele o fi. El îmi observă stânjeneala, dar asta nu-l împiedică să continue. Am impresia că e posibil chiar să-l încurajeze.

— Nu, nu-ţi mai munci căpşorul drăgălaş pe tema asta, îmi zice, U o sinceritate prefăcută, după care se opreşte, examinându-mă din ochi. Mă rog, poate că nu atât de drăgălaş astăzi, iar azi-noapte, Alegoric nu prea drăgălaş, dar oricum, nu-ţi face griji pentru asta. Mi-au trebuit numai patru-cinci prosoape ca să şterg tot, şi cred că mirosul va dispărea într-o zi, două. Sper să nu ţi se fi prins prea rău de păr. Am făcut tot ce-am putut, dar probabil că era mai bine să fi fost prins în coadă.

Josh Bennett mi-a curăţat voma. Fabulos. Acum şi-a reglat conturile şi pare mult prea amuzat din cauza asta. Nu pot să-mi dau seama care dintre ei e mai rău: Josh Bennett pe post de tată furios sau Josh Bennett sarcasticul, batjocoritorul. În clipa de faţă, mi-ar face plăcere să le ard un pumn în gât ambilor, dar nu sunt sigură că aş putea să-mi ridic braţul.

Dar ce naiba caut aici? Ultimul lucru de care-mi aduc aminte e că eram cu Drew, la o petrecere supraaglomerată, bând ceva cu un gust care diferea în chip suspect de al unei băuturi alcoolice. Mă privesc, cu o eternă recunoştinţă pentru faptul că sunt încă în veşmintele purtate aseară, chiar dacă de acum sunt sigură că sunt împroşcate de vomă. Bine măcar că Josh Bennett n-a trebuit să mă despoaie şi să mă lase să-i port boxerii. Gândul îmi aduce prea puţină alinare. Poate din cauză că observ, exact acum, că deşi am încă toate hainele pe mine, sutienul meu e, ciudat, dispărut. Încerc să privesc în jur, să văd dacă n-o zăcea pe podea, sau în altă parte, dar chiar mă doare capul dacă-l mişc.

El n-a încetat să vorbească, dar n-am habar ce spune, chiar dacă vocea lui pare să-mi răsune în interiorul craniului. A rămas tot la capitolul cu coada. Ceva de genul că ar fi necesară pentru fetele care se îmbată. Nici nu se gândeşte să coboare tonul. De fapt, poate chiar se închipuie pe o scenă, undeva, proiectându-şi replicile până în fundul sălii, pentru că atât de tare vorbeşte.

Îmi mut privirea spre el. Arată ca naiba şi mă întreb dac-o fi dormit vreo clipă. E evident iritat, şi de ce n-ar fi? Abia s-a crăpat de zori, într-o dimineaţă de sâmbătă, şi el are pe canapea o fată ciudată: aceeaşi fată ciudată care i-a împroşcat cu vomă baia azi-noapte, în timp ce el încerca să-i ţină părul la spate. Mă gândesc că ar cam fi cazul să-i acord ceva circumstanţe atenuante – mai bine zis, o grămadă de circumstanţe – mai ales după ce se duce la bucătărie şi se întoarce de acolo cu un pahar cu apă de la rece, lucru de care am o disperată nevoie în clipa de faţă. Privesc paharul din mâna lui, în timp ce mi-l întinde. E un pahar scund, fără picior, ridicol. O fi cumva un tip conservator? Mi-ar trebui vreo optsprezece din astea acum. Îl iau, ducându-l recunoscătoare la buze şi gâlgâindu-l imediat. Lichidul din fundul gâtului mi se ridică din nou la suprafaţă. *Ce naiba?* E vodcă. O scuip afară, fără să fiu măcar conştientă încotro, şi încep să icnesc. Stomacul mi se strânge şi-mi zvâcneşte, dar nu mai iese nimic. Mă uit urât la Josh Bennett, care mă priveşte acum cu o expresie de… ce? Neîncredere? Căinţă? Teamă?

— Mama mă-sii! N-am crezut că tu chiar o s-o bei, zice, luându-mi paharul din mână.

Şi ce credea c-o să fac cu ea? Baie?

— Am crezut că poţi să-ţi dai seama, continuă, privindu-mă cu ochi care cer iertare. A fost o glumă. Evident, una tare proastă, mai mormăie în barbă, dând fuga înapoi în bucătărie, de unde se întoarce cu încă un prosop.

Băiatul ăsta o să stea de spălat toată ziua. Mă întreb cum o să le explice părinţilor. E un miracol că nu sunt deja prezenţi aici, vrând să ştie ce se-ntâmplă. Îi smulg prosopul din mâini şi mă aplec să-mi curăţ propria mizerie de pe podea. Chiar dacă asta s-a produs din vina lui, prefer să nu-i mai datorez nimic în plus. El stă lângă mine, privindu-mă de sus, cât timp şterg resturile de vodcă pe care le-am împrăştiat pe podea. Îmi dau seama cum trebuie să arăt în patru labe, cu părul, faţa şi hainele ca o reflexie a glumei

crude care a fost noaptea asta.

Mă ridic şi-l privesc furioasă, doar pentru faptul că a fost martor la profunda mea umilinţă şi că, oricât s-ar desfăta el cu prăbuşirea mea, tot îi sunt datoare cu ceva recunoştinţă. Cu Drew, pe de altă parte, e cu totul altceva. Lui îi datorez o soartă mai rea decât moartea. Cred că aş fi preferat mai degrabă să mă abandoneze pe runda din faţa casei, unde să mă găsească mătuşa mea, decât să mă lase la mila lui Josh Bennett. Imediat cum îmi trece gândul prin minte, ştiu că e posibil să nu fie chiar aşa. Dar simt că aşa ar trebui… Ce. Îmi dau seama că m-am uitat urât la Josh pe tot timpul procesului meu de gândire şi mă întreb ce-o fi putut să-mi trădeze chipul, fiindcă -l văd că-mi zâmbeşte acum. *Zâmbeşte.* Şi aproape că < un zâmbet veritabil, deşi nu pot fi ferm convinsă, din cauză că nu l-am văzut niciodată zâmbind în realitate. La şcoală arborează aceeaşi expresie neschimbată, de la începutul şi până la sfârşitul zilei, ca şi cum nimic pe lume nu l-ar afecta, la niciun nivel. Iar asta mă aduce înapoi la teoria mea cum că l-ar fi răpit extratereştrii, pe care încep s-o iau în considerare ca pe o reală posibilitate, când îl aud vorbind.

— Tu chiar ai vrea să-mi zici în clipa asta să mă duc naibii, de aici, nu-i aşa, Rază de Soare?

Văd că tot vrea să se joace cu mine. Mijesc ochii spre el când îl aud spunându-mi din nou Rază de Soare, ceea ce constituie o mare tactică, fiindcă ştie acum că mă enervează, şi am senzaţia că-i place să mă enerveze.

— Ce e? Rază de Soare ţi se potriveşte. E strălucitoare şi caldă şi fericită. Exact. Ca Tine.

Şi iată momentul în care cedez. Nu mă pot stăpâni. Oricât de penibil m-aş simţi acum, oricât de penibil aş arăta, oricât aş fi de furioasă pe mine însămi, pe Drew, pe Josh Pana-mea Bennett şi pe băuturile cu gust înşelător de Kool-Aid de cireşe şi nimic altceva. Ridicolul întregii situaţii mă izbeşte dintr-odată şi pentru prima oară după o veşnicie, râd. Poate că nici măcar nu e un râs adevărat.

Poate sunt doar hohotele dezaxate ale unei fete extrem de instabile psihic, dar nu-mi pasă, fiindcă îmi face bine, şi oricum nu cred că m-aş putea stăpâni acum, dac-aş încerca. Zâmbetul i-a dispărut acum de pe faţă. S-a mutat de pe chipul lui pe al meu, iar el acum mi-a împrumutat nedumerirea. Mă priveşte ca pe o nebună, ceea ce şi sunt. Poate chiar l-am surprins. Ai câştigat, Josh Bennett. Ţi-ai meritat victoria.

După ce-mi mai trece râsul isteric, îmi ia din mână prosopul îmbibat de vodcă şi se duce iar în bucătărie. Studiez pentru prima oară încăperea. E simplă. Nu găseşti prea multe lucruri moderne. Aproape totul de-aici, în afara canapelei, e confecţionat din lemn, ceea ce n-ar trebui să mă mire. Nimic nu se asortează. Nu cred că există două piese de mobilier din camera asta care să se potrivească în vreun fel. Fiecare e în alt stil, dintr-un fel diferit de lemn, diferit lăcuite. Mă întreb dacă o fi confecţionat el vreuna dintre ele. Cel mai neobişnuit lucru e că sunt nu mai puţin decât trei măsuţe aici. Cea din faţa canapelei pe care stau chiar nu merită privită. E toată numai muchii în unghiuri drepte, simplă, iar suprafaţa îi e uzată pe alocuri, după atâţia ani în care s-au pus pahare pe ea fără să se folosească suporturi. Poate că n-ar părea nelalocul ei, dacă n-ar mai fi alte două prin cameră, unele despre care se poate spune orice, numai că sunt simple nu. Amândouă sunt din altă lume, şi mă duc să le privesc mai de aproape. Nici măcar nu dau impresia că ar fi măsuţe pentru cafea, în accepţia tradiţională, dar nu ştiu cum altfel să le numesc. Par vechi. Ornamentate şi minimalizate, în acelaşi timp. Habar n-am de ce a trebuit să fie împinse, fără menajamente, până în peretele cel mai îndepărtat al încăperii.

Îngenunchez şi întind mâna, plimbându-mi degetele de-a lungul unuia dintre picioarele arcuite ale măsuţei aflate cel mai aproape de mine, dar tocmai atunci îl aud pe Josh venind şi mă îndrept înapoi spre canapea. N-am nevoie ca

el să creadă că eu... să creadă că eu, ce? Îi mângâi mobilierul? Nu ştiu. Pur şi simplu, vreau ca el să nu creadă nimic.

Când revine în cameră, Josh are în mână o cană din acelea enorme, din plastic, de spital. Am o colecţie întreagă acasă. Ale mele sunt albe, cu scris verde-albăstrui. Cea din mâna lui e cu roşu şi alb. Mi-o întinde.

— Apă, îmi zice.

Îl privesc cu scepticism.

— Adevărată, de data asta, insistă el. Jur.

Reuşesc să dau pe gât toată apa împreună cu pastila de ibuprolon, pe care mi-o dă odată cu ea. Pe urmă, ia cana, fără să scoată o vorbă şi se duce din nou în bucătărie, întorcându-se câteva clipe mai târziu cu ea reumplută. Mă pune s-o beau şi pe-asta, ceea ce mă face cum nu se poate mai fericită, deoarece chiar nu-mi doresc decât să plec odată de-aici. Arăt ca o epavă; mă simt ca o epavă; Şi habar n-am ce urmări vor avea toate astea luni. Dar mă voi ocupa mai târziu de gândul ăsta, când n-o să-mi mai explodeze capul şi n-o să mai fiu pe canapeaua lui Josh Bennett.

Mă ridic să plec, privindu-mi vestimentaţia şi gândindu-mă dacă pot măcar să pun întrebarea.

E pe podeaua din baie, îmi zice, zâmbind spre covor, nu spre mine. Dintr-un anume motiv, păreai să fii de-a dreptul dezgustată de el. Ţi l-ai desfăcut pe sub bluză şi l-ai scos pe mânecă, dintr-o singură mişcare cursivă, după care l-ai azvârlit cât colo. A fost foarte impresionant.

Minunat. Cina mea de aseară, resturile carbonizate ale demnităţii mele şi, din câte se pare, şi lenjeria mea intimă. Oare ce altceva să mai fi lăsat pe podeaua băii lui Josh Bennett? Trebuie să recunosc că, până şi în toiul unei degradări atât de absolute, mi se pare nostim că el pare să nu poată pronunţa cuvântul sutien.

Îmi arată direcţia spre baie, şi pornesc, cu toată delicateţea de care sunt capabilă. Fiecare pas îmi trimite

valuri de şoc, unduind dinspre picioare până către creier. Când ajung, sutienul râde de mine de pe bucata de gresie din colţul dintre cada de baie şi vasul de toaletă. Bine măcar că e unul drăguţ, din dantelă neagră, pentru că o lenjerie intimă urâtă ar fi unicul lucru care ar putea face ca dimineaţa asta să fie mai rea de-atât. Mă las în genunchi ca să-l recuperez, întrebându-mă între timp dacă n-aş putea cumva să culeg şi reziduurile abandonate ale propriei demnităţi. S-ar putea să am nevoie de ele.

De data asta, Josh nu mai are nevoie de vreo indicaţie. Nu spune nimic pe tot drumul spre casă, şi nu-mi dau seama dacă să-i fiu recunoscătoare pentru asta, sau nu. Mă lasă în faţa casei lui Margot cu o jumătate de oră ca marjă înainte de ora sosirii ei de la serviciu. Timp exact cât să fac un duş şi să mă schimb şi să mă prefac că totul e bine, înainte ca ea să intre pe uşă.

— Să te faci bine, Rază de Soare, îmi mai zice.

Nu priveşte spre mine, dar tot pot să-i văd un colţ al gurii arcuindu-se în sus în timp ce închid uşa.

Mă gândesc la faptul că m-a lăsat să dorm pe canapeaua lui după ce Drew, în mod evident, m-a abandonat acolo. Mi-a ţinut părul la spate, a curăţat cantităţi enorme de vomă, mi-a adus analgezice şi a stat pe capul meu până m-a obligat să beau doi litri de apă, ca să nu mă deshidratez. Nu există nimic însorit sau strălucitor la mine, dar după noaptea trecută, el şi-a câştigat dreptul de a râde de mine în dimineaţa asta. Aşa că, da, cred că, măcar pentru scurt timp, Josh Bennett poate să-mi spună cum naiba are chef.

Capitolul 11

Josh

Duminică, la patru după-amiaza, aud soneria. Când deschid uşa, o văd pe mama lui Drew pe verandă, cu un recipient din plastic în mâini.

— E duminică. Am făcut sos. Drew mi-a zis că nu vii la cină, aşa că am vrut să trec pe-aici.

Ea ştie că nu pot să fac sos pentru spaghete, nici dacă mi-ar depinde însăşi viaţa de asta, ceea ce mă enervează, aşa că mereu îmi aduce.

— Mulţumesc, îi zic, dându-mă deoparte şi deschizând uşa mai larg, ca să poată intra. Trebuia să-l trimiteţi pe Drew să mi-l aducă. Nu era nevoie să bateţi tot drumul până aici.

— Drew a dispărut undeva în după-amiaza asta. Probabil, la întâlnire cu cine ştie ce fată o mai vâna acum.

Ridică din sprâncene spre mine, întrebătoare, vrând să afle dacă ştiu exact despre ce fată o fi vorba, dar eu îmi păstrez expresia netulburată. Iau cutia şi mă întorc s-o duc în frigider, în timp ce ea se aşează pe un scăunel de bar lângă masa de lucru din bucătărie, în faţa platoului cu fursecuri care mi-a apărut la uşa din faţă ceva mai devreme, tot azi.

— În plus, ştii că-mi place să văd ce mai faci şi să te iau la întrebări despre viaţa ta, din când în când. Chiar dacă ştiu că n-o să-mi răspunzi, adaugă ea, zâmbind şi luând un fursec.

— Mulţumesc, zic pentru a doua oară în tot atâtea minute, neştiind precis pentru ce-i mulţumesc: că a venit, că vrea să vadă ce mai fac, că nu se aşteaptă să-i răspund.

Pentru oricare din astea. Aş putea, probabil, să-i mulţumesc doamnei Leighton cât e ziua de mare, dar ea nu s-ar aştepta s-o fac.

— Ai putea să-mi uşurezi sarcina, doar dacă te-ai muta la

noi. Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă zâmbetul. Mă invită să mă mut la ei în fiecare săptămână, de când am aflat că bunicul pleacă. Primeşte mereu acelaşi răspuns, dar niciodată nu uită să-mi zică. Nici nu ştiu cum m-aş simţi dacă ar înceta.

— Mulţumesc, spun din nou, şi acum am ajuns la trei. Nu mai e nevoie să refuz.

— O fac doar din egoism, să ştii. Am nevoie de tine, ca să fii o influenţă bună pentru Drew. Cineva trebuie să-l salveze pe băiatul ăsta de el însuşi. Nu sunt suficient de bătrână ca să fiu bunică, zice ea, privindu-mă cu subînţeles.

— Cred că-mi atribuiţi prea multe merite.

— Josh, eu îmi iubesc fiul, dar uneori cred că tu s-ar putea să fii singurul lucru bun la el. Foarte posibil ca tu să fii singurul motiv pentru care-l mai ţin.

Clatină din cap, şi eu ştiu că nu vorbeşte serios. Drew e băiatul mamei, din cap până-n picioare. Întâmplarea face ca, în acelaşi timp, să fie şi o enormă pacoste pentru ea, în majoritatea timpului.

— Văd că te-ai ascuns de mine. Când ai început să faci prăjituri?

Suceşte în mână fursecul din care mâncase jumătate, examinându-l.

— N-am început, răspund, după care mă întrerup, privind platoul.

Acum, că se vede o parte din fundul lui, pot să disting modelul albastru de pe margini. Mă întreb dac-o face parte dintr-un set şi dacă ar trebui să-l restitui.

— Mi le-a dat altcineva, îi explic.

— Altcineva? repetă ea, bănuitoare.

Îmi dau seama că i-am stârnit curiozitatea. E sătulă să-l tot întrebe pe Drew despre fetele din viaţa lui, din cauză că ele vin şi pleacă atât de repede, încât n-ar mai avea rost. În schimb, pe mine n-a încetat niciodată să mă interogheze, în aşteptarea zilei când chiar ar putea să primească un răspuns.

— Bine, zice apoi, şi mai muşcă o dată din fursec. *Altcineva* se pricepe. Sunt delicioase.

— Nu sunt evaziv, îi zic, zâmbind şi răspunzându-i la întrebarea nerostită. Nu ştiu cine a fost. Le-am găsit pe verandă azi-dimineaţă.

— A, exclamă ea, îndepărtându-şi fursecul de gură, şi zâmbetul îi dispare.

— Am eu o idee despre cine a fost. Cred că sunteţi în siguranţă, o liniştesc.

Expresia i se îndulceşte, trecând spre o oarecare uşurare. Da, chiar am o idee despre cine a fost, dar nu pot să fiu sigur. Când au apărut fursecurile, n-au fost însoţite de vreun bileţel, dar nu mi-am putut împiedica senzaţia că sunt un fel de mulţumesc. Şi, pe bune, chiar n-ar fi avut cine ’altcineva să fie.

— În plus, să ştiţi că am mâncat deja şase din ele, adaug. Dac-ar fi vrut cineva să mă otrăvească, eu zic că am fi ştiut până acum.

Mai stăm de vorbă câteva minute, după care ea se ridică să plece, întrebându-mă încă o dată dacă sigur nu vreau să vin la cină. Nu vreau, şi ea ştie deja. Încă sunt supărat pe Drew pentru seara de vineri, şi deocamdată n-am chef să am de-a face cu porcăriile lui.

Am aşteptat-o în parcare în dimineaţa asta, îmi zice Drew, când dau peste el înainte de soneria de avertizare, luni dimineaţa.

M-a sunat aseară, dar nu i-am răspuns şi am şters mesajul fără să ascult. N-am mai vorbit cu el de când a apărut la mine, sâmbătă după-amiaza, întrebându-mă ce s-a mai întâmplat cu Nastya după ce a părăsit-o acolo. Aş fi putut spune că a lăsat-o, dar ştim amândoi că nu aşa s-a întâmplat. Ar fi fost ceva dacă l-ar fi preocupat într-adevăr cum a ajuns ea acasă, sau cum se simţea, însă principala lui intenţie era să afle cât de supărată era ea pe el, şi n-am făcut nimic din ce-ar fi putut să-i uşureze conştiinţa. Chiar

sper ca ea să fie supărată pe el. Are de ce.

— Nu vrea să stea de vorbă cu mine, mă anunţă, râzând, în timp ce ne îndreptăm spre prima oră de şcoală. Mă rog, înţelegi tu, nu vrea să-mi adreseze expresii faciale distinctive. A făcut, într-adevăr, un gest care implica un deget, dar e posibil să fi fost un tic sau vreun soi de spasm muscular.

— Sigur că da, îi răspund.

— Dar tu, mai eşti supărat pe mine?

— Mi-a trecut.

— Era şi cazul. Păi, na, ţi-am lăsat acasă o fată foarte sexy, beată, care nici nu vorbeşte. Consideră că a fost un cadou.

Mă opresc din mers şi mă uit la el, întrebându-mă, încă o dată, de ce suntem prieteni. Îl ştiu îndeajuns de bine ca să-mi dau seama că nu vorbeşte serios. Drew e un măgar şi un curvar, dar nu şi jigodie de-a binelea. Şi totuşi, nu mă pot stăpâni să i-o servesc. De data asta, o merită.

— Scuză-mă, îi zic, cu o desăvârşită lipsă de convingere, şi-mi reiau mersul. Crezusem că-mi ceri doar să fac curat după tine. Nu mi-am dat seama cât de bun prieten îmi eşti şi că-mi faci cadou o fată inconştientă, ca s-o violez. Data viitoare, exprimă-te mai clar faţă de mine, ca să nu mai ratez o ocazie atât de extraordinară.

Nu-mi pot camufla sarcasmul din voce şi nici nu încerc.

— Ştii bine că am glumit, se apără el, şi are măcar eleganţa să arate că-i pare rău. Am lăsat-o la tine tocmai ştiind că n-o să-i faci nimic.

Acum, mă face să par un soi de călugăr şi nici asta nu cred că-mi face mai multă plăcere.

— Ea nu ştie asta. Probabil, se gândeşte că ai făcut exact ce ai zis. Ai lăsat-o la un oarecare tip necunoscut, fără să te gândeşti bine la ce s-ar putea întâmpla.

— Dar ce s-a întâmplat? Sâmbătă erai atât de supărat pe mine, că n-ai vrut să-mi spui o iotă.

— Poate din cauză că am stat treaz jumătate de noapte

ca să-i curăţ voma şi cealaltă jumătate veghind-o, ca să fiu sigur că nu se *mai* îneacă.

Mă opresc din nou şi-l privesc în faţă, ca să-şi dea seama că nu glumesc. Nu e absolut nimic amuzant în cantitatea de vomă cu care m-am confruntat vineri noapte. Poate că niciodată n-o să mai fiu cel de dinainte.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? Ea a vomitat. O grămadă. A leşinat. S-a trezit. Am dus-o acasă. Asta a fost tot.

— Omule, îţi sunt dator vândut, îmi zice el, crispat încă după povestea despre vomitat.

— Habar n-ai cât.

Nastya

Luni, când ajung în clasa pentru atelier, platoul cu motiv albastru al lui Margot mă aşteaptă pe tejgheaua din fundul clasei, unde stau de obicei. Josh nu e la locul lui obişnuit, dar sigur el l-a pus aici. Îl văd de cealaltă parte a sălii, unde sunt maşinile electrice. Nu vreau să-l privesc îndeajuns ca să-mi dau seama ce face, aşa că-mi îndes platoul în ghiozdan înainte ca el să se întoarcă la locul lui. Se aude soneria şi el se strecoară pe scaun fără să îndrepte nici măcar o privire spre mine, şi totul reintră în normal. Dar normalitatea nu durează mult, ceea ce n-ar trebui să mă mire. Nu cred că există ceva normal, când vine vorba despre Josh Bennett. Totuşi, chiar n-ar trebui să-l judec eu în privinţa normalităţii, mai ales când îl privesc din spatele pereţilor propriei mele extrem de precare case din sticlă.

— Hei, Bennett! E adevărat că te-ai emancipat?

Emancipat? Privesc în jur să văd cine a pus întrebarea. Un oarecare skater enervant al cărui nume cred că e Kevin, dar nu i-am acordat suficientă atenţie ca să ştiu sigur. În principal, am reţinut doar că are părul prea mare pe frunte, poartă mereu pantaloni lăbărţaţi, şi se crede de-a dreptul formidabil. Chiar nu-mi pasă de cine a pus întrebarea, dar categoric sunt interesată de răspuns.

Josh clatină afirmativ din cap, dar nu spune nimic. Priveşte în jos, lucrând la desenul la scară primit vineri ca temă. Nu se deranjează să ridice capul şi să-l ia în seamă pe Kevin, nici pe toţi ceilalţi care-şi îndreaptă acum atenţia asupra lui.

— Şi, asta înseamnă că eşti, cum să zic, liber să faci ce naiba îţi trece prin cap?

— Aşa se pare, zice Josh, întorcând rigla şi trasând cu creionul o linie de-a lungul ei. Evident, nu pot să asasinez pe nimeni, aşa că există şi limite, adaugă el, sec, tot fără să-şi ridice privirea.

Mă văd nevoită să-mi astâmpăr zâmbetul, mai ales când Kevin se aventurează mai departe, total depăşit de insinuare.

— Frate, e formidabil. Eu aş da petreceri în fiecare seară. Kevin nu pare să fi prins aluzia că Josh n-are nimic să-i spună şi continuă să insiste. Îmi cam doresc ca Josh să-i administreze puştiului săpuneala pe care o merită cu vârf şi îndesat, dar am impresia că ar fi mai degrabă stilul meu, decât al lui Josh Bennett.

Aud cum îi spune cineva lui Kevin, pe un ton scăzut, să tacă. Elevii din jurul lui au tot felul de expresii, de la curiozitate la stânjeneală, până la o uimire fățişă faţă de interogatoriul lui. Şi eu mă situez în tabăra curioşilor, dar mă străduiesc să par dezinteresată. Îmi dau seama că şi domnul Turner a prins din zbor discuţia, pentru că-l tot văd privind în direcţia aia. N-are de gând să se amestece, dar sunt al naibii de sigură că vrea să ştie ce se vorbeşte. Arată aproape dezgustat. Ştiu că-mi scapă o anumită informaţie vitală aici, dar nu pot să întreb pe nimeni despre ce e vorba. Cum adică s-a emancipat? Părinţii lui s-or fi comportat abuziv? Or fi murit? Or fi în închisoare? Plecaţi din ţară? Poate c-o fi vorba despre o misiune ultrasecretă de spionaj.

Gândurile mi se tot învârtesc prin minte, în timp ce conversaţia continuă. Încerc încă să-mi imaginez de ce a

ajuns Josh să locuiască de unul singur şi ce legătură are asta cu faptul că toată lumea stă naibii la distanţă de el. Suntem aici doar de patruzeci şi cinci de secunde, şi totuşi aproape simt că atmosfera din sală a devenit mai apăsătoare.

Josh

Pot să le văd expresiile şi fără să-i privesc. De obicei, toată lumea mă ignoră, dar momentele când nu e aşa sunt şi mai rele. Ca şi acum. Ori te alegi cu rahaturi ignorante scăpate de imbecili de genul lui Kevin Leonard, ori de priviri care spun ce naşpa să fii în situaţia-ta. Mai ales din partea fetelor. Cu fetele e cel mai rău. Drew susţine că ar trebui să mă folosesc de asta în avantajul meu, să-mi irosesc porcăriile de cărţi care mi-au fost date şi că ar trebui măcar să scot ceva din faptul de a fi un personaj atât de tragic. Dar există ceva în a fi demn de milă care, pur şi simplu, nu se aşază cum trebuie. E greu să-ţi doreşti o fată care te priveşte de parcă ai fi un căţeluş rătăcit şi vrea să te ia la ea acasă şi să-ţi dea să mănânci, său ca pe un copil deprimat, numai bun de luat în poala ei şi răsfăţat. Nu găsesc nimic sexy la o fată căreia îi e milă de mine. Poate, dac-aş fi fost disperat, dar probabil că nici măcar atunci.

Cu adulţii e chiar şi mai rău, pentru că ei adoră să-şi lanseze comentariile tâmpite despre cât de bine mă descurc, cât de bine m-am adaptat, cât de bine îmi rezolv toate treburile. De parcă ar avea habar despre ce vorbesc. Singurul lucru pe care am învăţat să-l fac bine e să-i evit, dar toată lumea ar prefera să creadă că e cu atât mai bine. Aşa, se pot târî înapoi la adăpostul peşterii sub care-şi duc traiul. Cea prin care ei cred că moartea nu poate să-i vadă.

Acelaşi lucru se întâmplă până şi cu profesorii. Pot să scap de aproape orice temă vreau, dacă joc cartea morţii. Asta-i face pe toţi să se simtă stingheriţi, aşa că ar face cam orice vrei, doar ca să scape de tine şi să se poată

preface că nu s-a întâmplat nimic. Ajung să se convingă pe ei înşişi că sunt solidari cu tine şi că şi-au făcut fapta bună pe ziua aia. Când am noroc, ei mă ignoră pur şi simplu, pentru că oricum e mai uşor pentru noi toţi. Mai uşor decât a fi nevoit să recunoşti existenţa morţii.

O singură carte a morţii poate să fie mai mult decât suficientă pentru o temă nefăcută, sau pentru insuflarea unui sentiment din partea unei fete oarecare, însă eu etalez un pachet întreg în momentul de faţă şi probabil aş putea să ies din orice situaţie. Oamenii au început să privească în altă parte de acum mult timp. Poate că şi eu.

Când aveam opt ani, am fost la un meci demonstrativ de primăvară, la baseball. O dată pe lună, părinţii mei ne luau fiecare pe câte unul, ori pe mine, ori pe sora mea, Amanda, pentru o plimbare de o zi. O lună mergeam eu cu tata, iar Amanda cu mama. Luna următoare schimbam. Era martie, şi rândul meu era să mă duc cu mama, dar fiindcă tocmai atunci era meciul, am rugat-o să mă lase cu tata. I-am zis mamei că poate să mă aibă în aprilie şi în mai, în compensaţie. Pentru că eram un trofeu al naibii de râvnit. Mama a răspuns că i se pare o învoială corectă, şi am bătut palma.

Eu şi tata am ajuns acasă la şase. Adormisem în maşină pe drumul spre casă. El m-a trezit când a oprit maşina, dar tot a trebuit să mă ducă pe sus până în casă, fiindcă nu voiam să-mi mişc fundul din maşina aia. Mâncaserăm prea mult, râseserăm prea mult, urlaserăm prea mult. Mă durea stomacul. Soarele îmi arsese faţa. Îmi pierdusem vocea şi nu puteam să ţin ochii deschişi. A fost ultima zi fericită din viaţa mea.

Când m-am trezit, nu mai aveam nici mamă, nici soră, dar se părea că aveam s-o scoatem la capăt, fiindcă ajungeam să avem mai mulţi bani decât ne-ar fi trebuit vreodată. Avocaţii companiei de transport cu camioane spuseseră că a fost o despăgubire generoasă.

Avocaţii tatii, că a fost corectă. O compensaţie corectă

pentru moartea mamei mele. O compensaţie corectă pentru sora mea moartă. N-au mai luat în consideraţie faptul că, în realitate, eu mi-am pierdut şi tatăl în ziua aia. Că, în el, ceva s-a rupt, s-a sfărâmat, s-a topit, s-a ars, s-a dezintegrat, la fel ca maşina condusă de mama când un camion cu remorcă transportând apă minerală a intrat drept în ea. Dar sunt convins că, şi să fi luat asta în consideraţie, tot ar fi stabilit că e mai mult decât corectă. Generoasă, chiar. Nu mai am o soră de care să mă plâng, sau o mamă cu care să discut, sau un tată cu care să construiesc tot felul de lucruri. În schimb, am milioane de dolari aproape neatinşi în conturi bancare şi fonduri de investiţii, iar viaţa e a naibii de corectă.

— E de-a dreptul formidabil, răspund, sperând că încuviinţarea mea îl va determina pe Kevin să facă stânga-mprejur şi să impresioneze pe altcineva cu ignoranţa lui şi turuiala despre petreceri legendare. Nu doare pe nimeni în cot de ce fac eu, adaug.

Şi e adevărat, din mai multe puncte de vedere. Îmi ridic privirea şi mi-o concentrez drept în ochii lui, sperând că înţelege.

Revin la finalizarea desenului la scară aflat în lucru, bucuros că atenţia tuturor s-a întors la lucruri mai importante, cum ar fi testele de la matematică şi fetele sexy. Domnul Turner se plimbă prinală, privind peste umerii tuturor ca să vadă ce progrese au făcut. Trece de bancul la care stau şi priveşte undeva în spatele meu.

— Nastya, nu poţi să desenezi cocoţată acolo. Nu mai bine te muţi pe locul liber de lângă Kevin?

După ton, aproape că pare să-şi ceară scuze pentru că o roagă să se mute. Mă miră că se aşteaptă de la ea să-şi facă măcar lucrarea. Până acum, s-a purtat de parcă ea nici măcar n-ar fi fost în clasă, şi amândoi ştim că nici nu trebuia să fie. Dar cred că s-a împăcat cu ea, din moment ce o văd încă aici. Cred că-i face şi pe ceilalţi să se simtă la fel de incomod ca pe mine. Domnul Turner n-a fost

niciodată stânjenit cu mine, dar al naibii de sigur că aşa e în preajma ei. Poate din cauza veşmintelor sau a lipsei lor, el totdeauna parcă se teme s-o privească. Uitasem că ea a fost tot timpul în spatele meu şi că sigur o fi auzit tot schimbul de replici de mai devreme. Începe să-şi strângă lucrurile, iar domnul Turner îşi întoarce atenţia la loc spre mine.

— Arată bine, îmi zice, examinând schiţa din faţa mea. Ce-o să foloseşti?

— Frasin european, probabil. Şi lac natural, răspund.

El clatină aprobator din cap, dar mai zăboveşte o secundă în plus.

— E totul în regulă? mă întreabă şi ştiu că se referă la incidentul cu Kevin, ceea ce e o prostie, pentru că nu mă mai las sâcâit de rahaturile astea.

— Totul e bine, îi zic, întorcându-mi rigla pe coala de hârtie, iar el se întoarce la catedră.

În spatele meu, o aud pe Nastya ţopăind jos de pe tejghea, ţăcănitul tocurilor ei izbind podeaua'. Trece pe lângă mine, ocolindu-mi bancul şi îndreptându-se spre cel la care Kevin Leonard se hlizeşte pe săturate cu râsul lui de auto-felicitare. Acum, fiecare lucrează pe cont propriu, iar nivelul zgomotului s-a ridicat considerabil, aşa că nu sunt sigur că nu am halucinaţii sau poate dacă doar am înnebunit, când aud cuvântul.

Minţi. Nu e nici măcar o şoaptă. Mi se strecoară în minte atât de delicat, încât aproape că nici n-are vreo formă, ca şi cum ar fi făcut din aer şi din dor, dar jur că oricum l-am auzit. Iar când îmi ridic privirea, singura persoană care l-ar fi putut rosti se instalează pe un scaun fără spătar lângă Kevin Leonard, şi eu mă cert pe mine însumi pentru cât sunt de caraghios, din moment ce ştiu că nu poate fi adevărat, şi că dorul din care s-a născut cuvântul acela e al meu.

Ajung chiar la limită la ora de desen, strecurându-mă

înăuntru şi aşezându-mă într-o bancă goală din fund, în spatele lui Clay Whitaker. Nu sunt mare amator de desen, dar n-am mai găsit locuri ca să mă înscriu la încă un curs de atelier. Le luasem pe toate, aşa că mai aveam nevoie de o opţională ca să-mi completez orarul. De preferat, una fără teme pentru acasă şi care să nu implice gândirea. Calea minimei rezistenţe e bine bătătorită de ghetele mele. Doamna Carson mă lasă să trec predându-i schiţele pentru mobilier pe care le ador, şi pentru orice proiectez să construiesc la un anumit moment. Uneori, desenez lucruri văzute în magazinele cu antichităţi. Lucruri pe care mi-aş dori să am talent ca să le fac eu. Poate, într-o zi. Nu sunt grozav când vine vorba despre desen. Sunt acceptabil. Nu formidabil, nu uluitor. Arunc o privire spre banca din faţa mea. Clay Whitaker e uluitor. El poate să facă, doar cu caietul pentru schiţe şi un cărbune pentru desen ce mi-aş dori să fac eu cu scânduri şi unelte. Îmi ridic ghiozdanul şi scotocesc prin el după poza pe care am imprimat-o de pe internet aseară. Abia apuc să încep, când Clay se întoarce spre mine.

— Ce desenezi? mă întreabă, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine fotografia din faţa mea.

E o consolă[4] George al II-lea, de la mijlocul secolului al optsprezecelea, cu blat din marmură. Tema noastră era să aducem o fotografie pe care s-o recreăm, aşa că pe-asta am ales-o.

— O masă, îi zic.

— Într-o bună zi, ar fi cazul să încerci măcar să desenezi şi ceva cu două picioare, nu doar cu patru.

Să desenez oameni nu mă interesează; plus că sunt tufă la aşa ceva.

— Tu ce desenezi? îl întreb, la rândul meu.

— Pe cine, nu ce, mă corectează el.

Clay rareori desenează altceva decât oameni. E obsedat

[4] Este vorba despre un tip de măsuţă cu picioare arcuite care se sprijină de perete.

de feţele oamenilor. Dacă eu desenez totdeauna mobile, el totdeauna desenează oameni. E şi al naibii de priceput la asta. Mi se pare înfricoşător cât de realist arată desenele lui. Schiţele lui au o însuşire aproape ocultă: cumva, el te face să vezi dincolo de fata în sine, undeva înăuntrul ei. L-am văzut făcând din cel mai banal şi mai puţin expresiv chip ceva interesant, sub aspecte pentru care n-am cuvinte să le descriu. Sunt gelos pe talentul lui. Dacă n-aş fi avut un talent al meu pe care să-l iubesc atât, aş fi fost dement de gelozie. Aşa, pot să-i apreciez abilităţile fără să-l urăsc pentru asta, însă cunosc câteva persoane din clasa noastră care nu pot. Uneori, am impresia că însăşi doamna Carson face parte dintre ei. Trebuie să fie cam deprimant când eşti nevoită să-i predai cuiva care-ţi depăşeşte capacităţile pe toate planurile.

Îmi întorc din nou atenţia spre Clay, care ridică o fotografie zece pe cincisprezece de pe banca lui şi mi-o întinde, cu un rânjet de rahat pe faţă, ca şi cum ar şti el ceva, şi eu nu. Iau fotografia din mâna lui şi-mi cobor privirea spre ea. Nu ştiu sigur ce m-aş fi aşteptat să fie, dar sigur nu fata al cărei chip îl privesc în clipa asta. Chiar şi-aşa, nu pot spune că aş fi surprins. Dacă există un chip interesant în şcoala asta, e al Nastyei Kashnikov; poate doar pentru că nu deschide niciodată gura, ca să alunge misterul. Fixez fotografia cu privirea cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit. Ea priveşte în direcţia aproximativă a obiectivului, dar nu drept spre ea. Probabil, se focalizase pe ea, pentru că imaginea nu e foarte clară, şi e evident că ea nu ştia că e fotografiată.

— De ce pe ea? îl întreb, restituindu-i fotografia fără tragere de inimă.

— Are o faţă demenţială, chiar şi cu toate porcăriile cu care şi-o acoperă. Dacă pot s-o pun în valoare, în viaţa mea n-o să am nevoie să mai desenez o altă fată!

Priveşte cu atenţie fotografia, de parcă şi-ar imagina cum ar arăta ea fără machiaj. Aş vrea să-i pot spune că are

dreptate. Cum arată ea în fotografia asta e nimic faţă de cum e fără pic de machiaj şi cu părul dat la spate. Aşa aş vrea să am o fotografie cu ea, în loc să fiu nevoit să mă bazez pe amintirea ei, rătăcită şi picurând sudoare în garajul meu, la ora unu noaptea.

— N-aş fi crezut că e genul tău.

Îmi smulg brusc atenţia de la gândurile pe care n-ar trebui să le am şi-o concentrez la loc asupra lui, socotind că poate n-o să observe, dar Clay observă totdeauna. Clay e mai paria aici decât oricare altul, dar eu ştiu că e un bun observator. I-am văzut suficiente desene ca să ştiu pe câţi îi studiază când ei nu ştiu că-i priveşte. Iar atunci când priveşte, Clay chiar vede, ceea ce e lucrul cel mai descumpănitor dintre toate.

— N-am nevoie s-o vrea şi organul meu. Ci doar creionul, îmi zâmbeşte din nou, ca şi cum ar şti vreun secret despre mine.

Probabil că ştie. Mereu mă studiază, de parcă n-ar fi recepţionat mesajul de a mă lăsa naibii în pace. Dintr-un oarecare motiv, nu mă deranjează. El rămâne la periferie şi, în afara paparelor pe care le mai încasează întâmplător când iese de-acolo, ştie să navigheze nedetectat de radar. Mă întorc la porcăria mea de desen, după care mă iau singur la şuturi când mi se deschide gura din nou.

— De unde-ai făcut rost de poză?

— Michelle.

Numele răspunde de la sine. Michelle Yearbook[5]. Clay e singurul care nu aruncă şi cuvântul *yearbook* în urma prenumelui, când i-l pronunţă. Ea stă cu el în fiecare zi la masa de prânz, cu camera foto, de parcă i-ar fi ataşată chirurgical de mâini.

— Am convins-o să o pozeze în curtea şcolii, într-o zi, când Nastya nu era atentă, mărturiseşte el, arătând un pic

---

[5] *Yearbook*, eng., un fel de album publicat anual de şcolile din America, Australia şi Canada în care sunt incluse recordurile şi realizările din anul şcolar respectiv.

de vinovăţie, deşi nu avea absolut deloc intenţia de a se scuza. Îi foloseşte numele de parcă ar cunoaşte-o, şi sunt curios să ştiu cât de bine.

— Te-ar lua la şuturi, dac-ar şti ce-ai făcut, zic, conştient că e o tâmpenie.

N-o cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu ce-ar face ea, chiar dacă vorbesc ca şi cum aş şti. E destul de ţicnită ca să-l ia pe el în şuturi, dar şi pe mine. Zău aşa, ar fi trebuit să mă ia la şuturi pentru că i-am dat un pahar cu vodcă atunci când era mahmură, dar în loc de asta mi-a râs în nas, aşa că, ce naiba ştiu eu?

— Sunt mulţi cei care vor să mă ia la şuturi, răspunde el nonşalant, ca şi cum n-ar fi decât o realitate a existenţei.

E adevărat că o grămadă de jigodii din şcoala asta ar vrea să-l bată măr, dar între a vrea şi a o face există o diferenţă. Încă se vorbesc porcării despre el, dar nimeni nu s-a mai atins de Clay încă din clasa a opta, şi ştim amândoi de ce.

Când a murit mama, am trecut prin faza furiei. Nimic rău în asta, desigur, pentru că furia ţi se acceptă când eşti îndoliat, cu atât mai mult când eşti un băiat de opt ani. Lumea îţi găseşte tot felul de scuze. Eu mi-am tratat acceptabila furie făcând lucruri inacceptabile, cum ar fi bătându-i măr pe alţi copii care mă supărau. Şi nu le trebuia mult ca să mă supere. Aveam vederi foarte liberale în privinţa a ceea ce ar ajunge să mă stârnească. Şi s-a dovedit că până şi lucrurile inacceptabile pe care le făceam cu pumnii au fost considerate acceptabile şi măturate sub preş.

L-am lovit cu pumnul pe Mike Scanlon în plină faţă, de două ori, fiindcă zisese că mama e în pământ şi-o mănâncă viermii. Nici nu cred că mai rămăsese destul din ea în urma accidentului, nici cât să se hrănească un vierme, dar nu l-am contrazis. Doar l-am pocnit în mutră. L-am pricopsit cu un ochi vânăt şi o buză spartă. El i-a spus lui taică-său. Taică-său a venit la mine acasă, iar eu m-am ascuns după

colţ, ascultând şi întrebându-mă câte necazuri o să am. Numai că el nici măcar nu era supărat. I-a zis tatii că nu-i nimic. Că înţelege. Înţelesese un rahat, dar eu n-am mai avut probleme. Şi aşa mi-a mers mereu.

Singura dată când chiar a trebuit să răspund a fost pentru întâmplarea de la şcoală. L-am pocnit pe Jake Keller pe terenul de fotbal în timpul orei de educaţie fizică şi am crezut că mi s-a înfundat. M-a chemat directorul la el, ceea ce nu mi se mai întâmplase în viaţa mea. Spre norocul meu, şi el a înţeles, aşa că am scăpat cu un avertisment şi câteva drumuri la psihologul şcolii. Toţi băieţii pe care i-am bătut au înţeles că nimeni nu se va atinge de mine, orice-aş face. Puteam să-i bat ziua în amiaza mare, cu zece martori, şi până şi taţii lor le-ar fi spus să mă lase în pace.

Faza mea furioasă s-a consumat până să ajung în clasa a opta, exact la timp ca tata să facă un infarct. Pe atunci, aproape toată lumea mă lăsa în pace. Nimeni nu-mi mai dădea pretexte să mă înfurii pe el. Dar, într-o zi, plecând spre casă de la şcoală, am dat peste trei nemernici care-l snopeau în bătaie pe Clay Whitaker. Nici măcar nu-l cunoşteam pe vremea aia, dar îl băteau bine, iar eu aveam nevoie de un pretext ca să bat, la rândul meu, pe cineva. Adunasem o grămadă de furie sănătoasă, acceptabilă, în mine, iar ei reprezentau o bună terapie. Erau trei, iar eu nu eram cel mai mare din zonă. Ar fi trebuit să mă poată toca mărunt pe trotuar fără să verse o picătură de transpiraţie. Numai că ei erau alimentaţi doar de o cruzime ca-n grădina teatrului de varietăţi. Eu, în schimb, aveam o furie în stare pură, nediluată.

Clay stătea pe jos când ceilalţi copii au rupt-o, în sfârşit, la fugă. Eram rănit şi mi se tăiase respiraţia, aşa că m-am aşezat şi eu, pentru că nu ştiam încotro să mă duc şi nu-mi păsa dacă mai vine şi altcineva să mă caute. N-a venit nimeni. Probabil că i-aş fi bătut şi pe ceilalţi. Clay nu mi-a zis mulţumesc, nici altceva, ceea ce a fost bine, pentru că nu meritam vreo mulţumire. N-o făcusem pentru el. Nu

existaseră intenţii nobile.

Nu mă interesa dacă dădeam de necazuri. Nu mă interesa de Clay Whitaker, care stătea la câţiva paşi de mine, însângerat şi plângând. Pur şi simplu, nu mă interesa. Atunci a fost ultima oară când am dat în cineva. După ziua aia, m-am hotărât să aştept până când cineva îmi dă un motiv temeinic. Dar nu mai conta, deoarece toată lumea învăţase deja că aş scăpa cu faţa curată dacă aş face-o. Nici măcar nu ştiam precis care ar fi un motiv temeinic, dar mi-am închipuit c-o să ştiu când o să vină momentul. Şi poate că n-o să vină niciodată.

Nu i-am adresat o vorbă lui Clay până să mă ridic, în sfârşit, să plec spre casă, şi n-am discutat niciodată între noi despre întâmplarea de atunci. Eu eram obişnuit să nu mă deranjeze lumea, dar, după ziua aia, nimeni nu l-a mai deranjat nici pe Clay Whitaker.

— Încep să înţeleg sentimentul, mormăi eu, şi el ştie că nu vorbesc serios, dar îşi azvârle mâinile în sus şi pricepe aluzia.

— Perfect. Te las cu foarte seducătoarea ta masă. Eu o să desenez o fată, îmi spune infatuat, şi-mi întoarce spatele ca să-şi deschidă blocul pentru desen.

Capitolul 12

Nastya

Obişnuiam să-mi petrec mult prea mult timp gândindu-mă la ce-o să fac în următorii vreo douăzeci de ani. De obicei, era vorba despre cântatul la pian în săli de concert din toată lumea. Ceea ce implica foarte multe călătorii pe glob, inclusiv şederi în fabulos de luxoase hoteluri, cu fabulos de pufoase prosoape şi halate de baie şi mai pufoase. Mai erau şi prinţii incredibil de sexy, talentaţi la muzică, meritând să-ţi dai ochii peste cap când îi vezi, care aveau să mă însoţească în turnee şi, inevitabil, să se îndrăgostească obsesiv de mine. Pentru că se mai întâmplă. Aveam să fiu venerată pentru talentul moştenit dinspre ramura tatii şi pentru frumuseţea luată de la mama. Urma să port rochii elegante, în culori pe care nimeni nu şi le-a imaginat încă, şi toată lumea avea să-mi cunoască numele.

Acum, îmi petrec timpul gândindu-mă la ce-o să fac în următorii vreo douăzeci de ani, sperând că ei vor implica şi ceva asemănător cu somnul.

Am reuşit să alerg în fiecare seară de o săptămână încoace. Vremea mi-a fost favorabilă. Picioarele îmi revin la normal. Mă forţez mai mult decât ar trebui, dar n-am mai vomat după cea de-a doua seară. Organismul meu începe să-şi aducă aminte. Partea cea mai bună e că reuşesc să mă epuizez, să elimin toate reziduurile acumulate peste zi, astfel încât să pot dormi. Încă nu pot să mă lipsesc de scrisul în caiet, însă alergatul îmi e de folos. Îmi dăruieşte ceva, sau poate, *mai precis spus,* îmi îndepărtează ceva. Nu-mi pasă. Ştiu că depind prea mult de asta, dar e una dintre puţinele mele dependenţe. Exerciţiile fizice, caietele pentru compuneri, ura. Lucrurile care nu mă lasă să cad.

Acum îmi cunosc traseul pe străzi. Pot să fiu atentă fără să acord atenţie. Am memorat sunetul ambiental. Ştiu care e la locul lui şi care nu. Ştiu unde sunt trotuare cu pavajul

neregulat, unde a fost împins în sus de rădăcinile vreunui copac nervos. Creierul meu a învăţat la ce să se aştepte de la serile de alergat. Plec cam la aceeaşi oră în fiecare seară, dar nu alerg de două ori la rând pe acelaşi traseu. Pot să ajung acasă pe o duzină de căi diferite, din oricare direcţie, dacă am nevoie. Nu mă simt în largul meu. Niciodată n-o să mai fiu în largul meu când plec de-acasă, dar mă simt pregătită, şi e mai bine decât era data trecută, iar la mai mult de-atât nu pot să mă aştept.

În ultimele şase seri, am ocolit intenţionat casa tencuită cu stuc galben-pal de pe Corinthian Way. Cea cu garajul deschis în permanenţă. Alerg pe lângă strada asta seară de seară, dar nu pot să nu iau în seamă atracţia resimţită, de a arunca măcar o privire de la colţ. Pot să-mi dau seama după cum sunt aprinse luminile dacă uşa garajului e deschisă sau nu, şi până acum n-am avut parte de dezamăgiri. Nu l-am găsit închis nici măcar o dată, indiferent la ce oră. Mereu mă întreb ce-ar zice el dacă mi-aş face iar apariţia acolo. Ştiu că n-ar fi mare lucru, dar tot sunt curioasă care i-ar fi cuvintele. Oare ar spune ceva? Sau m-ar ignora şi şi-ar continua lucrul, ca şi cum nici n-aş fi acolo? Mi-ar cere să plec? M-ar ruga să rămân? Nu, ştiu că n-ar face asta. Josh Bennett nu roagă pe nimeni să rămână. Aş putea să născocesc o sută de posibilităţi, dar chiar nu-mi pot da seama care dintre ele s-ar situa mai aproape de veridic. Apoi, doar pentru un moment, îmi pierd concentrarea. Încetez să mă gândesc la ce mi-ar spune el şi încep să cântăresc ce i-aş zice eu lui. Aici vine momentul când picioarele încep să-mi alerge mai îndârjit şi mai iute în direcţia opusă, să fug cât mai departe de Corinthian Way şi de gândurile mele absurde, autodistructive.

Ajung înapoi acasă la Margot la 9:25 şi mă duc direct la duş. Vorbesc mai mult cu mine însămi la duş decât am făcut-o în ultimele luni. Având siguranţa unei case goale, prin bruiajul apei care curge, îmi amintesc de toate complicaţiile care s-ar ivi dacă aş deschide gura. Mă

străduiesc să-mi elimin toate cuvintele din organism, îi spun lui Ethan Hali că e o jigodie, în timp ce vizualizez administrarea unei perfect executate lovituri cu podul palmei drept în mutra lui. Sau o „furculiţă”[6] în ochi, idee la fel de atrăgătoare. Îi spun domnişoarei Jennings că, în realitate, contrar părerii populare, Bach n-a fost mai prolific decât Telemann; doar a avut o memorie mai bună. Îl învăţ pe Drew care dintre replicile lui pentru agăţat dă mai bune rezultate şi cu cine cred că ar trebui să le exerseze de fapt, în loc să şi le irosească pe mine. Îi zic tatii că poate să-mi spună în continuare Milly[7], chiar dacă e un diminutiv aiurea, dar pe el îl face fericit, şi mă face fericită şi pe mine într-un fel pe care nu-l mai cunosc în clipa de faţă. Le transmit mulţumiri terapeuţilor mei, cu toate că nimic din ce spun sau încearcă ei să facă, nu mă ajută. Vorbesc până se răceşte apa şi-mi răguşeşte glasul. Sper să fie destul ca să-mi pot ţine gura închisă în rest. N-am mai rostit o vorbă de faţă cu vreo altă persoană de 452 de zile. Îmi scriu cele trei pagini şi jumătate, îmi ascund caietul pentru compuneri şi mă vâr în pat, ştiind cât de aproape am fost să nu ajung la 453.

M-am descurcat onorabil în a-l evita pe Josh la şcoală. În afara orei a cincea, singura dată când sunt nevoită să-l văd este în atelier, ceea ce întotdeauna înseamnă o experienţă umilitoare, din moment ce toţi cei din clasă ştiu să umble cu lemnul şi cu maşinile electrice, în timp ce eu mă consider norocoasă dacă pot identifica un ciocan sau poate nici măcar atât. Alaltăieri, băiatul ăla pe nume Errol mi-a cerut să-i dau un ciocan, iar când i l-am întins, m-a privit ca pe o idioată. Din câte se pare, există vreo patru sute de tipuri diferite de ciocane, iar eu nu i-l dădusem pe cel care trebuia. Acum nu-mi mai cere nimeni să-i dau ceva.

Puteam încerca să renunţ la curs, dar ajunsesem la

---

[6] Lovitură specifică artelor marţiale, executată cu două degete răsfirate, de obicei în ochii adversarului.

[7] Probabil din cauză că *mill* înseamnă *moară.*

concluzia că e mai bine să-mi aleg subiectele de controversă cu departamentul îndrumătorilor, iar Atelierul reprezenta răul cel mai mic, în comparaţie cu Retorică şi Dezbatere şi Introducere în Muzică. Dintre astea două, m-am gândit că la Retorică pot să supravieţuiesc, după ce mi-a zis domnul Trent că l-aş putea absolvi efectuând muncă de cercetare şi găsind materiale pentru interpretări. Plus că-l aveam pe teribilul de sexy Drew ca să mă distreze, şi chiar vreau să am parte de toată distracţia posibilă. Şi, dacă e să fiu sinceră în totalitate cu mine însămi, ceea ce de obicei mă străduiesc să evit, am ştiut din prima zi că am nevoie să scap naibii de Introducerea în Muzică. Orele astea erau o falie deschisă imediat sub suprafaţa minţii mele instabile. Prefer s-o evit. Sunt pricepută la eschivat.

Şi, în plus, faptul că sunt asistentă de profesor la ora a cincea a domnişoarei McAllister s-a dovedit mai distractiv decât aş fi putut să sper. E ca un echivalent şcolar al vizionării showului Big Brother. Pot să trag cu urechea la derularea dramei, dar asta nu mă implică mental câtuşi de puţin. Drew e prezent, ca şi Josh, gunoiul de Ethan, dobitocul de Kevin Leonard, şi fata asta dură pe nume Tierney Lowell, cu care Drew se ciondăneşte nonstop. Nici ea nu cred că ar fi printre cei mai înfocaţi fani ai mei. Nu mi-a zis-o în faţă, dar se uită urât la mine, de parcă mi-aş petrece timpul meu liber asasinând căţeluşi, aşa că e o presupunere cu temei.

Nici orele de atelier nu-s chiar atât de rele, cu toate că mă fac să mă simt incapabilă şi inutilă în majoritatea timpului. Nu mă deranjează nimeni, iar domnul Turner nu aşteaptă de la mine să fac mare lucru. Josh pare să fie un fel de zeu pe-acolo. Umblă peste tot de parcă el ar fi construit atelierul. Ar trebui să-i instaleze o linie telefonică personală în sală, pentru că, ori de câte ori sună telefonul, se petrece acelaşi lucru: Turner răspunde, Turner îl cheamă pe Josh, Josh pleacă. Mereu e trimis pe câte undeva. E nevoie să se repare ceva rafturi? Sunat Josh Bennett.

Sertare înţepenite? Căutat Josh. Se cere un set de mobilier pentru sufragerie! minunat meşteşugit, executat de comandă? Josh Bennett e omul tău.

Numai să nu-l puneţi să vorbească. Nu mi-a mai adresat un cuvânt la şcoală încă din ziua în care mi-a spus că nu intenţiona să mă facă să-i cedez locul la masă, ca un despot binevoitor ce este. Evident, nici eu nu i-am zis o vorbă.

Capitolul 13

Josh

Drew îmi intră în casă cam pe la unsprezece şi zece, duminică dimineaţă. Am uitat să încui uşa după ce am ieşit să iau ziarul mai devreme, aşa că intră direct. Ar fi cazul să renunţ la obiceiul ăsta prostesc. Nici nu-l citesc. E doar încă o reminiscenţă a vremii în care locuia bunicul aici. Am încercat să-l conving să citească online, dar n-a vrut să audă. Zicea că-i place să-l simtă în mâini şi să miroasă hârtia. Eu detest felul în care simt ziarul la pipăit; cât despre miros, îmi place chiar şi mai puţin. Îmi notez în minte să sun azi şi să le cer să anuleze abonamentul. Nu vreau să mai văd ziare în faţa casei mele.

— Ce mai e nou? îl întreb, în timp ce se face comod.

— Sarah. Acasă. Fete. Prea multe, oftează el, prăbuşindu-se cu faţa în sus pe canapea şi ridicându-şi privirea spre tavan.

— Nu credeam că e posibil aşa ceva, să fie prea multe fete în universul tău.

— Când e vorba despre amicele lui Sarah, fac o excepţie.

— Tu nu faci niciodată excepţii.

— OK. Ai dreptate. Dar ar trebui.

Nu-l condamn. Prietenele lui Sarah sunt insuportabile. Sunt plăcute la privit, dar toate sunt conştiente de asta, ceea ce le cam diminuează atractivitatea. Au tot ce nu pot eu să suport la fete în şcoală, iar Sarah devine exact aidoma lor. Norocul meu e, presupun, că le intimidez. După ce şi-au încercat o singură dată talentele întru cochetărie, au înţeles că nu vor obţine vreo reacţie din partea mea, şi n-au mai riscat a doua oară.

— Te-ai dat deja la cel puţin trei dintre ele. Până la urmă ţi-ai învăţat lecţia?

— Cred că ele şi-au învăţat-o, în sfârşit, pe-a lor. Plus că Sarah a pus piciorul în prag şi mi-a zis să termin cu

prietenele ei. Teritoriu interzis.

— Şi ea chiar crede c-o s-o asculţi?

— Le-a pus şi lor piciorul în prag. *Eu* sunt teritoriu interzis.

— Cât de persecutate se simt, probabil!

— Nu-ţi bate joc. E adevărat. Eu sunt ca o ceremonie de maturitate.

— Şi *aici* ce cauţi?

— Doar ţi-am zis. Nu pot să stau acasă. Simt cum nivelul testosteronului îmi scade acolo de la o secundă la alta.

— Bun, dar de ce aici? insist.

Casa mea nu e, de obicei, primul loc de evadare atunci când simte nevoia Drew să scape de ai lui. A fost, acum câţiva ani, dar nu mai e.

— Cred că ar putea să aibă o legătură cu faptul că posed un cromozom Y[8].

— N-am unde altundeva.

— Ai putea să faci rost de ceva alcool etilic. Să te duci cu o ofertă de pace.

— Nu mă duc singur acolo. S-ar putea să nu mi se mai găsească niciodată cadavrul.

— Cedezi atât de repede? îl întreb.

Doar sunt sute de alte fete la care ar putea să încerce; uite, asta chiar n-o înţeleg.

— Nu. Doar că trebuie să schimb tactica. Idei, ceva?

Idei n-am deloc, şi chiar să fi avut, tot n-aş fi vrut să-l ajut cu nimic. În schimb, am întrebări, care par să se înmulţească pe zi ce trece.

— Tu de ce crezi că nu vorbeşte?

— Nimeni nu ştie. O ţintesc cu muniţia mea preferată şi, judecând după ce priviri primesc în schimb, zic că n-are probleme cu înţelegerea limbii engleze. Votez pentru lipsa corzilor vocale.

Ştiu precis că nu e adevărat. Ea a râs când a fost aici: un râs în toată legea. Am stat să mă gândesc. Ai nevoie de

[8] Cromozomul masculin.

corzi vocale ca să produci astfel de sunete, deci ştiu că nu e asta. Poate că o fi tot vreo cauză fizică. Nu ştiu o iotă despre chestiile de genul ăsta, însă ceva îmi spune că nu e o problemă fiziologică, iar asta mă face să-mi pun şi mai multe întrebări. Ce motiv poate să aibă cineva ca să nu vorbească? Oare o fi vorbit vreodată? Poate că n-a scos niciodată vreun cuvânt. Nu ştiu. Ştiu însă că e atentă: studiază permanent totul, chiar dacă nici măcar nu priveşte. Cred că nu-i scapă absolut nimic. Asta ar putea să mă înfricoşeze, dacă n-aş înţelege-o întrucâtva. Mă întreb dacă o observa ce nu sesizez eu; oricum, nu mă aştept să mi-o spună şi, în orice caz, eu n-aş întreba-o.

— Nu pare să fie genul tău, îi zic.

Cu rare excepţii, Drew tinde să aleagă calea tipelor insipide, drăguţe şi populare. E întru totul partizanul minimei rezistenţe când vine vorba despre fete şi, spre norocul lui, drumul pare să ducă spre aproape oricare fată din şcoală. Nu cred să fi fost refuzat vreodată, chiar dacă toate îi cunosc reputaţia, iar el n-a făcut niciodată nimic din ce-ar fi putut s-o îndulcească. N-a pus niciodată la bătaie cartea iubirii, nici nu s-a prefăcut că ar avea orice fel de sentimente faţă de o tipă, ca să ajungă să se culce cu ea. Nici n-are nevoie. Ele oricum acceptă, fără muncă de convingere sentimentală din partea lui. I se oferă din proprie iniţiativă.

Aproape fiecare fată îşi închipuie că ea va fi cea cu care va rămâne el, până la urmă, dar asta nu se-ntâmplă niciodată. Ai zice că s-ar găsi măcar una dintre ele care să-i ceară asta în public. Ar încerca să-l determine să-şi asume răspunderea şi să recunoască deschis, dar niciuna dintre ele n-o face, pentru că, până la urmă, ştiu toate că Drew rămâne Drew, şi în majoritatea lor înţeleg că probabil n-ar fi trebuit să-şi alimenteze fanteziile cu hai să-l dăm pe brazdă pe ticălos.

Mi-ar plăcea să-l condamn, dar îmi vine greu când văd că nu neagă, nici nu inventează pretexte sau scuze. Drew e

Drew şi gata. Îl accepţi aşa sau nu. Eu n-aş putea să fac ce face el, nu că n-ar exista o oarecare atracţie. Aş minţi spunând că nu e ceva la care să mă fi gândit, dar ar însemna o răspundere mult prea mare pentru mine. Prea multe sentimente emană fetele astea şi eu nu mă pricep să le parez. Par să se rostogolească direct spre Drew. Lacrimile, insultele şi amărăciunile nici măcar nu-l descumpănesc. Eu, în schimb, am suficient de mult simţ al răspunderii şi nu vreau să-mi bat capul cu sentimentele altora. Mi le-am izolat pe-ale mele acum multă vreme, şi blestemat să fiu dacă aş vrea să am de-a face cu ale altcuiva.

— E de sex feminin. E foarte atrăgătoare. Cerinţele, îndeplinite, replică el, grosolan.

— Îmi dă impresia că te urăşte.

Ea îmi dă impresia că ar urî pe toată lumea, dar nu mă mai obosesc să adaug şi asta. Chiar mă străduiesc să înţeleg de ce-şi pierde el vremea cu fata asta. E atipic pentru el. Ar fi trebuit să renunţe de ceva timp.

— În consecinţă, e o provocare.

— Exact. Nu cumva eforturile îţi contrazic filosofia personală?

— Ba da, dar poate că intru într-o fază de dezvoltare a personalităţii, încerc să evoluez.

Îmi stăpânesc un hohot de râs sau un icnet de vomă. Nu-mi dau seama precis pe care dintre ele.

— Lipsa ta de încredere e insultătoare. În plus, nu toţi avem ceva sigur în buzunarul de la spate, fără condiţii şi eforturi necesare.

Mă priveşte cu înţeles. Nu pot să-l contrazic. N-are rost să mă dau mare şi tare, când nu trebuie să-mi fac vreodată griji că n-aş avea cu ce fată să fac sex.

O am pe Leigh, chiar dacă nu mai e pe-aici atât de des ca altă dată, din moment ce e la facultate, însă asta doar îmi uşurează viaţa. E la o distanţă de numai două ore şi trece pe la mine ori de câte ori vine acasă în weekend sau în

vacanţă. După care pleacă iar. Ea nu-mi spune că mă iubeşte. Nu mă întreabă dac-o iubesc. N-o iubesc şi nici n-o s-o iubesc vreodată. Avem o înţelegere simplă, fără implicaţii sentimentale: ne folosim unul din celălalt şi apoi ne vedem de drum. E o situaţie cum nu se poate mai apropiată de perfecţiune. Şi chiar dacă n-aş fi avut-o pe Leigh, tot nu cred că aş fi într-atât de disperat, încât să mă scufund până la nivelul lui Drew. Mi-ar plăcea destul de mult să mă cuplez, numai că, la firea mea, tot aş simţi un imbold şi aş ajunge să umblu cu fata luni de-a rândul, doar dintr-un sentiment de vinovăţie.

— N-ai de ce să mă judeci. De fapt, în lumina nou-descoperitelor mele ţeluri de autoperfecţionare, o să-mi înving teama de a fi jupuit de viu şi-o să mă duc la ea acasă chiar acum, mă anunţă Drew, şi imediat sare jos de pe canapea şi porneşte spre uşă.

— Îţi doresc succes, îi zic, deşi nu i-l doresc absolut deloc.

Restul după-amiezii mi-l petrec implicându-mă în diverse niveluri de eschivare. În cele din urmă, reuşesc să iau telefonul şi să anulez abonamentul la ziar, lucru pe care nu eram convins că-l voi face. Pe urmă, îmi zic că dacă tot e să mă ocup de anumite probleme, hai să sun la azil şi să-i chem pe cei de-acolo să ia patul pe care i l-au livrat bunicului meu acum două luni. El e plecat de două săptămâni, dar mi se pare cât o veşnicie. Dacă n-aş fi avut atâtea telefoane de dat, poate m-aş fi întrebat dacă el o fi fost vreodată aici.

După ce termin convorbirea cu azilul, stau şi privesc telefonul, gândindu-mă dacă să-l sun pe bunicul. Mă gândisem să-l sun ieri, şi alaltăieri, şi răsalaltăieri. Dar n-o făcusem. Vorbisem cu el săptămâna trecută, şi ieşise naşpa. Starea i s-a înrăutăţit de o sută de ori de când a plecat de-aici. Nu mai e în toate minţile. E dependent de oxycodon şi de morfină şi de toate calmantele pe care pot ei să i le pompeze în organism, ca să-i uşureze suferinţa. El nu înţelege nimic, ştiu că se simte frustrat din cauza asta,

dar dacă mi-a mai rămas vreo bucată de inimă întreagă, atunci mi se frânge văzându-l cât e de dezorientat. Totuşi, uneori mă apucă egoismul şi-l sun, chiar şi-aşa. Şi vorbesc. Îi spun lucruri pe care nu le-aş mărturisi faţă de oricare altă fiinţă vie, ştiind că, după ce închid telefonul, e ca şi cum nu i le-aş fi spus absolut nimănui.

Până şi ultima conversaţie adevărată pe care am purtat-o, în seara de sâmbătă de dinainte ca străunchiul meu şi soţia lui să vină după el, a fost contaminată de droguri. El m-a pus să stau jos, ca să-mi dea sfaturile de care credea că aş avea încă nevoie. Mi-a zis să stau pe canapea, iar el s-a aşezat pe fotoliul cu spătar rabatabil de vizavi de mine, aşa cum a stat ani de-a rândul când a vrut să-mi împărtăşească orice sfat înţelept despre care simţea că mi-ar trebui în acel punct al vieţii mele. Eu nu-l ascultam niciodată atent, deoarece nu eram de părere că aş avea nevoie de înţelepciunea lui. În seara aia, chiar am stat. Şi am ascultat. Aş fi ascultat orice-ar fi vrut să-mi spună. Îl ascultam cu lăcomie, sorbind disperat orice cuvinte îi mai rămăseseră să-mi lase, chiar dacă erau rostite printr-o ceaţă provocată de droguri.

Mi-a spus o mulţime de lucruri în seara aia, mi le amintesc pe toate. S-a vorbit despre femei şi despre lucruri de neiertat, despre balansoare pentru verandă şi case din cărămidă roşie, despre amintiri încă inexistente.

Trebuie să ajung acasă la Drew pentru cină la ora şase, ceea ce înseamnă că e momentul să mă duc la duş şi să-mi găsesc ceva haine mai bune de pus pe mine. Mamei lui Drew îi place să te îmbraci bine pentru cina de duminică. Nu e ceva sofisticat, dar, potrivit doamnei Leighton, faptul că te îmbraci frumos face să devină un eveniment special, aşa că ne conformăm. Am încercat să scap de vizite, dar ea n-a vrut să mă lase. N-am mai fost la cina de duminică de trei săptămâni. Nu că aş detesta-o. La drept vorbind, e distractivă în majoritatea cazurilor. Am parte de mâncare adevărată, pe care nu trebuie s-o gătesc personal, iar Drew

nu se mai comportă ca un dobitoc de faţă cu propria familie. Problema e doar că, atunci când ajung acolo, mă simt de parcă aş fi într-un episod din *Strada Sesame,* blocat în cadranul de sus al ecranului TV, în timp ce ei cântă exact ceea ce nu se potriveşte aici. Normalitatea serii îmi aminteşte, în detaliu, cât de distrusă îmi e, în realitate, viaţa. Aş putea să stau aici toată ziua inventariind toate motivele pentru care n-aş vrea să mă duc, dar ştiu că nu am scăpare, aşa că tac şi înghit, îmi scot câteva haine cumsecade din şifonier şi mă reped sub duş.

Capitolul 14

Nastya

Avem douăzeci şi şapte de oase în mână şi în încheietura ei… Dintre ele, eu am douăzeci şi două rupte. Vorbind relativ, mâna mea e un soi de miracol. E plină de plăci şi de şuruburi, şi chiar după mai multe operaţii, tot nu arată tocmai cum ar trebui. Dar mă servesc de ea mai bine decât s-ar fi crezut. Şi nu e vorba că n-aş putea să fac orice: doar că nu pot face singurul lucru pe care mi-l doresc. Lucrul care m-a făcut să fiu eu.

N-am avut niciodată cine ştie ce viaţă socială, nici măcar înainte. După şcoală, îmi petreceam timpul în cabinetul pentru muzică sau cu meditaţii particulare, iar zilele de sâmbătă mi le consumam cântând la pian pe la cununii. Se întâmpla în perioadele cu nunţi să fac şi câte trei într-o zi. Ieşeam fuga dintr-o biserică, săream în maşina cu care mă aştepta mama în faţă şi goneam spre următoarea. Uneori simţeam că înnebunesc, doar rareori aveam câte un weekend liber, însă câştigam bani foarte frumoşi, consumul de timp era minim, şi mi-era uşor. În majoritatea lor, coordonatorii nunţilor şi miresele nu excelează prin originalitate. Aveam vreo cinci piese muzicale pe care le interpretam prin rotaţie: cele standard, pe care ai toate şansele să le auzi la fiecare nuntă. M-am obişnuit să pot să trec ca somnambula prin toate astea ca pe un fapt de la sine înţeles. Aveam trei rochii, pe care le purtam prin rotaţie, exact ca şi cu muzica: toate în stil conservator, şi copilăresc, în diverse grade de solemnitate, în funcţie de tipul nunţii. Mă întreb ce reacţii ar fi fost dacă aş fi apărut îmbrăcată ca în prezent.

Când nu aveam nunţi, cântam în mall-urile şi în restaurantele de elită. La început, eram privită ca o mică noutate drăgălaşă. Eram favorita tuturor. Nu ştiu dacă-mi cunoştea cineva cu adevărat numele: în general, mi se

spunea doar Mica Pianistă din Brighton, ceea ce era foarte bine, fiindcă asta şi eram. După ce am mai crescut, lumea era deja obişnuită să mă vadă ici şi colo, dar când am început, cam pe la vârsta de opt ani, oamenii erau de regulă surprinşi. Mă îmbrăcam cu rochiţele mele plisate şi aveam mereu părul legat la spate cu o panglică în aceeaşi culoare cu ele. Zâmbeam şi-mi cântam bucăţile de Bach sau de Mozart sau cine ştie ce piese muzicale ultra-uzate pe care mi le cereau. Toată lumea mă cunoştea, oamenii mă aplaudau mereu după ce terminam, şi mă salutau ori de câte ori mă întâlneau. Adoram fiecare clipă din viaţă.

Când am fost forţată să încetez, aveam ceva bani puşi deoparte. Îi economisisem ca să-mi plătesc cursurile de vară ale conservatorului de muzică din New York, după care tot salivam de trei ani şi, în sfârşit, ajunsesem suficient de mare, la cincisprezece ani, ca să mă înscriu. Părinţii îmi spuseseră că, dacă vreau să merg, va trebui să muncesc pentru bani, însă asta era o glumă, fiindcă munca însemna să cânt, iar cântatul nu reprezenta niciodată o muncă pentru mine. Cu tot cântatul, şi cu şcoala, şi cu meditaţiile particulare şi recitalurile, nu-mi mai rămăsese cine ştie ce timp pentru activităţile sociale, însă era un sacrificiu mărunt. Plus că, dacă e să fiu corectă, probabil că nici măcar nu era vreun sacrificiu. Nu mă duceam la petreceri şi eram prea tânără ca să pot conduce maşina. Îmi plăcea de Nick Kerrigan, dar în cea mai mare parte a timpului doar ne priveam unul pe celălalt, şi foarte des întorceam capetele.

Nu aveam o gaşcă de prietene cu care să pierd vremea prin mall, oricum, majoritatea hainelor mi le cumpăra mama. Chiar şi la cincisprezece ani, păream mai mică decât eram. Stilul meu era moda şcolii de duminică. Singurele mele două prietene erau la fel ca mine. Ne petreceam toate orele libere exersând, fiindcă asta eram. Pianiste. Violoniste. Flautiste. Asta însemna normalitatea. Mediile mele nu erau grozave, eram diametral opusă faţă de fetele populare, dar mă simţeam bine. Era mai bine decât normal.

Niciodată n-am dat o para chioară pe normal. Eu voiam extraordinarul.

Oamenii normali aveau prieteni. Eu aveam muzica. Nu-mi lipsea nimic.

În prezent, îmi lipseşte totul. Mă obsedează muzica: o muzică pe care pot s-o aud, dar niciodată n-aş mai putea s-o cânt. Melodii care mă sâcâie, notă cu notă, bătându-şi joc de mine prin simplul fapt că există.

Mai am încă toţi banii pe care i-am pus deoparte pentru conservator. Aveam mai mult decât suficient, dar n-am mai ajuns să mă duc. Vara aia mi-am petrecut-o intrând în spitale şi ieşind din ele, în convalescenţă, apoi cu terapia fizică, învăţând să culeg monezi de douăzeci şi cinci de centi de pe masă, şi cu terapeuţii care vorbeau despre motivele supărării mele.

În clipa de faţă, mi-am redobândit destul control asupra mâinii, încât probabil că aş putea să clămpănesc ceva la pian, dac-aş încerca, dar niciodată n-o să mai fie aşa cum a fost, cum ar trebui să fie. Muzica trebuie să curgă, ca să nu-ţi dai seama unde se termină o notă şi unde începe următoarea; muzica trebuie să fie graţioasă, iar mâinii mele nu i-a mai rămas nici pic de graţie. Are şuruburi metalice şi nervi afectaţi şi oase zdrobite, dar nici pic de graţie.

Azi e duminică, şi eu n-am unde să mă duc. Nu aveam niciodată de cântat la nunţi duminica, dar obişnuiam să-mi petrec dimineţile făcând prezenţa la biserica luterană, pentru eventualitatea în care ar avea nevoie de mine. Nu ţinea de religie: era doar un serviciu în favoarea unui prieten de-al mamei, aşa că mă conformam. După-amiezile stăteam de obicei la pianul de concert de la etajul mall-ului de lângă Nordstrom[9]. Apoi urma exersarea muzicii adevărate, seara, iar din când în când mă ocupam şi de teme.

Acum, temele sunt singurele care mi-au mai rămas de

[9] Lanţ de magazine de lux din S.U.A., cu sediul central în Seattle, comercializând articole vestimentare şi încălţăminte.

făcut, aşa că, printr-o minune, se şi rezolvă. Dar tot sunt cam varză la asta.

Margot îşi petrece după-amiezile pe marginea piscinei, până când e nevoită să se pregătească pentru plecarea la serviciu. Eu nu pot să stau la soare. Asta nu se potriveşte prea bine cu o piele translucidă, plus că nu sunt capabilă să stau nemişcată. Câteodată, însă, tot mă ung cu cremă pentru protecţia împotriva arsurilor solare, îmi împletesc părul şi înot lungimi peste lungimi de bazin, până când îmi amorţesc membrele de tot. După-amiaza nu pot să alerg, aşa că e o variantă bună.

Abia parcurg pentru a douăzeci şi cincea oară bazinul dus-întors, când scot capul din apă şi-o văd pe Margot, stând în picioare pe margine, lângă permanent zâmbitorul Drew Leighton. Pe moment, rămân năucită, întrebându-mă de unde îi ştie adresa, dar îmi aduc aminte că a venit să mă ia săptămâna trecută pentru petrecerea aia de rău augur.

Mă examinez cu privirea prin apă şi-mi dau seama că nu voi avea prea curând şanse de scăpare. În niciun caz n-o să ies din bazin şiroind de apă şi aproape goală în faţa lui. Poate că merg eu la ore pe jumătate goală, însă între a fi pe jumătate goală şi aproape goală există o diferenţă clară, şi n-am de gând să ies din bazin ca să-i demonstrez diferenţa aşa, într-un bikini minuscul. *Şi-aşa* e destul de rău că nu am nici pic de machiaj, dar în privinţa asta n-am acum ce să fac, aşa că trebuie s-o las cum a picat. Îmi înşfac ochelarii de soare pe care i-am lăsat pe marginea bazinului şi încerc să compensez stând cât mai departe posibil de el.

— Eu sunt mătuşa Nastyei, i se prezintă Margot lui Drew. Înţeleg că voi doi vă cunoaşteţi.

Se întoarce şi zâmbeşte cu subînţeles în direcţia mea. Încă din prima zi de şcoală mă tot îmboldeşte să-mi fac prieteni şi să am, cât de cât, o viaţă socială, aşa că vizita asta probabil îi provoacă un entuziasm fără limite. Drew apelează la farmecele băieţeşti cu care, sunt convinsă, a câştigat de partea lui numeroase mame bănuitoare.

Probabil că va avea nevoie să se străduiască un pic mai mult cu Margot, care e mai tânără şi drăguţă, şi obişnuită cu flirturile. Nu e o novice într-ale jocului practicat de el. Şi totuşi, bănuielile îi sunt temperate de dorinţa să am şi eu o viaţă a mea. Pleacă, lăsându-mă numai cu el, întorcându-se la şezlong şi la exemplarul din *Cosmopolitan.* Pe mine nu mă păcăleşte, totuşi. Ştiu bine că ciuleşte urechile ca să audă fiecare cuvinţel.

Dacă n-aş fi fost captiva stării mele de goliciune în piscină, aş putea să mai savurez din plin situaţia încă puţin timp. Drew nu-şi poate folosi arsenalul de aluzii sexuale la adresa mea acum, cât timp e supravegheat. Îşi scoate pantofii din picioare şi se aşază pe marginea bazinului, lăsându-şi picioarele să atârne în apă.

— Am impresia că mi-am ispăşit pedeapsa. Ar trebui să mă ierţi acum.

Nu fac altceva decât să-l fixez cu privirea. Nu mă obosesc nici măcar să-mi schimb expresia feţei. Va trebui să depună ceva eforturi ca să mă determine să-mi irosesc expresiile faciale cu el.

— Nici măcar nu te-ai mai uitat la mine de o săptămână. Asta îmi distruge reputaţia.

Am eu o senzaţie, cum că nici măcar o bombă nucleară nu i-ar mai putea distruge reputaţia în momentul de faţă, cu atât mai puţin o săptămână în care nu-i acord eu atenţie, dar apreciez faptul că-mi recunoaşte meritele.

— Dă-mi voie să mă revanşez faţă de tine. Vino la mine acasă pentru cină. Diseară.

Invitaţia lui mă face să devin bănuitoare, şi sunt destul de convinsă că se şi vede. Nevinovăţia nu se poate transforma în Drew. Nu se leagă cu sexualitatea pură, nediluată, pe care o emană prin toţi porii. Îi întâlnesc privirea şi aştept să aud poanta.

— Nici măcar n-o să fii singură cu mine. Întreaga mea familie va fi prezentă.

Poate îşi închipuie că a adus argumentul decisiv. Nu e

aşa. Nu mă deranjează părinţii. Ba chiar obişnuiam să mă înţeleg destul de bine cu ei. Acum, probabil că nu prea mai e aşa, dar nu părinţii sunt cei care mă îngrijorează, ci sora de care n-aş vrea nicidecum să mă apropii. Deja sunt pe radarul ei. Eram chiar şi înainte de nedorita faptă cavalerească din curtea şcolii a unui anume Josh Bennett, şi nu mă grăbesc să mă plasez din nou în mijlocul furtunii, prezentându-mă la o cină în familie de braţ cu fratele ei. Nici gând. Pofta-n cui. Niciodată.

— Sunt sigură că i-ar face mare plăcere să vină, trâmbiţează Margot peste revista ei.

Ce se mai prefăcuse că n-ar trage cu urechea! Convingerile mele sfidătoare nu duraseră mai mult de trei secunde.

— Eu trebuie să mă duc la serviciu, adaugă ea. N-are rost ca tu să iei cina aici de una singură.

Mersi, Margot. Îi adresez zâmbetul pe care mi-l rezerv pentru duşmanii de moarte. Ea mă priveşte cu o figură plină de inocenţă, dar cu ochii plini de viclenie. Ştie că sunt încolţită. Naiba s-o ia de muţenie autoasumată. Există oare un asemenea cuvânt? Irelevant. Scutur din cap, dar n-am ce pretext să invoc, şi oricum nu am vreunul, deşi sunt convinsă că mi-ar fi uşor să găsesc ceva plauzibil: teme pentru şcoală, golitul oliţelor la spitalul pentru copii din cartier, holeră. Dar, vai, toate îmi stau captive în gât, în timp ce stau să privesc neputincioasă cum îmi hotărăsc soarta pentru astă-seară o mătuşă băgăreaţă şi un adolescent umflat în pene. Margot ştie că n-am încotro, iar Drew n-are de gând oricum să-mi ofere vreo şansă de scăpare. Într-o clipă, e deja în picioare, luând-o la sănătoasa înainte ca planurile să poată fi revocate.

— Cina e la ora şase. Vin să te iau la şase fără un sfert. Îmbracă-te frumos. Mamei mele îi place să ne pretindem civilizaţi o dată pe săptămână.

Zâmbeşte complice spre Margot. Ştie că ei trebuie să-i mulţumească pentru reuşită. Nu e un mister faptul că, dac-

aş fi avut de ales, n-aş fi acceptat în ruptul capului. Sunt furioasă pe mine însămi. De data asta, mi-am săpat singură groapa. Dacă renunţi să vorbeşti, renunţi şi la libertatea opţiunilor. Mă întreb ce-ar gândi Margot dac-ar şti adevărul despre Drew Leighton, vulcanul sexual căruia tocmai m-a sacrificat.

— Nu vă mai ridicaţi. O să ocolesc şi singur casa. Bucuros de cunoştinţă, turuie Drew, apoi se întoarce spre mine. Ne vedem mai târziu!

Sună ca o ameninţare.

Măcar dacă Margot n-ar fi auzit soneria, aş fi putut petrece seara asta într-o binecuvântată şi confortabilă singurătate, exact cum ar fi trebuit. N-aş mai fi în situaţia penibilă de acum, când e ora cinci, mă holbez la şifonier şi mă întreb ce se poate purta la o cină de duminică organizată acasă la non-iubitul cuiva. Toată după-amiaza mi-am petrecut-o ba amânând hotărârea, ba inventând tot felul de vătămări autoprovocate care m-ar putea scoate din impas.

După ce mi s-a hotărât soarta, mi-am omorât cea mai mare parte a timpului în bucătărie, cocând şi glazurând un tort de ciocolată în trei straturi. Mama ar fi avut vreo câteva cuvinte alese pentru mine dac-ar fi fost să mă prezint ca oaspete la o cină cu mâinile goale, iar deserturile sunt cam singurele componente ale repertoriului meu. Amânasem inevitabilul pe cât îmi fusese posibil, dar dacă nu am de gând să mă îmbrac cu prosopul care-mi înfăşoară acum trupul, e necesar să-mi aleg ceva cât mai repede. Încep să fiu în criză de timp.

Fidel cuvântului dat, Drew bate în uşă fix la şase fără un sfert. Mă cam miră că nu s-a mărginit să claxoneze şi să aştepte ca eu să dau fuga. OK, de fapt, nu mă miră. Oricâtă suferinţă mi-ar provoca o astfel de afirmaţie, el chiar e posesorul unor maniere surprinzător de bune. Dar probabil că asta-i serveşte să pătrundă mai repede în pantalonii fetelor, presupun. N-o să-i recunosc prea multe merite.

Iau tortul şi-l ţin în faţa mea, de parcă ar putea într-adevăr să-mi fie pavăză pentru corp şi să-l împiedice pe Drew să vadă cu ce sunt îmbrăcată. E o rochie simplă, fără mâneci şi fără fasoane, cu un foarte discret decolteu în formă de cupă, strâmtă în talie şi uşor evazată spre tivul aflat doar cu un pic deasupra genunchilor. E cea mai conservatoare piesă din garderoba mea. Mi-a cumpărat-o mama înainte să plec, împreună cu o stivă de alte rochii pe care nu le port niciodată. Pe asta am păstrat-o doar pentru că e neagră, însă e cam unicul motiv. Mă simt de parcă m-aş duce la un interviu pentru angajare. Nu cred că arăt nici pe departe corespunzător pentru o cină de duminică, dar presupun că e oricum mai bine, decât cu ce port la şcoală.

El îmi deschide portiera, şi mă strecor înăuntru, cu tortul în poală.

— Nu trebuia să te deranjezi, îmi zice Drew, înclinându-şi capul spre tort.

Ridic din umeri. Nu m-am deranjat. Îmi plac pretextele pentru prepararea prăjiturilor, şi nu le găsesc prea frecvent în ultima vreme, ceea ce înseamnă că încă le prepar, dar ajung să le mănânc tot eu, în cea mai mare parte. Zahărul ocupă un loc extrem de special, supradimensionat, în cadrul piramidei mele alimentare.

— Totuşi, o să creşti în ochii mamei. E gravidă. Din nou, adaugă, pe un ton înţepat, şi adoră ciocolata.

Oprim în faţa casei lui Drew cam după zece minute. Locuieşte într-un ansamblu rezidenţial aflat la câteva mile distanţă pe şosea faţă de casa lui Margot. Parchează maşina şi opreşte motorul, dar nu se grăbeşte să coboare. Arată stânjenit, ceea ce mă face şi pe mine să mă simt stânjenită. Sper din tot sufletul că n-o să se dea la mine tocmai în automobil, în faţa casei părinţilor lui, pentru că ar însemna să mă enervez, iar tortul probabil că n-ar mai rămâne intact. Se întoarce spre mine şi trage aer în piept. Nu zâmbeşte, iar când începe să vorbească, vocea îi sună cu totul altfel decât m-am obişnuit din partea lui. Siguranţa

infatuată de sine a dispărut, ceea ce-mi provoacă agitaţie. Mă obişnuisem cu obrăznicia încrederii de sine. Sunt pregătită s-o înfrunt, iar asta ne situează pe picior de egalitate, ca şi cum niciunul dintre noi n-ar fi veritabil.

— Să ştii că îmi pare cu adevărat rău, îmi zice, şi sinceritatea din tonul lui mă prinde cu garda jos.

Aş fi fost gata să înfrunt un asalt total al farmecelor şi îmbierilor creative, dar sunt complet nepregătită pentru absolut neprefăcutele scuze care mi se servesc. Poate că o fi noul lui unghi de abordare. Îşi întoarce privirea spre parbriz, ceea ce mă bucură, pentru că mă simt mai în largul meu când nu mă priveşte direct.

— Erai în siguranţă cu Josh Bennett, să ştii, continuă el. Josh Bennett e omul cel mai bun din câţi am cunoscut. Nu te-aş fi lăsat nicăieri altundeva. Ştiu că a fost urât din partea mea, şi că probabil ar fi trebuit să te duc până acasă şi să am eu însumi grijă de tine, pentru că a cam fost vina mea, în primul rând. Dar, când am de ales între două variante, eu de obicei o aleg pe cea greşită; şi totuşi, nu vreau să fiu un ticălos. Pur şi simplu, se întâmplă de la sine.

Se opreşte din vorbit şi rămâne tăcut timp de un minut, după care-şi întoarce iar privirea spre mine.

— Ne-am împăcat?

Îmi ridic privirea şi-l studiez. Să ne fi împăcat? Da, aşa cred. Oricât de mult mi-ar plăcea să-i pun sub semnul întrebării intenţiile, în acelaşi timp îmi cam doresc să cred că nu e un tip de-a dreptul oribil. Aşa, aveam o scuză pentru faptul că, din câte se pare, nu pot să-l detest.

— E bine? încearcă el din nou.

Încuviinţez din cap. *Da, e bine.*

— E bine, repetă el, de data asta fără să sune a întrebare, şi tonul de cochetărie îi revine imediat.

Poziţia corpului i se destinde, şi dă impresia că e mai relaxat acum. E din nou pe teritoriul familiar.

— Hai să intrăm, îmi zice, până nu cedez în faţa fanteziei de a te îmbrăca toată cu tortul ăsta şi de a linge toată

glazura.

Îi arunc o privire ucigătoare, deşi mă cam bucur că e din nou Drew cel cunoscut. Îmi rostogolesc ochii în orbite şi clatin din cap. El ridică din umeri a resemnare.

— Scuze. Firea asta afurisită. Nu pot să mă lupt cu ea prea mult. Ocoleşte maşina, îmi deschide portiera şi se oferă să-mi ducă el tortul, dar scutur din cap. Am nevoie să-l ţin eu. Mă agăţ de el ca de un cordon de salvare în timp ce mă îndrept spre casă, sperând că mâna stângă nu-şi va alege tocmai momentul ăsta să-mi tremure şi să mă facă să-l scap. Un tort cu trei straturi, cu glazură din caramel făcută de mâna mea, împodobit cu mormane de spirale din ciocolată amăruie rasă, e probabil o exagerare, dar sper să-şi atingă scopul şi ei să fie atenţi la tort, nu la mine.

Intrăm într-un antreu cu tavan înalt care dă înspre un living minunat mobilat. E curăţenie lună. Am senzaţia că ar trebui să mă descalţ, ca nu cumva tocurile mele să facă găuri în covor, dar probabil că ar fi ciudat. Plus că, oricât de multă suferinţă le-ar produce degetelor mele, îmi oferă un anume confort. Altă dată dădeam spectacole în faţa publicului, acum mă ascund după torturi şi tocuri înalte. Drew mă conduce într-o sufragerie protocolară. La masă probabil încap cel puţin zece persoane. Deja sunt aranjate porţelanurile şi şervetele din pânză, împăturite astfel încât să semene a lebede. Drew sigur mă vede că le privesc cu gura căscată.

— Ţi-am zis că mamei îi place să ne prefacem civilizaţi o dată pe săptămână, îmi zice.

Dar să fii civilizat e una. Aici e cu totul şi cu totul alta.

— De obicei, nu e chiar aşa. Am impresia că s-a dat un pic mai mult peste cap fiindcă i-am spus c-o să te invit. De obicei, suntem doar noi, şi Josh. Dar el nu e socotit musafir.

Ce naiba? Nu-mi dau seama sigur pentru care parte din mica lui explicaţie ar trebui să intru mai întâi în panică: ori pentru partea în care mama lui parcă s-ar fi pregătit pentru sosirea reginei din cauza mea, ori pentru cea cu informaţia

cum că şi Josh Bennett ar fi aşteptat. Ambele sunt la fel de atrăgătoare, însă cred c-o să-i acord întâietate lui Josh. Oricât de mult m-aş teme de privirile cercetătoare ale mamei lui Drew, e un pic mai rău să-mi imaginez că mănânc stând la masă vizavi de tipul care mi-a curăţat voma şi m-a privit cum îmi dezbrac sutienul şi-l azvârl cât colo. Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii dându-mă de ceasul morţii cu privire la ce să îmbrac şi îngrozindu-mă la perspectiva de a da ochii cu sora lui Drew. Gândul că şi Josh Bennett ar putea să fie aici nu-mi trecuse niciodată prin minte. Dar nu mai am timp nici cât să mă obişnuiesc cu ideea, pentru că se aude sunând, după care uşa se deschide înainte ca oricine să fi putut ajunge acolo. Josh nu e musafir în casa asta. Evident că nu aşteaptă să i se deschidă.

Până să-mi dau seama ce se petrece, mama lui Drew deja se îndreaptă spre mine şi-mi ia tortul din mâini. Vreau să mă ţin de el, să-l ţin în continuare în faţa mea măcar încă puţin, dar nu e posibil, aşa că i-l cedez ei. Acum îmi simt mâinile foarte goale.

— Tu cred că eşti Nastya! exclamă, şi zâmbetul îi răsare din toate părţile feţei.

Nu e un mister a cui frumuseţe o moştenesc Drew şi Sarah. Mama lor e superbă. Nu mă pot stăpâni să arunc o privire spre abdomenul ei. Sarcina nu poate să fie prea înaintată, pentru că nici măcar nu pot să-mi dau seama. Mă întreb ce vârstă o avea. Trebuie să aibă cel puţin patruzeci, îmi închipui. Mi se pare ciudat să mai vrea cineva încă un copil la vârsta asta, dar presupun că, dacă se poate, de ce nu? Acum, o văd mutând lucrurile prin frigider, ca să facă loc pentru tort. Eu nu-i zisesem, dar mă bucur. Arşiţa şi umiditatea deja începuseră să-şi facă efectul asupra glazurii pe drumul încoace.

— Scumpa mea, foarte drăguţ din partea ta să aduci un desert. E foarte frumos, zice, închizând frigiderul şi întorcându-se spre mine.

Într-o clipă, elimină distanţa dintre noi şi, până să înţeleg eu ce are de gând, mă îmbrăţişează. Eu nu le am cu îmbrăţişările. Nu-mi place să mă atingă oamenii, chiar şi când nu există vreo ameninţare la mijloc. E ceva prea intim, şi mă deranjează. Ea nu pare să-şi dea seama cât de ţepene îmi ţin mâinile pe lângă corp, şi-mi dă drumul după o secundă, când începe Drew să vorbească.

— Cum se face că ei îi spui *scumpa mea,* dar faţă de mine nu foloseşti niciodată cuvinte de alint? se văicăreşte el, pe un ton prefăcut.

— Ba da, răspunde doamna Leighton, bătându-l uşor cu palma pe obraz din mers. Nu mai departe de săptămâna trecută ţi-am zis că eşti năpasta vieţii mele.

— Aşa e, confirmă el. A fost o zi bună.

E greu să nu-ţi vină să zâmbeşti urmărindu-i. N-a trecut chiar atât de mult timp încât să nu-mi amintesc cum era când aveam şi eu o familie fericită.

Trec doar câteva secunde până ne găseşte şi Josh Bennett. Judecând după expresia feţei, nu ştia c-o să fiu şi eu aici, aşa cum nici eu nu mă aşteptasem să dau peste el. Cred că a făcut literalmente un pas înapoi când m-a văzut.

Mama lui Drew se strecoară între noi înainte de a se instala o stânjeneală excesivă. Îl îmbrăţişează, iar el chiar o strânge la rândul lui în braţe. Mi se pare total ciudat. Mă obişnuisem să-l văd pe Josh despărţit de orice contact cu oamenii de un cerc cu raza de doi metri, aşa că imaginea lui aici, plin de căldură şi de viaţă, atât de palpabil pentru mama lui Drew, îmi ia un minut până s-o prelucrez. Sper că n-am rămas cu gura căscată. Diseară, când o să alerg, o să am gânduri de pus în ordine cât pentru zece mile. Nu numai că-l am de analizat pe neaşteptat de sincerul Drew, acum mi-a mai apărut şi nu atât de intangibilul Josh Bennett.

Sarah îşi face apariţia în bucătărie în clipa imediat următoare. E evident că ştia despre venirea mea, fiindcă nu are nici urmă de mirare pe faţă. Numai de dispreţ.

— Presupun că vă cunoaşteţi deja, zice doamna Leighton,

scutindu-ne de efortul de a ne preface prietene. Cina va fi gata în zece minute. Sarah, tu torni de băut. Drew, ia-l pe Josh şi vedeţi ce face tatăl tău cu grătarul. Aveţi grijă să nu ardă iar prea tare fripturile. Nastya, tu poţi să mă ajuţi la căratul mâncărurilor din bucătărie.

Îi fac un semn de încuviinţare, mulţumită că-mi dă ceva de făcut, ca să nu trebuiască să stau degeaba şi să mă simt, nu doar nelalocul meu, ci şi inutilă, în acelaşi timp. O urmez până la plita pentru gătit, şi ea îmi înmânează câteva suporturi cu trei picioare de aşezat pe masă. Există ceva reconfortant şi, în aceeaşi măsură, neliniştitor, în faptul că m-a rugat s-o ajut. Dă impresia că nu sunt tratată ca o intrusă. Azi-dimineaţă, planurile mele erau să ronţăi acadele Fun Dip în timp ce urmăresc cum nechibzuitele căutătoare cu orice preţ ale gloriei înghit cu noduri fudulii de bivol în vechi redifuzări din *Fear Factor.* Acum, iată-mă stând cu tocurile cui ale pantofilor mei negri în mijlocul unui tablou de Norman Rockwell[10]. Alte gânduri de analizat mai târziu. Ar fi cazul să-mi fac o listă, astfel încât să nu uit nimic.

Cina se dovedeşte, până la urmă, cel mai plăcut lucru din ultimele mele luni. Cu tot fastul şi ceremonia de la masă, constat că părinţii lui Drew sunt întru totul normali. Tatăl lui e modest şi amuzant. Mama are mintea brici şi nu înghite gogoşi din partea niciunuia. Drew şi-a pus în funcţiune farmecul de tânăr bine-crescut şi a dat pe pauză obscenităţile, din momentul în care am intrat în casă. Stă lângă mine, iar Josh, de cealaltă parte a lui, aşa că nici măcar nu pot să-l văd pe Josh pe toată durata mesei. Îmi notez în minte să trec asta diseară pe lista întâmplărilor binecuvântate. Sarah e aşezată vizavi de mine, aşa că nu pot evita s-o văd. Ea nu-mi zice nimic şi li se adresează remarcabil de puţin tuturor celorlalţi, dar cu toate discuţiile purtate la masă, tăcerea ei pare să treacă neobservată. O

[10] Pictor şi ilustrator american (1894 – 1978), renumit în special pentru modul de ilustrare a civilizaţiei americane.

prind foarte des că mă priveşte, dar nu pot să-mi dau seama dacă e furioasă sau incomodată. Poate se teme să nu se afle cum m-a tratat la şcoală, şi ca părinţii ei să nu descopere ce căţea stereotipă poate fi. Sigur au ei o bănuială. Am văzut-o cum se poartă cu Drew, şi nu e posibil să se ascundă tot timpul. Poate că rivalitatea frăţească o fi acceptată aici, dar nu şi faptul că-i tratezi pe alţii ca pe gunoaie.

După ce terminăm cina şi ajutăm cu toţii la strângerea veselei, doamna Leighton aduce tortul la masă, împreună cu o plăcintă cu mere. Sarah o urmează, în braţe cu o stivă de farfurii şi furculiţe, un recipient cu îngheţată de vanilie, şi-o ajută să servească.

— E delicios, Nastya. De unde l-ai comandat? Am nevoie de desert pentru o petrecere la cină peste două săptămâni şi mi-ar plăcea să am unul la fel.

Scutur din cap şi arăt spre mine.

— Tu? întreabă ea.

Nu pare atât şocată, cât mai degrabă intrigată. Încuviinţez.

— De la zero? întreabă iar.

Încuviinţez încă o dată. Nu fac prăjituri decât cu mâinile mele, de la început şi până la sfârşit. Nu am nimic împotriva prafurilor, doar că mi se par un mod de a trişa şi nu simt că mi-aş putea asuma meritul pentru ele. E vorba doar despre un tort. Nu e muzică, dar tot e ceva.

— Eu nu mă pricep deloc la prăjituri, mărturiseşte ea.

Dar sunt convinsă că ar putea să înveţe. Nu e chiar atât de greu: ai nevoie doar să cunoşti proporţiile, iar de îndată ce le dai gata pe astea poţi să te joci cu ele. În cea mai mare măsură, ţine de matematică şi de ştiinţele naturii, ceea ce e nostim, fiindcă eu sunt varză la matematică şi la ştiinţele naturii.

— Josh cunoaşte pe cineva care se pricepe la prăjituri. Nu-i aşa? îşi întoarce privirea spre el, şi am senzaţia că întrebarea nu e întru totul nevinovată. Privesc în jos şi-mi

tot plimb bucata de tort prin farfurie, într-o baltă de îngheţată topită.

— E doar cineva de la şcoală, răspunde Josh, pe un ton la fel de stânjenit pe cât mă simt eu.

Încerc să-i sugestionez pe toţi ceilalţi să lase baltă subiectul, şi cred că e posibil ca şi Josh să procedeze la fel. Chiar nu-mi doresc ca el să explice circumstanţele în care fursecurile alea i-au poposit pe verandă. E evident că el n-a avut bătăi de cap până să-şi dea seama că sunt de la mine, ceea ce înseamnă că ştie precis şi de ce au ajuns acolo.

— Cine? întreabă Drew, cu gura plină de tort cu ciocolată.

Interesant, deşi nu întru totul surprinzător. El nu i-a spus lui Drew. Sunt curioasă de unde o şti mama lui. Josh zăboveşte doar cu un pic înainte să răspundă şi văd cum privirea doamnei Leighton se mută spre mine. Pare satisfăcută. Şi-a obţinut răspunsul.

— Drew, doar o dată să mai vorbeşti cu gura plină, şi-o să serveşti la următoarea întrunire a clubului meu literar, îl admonestează, îndreptându-şi furculiţa în direcţia lui.

Îl văd cum închide gura imediat. E clar că a fost o ameninţare de proporţii monumentale. Drew îşi ridică braţele în semn de capitulare faţă de mama lui.

După ce terminăm de strâns şi farfuriile pentru desert, doamna Leighton face cafea şi ne aşezăm cu toţii pe supradimensionatele divane albe din living. Eu refuz cafeaua. Nu beau aşa ceva din cauză că, oricât de mult zahăr aş pune în ea, tot mi s-ar părea că are gust de lături. Poate e doar din cauză că papilele mele gustative sunt atât de insensibilizate la dulce, încât orice nu cuprinde în proporţie de minimum nouăzeci la sută zahăr are un gust neplăcut. Chiar să fi fost dependentă de cafea, într-un viitor distopic în care cafeaua ar fi o marfă de contrabandă, şi n-aş fi pus gura pe aşa ceva de trei zile, tot aş fi refuzat-o. Niciodată n-aş putea să-mi înfrâng oroarea dacă mâna mea s-ar hotărî să scape o ceaşcă plină cu cafea pe unul dintre divanurile astea cu brocart alb. Nici Sarah nu bea deloc, aşa

că, presupun, nu le par ciudată. În schimb, Josh bea trei ceşti, nu că aş sta să i le număr.

Îi ascult pe toţi ce spun, până când conversaţia se răreşte, iar cafetiera se goleşte'. Sună telefonul, oferindu-i lui Sarah salvarea pe care probabil o aşteptase disperată, judecând după cât de repede sare de pe divan la auzul sunetului. Drew se duce spre mama lui şi-i ia ceaşca goală. Josh o ia pe-a domnului Leighton şi se duce după Drew în bucătărie. Eu nu am ceaşcă de cafea pe care s-o folosesc ca pretext pentru o fugă, aşa că rămân într-o tăcere stingheră, sperând ca ei să nu întârzie prea mult în bucătărie. Studiez măsuţa, nevrând prea tare să intru în contact vizual cu oricare dintre părinţii lui Drew. Mi se pare cunoscută. Îmi înclin capul ca să-i studiez picioarele şi-mi dau seama că e aproape identică, în privinţa stilului, cu cea văzută în livingul lui Josh, în dimineaţa despre care nu vom pomeni. Asemănările sunt clare, ca aspect, însă masa asta e evident mai nouă. Suprafaţa lemnului şi finisajul sunt ireproşabile. Nici măcar nu-mi dau seama că m-am aplecat peste ea şi am început să-mi plimb degetele peste lemnul curbat al piciorului mesei, până când nu-l aud vorbind pe tatăl lui Drew.

— E frumoasă, nu-i aşa? Josh a făcut-o.

Îl văd că priveşte, cu mândrie, măsuţa; noroc că nu faţa mea. Mâinile mi se opresc din mişcare, dar nu-mi iau ochii de pe măsuţă, îmi retrag braţul şi mă aşez mai bine pe divan, la timp cât să-l văd pe Josh, revenit din bucătărie şi oprit în cadrul uşii, de unde urmăreşte scena. Domnul Leighton îşi ridică privirea spre el.

— Ce a fost, Josh? Cadou de Crăciun?

— De ziua de naştere a doamnei Leighton, răspunde Josh, cu mâinile înfundate în buzunare şi privind dincolo de noi, spre măsuţă.

Nu păşeşte mai departe în încăpere până când nu vine Drew din spatele lui, forţându-l să se mişte.

— Camioneta aia a ta cu fundul mare mă blochează, de

nu pot să ies, zice, plesnindu-i o palmă lui Josh pe spinare. Scuze, mamă, se corectează el, părând aproape cuprins de remuşcări pentru limbajul lui.

Am auzit destule mult mai rele decât asta ieşindu-i pe gură. Mă întreb dacă şi-o închipui că a păcălit-o pe maică-sa, fie şi într-o mică măsură, fiindcă pun pariu că ea îi cunoaşte destul de bine şmecheriile.

— Clubul literar, îl tachinează ea, ridicând palma ca şi cum ar ţine o tavă în echilibru.

— S-a notat, replică el, întorcându-şi din nou atenţia spre Josh. Vrei, te rog, să-ţi muţi camioneta, ca s-o pot duce acasă pe Nastya? îl roagă, sarcastic.

— Nu ziceai că stă în acelaşi cartier cu Josh? întreabă doamna Leighton, şi am impresia că o şi aud încărcându-şi cu gloanţe întrebarea asta.

O, nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu. Vă rog, nu.

— Josh, n-ai putea s-o duci tu? Ar fi ridicol să plecaţi amândoi în aceeaşi direcţie, când Josh oricum merge încolo, insistă ea, dând impresia că ne priveşte pe toţi odată.

Cum o reuşi? Nici măcar nu stăm alături. E mai mult decât descumpănitor.

Dintre mine şi Josh, nu ştiu care o arăta mai îngrozit. Suntem amândoi pe acelaşi plan de data asta. Josh încuviinţează resemnat, şi eu încerc să dau impresia că mi se pare o idee bună. O idee bună, logică, practică, deloc stânjenitoare.

Drew şi părinţii lui ne conduc până pe alee. Sarah n-a mai reapărut după convorbirea telefonică, fapt pentru care nu mă supăr. Josh descuie portierele cu ajutorul telecomenzii, iar Drew îmi deschide, în timp ce eu încerc să-mi dau seama cât de sus trebuie să-mi ridic fusta ca să mă sui în camionetă fără s-o rup. Chiar n-aş vrea să-mi termin seara arătându-i tatălui lui Drew chiloţii mei roz cu picăţele. După ce reuşesc să mă urc, mama lui Drew se apropie de partea mea. Din fericire, sunt deja urcată şi aşezată, deci nu-mi mai fac griji c-o să fiu îmbrăţişată iar, însă ceea ce urmează

aproape că e şi mai rău.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit. A fost o plăcere să te cunoaştem. Ne vedem duminica viitoare la şase?

O întrebare care nu prea sună a întrebare. Îşi înclină capul într-o parte ca să-l vadă, pe lângă mine, pe Josh.

— Poţi s-o iei şi pe ea în drum, nu?

A făcut-o din nou. Se pricepe. Încerc să scutur din cap. Aş putea să scriu un bilet pe tema asta. E ceva demn de notat pe un bilet.

Caut disperată înjur o bucăţică de hârtie, însă interiorul camionetei e la fel de pustiu ca şi prima oară când am călătorit în ea. Nimic. Acum, nu mai sper decât c-o să mă salveze Josh, să ne salveze pe amândoi. Poate c-o avea altceva planificat şi va trebui să refuze, iar eu pot să fac semn din cap la unison cu el. N-am eu norocul ăsta.

— Nicio problemă. Mulţumesc pentru cină, doamnă Leighton, domnule Leighton, adaugă el, salutându-l cu o înclinare a capului pe tatăl lui Drew.

— Într-o zi, o să ne spuneţi Jack şi Lexie, replică omul, râzând şi clătinând din cap, ca şi cum ar şti că asta n-o să se-ntâmple niciodată. Poate când o să aveţi treizeci de ani.

— Seară bună, domnule Leighton, îi răspunde Josh.

Drew ne face semne cu mâna de pe verandă, vorbind deja la telefon, în timp ce Josh parcurge în marşarier lunga alee. Zece minute într-o maşină împreună cu Josh Bennett mi se par mult mai lungi decât zece minute într-o maşină împreună cu Drew. Drew umple toată tăcerea fără să-şi dea măcar seama că asta face. Josh se contopeşte cu tăcerea ca şi cum ar fi parte din ea. Nu rosteşte o vorbă pe drumul spre casă, până când intră pe aleea casei lui Margot, acum pentru a treia oară.

— Poţi să nu vii, dacă vrei, să ştii. Dar ar trebui să vii. Ei îi place de tine.

Încuviinţez şi deschid portiera. Nu pot să ajung cu piciorul până jos, iar o încercare de a sări cu pantofii ăştia în picioare, oricât de mică ar fi înălţimea, nu poate avea ca

rezultat rămânerea mea cu gleznele nevătămate. Mă aplec şi-mi descalţ pantoful stâng, urmat de cel drept, şi sar pe alee, după care mă întorc să închid portiera.

— O să ai nevoie de pantofi mai buni, dacă vrei să te apropii de unelte. Domnul Turner n-o să te lase niciodată în zona pentru construit cu chestiile alea, zice, şi clatină din cap de parcă nu i-ar veni să creadă că-mi spune aşa ceva.

Am senzaţia că e posibil ca vorbitul cu mine să-i provoace o durere fizică. Nu ştiu care ar fi răspunsul potrivit de dat. Eu nu cred că domnul Turner ar avea de gând să mă lase în apropierea uneltelor, indiferent ce pantofi aş încălţa. Încuviinţez din nou şi închid portiera.

Acum e aproape zece seara. În mod normal, mi-aş trage tenişii în picioare şi echipamentul pentru alergat pe mine chiar pe la ora asta. Mă simt sfâşiată în două, între nevoia de alergare şi conştientizarea faptului că astă-seară nu-şi poate atinge în întregime scopul. Pentru prima oară în două săptămâni, nu sunt tocmai sigură că aş vrea să alerg. Gândesc mai bine când sunt în mişcare, şi am destule la care să mă gândesc în seara asta, dar tocmai aici e problema. Nu am bandă pentru alergat în casă, aşa că aş fi nevoită să ies, însă când alerg pe-afară trebuie să-mi fragmentez mintea. Trebuie să menţin o parte din ea permanent şi acut atentă la orice sunet, la orice ecou, la orice mişcare din jurul meu. Şi asta mi-ar îngreuna descifrarea lucrurilor la care am nevoie să mă gândesc. E aidoma telului în care trebuie să-mi împart concentrarea ori de câte ori sunt în preajma altor oameni, ca nu cumva să răspund accidental la ceva sau cuiva. Dorinţa de a vorbi e firească, şi e necesar să rămân permanent în alertă, astfel încât să nu mă scap. Crezusem c-o să fie mai uşor. Ar fi trebuit să fie mai greu la început, când am încetat să vorbesc. Dar s-a întâmplat contrariul. Când am încetat să vorbesc, nu exista absolut nimic din ce-aş fi vrut să spun. Nu eram nicidecum tentată. Acum, din ce în ce mai des, descopăr lucruri pe care-mi doresc cu disperare să le

rostesc. Îmi bombardează în permanenţă creierul, şi sunt nevoită să le trimit cu forţa la locul lor. Ceea ce e epuizant.

Mă hotărăsc împotriva înfruntării asaltului asupra simţurilor mele, şi să rămân în casă. Întreaga seară a fost şi-aşa destul de istovitoare.

Capitolul 15

Josh

E petrecere la Kala, vineri seară. Mergi?

Îl privesc pe Drew de parcă mi-ar fi pus o întrebare retorică. Aşa şi este.

— La un moment dat, tot o să te fac să vii cu mine.

Ba nu.

— Foarte bine. Am un plan de rezervă. Şi iată că vine!

Îmi ridic privirea şi-o văd pe Nastya venind pe culoar spre noi. Tot cu pantofii ăia s-a încălţat. Curând o să începem lucrul concret, iar ce i-am spus e adevărat. Domnul Turner n-o s-o lase în apropierea atelierului dacă nu-şi pune pantofi ca lumea care să-i protejeze picioarele. Văd că ei, în mod evident, nu-i pasă.

— Nu trebuia să fiu eu planul de rezervă?

— Tu probabil că n-ar trebui să intri în niciun plan, dar tot te conving eu până la urmă.

— Dac-o îmbeţi iar, poate să vomite pe canapeaua ta.

— Chiar n-o să-ţi treacă niciodată?

— Nu.

Şi e adevărul. Am impresia că tot ce-am văzut în noaptea aia o să mă bântuie veşnic.

— Hei, Nastylica!

Drew îşi iuţeşte pasul şi se desprinde de lângă mine ca s-o ajungă pe Nastya imediat înainte ca ea să intre pe uşa atelierului.

Aproape că mă aştept ca privirea cu care-l străpunge ea să-l ucidă la atingere.

— Ce e? îl aud zicând, pe un ton linguşitor, în timp ce mă apropii. E un cuvânt de alint.

Dacă asta îi e noua tactică, atunci mi-e teamă pentru el. Dar, până să-mi fac prea multe griji pentru siguranţa lui, văd pe chipul Nastyei o schimbare discretă. Cred că i se împotriveşte, dar pierde, pentru că până la urmă chiar

schiţează o jumătate de zâmbet la adresa lui. Poate că nici măcar nu e un zâmbet. Buzele i se arcuiesc aproape imperceptibil la colţuri, însă pe faţa ei schimbarea iese în evidenţă datorită rarităţii ei. Aş fi dezamăgit dacă porcăriile astea chiar ar merge la ea, dar nu prea cred să fie cazul. Cred că e doar amuzată. Zâmbetul dispare în câteva secunde, şi ea intră în clasă, lăsându-l pe Drew pe coridor, tocmai când ajung şi eu acolo. Nici măcar n-a apucat s-o întrebe de petrecere.

— Bine ţi-a mai ieşit.

— Măcar nu m-a bătut, zâmbeşte el, părând satisfăcut de deznodământ.

— Ar fi trebuit.

Tierney Lowell tocmai îşi închide dulăpiorul, de cealaltă parte a holului, şi se întoarce spre noi. În realitate, se întoarce spre Drew. Pe mine nu ştiu nici dacă mă vede măcar. Are blugii atât de strâmţi, încât mă întreb dacă nu-i întrerup circulaţia, şi poartă un sutien negru pe sub tricoul alb care se înalţă deasupra taliei exact cât să te sâcâie pielea ei dezgolită. Are un corp de nota 10 şi nu se sfieşte cu el. Ei doi s-au cuplat la un moment dat anul trecut, iar urmarea n-a fost tocmai drăguţă. Tierney n-a suportat prea bine să fie abandonată. Ceea ce nu m-a mirat. Ce m-a mirat a fost, în primul rând, faptul că s-a întâmplat. Ea e o tipă dură, iar el e Drew. Niciodată nu mi s-a părut că s-ar potrivi. Drew nici măcar nu mi-a spus vreodată că s-a întâmplat, decât când s-a auzit peste tot, iar între timp se şi terminase. Drew trecea la o altă cucerire feminină, iar Tierney era supărată, iar lumea vorbea despre cât e ea de neştiutoare, dacă se mai miră. Mie nu mi s-a părut mirată vreodată, ci doar dezamăgită.

Drew nu reacţionează şi ea pleacă fără să scoată un cuvânt.

— Asta a fost o greşeală de la început, comentează el.

Cele mai multe sunt greşeli, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea. Permanentele situaţii dramatice nu mi se par că ar

merita bătaia de cap. Intru în clasa pentru atelier, iar Drew decolează spre secretariat, unde-şi va petrece ora următoare distribuind bilete de voie prin toată şcoala, flirtând pe coridoare şi, în general, evitând orice responsabilitate, oricare ar fi.

Nastya stă lângă Kevin Leonard, unde a mutat-o domnul Turner săptămâna trecută. Mă bucur că a rămas acolo, fiindcă mă irita s-o ştiu tot timpul în spatele meu. Îmi place să-i pot privi pe toţi ceilalţi, fără ca şi ei să mă privească pe mine. În majoritatea lor, ştiu oricum că nu e cazul să mă privească, însă Nastya n-a făcut parte din majoritate încă din ziua în care a ajuns aici.

Când se aude soneria, domnul Turner verifică prezenţa rotindu-şi privirea prin sală. Apoi, cere ca, de la fiecare banc, câte o persoană să vină în faţă şi să ia o ladă cu materiale. Eu sunt singur la bancul meu, aşa că mă ridic şi pornesc. La toate celelalte sunt câte două persoane, excepţie făcând cel al Nastyei, unde sunt trei: ea, Kevin, şi Chris Jenkins. Ea nu face nicio mişcare ca să se ridice, aşa că se duce Chris să ia lada. Înăuntru sunt câteva bucăţi de lemn, un ciocan, cuie de diferite mărimi, şmirghel şi câteva alte obiecte care par să difere de la o ladă la alta. Kevin ia lada şi o întoarce cu gura în jos deasupra bancului. Cutia conţinând cuie se desface în contact cu suprafaţa lemnoasă, şi cuiele se rostogolesc în toate direcţiile. Zgomotul le atrage atenţia tuturor, însă nimeni nu se clinteşte să le ridice.

— Adună tot, Leonard, îi ordonă domnul Turner, fără să pară câtuşi de puţin mirat de idioţenia lui.

Ştiu de ce l-a înscris domnul Turner la cursul ăsta. Oricât mi-ar plăcea să ignor amănuntul, Kevin e destul de bun când vine vorba despre construit. N-are cine ştie ce simţ artistic, sau stil, însă are o înnăscută înţelegere a construcţiei şi a echilibrului. Păcat că e un dobitoc.

Nastya e în genunchi pe podea, ridicând cuie şi adunându-le în mâna stângă. Chris le strânge pe cele de pe

masă şi le mătură cu mâna înapoi în cutie. Kevin râde. Nastya a adunat majoritatea cuielor de pe podea, şi mâna ei e aproape plină. Am impresia că se pregăteşte să se ridice la loc, dar în clipa imediat următoare, cuiele sunt din nou împrăştiate pe podea. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. A fost ca şi cum ea le-ar fi dat drumul. Ea chiar nu pare mirată. Doar începe să le culeagă încă o dată. Cred că am fost singurul care a observat. Nimeni n-o ajută. Nici măcar eu.

Domnul Turner începe să explice tema. Avem ziua de azi, plus următoarele trei ore, să schiţăm, să proiectăm şi să construim ceva, ori util, ori plăcut sub aspect estetic, cu ce materiale găsim în lada aleasă. Ni se permite să adăugăm maximum două elemente suplimentare la alegerea noastră, dar nimic în plus. Eu deja am studiat ce am în ladă şi ştiu ce-o să construiesc. Restul orei mi-l petrec măsurând, schiţând şi planificând, în timp ce toţi ceilalţi stau să discute în contradictoriu despre a cui idee e mai bună şi ce ar trebui să facă. Mâine, eu voi începe să construiesc. Ceilalţi probabil că vor continua să se certe.

În ultimele patru ore am luat la mână toate sertarele din toate dulapurile cu scule aflate în garajul meu, şi tot nu pot să-mi dau seama unde mi-am pus detectorul de cuie. Trântesc la loc sertarul de jos al ultimului dulap şi privesc ceasul de pe perete. Zece şi jumătate. Prea târziu ca să mai cumpăr unul nou, nu că mi-ar trebui neapărat în seara asta, dar n-am altceva pe tapet în clipa de faţă, şi ar fi ceva de făcut.

Mă ridic şi mă întorc, căutând cu privirea ceva cu care să-mi ocup timpul, şi-o văd stând în capătul aleii mele, imediat dincolo de pragul garajului. Bine că nu rămân cu gura căscată sau nu fac vreun alt gest la fel de penibil, pentru că, dac-aş fi făcut-o, nu-mi rămânea probabil decât să-mi tai preţioasele biluţe şi să i le întind pe tavă. Nu le-aş mai merita.

Arată aproape exact la fel ca prima dată când a apărut

aici, doar că nu mai e acum nici rătăcită, nici speriată. A venit intenţionat. Ne privim reciproc timp de un minut şi-mi dau seama că aştept ca ea să spună ceva, lucru care, evident, n-o să se-ntâmple. Nu ştiu precis ce-ar trebui să-i zic eu, aşa că, printr-o mişcare curajoasă şi fără precedent, nu fac nimic. Mă întorc şi continui să-mi caut detectorul de cuie, despre care ştiu că nu e aici. Mă prefac că nu mă interesează ce face Nastya, dar sunt extrem de conştient de fiecare răsuflare a ei. Ştiu clipa în care se hotărăşte să nu mai stea pe loc. Numai că nu se întoarce să plece, aşa cum m-aş fi aşteptat din partea ei, ci intră în garaj.

Acum nu mai pot să mă prefac că n-o văd. O urmăresc cu privirea, să-mi dau seama ce-o să facă. Priveşte din nou înjur, la fel ca în noaptea când a apărut transpirată toată şi rătăcită, şi minunată, în momentul de faţă, nu mă priveşte pe mine: e mult mai interesată de ce-i împrejur. Nu e decât un garaj, cu o grămadă de lemne şi de unelte. Nu ştiu ce-o fi atât de fascinant la el, dar n-o contrazic, pentru că, în timp ce ea e preocupată să studieze încăperea, eu pot s-o studiez pe ea. Şi-n seara asta îi lipseşte machiajul, iar părul îi este prins într-o coadă, ca şi data trecută, aşa că pot să-i văd chipul. Chiar şi când a venit la cină, acasă la Drew, tot avea întregul arsenal pe ea: creion dermatograf negru, ruj roşu închis, toate alea. Un machiaj oribil şi fără sens, după ce vezi ce e dedesubtul lui.

Nu mai e la fel de transpirată sau de lipsită de suflu ca data trecută, dar tot îmi dau seama că a alergat. Chiar sunt curios dac-o alerga în fiecare seară. Picioarele îi sunt numai muşchi, exact la fel ca şi braţele. Tot nu i se potrivesc cu faţa. Faţa ei îmi aminteşte de păpuşile din porţelan aliniate încă pe rafturile din camera surorii mele. Copilăroasă. Delicată şi dură şi perfectă şi fragilă.

Umblă roată, plimbându-şi mâinile de-a lungul meselor şi oprindu-se la menghina fixată în capătul unuia dintre bancuri. Răsuceşte pârghia de câteva ori, privind-o îndeaproape, după care-şi strecoară mâna între fălci şi

continuă să strângă. Nu mai pot nici măcar să mă mişc, pentru că mă tot întreb ce se întâmplă, dar cu cât răsuceşte mai mult, cu atât mai tare îşi strânge mâna, şi nu ştiu cât timp o să mai pot să ignor chestia asta, înainte să sar şi s-o întreb dacă e sărită de pe fix. Am senzaţia că de fapt stau, în garajul meu, urmărind cum fata asta încearcă să se hotărască dacă să-şi zdrobească mâna sau nu. Se opreşte exact în ultimul moment şi desface menghina doar cât să-şi elibereze mâna, după care-şi continuă examinarea încăperii.

Întorc privirea înainte ca ea să mi-o observe şi încep să scormonesc prin aceleaşi sertare pe care le-am cercetat de două ori în seara asta, înainte de a începe turul meselor. Bancurile construite de mine şi de tata, cu ani în urmă, se întind de-a lungul perimetrului garajului. După cum spunea Mark Bennett, niciodată nu poţi avea suficiente suprafeţe pentru lucru. Cu cât sunt mai mari, cu atât e mai bine. Aşa că am construit atâtea câte încăpeau în garaj. Cred că, poate, a fost doar ceva de făcut.

O aud mişcându-se în timp ce sunt cu spatele spre ea, iar când mă întorc, o văd cocoţată pe bancul din partea cealaltă a garajului. S-a instalat pur şi simplu acolo şi s-a făcut comodă. *OK*. Oarecum mă irită faptul că ea stă în garajul meu şi-mi urmăreşte mişcările. Pentru că asta face acum. Mă urmăreşte şi nici măcar nu se oboseşte să încerce s-o ascundă. Îmi cam vine să urlu la ea să se care naibii, dar în acelaşi timp aş cam vrea să rămână. Ceea ce înseamnă că sunt un tolomac.

Până la urmă, mă aşez şi eu şi încep să verific liniile pentru tăieturi de pe unele grinzi de care am nevoie pentru o comandă, după care le netezesc cu rindeaua. E o muncă fără cine ştie ce zgomot, aşa că pot s-o fac noaptea, plus că trebuie să mă menţin ocupat, altfel ajung să particip la un concurs de privit în ochi cu fata asta, într-o stângace tentativă de a-i citi gândurile sau cam aşa ceva. La miezul nopţii, ea sare jos de pe masă şi porneşte pe alee,

îndepărtându-se fără vreo vorbă sau oricare alt semn că m-ar lua în seamă, exact cum a venit.

Nu prea sunt atent la primele mele trei ore, dar nimeni nu observă, în pauza de prânz, sunt cu ochii pe ea, întrebându-mă dac-o să mă privească. N-o zăresc să mai traverseze curtea, dar când pornesc spre aripa cu atelierul, imediat înainte să se sune, o văd rezemată de un perete împreună cu Clay Whitaker. Îmi continui drumul în direcţia opusă.

Îmi iau lada cu materiale de la ora de luni, o aduc pe bancul meu şi-mi scot planurile. Intră şi ea, şi se duce spre masa din fund, din spatele bancului meu, ca să ia lada din care lucrează împreună cu Kevin şi cu Chris, niciunul nefiind încă prezent.

— Bună dimineaţa, Rază de Soare.

Nici nu mă mai obosesc să gândesc înainte ca vorbele să-mi iasă pe gură, dar măcar n-o spun atât de tare, încât să audă şi altcineva, în afară de ea. Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, n-ar fi trebuit să reacţionez absolut deloc la ce-a fost aseară, dar nu m-am putut stăpâni. Simt că aseară s-a jucat cu mine şi vreau să mă joc eu cu ea acum. Nu-mi face plăcere să-şi închipuie că poate să apară pur şi simplu la mine acasă şi să joace un misterios joc de manipulare mentală ori de câte ori are chef.

E în spatele meu, dar aproape c-o simt înţepenind la auzul cuvintelor. Bun. Poate dacă nu vrea să i se amintească de noaptea în care şi-a vărsat maţele în baia mea, o să se gândească de două ori înainte de a veni iar acasă la mine, de parcă ar fi la ea. Mă întreb cât timp o să-i trebuiască până să înţeleagă realitatea, că trăieşte în aceeaşi lume ca şi toţi ceilalţi, şi că, în lumea aia, ceilalţi mă lasă naibii în pace.

Îşi revine destul de repede şi se întoarce la masa ei, fără să-şi întoarcă privirea spre mine. Kevin şi Chris îşi fac apariţia după un minut şi se aude soneria. Domnul Turner ne pune pe toţi la muncă, iar vacarmul se întinde aproape

imediat peste toată sala. E uimitor volumul de zgomot pe care pot să-l producă paisprezece elevi, atunci când se combină cu sunetele produse de tăiatul cu fierăstrăul şi bătutul cu ciocanul.

Pe la jumătatea orei, Nastya tot nu s-a mişcat de pe scaunul ei, dar nu mai poate să simuleze dezinteresul. La un moment dat, întinde mâna şi trage în faţa ei desenul la scară executat de Chris, studiindu-l timp de câteva minute, apoi împingându-l la loc spre ei. Cei doi nu-i spun nimic, dar tot îl observ pe Kevin privindu-i pe sub bluză când ea se apleacă, şi-mi vine să-i trag un pumn în mutră.

Kevin se ridică de pe scaun după alte câteva minute şi se duce spre catedra domnului Turner. Domnul Turner îi mâzgăleşte ceva pe un bilet de voie şi i-l întinde, iar Kevin iese din clasă, lăsându-l pe Chris cu Nastya. Chris, se vede clar, mai are nevoie de o pereche de mâini, şi tot priveşte spre ea, parcă nefiind sigur dacă poate să-i ceară ajutorul. Până la urmă, neputinţa îl copleşeşte, şi-l aud rugând-o să ţină pe loc bucăţile la care lucrează, ca să le poată prinde în cuie. Îi arată unde să ţină mâinile şi ea încuviinţează, plasându-le de-o parte şi de cealaltă, aşa cum îi indicase el. După ce reuşeşte să le fixeze, trec la următoarea pereche. Se pare că ar fi patru bucăţi identice, pe care el le îmbină în acelaşi fel. Cercetez ce au făcut până acum. Nu pot să văd ce e pe desen şi încerc să-mi imaginez ce meşteresc. Arată fain.

În momentul ăla, Kevin intră din nou, mototoleşte biletul de voie şi-l aruncă în coşul pentru gunoi din colţ.

— Sper că n-ai tras mâţa de coadă cât timp am fost plecat, îi zice lui Chris, şi nici măcar nu se sinchiseşte să-l privească înainte de a-l plesni cu palma pe spinare.

Aş fi vrut să pot spune că tot ceea ce s-a întâmplat în continuare s-ar fi derulat cu încetinitorul, cam ca atunci când se produce un eveniment catastrofic într-un film, şi totul încetineşte, ca să poţi vedea exact ce s-a întâmplat şi cum. Nimic nu e încetinit, dar eu oricum văd tot. Palma lui

Kevin izbeşte spinarea lui Chris; Chris era deja în plină mişcare cu ciocanul, iar avântul pe care şi-l luase deja, coroborat cu palma pe spinare, trimite ciocanul în joc cu şi mai multă forţă, doar că nu în locul în care trebuia să ajungă. Ciocanul nimereşte peste inelarul mâinii stângi a Nastyei, care stătea întins pe masă, ţinând împreună cu degetul mare bucăţile de lemn pe loc.

Îmi concentrez privirea spre faţa ei. Îi văd ochii mărindu-se aproape imperceptibil de şocul iniţial al durerii, apoi îngustându-se la loc. Ochii i se umezesc, apoi devin sticloşi de lacrimile care nu se scurg. Cum naiba de nu plânge? Doar am văzut cât de tare a lovit-o ciocanul. Am auzit cât de tare a lovit-o ciocanul. Cred că până şi eu aş fi plâns. M-aş fi simţit aiurea după, dar probabil că oricum aşa s-ar fi întâmplat. Sigur a durut-o foarte tare. Nici măcar nu se mişcă. Nici Chris, nici Kevin. Ei doar se holbează la ea, la mâna ei, rămasă încă pe masă. *Aduceţi-i naibii fetei puţină gheaţă*! Chris arată îngrozit. Kevin arată de parcă n-ar avea habar de ce s-a întâmplat. Ea se mişcă prima, coborându-şi privirea spre mână, dar o lasă tot acolo, uitându-se fix la ea. Sper din tot sufletul c-o să se ridice şi-o să-i aducă gheaţă cât mai repede, fiindcă altfel va trebui să fac eu asta. Aş fi făcut-o deja, dar din nu ştiu ce motiv, sunt şi eu încremenit pe loc. Nu pot să-mi iau privirea de pe ea. De ce nu plânge? În sfârşit, Chris pare să se smulgă din transă şi dă fuga spre congelatorul ţinut în magazinul atelierului exclusiv în scopul de a avea gheaţă la îndemână. Domnul Turner e deja la masa lor şi-i examinează degetele. O văd cum de-abia tresare când el îi testează mişcările, dar altfel are chipul ca de piatră. Sau poate de porţelan.

Chris se întoarce cu o pungă cu gheaţă şi i-o oferă. Ea pare surprinsă şi aproape că e gata să-l refuze. Asta îmi aminteşte iar de menghină şi mă face să mă întreb dacă nu cumva e nebună. Apoi o văd că se răzgândeşte şi o acceptă, fără niciun gest de mulţumire. Mă bucur că nu-i mulţumeşte. El arată al naibii de vinovat. Dacă-i priveşti

faţa, ai crede că îl doare mai mult decât pe ea, dar încă nu şi-a cerut scuze. Kevin e cel care ar trebui să implore iertarea, dar nu mă aştept la nimic din partea ăluia. Domnul Turner se întoarce de la catedră cu un bilet de voie pentru cabinetul medical şi o trimite pe Valerie Estes, cealaltă fată de-aici, împreună cu Nastya, ca să-i ţină cărţile.

Nu se poate să fi trecut mai mult de câteva secunde între lovitura de ciocan peste degetele ei şi momentul când Chris i-a adus gheaţa, dar mi s-au părut mult mai multe. Poate că, într-adevăr, timpul încetineşte. Abia după ce iese ea din clasă şi totul se calmează la loc reuşesc să-mi derulez întreaga scenă în minte. Atunci e momentul în care-mi dau seama că, nici măcar când s-a prăvălit ciocanul, nici măcar când întreaga forţă a loviturii i s-a abătut asupra degetelor şi durerea trebuie să fi fost insuportabilă, ea n-a scos nici măcar un sunet.

Tu cred că-ţi baţi joc de mine.

Aşa am gândit în prima clipă când am văzut-o intrând iar în garajul meu, pentru a doua seară la rând. Privirea îmi zboară imediat spre mâna ei şi văd că două dintre degete îi sunt bandajate, prinse cu aţele împreună. În seara asta, ea nu mai ezită. Iniţial mă gândesc c-o să se caţere din nou pe masa pe care a stat aseară. Timp de un minut am impresia că la asta se gândeşte şi ea. Dar apoi se lasă uşor în jos, pe podea, aşezându-se turceşte şi rezemându-şi spinarea de dulapurile din spatele ei. Nu pare s-o deranjeze stratul de rumeguş care acoperă ca un covor podeaua, dar tot sunt curios să ştiu de ce-a ales să stea acolo. Nu că masa ar fi extrem de curată, dar nu în asemenea hal ca podeaua de-aici. Atunci îmi dau seama că, probabil, n-ar fi putut să se salte pe masă cu o singură mână.

Mă întorc la ceea ce făceam înainte, şi rămânem aşa, tăcuţi, timp de cel puţin o jumătate de oră. Eu lucrez, ea priveşte.

— Te-a durut? o întreb până la urmă, pentru că vreau să ştiu, chiar dacă ea n-o să-mi răspundă.

Îşi întoarce mâna pe-o parte şi pe cealaltă în faţa ochilor, de parcă ar vrea să se decidă, dacă a durut-o sau nu. Apoi ridică din umeri. Bun răspuns. La ce m-aş fi aşteptat?

Mai aştept câteva minute, încercând să mă concentrez la recalibrarea fierăstrăului meu circular de masă, după care îi pun adevărata întrebare:

— Ce vrei?

A sunat mai urâcios decât avusesem intenţia, dar probabil că e cu atât mai bine. Niciun răspuns. Mă înnebuneşte, făcându-mă să mă întreb ce-a apucat-o de tot vine încoace. Doar nu s-ar putea spune că sunt extraordinar de prietenos. Poate că-n seara asta o să priceapă aluzia şi n-o să se mai întoarcă. Încerc să mă conving pe mine însumi că posibilitatea asta ar însemna o uşurare, dar nu reuşesc. Îmi alung gândul şi mă străduiesc să mă concentrez asupra fierăstrăului.

Tăcerea persistă. Nu ştiu cât mai are de gând să stea aşa, zăbovind, urmărind. E ca şi cum aş avea o fantomă în garaj. Mă simt de parcă aş fi bântuit. Cu toţi morţii din colţul meu de ring, ai putea crede că unul dintre ei ar fi cel care umblă pe-aici. De fapt, eu altă dată speram să fie aşa. Să fiu bântuit mi se părea un dar. Mă rugam pentru el. Mama mea, sora mea, tatăl meu, bunica mea. După moartea fiecăruia, am sperat că se vor întoarce, măcar o dată şi mă vor lăsa să-i văd din nou. Că-mi vor da un semn. Dându-mi de veste că mai există şi altceva, şi că e bine, că ei sunt bine, dar niciunul dintre ei nu s-a mai întors vreodată la mine. Bunicul m-a asigurat, înainte să plece, că există lumea cealaltă, o lume pe care a zărit-o, chiar dacă foarte scurt, acum multă vreme. L-am ascultat, dar nu l-am crezut. Era o poveste născută din boală şi din calmante, nu amintiri şi adevăruri. El poate să moară de pe-o zi pe alta, iar eu n-o să mai aştept niciun semn. O să fiu doar uşurat pentru că nu mi-a mai rămas nimeni de pierdut.

La zece şi jumătate, fata fantomă se ridică şi-şi scutură rumeguşul de pe pantaloni cu mâna teafără, după care

dispare.

Capitolul 16

Nastya

Josh îşi face apariţia duminică la şase fără un sfert, conform înţelegerii. Dau fuga spre frigider în timp ce el pătrunde pe alee. Am făcut tiramisù pentru desert, din moment ce se pare că tuturor le place cafeaua, în afara lui Sarah, iar de ea nici că se poate să-mi pese mai puţin. Am degetele încă fixate cu aţele, aşa că scot vasul cu o singură mână, ceea ce se dovedeşte dificil. Margot mi l-a pus în frigider azi-dimineaţă, dar a plecat mai devreme la serviciu, aşa că trebuie să mă descurc singură. E complicat, dar reuşesc să-mi întind mâna peste margine şi să-l apuc suficient de bine. Soneria se aude exact când ajung eu la uşă, dar acum am vasul în mâna dreaptă şi nu pot să apuc clanţa cu stânga, aşa că nu fac decât să stau pe loc, deocamdată, cu desertul în mână şi cu ochii pe uşă. Până la urmă, pun vasul pe podea, ca să pot deschide cu mâna dreaptă.

Josh aşteaptă pe verandă, cu mâinile în buzunare, arătând de parcă ar fi venit să mă ia pentru o ieşire ca parteneri. Părul, ca de obicei, îi atârnă peste frunte, cu doar un pic mai lung decât ar fi cazul. Ca un copil care nu are o mamă să-l bată la cap cu tunsul. Mi-e ciudă să recunosc cât de bine s-a dichisit, cu tricoul polo roşu-burgund şi pantalonii kaki de stofă, nu că m-ar fi deranjat blugii uzaţi în care umblă de obicei. Totuşi, mă mir că nu e în bocanci. Începusem să cred că sunt o prelungire a lui.

Va trebui să ne grăbim, ca să nu ne prindă ploaia. Pot să şi văd norii de furtună adunându-se în spatele lui. Am stat în casă toată ziua, aşa că n-am observat. De obicei, îmi place să stau la masa din bucătărie şi să privesc cum se rostogolesc norii şi se preschimbă cerul, fiindcă se întâmplă atât de repede, încât poţi să vezi schimbarea în decurs de câteva minute.

Azi am fost prea ocupată să prepar tiramisù, să mă cert pe mine însămi pentru că nu m-am dus în mail să-mi cumpăr o rochie nouă şi, în cele din urmă, să încerc ticluirea unui plan strălucit prin care să scap de cina asta. Dizenteria s-a aflat azi în fruntea listei mele de pretexte. Ar fi fost cu mult mai uşor dacă părinţii lui Drew m-ar fi privit de sus şi toată treaba de săptămâna trecută ar fi fost stânjenitoare şi forţată, însă ei n-au făcut-o. Niciodată n-o să fiu la locul meu acolo, aşa cum pretind ei. Nici nu-mi dau seama precis de ce m-au invitat încă o dată. Singurul lucru cu care am contribuit la seara aia a fost tortul. Totuşi, dacă e să mă iau după Drew, nu se poate subestima puterea unui tort asupra mamei lui. Îmi imaginez că ei mă acceptă de dragul lui Drew. Şi, dacă e aşa, probabil nu se aşteaptă să mă vadă de prea multe ori. Chiar mă întreb câte fete or fi trecut prin cina de duminică a familiei Leighton, o singură dată, pentru ca apoi să nu mai fie văzute.

Ajung până la urmă să nu-mi mai bat capul cu prefăcătoria reprezentată de o rochie drăguţă, conservatoare, nevinovată. Aşa m-am gândit: cu cât mai repede iese adevărul la iveală, cu atât mai curând ne împăcăm cu situaţia şi ne vedem de drum. Aşa că mi-am pus un top negru, fără umeri şi fără spate, decoltat, şi o fustă mini neagră – cu accentul pe mini – asortate cu o pereche de cizme din piele, până la genunchi, cu tocuri cui. Dacă duminica trecută am arătat nepotrivit, a fost nimic în comparaţie cu acum. După seara asta, lucrurile se vor putea întoarce la normal. Drew va putea să-şi găsească o fată drăguţă, cu care să facă sex fără obligaţii, iar eu voi reveni la existenţa mea comodă, lipsită de aşteptări.

Josh mă studiază preţ de câteva clipe, examinându-mi aspectul ca şi cum ar căuta răspuns la o întrebare nerostită. Salutul lui constă în trei cuvinte: „Rază de Soare”. Al meu, în niciunul.

Mă las în genunchi ca să iau vasul cu tiramisù de pe podeaua antreului, dar nu reuşesc să-mi strecor degetele

ca să-l ridic. Mă pomenesc înjurând în gând ciocanele şi pe băieţii aiuriţi. Tocmai mă pregătesc să-mi folosesc palma stângă ca să-l împing în mâna dreaptă, când Josh pătrunde în casă şi îngenunchează, mult prea aproape de mine, şi-l ridică el. Nu miroase a rumeguş, ceea ce e total în neregulă. Oricât de bine ar arăta el acum, *Josh Bennett fără bocanci şi miros de rumeguş nu e Josh Bennett sută la sută*.

Pătrundem pe aleea din faţa casei Leighton când mai avem timp doar cât să sărim din maşină şi să fugim, fiindcă se rup norii, îmi încolăcesc braţul în jurul vasului, strângându-l cu putere la piept. Cumva, atât tiramisù, cât şi gleznele mele, au scăpat cu bine din săritură. În clipa în care ating solul, Josh e deja lângă mine. Îmi ia desertul din mâini şi fuge la adăpostul acoperişului verandei. Izbutim să ajungem fără să fim udaţi leoarcă. Înainte să deschidă uşa, îmi înapoiază vasul cu tiramisù, după care-şi ridică mâinile şi-mi cuprinde faţa între palme, trecându-şi uşor degetele mari peste pielea de sub ambii mei ochi. Cred că e posibil să fi rămas cu gura căscată, fiindcă n-aveam idee despre ce naiba făcea.

— Mizerie neagră, zice, ca un fel de explicaţie, şi-mi dau seama că mi-a curs dermatograful. Apoi, Josh îmi deschide uşa, fără vreo altă vorbă.

După ce intrăm, totul se petrece aproape exact ca săptămâna trecută. Masa nu e pusă la fel de sofisticat, ceea ce mă bucură, deoarece înseamnă că săptămâna asta nu mai reprezint o noutate chiar atât de importantă. Dar, în definitiv, trebuie să înţeleg şi că, dacă nu mai sunt o noutate, înseamnă că am un loc aici, şi aşa ceva nu vreau absolut deloc.

Intrăm în bucătărie, trecând pe lângă sufrageria în care observ că e un tacâm în plus la masă, ceea ce mă face să mă întreb cine o mai veni. Drew se luptă cu aparatura stereo, fiindcă se pare că e rândul lui să aleagă muzica astă-seară şi nu-mi pot închipui care va fi aia.

În timp ce intru în bucătărie, mă pregătesc sufleteşte

pentru privirea plină de repulsie cu care o să mă aleg când o să-mi vadă doamna Leighton vestimentaţia, însă nu se întâmplă deloc aşa. Ea doar zâmbeşte şi se apucă să rearanjeze lucrurile prin frigider, ca să facă loc pentru vasul meu, spunându-mi în acelaşi timp că nu trebuia să mă deranjez. Am o monstruoasă senzaţie de déjà-vu, şi ştiu deja că peste un minut o să fiu îmbrăţişată, fie că-mi place, fie că nu.

Lângă barul pentru mic dejun de lângă bucătărie, pe două taburete înalte, sunt Sarah şi o altă fată pe care o cunosc de la şcoală. Sunt destul de sigură că ea e cea care m-a acuzat că aş fi odrasla lui Dracula. Râd amândouă, în timp ce încearcă să-şi înnoade părul între ele. E nivelul unor adolescente imature. Îmi vine să-mi bat joc de ele pe tema asta, dar simt cu groază că, de fapt, îmi provoacă tristeţe.

Pe moment, mă simt ca o supravieţuitoare în cine ştie ce lume post-apocaliptică, privind printr-un geam şi imaginându-mi o parte din viaţa mea care s-a dus. Mă întreb cum ar fi dac-aş avea chiar şi o singură prietenă. Altă dată am avut două, dar nici ele nu erau aşa. Erau la fel de unidirecţionale şi obsedate de muzică pe cât eram şi eu. Asta ne lega. Alte fete îşi comparau culorile ojei şi iubiţii; noi ne comparam piesele muzicale audiate. Prietenia dintre noi nu ocupa niciodată locul de frunte, deoarece muzica era mereu mai importantă. Dacă era să scoatem muzica din ecuaţie, nu ştiu dacă-mi mai rămânea ceva, oricât de mic, în comun cu ele. Şi chiar să fi fost, tot aş fi întrerupt relaţia cu ele, pe urmă. Îmi provoca prea multă suferinţă să le văd.

Prietena mea Lily a continuat să mă sune timp de câteva luni, dar singurele subiecte de discuţie pe care le avea de fiecare dată erau audiţiile, recitalurile şi studiul la instrument. Am încercat să mă bucur pentru ea, dar n-am putut. Eram geloasă şi iritată. Mă simţeam de parcă mi-aş fi văzut cea mai bună prietenă umblând, în extaz, cu fostul meu iubit, de care încă eram îndrăgostită nebuneşte, privind-o cum are tot ce-am adorat eu, dar acum nu mai

pot avea. Cu alte cuvinte, dureros, deprimant şi nesănătos. Iar eu sunt cât se poate de sănătoasă.

Chiar şi să fi vorbit – pentru că, haideţi să privim adevărul în faţă, povestea cu tăcerea înseamnă o barieră când vine vorba să-ţi faci prieteni – probabil că tot n-aş fi avut cu cine. Îmi pierdusem aproape în totalitate anul al şaisprezecelea din viaţă. În timp ce alte fete de vârsta mea se gândeau la balurile de absolvire, la lecţiile de conducere a automobilului şi la pierderea virginităţii, eu mă gândeam la terapie psihologică, mersul la poliţie pentru identificarea suspecţilor, şi consiliere psihiatrică. Eu plecam de-acasă pentru vizite la cabinetele medicilor, nu la meciurile de fotbal american. Dădeam interviuri în faţa detectivilor poliţiei, nu a managerului de la Old Navy[11].

Până la urmă, corpul mi s-a vindecat atât cât s-a putut. Mintea a început şi ea să-şi revină la locul ei. Doar că, din câte am impresia, piesele s-au aranjat un pic cam anapoda. Parcă pe cât de mult mi se vindeca trupul, pe atât de fracturată îmi devenea mintea, iar pentru rupturile din ea nu există pe lume sârme şi şuruburi ca să le dreagă.

Aşa că n-am trecut prin lucrurile normale pe care se presupune că le-ar face o fată la cincisprezece şi şaisprezece ani. Vârste la care majoritatea adolescenţilor încearcă să-şi dea seama *cine* sunt. În schimb, eu eram ocupată cu încercarea de a afla *de ce* sunt. Locul meu nu mai era în lumea asta. Nu că aş fi vrut să fi fost moartă; doar simţeam că aşa ar fi trebuit. Iată de ce e greu când toată lumea se aşteaptă să fii recunoscătoare pentru că ai scăpat cu viaţă, iar tu nu eşti.

Am avut timp cu nemiluita pentru gândit, timp cu nemiluita în care să devin furioasă şi să-mi plâng de milă. Să întreb: *De ce eu*? Să întreb: *De ce*? punct. Aş avea centura neagră la autocompătimire. Am fost expertă în domeniu. Încă sunt. E o deprindere care nu se uită

[11] Lanţ de magazine americane comercializând îmbrăcăminte şi accesorii, cu peste o mie de magazine în toată ţara.

niciodată. Inutil de menţionat că toate gândurile şi toate întrebările nu mi-au adus mare scofală. Atunci a fost momentul în care am început să mă concentrez asupra furiei. Nu m-am mai obosit să fiu politicoasă sau să am grijă să nu-i rănesc pe alţii, şi am început să spun ceea ce aştepta lumea să spun, să mă vindec aşa cum se aşteptau ei să mă vindec, astfel încât toată lumea să poată crede că sunt bine din nou şi să-şi poată vedea pe mai departe de vieţile lor. Mai ales părinţii mei aveau nevoie să creadă că sunt bine, aşa că pentru un timp îndelungat m-am străduit să-i conving că aşa e. Încercam să mă conving şi pe mine însămi, dar era un proces mult mai complicat, din cauză că eu ştiam adevărul. Că nu sunt câtuşi de puţin bine. Mi-am dat seama că oricum aveam să mă simt oribil. Probabil că aveam să mă simt oribil pentru tot restul vieţii, o viaţă pe care nici măcar n-ar fi trebuit s-o mai am. O viaţă care ar fi trebuit să mă părăsească. Aşa că am devenit furioasă. După care am devenit foarte furioasă. Pe urmă, am devenit şi mai furioasă. Numai că furia durează doar până când înveţi să urăşti. Am încetat să-mi plâng de milă şi am început să urăsc, în schimb. Văicăreala era penibilă, însă ura m-a pus pe picioare. Ura mi-a fortificat corpul şi mi-a modelat hotărârea, iar ceea ce am hotărât să fac a fost să-mi obţin răzbunarea. Ura mi se părea că ar fi al naibii de sănătoasă pentru mine.

Oricum ar fi, am învăţat că, deşi ura face bine în unele privinţe, ea nu-ţi poate aduce prea mulţi prieteni. Mă întorc să plec din faţa lui Sarah şi a feţei pe care de acum o ştiu sub numele de Piper. *Piper*. Întorc numele pe toate părţile în minte. E un nume fără sens, un nume fără semnificaţii (afară de cazul când pui la socoteală, ca semnificaţie, pe cineva care cântă la fluier, gând care mă face să râd, fiindcă, mă rog, ştiţi, ar fi *fluieraş*) un nume demn de una ca ea. Şi, în timp ce mă îndrept spre sufragerie, nu mă simt deloc derutată de motivele pentru care nu am prietene.

În ciuda prezenţei lui Sarah şi a lui Piper, cina e din nou

plăcută. Discutăm – mă rog, *ei discută* – despre dosarele pentru înscrierea la facultate, despre construirea carelor alegorice pentru halul de absolvire, despre probele pentru echipa de teatru şi despre cât de drastic se modifică legile fiscalităţii. Cel din urmă subiect, graţie domnului Leighton, el fiind expert contabil. Aici mă cam deconectez de la discuţie, fiindcă încâlcelile legilor fiscale se situează un pic în afara sferei mele de înţelegere; pe urmă, însă, conversaţia începe să devieze spre cursurile de dezbateri.

— Avem un concurs, peste două săptămâni, îşi informează Drew părinţii.

— Tu ce susţii? se interesează tatăl lui, umplându-şi din nou paharul cu vin.

Doamna Leighton i-l priveşte de parcă ar vrea să i-l smulgă din mână, dar presupun că nu are voie. Probabil că sarcina îi face nesuferită treaba asta, cu băutul vinului. Totuşi, nu pot să i-o iau în nume de rău. Şi mie îmi cam vine să-i smulg paharul din mână.

— Încă nu ştiu precis. Ceva centrat pe importanţa conservării ţesăturilor, răspunde Drew, privind în direcţia mea, examinându-mi veşmintele, sau lipsa lor, în timp ce le toarnă gogoşi. Domnul Trent a desemnat-o pe Nastya să mă ajute la cercetare, aşa că am vrut să aleg ceva care s-o pasioneze.

În momentul acela, Sarah reuşeşte să se înece cu ce-o fi avut în gură. Domnul Leighton continuă să-şi învârtească vinul prin pahar, ca şi cum chiar ar da crezare celor spuse de Drew şi ar cântări argumentele relevante pentru subiect. Piper dă impresia că nici măcar n-a prins poanta. Văd cu coada ochiului cum îi zvâcneşte maxilarul lui Josh, absolut unicul semn că stă şi el la aceeaşi masă cu noi, ascultând conversaţia. Încă stau să-l privesc cum se străduieşte să-şi păstreze aerul impasibil şi nevinovat, când aud zgomotul produs de pantoful doamnei Leighton în contact cu tibia lui Drew.

Capitolul 17

Josh

După ce mi-au murit mama şi sora pe când aveam opt ani, tata a început să mă înveţe cum să fabric diverse lucruri. Nu ştiu dacă a vrut neapărat să mă înveţe sau dacă nu a avut de ales, fiindcă eu nu făceam altceva decât să mă ţin după el. Se înfunda în garaj tot timpul, şi dacă voiam să-l văd, eram nevoit să mă duc şi eu acolo. El nu vorbea niciodată, dar acumulam şi eu ce puteam să prind. La început, în cea mai mare parte a timpului, urmăream ce făcea. Am prins multe lucruri doar fiind atent la el, dar imediat cum am ajuns cu uneltele pe mână, mi-am dat seama cât de puţin ştiam. Primul lucru pe care l-am confecţionat a fost o cutiuţă pentru hrana păsărelelor, care mi-a ieşit strâmbă. Am ajuns să fac patru încercări până să-mi iasă cum trebuia. Şi de-atunci, adică de aproape zece ani, tot meşteresc una-alta, dar sunt zile în care încă am impresia că nu ştiu o iotă.

Sunt curios să ştiu câte o reuşi să prindă Nastya. Ea urmăreşte tot ce se întâmplă la atelier, cu toate că nu s-a atins nici măcar de un cui după incidentul cu ciocanul. Mă priveşte cum lucrez în fiecare seară, de două săptămâni încoace. N-am reuşit s-o fac să plece, aşa că am renunţat. Aseară am încercat să fiu de-a dreptul bădăran. M-am gândit că dacă nu-mi iese pasienţa spunându-i să se care naibii, atunci înseamnă că nu mi-ar ieşi nicicum, aşa că asta i-am zis. Ea nu s-a cărat naibii sau cel puţin n-a făcut-o decât când a crezut ea de cuviinţă, o oră mai târziu.

Acum stă din nou pe locul ei obişnuit de pe masă, urmărindu-mă cu privirea, aşa că, bănuiesc, mi-am primit răspunsul. Picioarele i se leagănă neîncetat înainte şi înapoi, parcă tachinându-mă şi spunându-mi: *Ha*, *ha*, *suntem aici, şi nu ne poţi face să plecăm*, *aşa că taci şi-nghite*. Am impresia că, totodată, se folosesc de o voce

batjocoritoare, cântată, jucăuşă, ca să-mi transmită asta. Îmi vine să le spun să tacă. Îmi scot bateria din bormaşină şi o pun la încărcat, încercând să-mi dau seama…

— De ce ai atâtea fierăstraie?

Aţi putea crede că în momentul ăla m-am răsucit imediat, cuprins de un soi de frenezie şocată, dar aproape că mă aşteptam ca ea să vorbească încă din ziua în care ne-am cunoscut şi tocmai eram curios să aflu ce-o să spună. Pot să vă mărturisesc că mi-am derulat nu puţine scenarii în minte, dar în niciunul dintre ele ea nu mă întreba despre numărul fierăstraielor aflate în posesia mea.

Într-adevăr, mă întorc, pentru că simt nevoia s-o văd în clipa asta, dar mişcarea e cu mult mai lentă şi mai stăpânită chiar şi faţă de cât îmi pusesem în gând.

— Toate sunt proiectate pentru scopuri diferite, pentru operaţii diferite, pentru tipuri de lemn diferite. E complicat. Mi-ar trebui ore întregi ca să le iau la rând pe toate.

Bine, de fapt nu e tocmai complicat, doar că ar fi nevoie de o explicaţie extrem de lungă, anostă şi plictisitoare, iar în clipa de faţă n-am chef să mă gândesc la fierăstraie. Nu-mi vine să cred că tocmai despre aşa ceva discutăm. Termenul de suprarealism n-ar fi suficient.

— Nu cred că vreau ceva, dar plec, dacă asta vrei tu, îmi zice, şi am nevoie de un minut până să schimb angrenajul şi să-mi dau seama că-mi răspunde la întrebarea pe care i-am pus-o acum mai mult de o săptămână.

Oare vrea să-mi demonteze cacealmaua? Caut cu privirea pe podea mănuşa de protecţie pe care a aruncat-o pe jos, în mod evident aşteptând să vadă dac-o s-o ridic. Trebuie să mă hotărăsc dacă vreau într-adevăr să scap de ea, pentru că, dacă de data asta îi spun să plece, ea o să creadă, fără îndoială, că asta vreau.

Ar trebui să-i spun că da. Ce naiba, da. Tot încerc să mă descotorosesc de tine încă de când ţi-ai făcut apariţia. Dar ar fi o minciună şi amândoi ştim asta. Încă nu mă simt pregătit să-i dau un răspuns, aşa că-i răspund printr-o altă

întrebare. Ea vorbeşte: vreau ca aşa să rămână lucrurile. O parte din mine ştie că există o posibilitate foarte reală ca, după ce pleacă de-aici în seara asta, să nu se mai întoarcă, indiferent ce i-aş spune, şi să n-o mai aud niciodată vorbind. Încă o dată, mi se pare izbitor cât de mult îmi aminteşte ea de o fantomă, şi cum ar putea să dispară, pur şi simplu, în orice moment.

— Cine mai ştie că vorbeşti? o întreb, însă nu doar ca s-o fac să vorbească în continuare, ci pentru că şi vreau într-adevăr să aflu.

Oare Drew o şti şi nu mi-a spus? Dar cu familia ei, vorbeşte oare? Drew mi-a zis că locuieşte împreună cu o mătuşă – de fapt, el a zis cu o mătuşă foarte sexy – şi asta e tot ce ştiu.

— Nimeni.

— Ai mai vorbit vreodată? Până acum?

— Da.

— Şi vrei să-mi spui de ce ai ales jurământul ăsta al tăcerii?

— Nu, îmi răspunde, privindu-mă drept în ochi.

Niciunul dintre noi nu-şi desprinde privirea.

— Iar tu n-o să mă mai întrebi niciodată, adaugă ea. În veci.

— OK. N-o să te mai întreb niciodată. S-a marcat, rostesc, ca într-o doară. Şi de ce am fost eu de acord cu asta?

— N-ai fost.

— Şi de ce ar trebui să fiu?

— Nu ştiu dacă ar trebui să fii.

— Aşadar, eu n-am fost de acord să-ţi păstrez secretul, iar tu nu poţi să-mi oferi vreun motiv pentru care ar trebui să fiu. Nu prea pot spune că ţi-ai pledat cauza cu argumente solide. Ce te face să crezi că n-o să spun nimănui?

— Nu cred că vrei să spui.

Şi aici e momentul în care ea câştigă partida, chiar dacă deocamdată nu ştie. Are dreptate. Nu vreau să spun

nimănui. Vreau ca secretul ei să fie numai al meu, dar ea n-are de unde să ştie asta.

— E un risc mare din partea ta.

— Este? mă întreabă, înclinându-şi capul într-o parte şi studiindu-mă.

— N-ai niciun motiv să ai încredere în mine.

— Aşa e, dar oricum am încredere în tine, îmi zice, pornind spre ieşirea din garaj.

— Dar eu, ar trebui să am încredere în tine? întreb, în urma ei. Fata asta chiar e nebună dacă-şi închipuie că poate să apară aici, din neant, şi să se aştepte ca eu să am încredere în ea.

Se opreşte înainte să iasă şi mă priveşte drept în ochi.

— Tu nu trebuie să ai încredere în mine. Eu nu deţin niciun secret de-al tău.

Pleacă înainte ca eu să-i pot răspunde. Abia dacă stătuse jos măcar, dar în cele câteva minute cât a fost aici, totul s-a schimbat. Poate că-mi dă timp să mă hotărăsc dacă vreau, nici nu ştiu ce. Secretul? Prietenia? Povestea ei? Poate că nu vreau. Ştiu că *n-ar trebui* să vreau, iar asta mă poate determina să mă hotărăsc pe loc.

Ştiu despre ea un lucru pe care nu-l mai ştie nimeni. Eu n-am avut secrete de ani de zile. Toată lumea îmi cunoaşte povestea. Mama şi sora, omorâte într-un accident de maşină. *Tragic*. Tata face un infarct. *Moare*. Bunica se luptă cu un cancer ovarian. *Pierde*. După un an, bunicul preia ştafeta cancerului. Nu ştiu dacă sunt sortit să mor şi eu, acum, sau dacă doar trebuie să rămân ultimul în viaţă.

Sunt zile când nu mă pot opri să mă întreb dacă numele meu va mai însemna vreodată şi altceva.

N-o să spun nimănui despre ea. Măcar atâta lucru ştiu. Încă am sute de întrebări formulate în minte, însă numai una revine, iar şi iar. *De ce eu*? E întrebarea cea mai evidentă, întrebarea care încă mă macină, chiar şi după mai multe ore de la plecarea ei. E unica întrebare pe care n-o s-o pun, pentru că, oricare ar fi răspunsul, nu vreau să-l aflu.

Pur şi simplu, nu mă interesează.

Au trecut câteva zile de când a vorbit cu mine. Am aşteptat-o să apară în seara următoare, dar n-a venit. Nici în a doua seară. Nici în a treia. Am văzut-o în fiecare zi la şcoală, dar nici măcar o dată n-a privit în direcţia mea. Încep să cred că întreaga întâmplare n-a fost decât rodul imaginaţiei mele. Poate că eu sunt ţicnitul în scenariul ăsta. Mi-am irosit ultimele câteva zile străduindu-mă să mă conving pe mine însumi că mă bucur de faptul că a încetat să vină, şi că nici nu se putea să-mi pese mai puţin. În definitiv, e tot ce-mi dorisem. Mi-am formulat mai multe argumente în sprijinul ideii. N-au fost prea convingătoare.

Nici măcar n-am mai avut ocazia s-o văd duminică la Drew. Leigh a venit în weekend şi am stat cu ea. Asta ar fi trebuit să uşureze situaţia, dar cred că e posibil s-o fi înrăutăţit.

— Nu ai accent.

Când în sfârşit reapare, la exact o săptămână după ce a vorbit prima oară cu mine, iată primul lucru pe care-l spun.

— Nu.

— Crezusem că ai. După nume.

Nu pot să-i suport numele. Nu i se potriveşte. Dar, la urma urmei, poate că nimic nu se potriveşte la ea. O văd că stă să se gândească la asta şi, timp de un minut, am impresia că s-ar putea să-mi spună ceva, dar n-o face. Doar continuă să dea roată prin garajul meu şi să pipăie ustensilele şi să-şi plimbe mâinile peste piesele de mobilier aflate în lucru, şi toate astea încep să mă calce pe nervi.

— Eşti rusoaică? o întreb, sperând că-i voi distrage atenţia.

— Tu ai avut dreptul să pui întrebări data trecută. Astă-seară e rândul meu, îmi răspunde ea.

Nu mi-a răspuns la întrebare, dar cel puţin pare să-şi fi mutat temporar atenţia de la toate lucrurile mele.

— Nu-mi amintesc să fi fost de acord cu asta.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi lăsat de ales.

Şi iat-o întorcându-se la cutreieratul prin garajul meu. Şi studiind. Îmi vine să mă apuc de prohab şi să verific dacă biluţele mai sunt la locul lor, fiindcă am impresia că s-ar putea să fie în buzunarul ei, şi am nevoie de ele înapoi. A fost distractiv, sau deosebit, sau interesant, pentru puţină vreme, dar acum nu mai e. Să stea şi să privească, e una, dar dacă vrea să înceapă cu interogatoriile şi cu inevitabila psihanaliză adolescentină, eu nu mă mai joc.

— Ştii cine adoră să vorbească? Drew. De ce nu te duci la el, să-i faci o plăcere pe ziua de azi?

Simt nevoia să mă îndepărtez. Mă prefac că trebuie să scot ceva din lada cu scule aflată la celălalt capăt al garajului. Ea se instalează la loc pe banc şi picioarele încep imediat să i se legene.

— Cred că există alte lucruri pe care ar prefera el să i le fac cu gura, răspunde deodată. Nu e nici pic de sfială sau de echivoc în vocea ei. A spus-o de parcă ar fi vorbit despre cum l-ar ajuta să înveţe pentru trigonometrie.

— Chiar ai spus una ca asta?

— Poţi să crezi, răspunde ea, cu nonşalanţă.

— Ei bine, dacă faci aşa ceva, e posibil să-i aduci bucurie pentru o săptămână întreagă.

— Aş putea să-i aduc şi pentru un an întreg, dac-aş vrea.

Încrezătoare fată. Mă obligă să mă întreb dacă are pe ce să se bazeze, dar n-ar trebui să mă gândesc deloc la aşa ceva. Picioarele i se leagănă în continuare şi asta mă scoate din sărite.

— Şi vrei?

Nicidecum ce avusesem de gând să întreb. Oare cât m-ar durea dacă mi-aş reteza limba?

— Eu sunt cea care pune întrebările.

— Nu, cu mine nu-ţi merge. *Ţi-am zis-o*.

— Locuieşti singur aici?

A durat ceva.

— Da.

— De ce ai ales să trăieşti pe cont propriu?

— De nevoie.

— E tare...?

— Ce?

— E tare greu să ajungi aşa?

Ştiusem că la asta se referea întrebarea. Zău că ştiusem.

— Nu. E jenant de simplu.

Ea nu continuă să vorbească imediat, ceea ce, culmea, acum mi se pare neobişnuit. Îmi ridic privirea spre ea şi observ că mă studiază.

— Ce e?

— Încerc să-mi dau seama dacă ai fost sarcastic.

— Nu, chiar e jenant de uşor. Practic, ţine de două lucruri: vârsta şi banii. Şi, zău aşa, banii au cea mai mare importanţă. Cred că statul te-ar lăsa să pleci de la părinţi şi de la doisprezece ani, atât timp cât ar şti că nu-l costă un sfanţ ca să te sprijine.

— Şi, ce-a trebuit să faci?

Dacă astea sunt întrebările pe care are ea de gând să le pună, atunci pot să mă descurc. Cât timp se ţine departe de orice subiect cu caracter personal, îi răspund la tot ce vrea să ştie. Ea locuieşte cu mătuşa. Poate că şi ea vrea să trăiască pe cont propriu, cu toate că are probabil aproape optsprezece ani, deci nu mi se pare că ar mai avea cine ştie ce rost acum. Eu şi bunicul ne-am ocupat de asta acum un an, imediat cum a aflat că e bolnav.

— Completezi câteva formulare, aduci documente doveditoare că ai peste şaisprezece ani şi dispui de mijloacele financiare necesare ca să te întreţii. După care tutorele tău semnează, urmează o audiere rapidă, şi eşti de capul tău.

Ea clatină aprobator din cap, semn că explicaţia i se pare acceptabilă. Nu mă întreabă despre bani. Poate c-o stăpâni arta conversaţiei.

— Cine ţi-a fost tutore legal?

Interesantă întrebare, dar n-am de gând să deschid uşa asta. Poate să mă întrebe orice altceva. Toată lumea

cunoaşte povestea, dar nu cred să fiu în primejdie, cel puţin deocamdată. O să afle ea, mai devreme, probabil, nu mai târziu. Nu mă amăgesc într-atât, încât să cred că n-o să iasă cumva la iveală, dar e plăcut să am pe cineva în viaţă care să nu-mi cunoască toate rahaturile tragice. Măcar pentru o vreme.

— De ce te interesează?

— Doar eram curioasă să ştiu cine te-o fi vizitat duminică. Drew a zis că ai o vizită şi că de-asta n-ai venit la cină.

Într-adevăr, am avut o vizită, şi categoric n-a fost din partea bunicului, dar nici prin gând nu-mi trece să abordez, fie şi pe departe, povestea despre Leigh, cu fata asta. Nici acum, nici altă dată.

— Cineva cu care sunt prieten a venit prin oraş.

Mă aşteptasem să urmeze un nou tir violent al întrebărilor, dar n-a mai sosit niciuna. Eu aş avea vreo câteva pentru ea, însă îmi dă impresia că ar fi terminat de vorbit în clipa de faţă, şi mă tem că, dacă provoc continuarea conversaţiei de astă-seară, probabil că mie o să-mi pară rău.

După vreo zece minute de legănat din picioare şi tăcere, ea începe să pună iar întrebări. Nu sunt cele la care mă aşteptam, dar nimic nu e cum te aştepţi la fata asta. Iar întrebările ei nu mă deranjează. Vrea să ştie mai multe despre unelte, despre lemn şi despre fabricarea mobilei. Nu ştiu câte întrebări mi-a pus, dar ştiu că până la sfârşitul serii ajung să răguşesc.

Când sare jos de pe masă – semnalul ei universal pentru *hai că plec* – spun singurul lucru pe care l-am avut în minte toată seara.

— Nu eşti aşa cum m-am aşteptat să fii.

Îi caut privirea, şi văd că ea chiar pare un pic surprinsă şi mult mai mult curioasă, ceea ce cred că încearcă să ascundă.

— Şi cum te-ai aşteptat să fiu?

— Tăcută.

Capitolul 18

Nastya

Vocea mamei mele. E primul lucru pe care mi-l amintesc de după ce am deschis ochii.

Fetiţa mea frumoasă. Te-ai întors la noi.

Dar se înşela.

Dacă Edna St. Vincent Millay[12] are dreptate, şi copilăria este regatul în care nimeni nu moare, atunci copilăria mea s-a sfârşit la vârsta de cincisprezece ani. Ceea ce bănuiesc că e mai mult decât i-a fost dat lui Josh, pentru că, din ce-am reuşit să prind de la Drew, a lui s-a terminat la opt. Nu ştiu mai multe de-atât, fiindcă nu-i pun lui Josh întrebări la care nu sunt pregătită să răspund eu însămi.

Trebuie să merg acasă în weekendul care urmează. Mama mă aştepta în vizită de-acum o lună. Mă mir că nu şi-a făcut apariţia pe-aici. Nu e genul lui Charlotte Ward să aştepte, când vrea ceva.

Chiar nu am cine ştie ce bagaj să-mi fac. Mi-am lăsat majoritatea hainelor mai vechi acolo. N-o să mă întâlnesc cu nimeni, în afara familiei mele şi a unui terapeut, aşa că-mi las echipamentul de Hollywood Boulevard acasă la Margot, ceea ce înseamnă că picioarele mele se vor bucura, cel puţin timp de două zile. Sunt nevoită să lipsesc vineri de la şcoală, ca să pot ajunge în Brighton suficient de devreme pentru programarea făcută de mama la terapeut. M-am gândit dacă să-i spun lui Josh că mă duc, dar până la urmă n-am mai adus vorba despre asta, din mai multe motive, în principal din cauză că nu sunt obligată să-i dau lui raportul. Probabil aş putea să ajung duminică până la şase seara ca să prind cina, dar poate c-ar fi mai bine să sar peste ea

[12] Scriitoare americană (1892 – 1950) care s-a remarcat în domeniul poeziei lirice şi în al dramaturgiei, laureată în 1923 a Premiului Pulitzer pentru poezie. Deşi poartă acelaşi nume, autoarea romanului de faţă afirmă că nu are legături de rudenie cu ea.

săptămâna asta.

Când intru pe uşa din faţă a total nepotrivitei case în stil victorian în care am crescut, mă simt acasă. Sentimentul durează foarte puţin. Nu e unul real. E doar o reacţie reflexă, un ecou al unui sentiment trecut. Măcar o dată, mi-ar plăcea să merg acasă şi s-o văd că e ca altă dată. Dar, dacă mă gândesc mai bine, e posibil ca doar să-mi imaginez vremuri fericite care există mai mult în memoria mea decât au existat vreodată în viaţa reală.

Mama e la masa din sufragerie, pe care n-am folosit-o niciodată, în afara sărbătorilor. Şi-a împrăştiat probele pe toată suprafaţa mesei. Mama e fotograf, ceea ce e oarecum nostim, fiindcă e frumoasă foc, dar niciodată nu apare în vreo fotografie, pentru că mereu ea e cea care le face. Lucrează pe cont propriu, dar nu rămâne niciodată fără angajament, pentru că e foarte capabilă, ceea ce înseamnă că poate să-şi impună propriile reguli, să accepte ce comenzi vrea, să plece şi să vină când are chef. Camera mea de la etaj avea pereţii plini de fotografiile ei. Toate, preferatele mele. Stăteam la masă şi examinam probele împreună cu ea, alegându-le pe cele care-mi săreau în ochi. Exista mereu câte o fotografie cu care mi se părea că rezonez mai presus de celelalte, aşa că i-o arătam, iar ea mi-o copia. Era ritualul nostru. Nici nu-mi mai amintesc ultima fotografie aleasă de mine. Nu ştiam că avea să fie ultima. Aş putea să mă duc spre ea, să mă aşez la masă şi să-i arăt chiar acum una, dar nu vreau. Pereţii mei sunt acoperiţi cu un tapet nou, în prezent.

Imediat cum mă vede, sare de pe scaun. Nu cred că are nevoie de mai mult de trei paşi până să ajungă la mine şi să mă cuprindă în braţe. O îmbrăţişez şi eu, fiindcă are nevoie de asta, chiar dacă eu nu. E o diferenţă faţă de îmbrăţişatul doamnei Leighton, dar nu aşa cum aţi crede. Să-mi îmbrăţişez mama e cu mult mai stânjenitor. Ea se desprinde, şi-i văd expresia ochilor: cea cu care am ajuns să fiu atât de obişnuită; cea pe care am văzut-o de o mie de

ori în ultimii trei ani. Cea a cuiva privind pe fereastră, în aşteptarea cuiva despre care ştie că n-o să se mai întoarcă niciodată acasă.

Nu sunt singura care n-a rămas aceeaşi. Nimeni dintre noi nu e la fel. Mi-aş fi dorit să pot face astfel încât pentru ei să fie altfel, să le dăruiesc tot ce crezuseră că au primit înapoi în ziua în care m-au găsit vie şi nu moartă. Cine ştie cum am fi fost noi acum, dacă mama n-ar fi fost de acord să mă vadă îndepărtându-mă de ea? Oricum şi-ar fi pierdut fetiţa, doar că mai târziu, şi treptat. Nu aşa cum s-a întâmplat: într-un iureş total. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat toate aşa, copilul din mine tot ar fi dispărut. Imperceptibil, în timp. Pur şi simplu, am devenit prea matură, prea repede. Dintr-odată.

Când ea nu era pregătită să-şi ia adio.

Mă salvează apariţia fratelui meu, Asher, care coboară scara în salturi. E cu un an mai mic ca mine, şi pare mai înalt cu cel puţin o jumătate de metru. Mă prinde într-o îmbrăţişare strânsă şi mă ridică de pe podea. A primit de vreo cincizeci de ori buletinul informativ prin care anunţam că nu-mi place să fiu atinsă, dar ori nu s-a sinchisit să-l citească deocamdată, ori pur şi simplu nu-i pasă. El refuză să ţină cont de orice reguli sau limite propuse când vine vorba despre mine. Îmi necăjeşte părinţii şi mă enervează ca naiba, aşa cum numai un frate e capabil. Asher îmi spune tâmpenii, iar eu îi permit. E singurul. Nu se teme că m-ar putea pierde, sau îndepărta, deoarece ştie că mai departe decât sunt acum n-aş putea să ajung, şi se gândeşte că n-are nimic de pierdut.

Mai am o oră până când trebuie să ajung la terapeut. Asher îmi propune să mă ducă el cu maşina. Ridic din umeri. Pot să conduc şi singură, însă programarea e pentru trei şi jumătate, ceea ce, din punctul meu de vedere, înseamnă perioada fatidică, aşa că-i accept compania. Plus că mi-era dor de el. Asher poate c-o fi el mai mic ca mine, dar nu cred că-şi dă seama de asta. Ar fi în stare să dărâme

întreaga lume pentru mine, dac-ar şti că mă ajută, şi cred că se simte ca un ratat văzând că nimic nu mi-e de folos.

Pe drum, mă delectează cu poveşti de la şcoală. E în penultimul an, şi se numără printre elevii populari. Joacă baseball, activitate cât se poate de opusă cântatului la pian. S-a cuplat cu o fată pe nume Addison. Îmi vine să-i zic că prenumele ăsta are nenorocul de a semnifica *fiul lui Adam*. Dar oricum l-ar durea în cot, pentru că, după părerea lui, ea e *al naibii de sexy,* deşi am senzaţia că mai e şi altceva. Poate să spună el ce-o vrea, ca să dea bine, dar îl cunosc suficient de bine pe Asher ca să ştiu că al naibii de sexy nu poţi să fii prea multă vreme, şi atunci ai nevoie şi de ceva substanţă. Nu trebuie să-şi facă griji. N-o să-i reproşez faptul că nu e un dobitoc. Sunt destui dobitoci pe lume. Mă bucur că fratele meu nu e printre ei. Anul ăsta are două materii pentru avansaţi, ceea ce înseamnă cu două în plus faţă de mine, şi peste două săptămâni îşi dă SAT-ul[13], aşa că e aglomerat ca naiba, şi sunt invitată să-l ajut în weekend, dacă vreau. Nu ştiu ce-ar implica ajutatul, dar am senzaţia că tăcerea mea l-ar stingheri, aşa că mai bine îl las să se descurce singur. În cele cincisprezece minute cât durează drumul, sunt pusă la curent cu ultimele şapte săptămâni din deloc complicata lume a lui Asher Ward. Nu-i de mirare că prenumele lui înseamnă binecuvântat.

Stau la şedinţa mea de terapie, chiar dacă nu spun nimic, deoarece toată lumea îmi acordă mai multă îngăduinţă dacă mă duc. Nu-mi dau seama la ce-ar putea să fie bune şedinţele de terapie sporadice, dar se pare că prezenţa mea la ele demonstrează că fac un efort. Şi nu fac. Singurul efort pe care-l depun este atât cât să fiu lăsată în pace.

Sunt expertă în toate tipurile de terapie. Singurul lucru în

---

[13] Prescurtare de la Scholastical Aptitude Testing, ulterior Scholasti- cal Assessment Test, o probă de verificare standardizată, cu durata de trei ore şi patruzeci şi cinci de minute, cuprinzând teste la Matematică, Analiză Literară şi Compunere, necesară pentru admiterea în multe dintre instituţiile de învăţământ superior.

care nu sunt expertă e cum să le fac să dea şi rezultate. Părinţii mei m-au dus la terapie chiar dinainte să ies din spital, ceea ce se şi recomandă atunci când copilul tău de cincisprezece ani face cunoştinţă cu diavolul, iar lumea cealaltă ţi-l scuipă înapoi.

Am stat la terapie îndeajuns cât să ştiu că nimic din ce mi s-a întâmplat n-a fost din vina mea. N-am făcut nimic ca să provoc sau s-o merit. Numai că asta doar înrăutăţeşte situaţia. Poate că nu mă învinuiesc pentru întâmplare, dar atunci când ţi se spune că a fost ceva complet şi absolut aleator, ţi se mai spune şi altceva: că nimic din ce faci nu are importanţă. N-are importanţă dacă faci totul ca la carte, dacă te îmbraci cum trebuie şi te comporţi cum trebuie şi respecţi toate regulile, pentru că răul te va găsi oricum. Răul e foarte inventiv în privinţa asta.

În ziua când răul m-a găsit pe mine, purtam o bluză din mătase roz, cu nasturi perlaţi, şi o fustă albă tricotată cu ochiuri, care-mi venea fix până la genunchi. Mă duceam la şcoală să înregistrez o sonată de Haydn pentru audiţia mea de la conservator. Partea tristă e că nici măcar nu aveam nevoie de ea. O înregistrasem deja o dată, împreună cu un studiu de Chopin şi un preludiu şi o fugă de Bach, însă nu fusesem mulţumită de sonată şi voiam s-o înregistrez din nou. Poate dacă m-aş fi mulţumit cu acea uşoară imperfecţiune, n-aş mai fi trăit acum cu una atât de uriaşă.

Oricum ar fi, tot nu făceam nimic rău. Eram afară, la lumina soarelui, în miezul zilei, nu furişându-mă pe întuneric; nu chiuleam de la şcoală, nici nu mă duceam fără să mi se fi dat voie. Mă duceam exact unde trebuia să mă duc, exact când trebuia să mă duc. El nu mă căuta pe mine. Nici măcar nu ştia cine sunt.

Mi se spune că a fost aleator, ca să mă simt nevinovată. Dar tot ce aud din ce-mi spun ei e că n-am niciun control, iar dacă n-am niciun control, înseamnă că sunt neputincioasă. Preferam să fiu vinovată.

Am trecut şi prin chestia cu grupurile de sprijin, dar am

detestat-o chiar dinainte să termin de vorbit. N-am înţeles niciodată cum ar fi posibil ca ascultarea nenorocirilor celorlalţi să mă facă să mă împac mai bine cu a mea. Toţi stau în cerc şi se văicăresc de ce cărţi idioate au primit. Poate că eu nu sunt chiar o sadică. Nu mă consolează să văd că alţii sunt la fel de nimiciţi ca mine. Nu există siguranţă în număr. Ci doar mai multă nefericire, iar din asta am destulă şi eu.

În plus, grupurile de sprijin devin un pic antagoniste când nu vorbeşti. E ca şi cum ai şterpeli suferinţele tuturor celorlalţi, luând, dar fără să oferi nimic în schimb. Mă priveau ca pe un soi de hoaţă. Odată, o fată blondă pe nume Esta – nume pentru care n-am reuşit să găsesc vreo semnificaţie, dacă nu vreţi să punem la socoteală faptul că în spaniolă înseamnă *asta* – mi-a zis ceva de genul „ori contribui, ori taci”, şi n-am ştiut precis cum să reacţionez, dar ar cam fi meritat să vorbesc, doar ca s-o întreb ce naiba a fumat. După care am aflat că a fost înjunghiată de maică-sa, şi-atunci să mă amuz pe seama ei n-a mai fost deloc atât de amuzant.

Am ajuns să ascult vorbindu-se despre violuri şi răni de glonţ, şi crime rasiste, oameni care-şi cunoşteau atacatorii, şi oameni care nu, oameni ai căror atentatori au fost pedepsiţi, şi oameni pentru care n-a fost cazul. Nu există vreo alinare în asta. Dacă trasul cu urechea la poveştile coşmarurilor altora ar trebui să mă facă să mă simt mai bine, prefer să mă simt în continuare ca naiba. Nu cred că mi-ar face vreun bine dacă le-aş povesti ororile mele. Şi, pe lângă asta, nici măcar n-ar trebui să am o poveste de spus.

Prin urmare, aşa a fost în fiecare săptămână. Stăteam într-un cerc, şi un grup de oameni care au trecut prin tot atâtea porcării ca i mine mă priveau ca şi cum m-aş fi strecurat în club fără să plătesc intrarea. Şi-mi vine să urlu, să le zic că am plătit acelaşi preţ ca toţi cei din încăpere, doar că n-am chef să le flutur chitanţa prin faţa ochilor.

Astăzi, terapeutul meu nu-mi mai vorbeşte despre

vinovăţie. Vorbeşte despre vorbit. Mi-ar plăcea să pot spune că ascult, dar în majoritatea timpului mă gândesc cum să-mi perfecţionez reţeta de brioşe din albuş şi tehnicile potrivite de kickboxing.

În drum spre casă, mă aleg cu ce mă aşteptam.

— Mama tot mai crede că ai putea să te întorci.

Asher nu mă priveşte când mi-o spune. Nici măcar nu ştiu dacă vorbeşte despre întoarcerea acasă sau despre întoarcere, pur şi simplu.

— Dar tu nu ai de gând.

Nu se mai oboseşte s-o formuleze ca pe o întrebare. Pe urmă, e şi mai grozav.

— Ei ar vrea să mai stai de vorbă cu detectivul Martin.

Evident că Ash trebuia să fie desemnat cel care să arunce bomba. Ştiu că detestă să fie pus într-o postură ca asta, dar cumva Asher a devenit, pentru mine, calea minimei rezistenţe.

— Ea e dispusă să vină acasă la noi, dacă preferi, aşa că nu trebuie să te mai duci până la secţie, dar vrea să-ţi arate câteva fotografii. Ştie că nu-ţi aminteşti nimic, dar oricum vrea să le vezi, că poate ţi-ar mai zdruncina memoria.

Mă uit pe geam, ca să nu trebuiască să-l privesc în ochi când îl mint prin tăcerea mea. Nu am nevoie să-mi fie zdruncinată memoria. Memoria mea mă zdruncină pe mine. Îmi amintesc tot.

Fiecare amănunt.

În fiecare noapte.

De 473 de zile încoace.

Sâmbătă, mă întâlnesc cu detectivul Martin. Privesc fotografiile. Examinez desenele. Scutur din cap. El nu e printre ele. Niciodată nu e. Ei habar n-au ce caută. Detectivul ne mai lasă o carte de vizită. Nici nu mai ştiu câte avem acum.

Ar trebui să-i spun. Ştiu că ar trebui. Însă el îmi aparţine. Nu vreau să aibă vreo şansă de scăpare. Vreau ca el să plătească, şi vreau ca eu să hotărăsc cum.

Duminică dimineaţă, tata face clătite pentru micul dejun, aşa cum ne-am obişnuit mereu. Cobor spre mirosul de bacon prăjit, ştiind că şi peste două zile tot ai putea să simţi aroma grăsimii prin casă. Eu n-o să mai fiu aici peste două zile, ca s-o simt, dar voi fi aici, chiar dacă nu şi fizic.

Asher coboară îmbrăcat într-un şort pentru înot şi fără tricou, iar mama îl trimite cu promptitudine înapoi ca să-şi ia unul. El bombăne, dar tot se duce. Se pregăteşte să meargă la plajă cu faimoasa Addison Hartley, care o să-l ia peste mai puţin de o oră. De fapt, chiar sunt nerăbdătoare s-o cunosc pe fata din cauza căreia fratele meu se străduieşte să nu pară că se comportă ca un nătărău îndrăgostit. Mă bucur pentru el, pentru că să mergi la plajă cu cineva de care te-ai îndrăgostit nebuneşte e un lucru minunat de normal. Mă invită să merg şi eu cu ei, dar refuz, pentru că nu mi-ar folosi la nimic.

— Hai cu noi. O să fie distractiv, insistă el, încercând să mă convingă.

Sunt destul de convinsă că aşa va fi, dar numai dacă se vor duce doar ei doi. Chiar dacă sunt înspăimântător de palidă, poate că şi-aşa m-aş fi gândit să mă duc, dacă n-ar fi fost şi ceilalţi prieteni care ştiu că vor fi acolo. Am plecat eu de-aici, dar prin Brighton lumea n-o să mă uite niciodată. Aşa că scutur încă o dată din cap.

— Du-te cu el. Toţi vechii tăi prieteni vor fi acolo, zice şi mama, plină de speranţă.

Greu e când văd speranţă pe chipul mamei şi ştiu că o să i-o distrug. Nu-mi dau seama unde greşeşte ea mai mult: când îşi închipuie că mi-a dat argumentul hotărâtor sau când crede că am într-adevăr vechi prieteni. Singurele mele prietene pe care le-am avut probabil că-şi petrec duminica în compania câte unui instrument muzical, nu umblând aproape goale pe plajă.

— Nu te opreşte nimeni să te duci, Mil… zice tata, dar se opreşte înainte de a-şi termina fraza.

Sigur, *tată*, nimic, în afara faptului că ar trebui să rămân

tot timpul cu tricoul pe mine, ca să-mi ascund cicatricele, şi să înfrunt o mie de întrebări la care n-aş vrea să răspund nici dac-ar fi să vorbesc. Mai puţin dureros ar fi dacă m-ar străpunge cu un piron de cale ferată.

Dac-ar fi să aleg cine, dintre noi toţi, suportă cel mai greu situaţia asta nenorocită, aş zice că tata. El e un tip dur, dar liniştit. Blând, protector şi, la nevoie, fiară, când e să-şi apere copiii. Aşa cum ar trebui să fie toţi taţii. Problema e că pe mine nu m-a apărat. Din cauză că n-a avut cum. Nimeni n-a avut cum să mă apere. Dar nu cred că el vede aşa problema.

— Tot trebuie să te întorci în lume, odată şi-odată, începe el, şi simt că urmează predica obişnuită de *fără pretexte*.

Am senzaţia că e vorba despre mai mult decât mersul la plajă.

— Tu n-ai avut şansa alegerii în ce ţi s-a întâmplat, continuă tata. Nici noi. Dar *acum* o ai. Nu noi. Tu eşti stăpână pe viaţa ta, iar noi nu putem decât să stăm pe margine şi să privim, chiar dacă mai nimereşti din când în când pe lângă poartă.

E clar că ne-am abătut pe terenul metaforelor sportive.

— Noi nu te forţăm să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Ai fost forţată destul. Dar trebuie să te hotărăşti pentru cât timp mai laşi ca asta să-ţi definească viaţa.

Acum, am impresia, părinţii mei încep să înţeleagă că s-au pus singuri la colţ cu insistenţa lor, ca eu şi Asher să ne facem propriile alegeri în timp ce ne maturizăm, şi că ne ascundem în spatele acestora, şi le suportăm consecinţele. Pentru că nu-şi mai pot lua cuvântul înapoi. Sunt nevoiţi să mă lase să-mi iau singură toate deciziile, bune sau rele, şi să asiste la cum îmi decurge viaţa ca urmare a lor, pentru că aşa m-au învăţat ei.

Era perfect când faptul de a fi Pianista din Brighton îmi definea viaţa. Când făceam alegerile *corecte*. Când toate alegerile îmi erau influenţate de ce voiau părinţii mei să aleg. Mă lăsam pilotată de curenţii lor, îi lăsam să mă

şlefuiască şi să mă modeleze ca pe o piatră împinsă pe nisip, până ajunge să fie perfectă. Dar, de îndată ce-am ajuns, am fost smulsă cu forţa din apă şi aruncată şi sfărâmată în mii de bucăţele pe care nu le mai pot pune laolaltă. Nu şi în unde-i e locul fiecăreia. Şi lipsesc atât de multe, încât cele rămase nu se mai potrivesc între ele.

Cred c-o să rămân aşa, în bucăţele. Pot să le mut, să le rearanjez, în funcţie de zi, în funcţie de ce simt nevoia să fiu. Pot să mă schimb dintr-o toană, să întruchipez atâtea fete diferite, şi niciuna dintre ele nu trebuie să fie ca mine.

Stăm la masă şi mâncăm clătite preparate dintr-un concentrat la cutie. Nici măcar Asher nu mai zice nimic. După micul dejun, mă urc în camera mea şi caut alte prenume pe care să le adaug pe pereţi. O văd pe fereastră pe Addison venind, dar nu mai cobor. Nu ajung să fac cunoştinţă cu ea, dar recunosc că Asher are dreptate: ea chiar arată al naibii de sexy.

Mă urc în maşina mea imediat după ora cinci a după-amiezii de duminică. Toată lumea mă conduce. Mama îmi aminteşte să-i dau un mesaj când ajung la Margot, ca să ştie că am ajuns cu bine. Tata mă strânge în braţe şi apoi închide portiera automobilului meu, acum atât de curat, fiindcă l-a spălat el ieri, cu ajutorul lui Asher. Mă încui pe dinăuntru, pornesc radioul şi plec.

Întoarcerea acasă e ca un şoc cultural. Altă casă, alte feţe, alte veşminte, alt nume. Aceeaşi cuvertură. Uneori mă gândesc că n-ar fi rău să-l ambalez pe Asher într-o cutie şi să-l iau cu mine acasă la Margot. Dar aşa m-ar vedea cum sunt acolo. Că, în loc să fiu mai bine, sunt mai rău, probabil, şi ar trebui să-i îndur extrema dezamăgire şi deziluzie de care am fugit de la bun început. Plus că, după ce-ar trece prin necesarele prospecţiuni şi mi-ar cunoaşte viaţa, probabil că l-ar bate măr pe oricare tip m-ar privi în toată splendoarea mea de Albă ca Zăpada combinată cu Frederick’s of Hollywood[14].

[14] Numele purtat de un lanţ de magazine din S.U. A. care

Până ajung la Margot, o să fie trecut de şapte. Intenţionat mi-am planificat aşa, ca să nu mai trebuiască să mă hotărăsc dacă mă duc la Drew, sau nu. Încep să mă simt vinovată de faptul că nici eu, nici Josh, n-am făcut vreun gest prin care să-l informăm despre cât timp petrecem împreună. Nu că m-ar deranja cumva dacă Drew ar şti: presupun că, în sfârşit, a acceptat faptul că nu există suficient alcool pe lume cât să mă determine să mă culc cu el, aşa că nu asta e problema. Problema e că, inevitabil, ar începe să se întrebe cum de petrecem, eu şi Josh, atât timp împreună, fără să vorbim, şi chiar dacă bănuielile lui ar rămâne neconfirmate, tot sunt bănuieli pe care prefer să le evit. Plus că, dacă e să fiu sinceră, orele pe care le petrec în garajul ăla cu Josh, departe de şcoală, şi de Margot, şi de tot restul, sunt ale mele. Pur şi simplu, nu vreau să le împart cu nimeni, deocamdată. Din câte se pare, nici Josh n-a zis nimic.

---

comercializează lenjerie feminină.

Capitolul 19

Josh

— Nastya nu poate să ajungă la cină. M-a rugat să-ţi las asta, în drum spre serviciu.

Femeia blondă de la uşă îmi întinde un tort de-a dreptul înalt, cu o glazură complicată. Zăresc modelul albastru de pe marginile platoului. Ultima dată când l-am văzut, era pe veranda mea, încărcat cu fursecuri.

— V-a rugat? mă interesez, sceptic.

Oare ea vorbeşte şi cu alte persoane, şi pe mine mă minte? Nu ştiu de ce, dar gândul ăsta mă sâcâie. Rău.

— Mi-a notat adresa, după ce a scris *îl laşi acolo*, *duminică*, şi ora *5*:*45*. Jos de tot a însăilat şi un *te rog*. E cea mai lungă comunicare primită de la ea în ultimii ani, îmi răspunde femeia, dându-mi impresia că o irită să se explice faţă de mine.

— Bine. Mulţumesc.

Îi iau tortul din mâini, însă ea mă priveşte de parcă ar aştepta ceva.

— Cine eşti? mă întreabă.

— Josh Bennett.

Dar tu?

— Pot să intru?

Solicitarea ei mă cam nedumereşte, dar nu vreau să fiu nepoliticos. O privesc din nou. E foarte zveltă şi bronzată şi blondă şi nu seamănă nici pe departe cu criminalii în serie care-mi trec prin minte. Nu seamănă nici cu Nastya, dar ajung să presupun că o fi mătuşa despre care-mi zicea Drew, aşa că deschid uşa mai larg şi-i fac loc să intre. Chiar nu-mi dau seama ce-o vrea de la mine. Doar dacă s-o juca Nastya cu mine mai mult decât mi-am imaginat, şi femeia asta o şti unele lucruri despre care eu n-am habar.

— Sunt Margot Travers. Nastya stă la mine, îmi zice, întinzându-mi mâna.

Întind şi eu tortul, în chip de răspuns.

— Ascultă, n-o să mă dau pe după tufiş, fiindcă trebuie să ajung cât mai repede la serviciu şi, sinceră să fiu, nu e stilul meu.

OK.

— Chiar dacă n-ar fi trebuit să aduc tortul, tot aş fi trecut pe-aici în weekendul ăsta, să aflu ce se petrece, îmi zice ea.

Nu reuşesc să-mi dau seama dacă sunt neliniştit sau doar curios, dar e clar că vreau să aud ce-mi spune.

— Nastya are în telefon un dispozitiv de detectare.

Se opreşte pentru o clipă. Cred că vrea să-mi dea răgaz pentru o reacţie. N-o am.

— Îl mai verific din când în când, iar acum câteva săptămâni mi-a apărut adresa asta, aşa că am început să-l verific mai des, şi ştii ce-am descoperit?

Normal că ştiu, şi ştii şi tu asta. Vrei doar să obţii un efect dramatic punând întrebarea, după care oricum îmi răspunzi la ea.

— Adresa asta a apărut iar, şi iar, şi iar… la nouă seara, la zece, la unsprezece. Uneori şi la miezul nopţii.

Cam aşa şi e. Nici nu confirm, nici nu neg. Prefer s-o las să vorbească, până mă întreabă ceva direct.

— Vrei să-mi spui ceva anume? mă întreabă, nerăbdătoare.

— Vreţi să ştiţi ceva anume? replic, simţindu-mă ca la un război psihologic de clasa a şaptea cu femeia asta.

— Care-i treaba?

— De ce n-o întrebaţi pe ea?

Îmi aruncă o privire care parcă grăieşte *Mda*, *ce să-ţi spun*…

— Ea nu vorbeşte cu mine.

De fiecare dată când se opreşte din vorbit, ochii ei cercetează camera ca şi cum mi-ar căuta colecţia de reviste pornografice sau intrarea în laboratorul meu secret în care prepar droguri. Încep să mă simt un pic insultat de faptul că femeia asta aproape c-o împinge pe Nastya să iasă cu

Drew, tocmai cu el, însă pe mine mă ia la trei păzeşte. Poate din cauză că Drew vine la ea acasă, bate la uşă şi-o invită să fie oaspete la o bine supravegheată cină de duminică, în timp ce eu o las să se ascundă, în secret, în garajul meu, seara târziu, fără să existe nicăieri vreo supraveghere de-a adulţilor.

— Şi-atunci, eu de ce-aş vorbi? întreb, asta pentru că mă comport acum ca un copil.

Dar abia pe urmă îmi dau seama ce mă întreabă ea de fapt, ce vrea ea să afle în realitate. Şi nu e ce am bănuit la început. Pentru că femeia asta nu încearcă să-şi dea seama dacă nepoata ei se furişează aici ca să se culce cu mine. Ea vrea să afle dacă *vorbeşte* cu mine. Trag aer în piept, pentru că-mi doresc să termin acum cu povestea asta, iar dacă-i dau un răspuns oarecare, e posibil s-o satisfacă îndeajuns cât să-mi dea pace. În plus, am senzaţia c-o să înceapă să stabilească reguli sau să lanseze ameninţări, şi nu mă împac prea bine cu niciuna dintre astea. Poate că n-oi şti eu dacă-mi doresc ca Nastya să ardă gazul tot timpul pe-aici, sau nu, dar nu-mi place nici ideea ca altcineva să ia hotărârea asta în locul meu. Pot să-i ofer un răspuns, dar o fac în beneficiul meu, nu al ei.

— Suntem colegi de clasă la atelier. Ea e mult în urma tuturor, aşa că vine seara pe-aici când iese să alerge, şi stă să vadă cum lucrez.

Mă priveşte îndelung, cât să mă facă să mă întreb cum o să reacţioneze.

— Asta-i tot? întreabă, părând dezamăgită. Apoi, îşi îngustează din nou privirea. Părinţii tăi nu se supără că ea e tot timpul pe-aici?

— Nu-i deranjează absolut deloc, răspund. Şi chiar nu e o minciună. Chiar nu.

— Unde e Nastya? mă ia în primire tatăl lui Drew, aproape imediat după ce intru pe uşă, pentru cină.

Întrebarea lui o face şi pe mama lui Drew să apară de după colţ, în secunda următoare. Muzica se aude deja, şi

pot să ghicesc că e alegerea lui Sarah. Aş prefera să ascult zgomotul unui fierăstrău circular, dar n-avem voie să insultăm preferinţele muzicale ale cuiva, când îi vine rândul.

— Nastya nu vine? mă întreabă şi doamna Leighton, luându-mi tortul din mâini, cu o dezamăgire neprefăcută în voce. Şi-atunci, ăsta de unde e?

— A trecut mătuşa ei după-amiază pe la mine şi mi-a zis că vi l-a trimis Nastya.

— E cea mai drăguţă! exclamă ea, ducându-l în bucătărie.

Nu ştiu dacă mai există cineva pe lumea asta care să spună despre Nastya că e cea mai drăguţă, şi mă întreb dacă doamna Leighton o vedea ceea ce nu observăm toţi ceilalţi.

Până la urmă, suntem doar noi cinci la cină, la fel ca în numeroasele prilejuri în care am mai stat la masa asta. Nu discutăm deloc despre Nastya până când se ajunge la desert şi se aduce tortul.

— E o ciudată, afirmă Sarah, bucuroasă că are, în sfârşit, ocazia s-o vorbească pe la spate.

Mă priveşte în ochi când o spune, iar eu întorc capul, pentru că mă calcă pe nervi.

— Sarah, nu toată lumea are o viaţă atât de uşoară. Unii oameni au probleme, şi trebuie să înveţi să-i înţelegi, nu să-i judeci, o dădăceşte doamna Leighton, sfredelind-o cu privirea cu care ne-a ţinut în frâu ani de zile pe toţi trei; patru, dacă-l socotim şi pe domnul Leighton.

— De-asta aţi invitat-o? mă trezesc întrebând.

Fir-ar să fie! Mă întreb dacă vocea mi-o fi sunat la fel de supărată pe cât mi s-a părut mie.

— Nu, ci pentru că ne place cu adevărat, răspunde mama lui Drew, şi mi se pare că întrebarea a surprins-o.

Răspunsul ei e sincer, dar tocmai sinceritatea asta mă enervează. Până să mai pot spune ceva, Sarah îşi deschide gura ei afurisită şi mă salvează de mine însumi, fie şi numai

pentru moment.

— Vorbeşte în numele tău!

— Tacă-ţi fleanca, Sarah, o repede Drew, cu o propoziţie care probabil îi iese pe gură de o sută de ori pe zi.

— Drew! îl apostrofează doamna Leighton, aşezându-şi furculiţa lângă farfurie, şi văd clar că abia s-a stăpânit să n-o trântească pe masă.

— Ce e? Ea poate să fie afurisită, dar eu n-am voie să-i zic să tacă? ripostează Drew, ridicându-se şi împingându-şi scaunul înapoi.

— Stai jos, Drew.

Calmul forţat din intonaţia mamei lui e un avertisment, aşa că el se aşază. Îl văd că-şi pregăteşte revanşa, dar eu n-am terminat ce aveam de spus.

— Cum e posibil să vă placă? Nici măcar n-o cunoaşteţi.

Ar trebui s-o las baltă. Ştiu că ar trebui, dar nu pricep. E ca şi cum ea ar fi o apariţie inedită sau un animal de companie. *Ia uite ce fată necăjită*, *prost îndrumată şi mută*, *am luat sub aripa noastră*! *Nu-i aşa că suntem formidabil de generoşi şi de înţelegători*? Detest cuvintele astea şi nu vreau să le aud din gura mamei lui Drew.

— Nu ştiu cât de bine ai putea să cunoşti o fată care nu poate să vorbească, răspunde ea, compătimitoare.

Nu vrea să vorbească, o corectez în gând. *Poate*, *dar nu vrea*. Măcar atât ştiu şi eu.

Atenţia doamnei Leighton e îndreptată acum asupra mea. Încearcă să-mi explice, dar să-şi explice şi ei însăşi. Vrea să mă convingă, însă nu e nevoie. Eu ştiu deja. Răspunsul e *N-ai putea*. N-ai putea s-o cunoşti absolut deloc, cel puţin nu pe Nastya, fiindcă ea nu vrea să-ţi dea niciun indiciu, iar cele pe care le dă sunt false. O vorbi ea cu mine, dar nici eu nu pot să spun că aş cunoaşte-o.

— Şi-atunci, cum de puteţi spune că vă place?

Acum mi-au mai trecut nervii, dar sunt curios să aflu.

— Se vede clar că e o fată drăguţă. Are maniere. Nu vine niciodată cu mâna goală la cină.

Nu ştiu dacă se poate pune semnul egalităţii între a avea maniere şi a fi drăguţă, dar prefer să-mi ţin gura, pentru că una e să te înfurii pe Sarah, şi cu totul alta să te înfurii pe mama lui Drew. Nu cred că ea să fi făcut până acum ceva care să mă enerveze. Senzaţia e neplăcută. Nici măcar nu-mi dau seama de unde provine.

— E clar că se întâmplă ceva în viaţa ei, şi noi n-avem dreptul să judecăm…

— Şi-atunci, care-i treaba? O invitaţi pentru că vă e milă de ea sau o folosiţi ca s-o înveţe pe Sarah cum să se poarte mai frumos?

O întrerup, fiindcă mă simt obligat.

Discuţia se apropia prea mult de punctul în care avea să înceapă psihanaliza, şi nu vreau să se ajungă la asta. Nu vreau să aud aşa ceva. Prea m-aş simţi de parcă eu aş fi cel psihanalizat, lăsându-i să mă disece şi să-mi ia la rând toate acţiunile, opţiunile şi motivaţiile, astfel încât să se simtă superiori şi sănătoşi la cap. Nu vreau s-o facă în timp ce ea nici măcar nu e prezentă. Sigur, mă simt ca şi cum tocmai m-aş fi despicat eu însumi în faţa lor, scutindu-i de osteneală şi punându-le pe tavă sentimentele mele, ca să şi le întindă pe masa din sufragerie şi să le împungă pe rând cu un băţ.

— Josh, zice ea, şi intonaţia spune multe. Ca şi cum aş fi scos la raport şi judecat şi interogat şi compătimit.

Toţi mă privesc. Nu pot să le-o iau în nume de rău. Mi-am căutat-o cu lumânarea, comportându-mă ca un idiot incapabil să-şi ţină gura. N-a fost nici măcar o izbucnire. N-am ridicat tonul nicio clipă. Nu cred să-mi fi schimbat câtuşi de puţin nici intonaţia, dar tot a fost ceva neobişnuit pentru ei. Pentru Josh Bennett, a fost ceva echivalent cu a-mi fi tatuat prenumele ei pe piept. Regretabil, imbecil şi de-a dreptul al naibii de jenant.

— Regret, continuă doamna Leighton, iar acum, din câte-mi dau seama, are impresia că mă amăgesc. Dar nu eu sunt cea care primeşte în casă copii ai nimănui. Eu nu

încerc să salvez pe nimeni.

— Ea nu e o curiozitate de la circ, îi tai din nou vorba, fiindcă n-am nevoie de scuzele doamnei Leighton.

Nu mi le datorează. Ar trebui să mă opresc cât se mai poate, dar asta ar fi o dovadă de inteligenţă, şi eu nu sunt inteligent în seara asta.

— Doar că aşa se îmbracă, intervine Sarah. E clar că nici ea nu e mai deşteaptă.

— Mie îmi place cum se îmbracă, zice Drew.

Nu ştiu dac-o vrea să ne potolească pe toţi amintindu-ne cât e de tâmpit, sau dacă doar e tâmpit, şi-atât.

— Mai puţin efort pentru tine, ripostează ea.

— Ce tot vrei, Sarah? o iau la rost.

— Ce vrei *tu*? Părinţii mei n-au voie să se poarte frumos cu ea, iar eu n-am voie să nu mă port frumos. Tu eşti problema.

Sarah nu se jenează să ridice tonul. Şi cel mai rău e că are dreptate. Eu sunt problema, şi nici măcar nu ştiu în ce-o consta problema asta.

Nu-mi dau seama cum a degenerat cina asta în balamucul de acum, dar am senzaţia că eu sunt de vină. Puteam să-mi fi ţinut gura, să-i ascult cum se joacă frumuşel de-a *Ghiceşte Raza de Soare,* şi să trec peste. Dar n-am făcut-o.

Doamna Leighton reuşeşte să mă prindă la înghesuială înainte să plec. De ce nu m-o lăsa în pace, ca toţi ceilalţi? Se pare că femeia asta mă consideră ca fiind copilul ei, fie că-mi place, fie că nu.

— Care dintre voi e cuplat cu fata asta?

— Nu cred să fie vreunul, îi răspund.

Poate că Drew o fi, dar nu cred. Cel puţin, cuplat nu e termenul potrivit, dar nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

— Drew, bănuiesc.

— Mă îndoiesc, zice ea, privindu-mă cu subînţeles.

— Şi-atunci, de ce mă mai întrebaţi?

— Josh!

Ce-aş vrea să nu-mi mai pronunţe numele pe tonul ăsta! Delicat şi prudent, ca şi cum şi-ar trece limba peste cioburi.

— Uită-te la cum se îmbracă, la cum îşi ascunde faţa sub machiaj, şi la faptul că nu vorbeşte. Oricât ar fi ea de tăcută, se aude cum strigă după ajutor.

Mă simt de parcă aş viziona un episod din *Spitalul General*[15].

— Şi-atunci, de ce nu i-l oferă nimeni?

— Poate pentru că nimeni nu ştie cum. Uneori e mai uşor să te prefaci că nu e nimic în neregulă, decât să înfrunţi adevărul că totul e în neregulă, însă n-ai putere să schimbi ceva în privinţa asta.

Mă întreb dacă la mine s-o referi şi dacă se crede cumva subtilă.

— De ce-mi spuneţi mie toate astea? N-ar trebui să le discutaţi cu Drew?

— Pe Drew nu-l interesează.

Acuzaţia ei e limpede, aşa că-i răspund la ea.

— Nici pe mine.

[15] *General Hospital*, serial american de televiziune cu subiect medical.

Capitolul 20

Nastya

Îmi detest mâna stângă. Detest s-o privesc. O detest când îmi şovăie, şi tremură, şi-mi aminteşte că identitatea mea s-a dus.

Dar o privesc chiar şi-aşa, pentru că, totodată îmi aminteşte şi că o să-l găsesc pe băiatul care mi-a luat totul. O să-l omor pe băiatul care m-a omorât, iar când o să-l omor, o s-o fac cu mâna mea stângă.

Clay Whitaker se ţine după mine în timp ce mă îndrept, joi, spre clasa în care am prima oră, cu părul la fel de răvăşit ca şi hainele, arătând din cap până-n picioare ca un refugiat din Insula Băieţilor Neadaptaţi. Are blocul pentru desen închis, îndesat sub braţ, aşa cum îl ţine tot timpul, de parcă ar fi o prelungire a lui sau cam aşa ceva. Încă-mi doresc să văd ce e în el. Mă întreb câte din astea o fi umplut, şi cât de repede. Imposibil să fie acelaşi mereu. Poate că a terminat tot atâtea blocuri pentru desen câte caiete pentru compuneri am dat eu gata. Poate că în dulapul lui de acasă are o stivă până în tavan, şi aş pune pariu că dacă le răsfoieşti n-o să găseşti exact aceeaşi imagine pe fiecare coală. Adică nu ca în caietele mele. Ale lui seamănă, probabil, cu un album fotografic de amintiri, unde poate să privească în trecut şi să ştie exact în ce loc se afla cu gândul când a desenat fiecare imagine. Ale mele nu sunt aşa. Nu pot să răsfoiesc caietul, să citesc ce-am scris şi să vă spun ce se întâmpla în viaţa mea, în mintea mea, la vremea aia. Pot să vă spun numai ce s-a întâmplat într-o anumită zi, iar asta e tocmai cea despre care se presupune că nu mi-aş aminti.

— Hei, Nastya!

Gâfâie când reuşeşte să mă ajungă, zâmbindu-mi printre răsuflările greoaie. Mă opresc şi mă retrag într-o parte, ca să nu stăm în mijlocul drumului. Sunt curioasă, deoarece

Clay mă salută când se nimereşte să ne întâlnim, dar nu m-a căutat niciodată.

— Voiam să-ţi cer un serviciu, îmi explică el, şi mi-am închipuit că, din moment ce îmi cam eşti datoare, o să spui da.

Nu, *zău*? Nu mă nelinişteşte serviciul pe care vrea să mi-l ceară, oricare ar fi, dar încerc să-mi dau seama pentru ce i-aş fi datoare. Mijesc ochii spre el, dar zâmbetul nu-i dispare de pe faţă.

— De câte ori ai intrat în clădirea pentru engleză în pauza de prânz pentru că o anume carte ţinea uşa deschisă? O carte care, apropo, e stâlcită ca naiba şi probabil că va trebui s-o plătesc, aşa că mi-eşti cam de două ori datoare.

O să-i fac pe plac de data asta. *Haide*. *Dă-i drumul*. Îi fac semn cu mâna să continue.

— Vreau să te desenez.

Nu la asta mă aşteptam, dar de fapt nici nu stătusem să mă gândesc la ce m-aş putea aştepta. Nu e tocmai o cerere neobişnuită, dat fiind faptul că vine din partea lui Clay Whitaker, dar nu-mi dau seama de ce mă vrea pe mine. Sper să nu-şi închipuie c-o să-i pozez goală, fiindcă aşa ceva n-o să vadă. Bat cu degetul în blocul lui şi-i fac semn să-l deschidă. Mor de curiozitate să văd ce face, şi nu se putea să-mi ofere un pretext mai grozav. Zâmbetul lui devine şi mai larg, dacă mai era posibil, dar acum e şi sincer. Acum nu mai încearcă să mă convingă de ceva, cu toate că exact asta o vor face desenele lui.

Stăm faţă-n faţă, dar acum el se mută alături de mine, rezemat cu spinarea de perete, astfel încât să fim umăr lângă umăr. Îşi lasă ghiozdanul jos şi deschide blocul. Primul desen înfăţişează o femeie, mai în vârstă, cu chipul ridat şi buze subţiri. Are ochii înfundaţi în orbite şi arată oribil de deprimant. Îmi ridic privirea spre el şi observ că îmi aşteaptă reacţia. Nu ştiu ce reacţie să-i ofer, aşa că-i fac semn să întoarcă foaia. Următorul desen e un chip de bărbat. Seamănă cu o variantă mai îmbătrânită a lui Clay, şi

sigur e tatăl lui, doar dacă n-o fi un soi de autoportret în viitor. Exact ca primul desen, e zguduitor de veridic. Aş putea să jur că, privindu-i în ochi, pot să-mi dau seama ce gândeau. Nu e numai inspiraţie aici: e ceva aproape înfricoşător. În următorul, apare o femeie cu ochi despre care-mi dau seama că sunt injectaţi de sânge, chiar dacă desenul e alb-negru, iar reacţia mea e aproape viscerală. Pot s-o simt. Îmi vine s-o pipăi, ca să aflu ce e în neregulă. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu senzaţia pe care o am când trece la următorul.

Mă holbez la mine. Imaginea e a mea, dar nu sunt eu. Ci un eu pe care el nu l-a văzut niciodată. Chipul îmi e mai tânăr, iar ochii, mai limpezi. Nu am nici urmă de machiaj, iar părul mi-e pieptănat pe spate şi prins într-o coadă dată peste umărul drept. Pe ăsta chiar îl ating. Nu mă pot stăpâni. Mâna mi se duce pur şi simplu spre el. Mi-o retrag imediat cum ating hârtia cu degetele. Aş fi vrut să nu-mi fi arătat aşa ceva, aici. Închid blocul şi-l împing înapoi spre el.

Acum nu mai sunt atât de sigură că al doilea desen n-o fi în realitate un autoportret viitor, până la urmă. Sunt convinsă că el poate foarte uşor să privească un chip şi o vârstă, nu doar la nivelul epidermei, ci ajungând la persoana aflată dincolo de ea. E ceea ce a făcut cu mine, dar invers. M-a întors în timp. Mi-a dat deoparte vârsta şi zilele şi anii şi tot ce s-a întâmplat de-a lungul lor, şi m-a desenat aşa cum am fost odată.

Când mă întorc cu faţa spre el, nu ştiu care mi-o fi expresia. Ar putea fi oricare dintre sutele de emoţii pe care nu vreau să mi le pun în ordine chiar acum, pe coridor, înainte de a intra la prima oră. Soneria urmează să se audă curând, şi coridorul se umple în jurul nostru.

Clay mă fixează cu privirea. Aşteaptă, şi nu mai zâmbeşte. Probabil a fost cu ochii pe mine cât timp i-am privit desenele, cântărindu-mi reacţiile în vreme ce-şi deschidea sufletul în faţa mea. Oricât de mândru ar putea fi, ştiu că să-mi arate lucrările lui tot trebuie c-o fi, într-un

fel, ca şi cum şi-ar smulge hainele de pe el şi ar face piruete, gol, prin faţa mea, aşteptându-mi verdictul. Aşa mă simţeam şi eu când cântam ceva compus de mine.

— Ei?

Scot din ghiozdan un caiet cu spirală. Primele două sonerii de avertizare ale zilei tocmai au răsunat pe coridor, şi trebuie să mă duc spre clasă. *Ora şi locul*? scriu, şi-i întind caietul tocmai când apare în fugă Michelle Yearbook şi-l apucă de braţ, trăgându-l după ea.

— Haide! O să întârziem! îi strigă ea. Nu cred să fi observat măcar că el stătea de vorbă cu mine.

— Caută-mă în pauza de prânz! urlă el peste umăr, în timp ce eu pornesc în direcţia opusă, bântuită de fantoma propriului meu chip.

— Mai la dreapta. Doar un pic. Mai mult în spate. Las-o baltă. Lumina de-aici e naşpa. Hai să ne întoarcem jos. Bucătăria e singura cameră din casa asta cu suficientă lumină naturală.

Clay îşi ridică blocul pentru desen, creioanele cu mină din grafit şi câteva alte porcării artistice, şi-l urmez înapoi pe treptele casei în care mi-am petrecut ultimele câteva zile. E obsedat. Nu pot să i-o iau în nume de rău. Cunosc sentimentul. Cunosc nevoia copleşitoare de a crea ceva. Îl urmăresc cum desenează şi-l urăsc un pic pentru asta. Nu mă simt vinovată. Simt că am o justificare. Îmi lipseşte creaţia. Mi-o doresc înapoi atât de aprig, încât mi-aş sfărâma din nou mâna, doar ca să mai pot simţi ceva. Uneori, dorinţa asta aproape că mă ucide din nou.

E un pic pustiitor să fii înconjurată de oameni care pot săvârşi ceea ce tu nu mai eşti în stare. De oameni care creează. De oameni ale căror suflete nu mai sălăşluiesc în trupurile lor, fiindcă şi-au stors atât de mult din ei înşişi în ceea ce-au creat. Josh. Clay. Mama. Îmi vine să fur de la ei, ca să pot trăi.

— V-aţi întors jos? ne întreabă Maddie Whitaker.

A fost aici de fiecare dată când am venit. Lucrează acasă,

e operator pentru introducerea datelor, de-asta mi-a zis Clay că e mereu prin preajmă. Cu tatăl lui se vede în weekenduri, în celălalt capăt al oraşului, motiv pentru care m-a pus să-i pozez în timpul săptămânii.

— Lumină proastă, răspunde el, iar ei îi e suficient răspunsul.

Zâmbesc când trec pe lângă ea, dar pe urmă îmi amintesc că nu sunt deloc machiată şi, instinctiv, îmi las privirea în jos. De cum am intrat, în prima zi, Clay m-a expediat prompt la baie să-mi spăl „chestia aia" de pe faţă. Nu m-a rugat. Doar mi-a cerut. Se pare că şi cu asta îi sunt datoare. Aş fi putut să mă împotrivesc, dar am văzut exact de ce sunt capabile mâinile lui Clay, aşa că n-o să le stau în cale.

Stau, în ora care urmează, privindu-l pe Clay, cu cărbunele în mână şi sprâncenele împreunate, aşa cum face el când se concentrează. Încă nu m-a lăsat să văd nimic din ce-a desenat. Nu ştiu nici câte desene o fi făcut. Crezusem că mi-am exprimat acordul pentru unul, poate două, dar se pare că am trecut de graniţa asta. Cu vreo optzeci.

Până la urmă, se îndură de mine şi mă lasă să mă duc la baie.

Câte mai faci? îi scriu pe un top de bileţele adezive pe care-l găsesc pe masa din bucătărie, fiindcă mai trag de timp înainte de a fi nevoită să pozez iar.

— Nu ştiu. O să ştiu când o să le am gata pe toate, dar n-o să ştiu câte anume până nu termin.

Cam criptic, *nu crezi*? mâzgălesc din nou. Pentru că, dacă tot e să petrec atât timp cu el, trebuie măcar să pot comunica un pic. Plus că el n-o să mă dea de gol.

— Nu încerc să fiu. Pe unii pot să-i prind dintr-un singur desen. Pe majoritatea, în două, sau trei. În cazul tău, sunt mai multe.

De data asta, m-a prins. Intru în joc. De ce e nevoie de atâtea desene ca să prinzi un singur chip?

— Nu încerc să prind un chip. Eu încerc să le prind pe toate.

Se opreşte ca să vadă dacă l-am înţeles.

— Cei mai mulţi dintre oameni au mai multe feţe. Tu ai mai multe decât majoritatea.

El descompune feţele, după care le întregeşte la loc, aşa cum aş fi procedat eu cu o bucată muzicală. Pot s-o interpretez în sute de feluri, să-i insuflu de fiecare dată un alt sentiment, încercând să-i descopăr adevărul. El face acelaşi lucru cu feţele, doar că nu introduce adevărul în ele, ci îl extrage din ele. Acum, caută adevărul din mine. Mă întreb dac-o să-l găsească, iar dacă da, poate-mi arată şi mie unde o fi.

Capitolul 21

Josh

Rindeaua mea îşi face de cap pentru a doua seară la rând. Crezusem că aseară am reglat-o cum trebuie, dar acum mă scoate iar din sărite. Mi-am pus în gând să termin scaunul ăsta până la sfârşitul săptămânii, pentru că mai am trei proiecte care aşteaptă, şi toate ar fi trebuit să aibă prioritate. Dar voiam să fac scaunul şi chiar nu puteam să mi-l scot din minte. Aşa că sunt în urmă acum, şi-o să-mi duc traiul în garaj în următoarele două săptămâni, încercând să revin în grafic. Nu mă deranjează. Există şi locuri mai rele.

Liniştea de aici e ciudată. N-ar trebui să fie. Sunt obişnuit cu liniştea, dar nu mi-au trebuit decât două zile fără ea, ca s-o simt. Anii de lucru aici, de unul singur, daţi peste cap de numai două luni în compania ei. Şi acum, n-a mai venit de atâtea zile. Poate că e bine, fiindcă aveam o evidentă nevoie de o probă practică. Încerc să lucrez cât mai mult timp posibil cu uşa garajului închisă, doar ca să-mi dau seama dacă pot. Ea n-are decât să vină. Poate să stea în garajul meu, să-mi întindă uneltele, să-mi pună întrebări. Să se folosească de mine ca să-şi elimine vorbele din organism. Pot să-i suport compania, atât timp cât nu ajung să mă aştept la prea multe. Şi n-o s-o fac. Nu ştiu când o să se-ntoarcă, dar mă întreb cât timp o să pot ţine garajul închis, înainte de a începe să mă sufoc.

Nastya

Am cronometrat mai multe mile săptămâna asta, decât în ultimele câteva. O mare parte din timpul rezervat alergării mi-am consumat-o într-un anumit garaj, şi încerc să mă mai înfrânez. Dar mi-e dor de el. Nu e ca un prieten pe care nu-l mai vezi timp de câteva zile. El e alfa şi omega

listei mele de prieteni în prezent. Îl am pe Drew, şi se pare că l-am dobândit şi pe Clay între timp, însă Josh e salvarea mea. E locul în care mă ascund.

Au trecut destule zile de când n-am mai fost acasă la Josh. Toată săptămâna mi-am petrecut-o stând pe un fotoliu, la Clay, simţindu-mă neastâmpărată şi caraghioasă şi dorindu-mi doar să mă ridic şi să mă mişc. Urăsc să stau nemişcată. Când stai luni de-a rândul într-un pat, lăsându-ţi trupul să se înzdrăvenească, apoi pe un fotoliu, încercând să-ţi faci mâna să funcţioneze, te saturi repede de-atâta stat şi-ţi vine s-o iei la fugă. Aşa că, în fiecare zi, după ce termin la Clay, am nevoie să alerg. E unicul lucru care-mi mai menţine intact tivul zdrenţuit al sănătăţii mintale. Şi, după ce Margot a cedat, acum câteva săptămâni, şi m-a lăsat să-mi aduc un sac de box portabil, am acum şi în ce să lovesc, aşa că-mi petrec o bună bucată de timp ocupându-mă şi de asta.

Vineri seară, nu mai rezist. Nici nu ştiu dac-o fi acasă, însă picioarele mă poartă oricum în direcţia aia. Sunt curioasă dacă şi el mi-o fi simţit lipsa. Încetinesc înainte de a ajunge pe alee. Îl găsesc în fundul garajului, reglându-şi unul dintre fierăstraie, cu spatele spre mine. Caut cu privirea un loc în care să mă caţăr pe o masă, dar nu găsesc niciunul. Fiecare centimetru al spaţiului pentru lucru e ocupat. Maldăre de talaş, scule de toate felurile şi multe lăzi acoperă totul. Niciodată n-am văzut o asemenea revărsare aici. Josh e meticulos, ceea ce înseamnă că a făcut-o intenţionat, şi mă întreb dacă s-o iau ca pe un mesaj. Poate şi-a dat seama câtă plăcere îi face să nu-i umblu eu peste tot. A reintrat în relaţie cu solitudinea lui, şi a descoperit că-i dusese dorul.

Nu mă simt pregătită să plec deocamdată. Dacă tot e să fiu respinsă, prefer tacâmul complet, cu tot cu umilire. Tot sper să iasă de după fierăstrăul ăla tâmpit şi să-mi spună ceva, dar nu-mi dă impresia că s-ar grăbi s-o facă. Cu coada ochiului, în faţa uşii care dă spre casă, unde se termină

bancul pentru lucru, observ scaunul la care l-am văzut lucrând săptămâna trecută. Îi recunosc picioarele, modelul pe care l-a sculptat cu atâta migală pe toate patru. Probabil că l-a terminat săptămâna asta, şi mă întreb dac-o fi fost o comandă sau şi l-o fi făcut pentru el. Arată superb, şi de fiecare dată când văd ceva creat de mâna lui, îl urăsc un pic mai mult din cauza asta. Gelozia mea e un organism viu. Se transformă, se schimbă, creşte. La fel ca furia mea şi regretele mamei.

Îmi plimb mâinile pe curbura spătarului, apoi îngenunchez ca să studiez picioarele. Rezemătoarele pentru braţe sunt late şi curbate, potrivite cu liniile spătarului. Mă întreb dac-o fi început să lucreze la altul, fiindcă ar trebui să facă parte dintr-un set. Degetele mele trasează încă drumul spre capătul celălalt şi, fără să mă mai gândesc, mă preling pe scaun. Abia atunci mă izbeşte perfecţiunea lui. Pentru că scaunul ăsta n-ar trebui să fie confortabil, însă mie nu-mi mai vine să mă ridic de pe el. Braţele mi se odihnesc de-o parte şi de cealaltă, şi mă reazem pe spătar, ridicându-mi ochii tocmai cât să-l văd pe Josh privindu-mă. E derutant felul în care mă fixează, indiferent cât m-aş fi obişnuit cu el, şi cumva îmi doresc să nu fi fost chiar atât de al naibii de chipeş, pentru că-mi vine greu să-mi desprind privirea.

Expresia de pe chipul lui e aproape de nelinişte, dar are şi ceva şiretenie în ea. E aceeaşi cu a lui Clay, când mi-a arătat desenul înfăţişându-mă pe mine. Aşteaptă o reacţie, un semn de aprobare, îmi cobor ochii spre scaunul pe care stau, apoi îi ridic înapoi spre el, dar el nu mă mai priveşte acum. S-a întors la reglarea fierăstrăului, ca şi cum totul ar fi revenit la normal, şi abia acum mi se face lumină. El a făcut intenţionat toate astea. S-a asigurat că n-o să am unde să stau pe masă, ca să fiu obligată să-l observ. Pentru că scaunul îmi era destinat mie.

Descoperirea e suficientă ca să-mi propulseze fundul drept în sus, ridicându-l de pe scaun. Îşi ridică şi el privirea,

iritat de mişcarea bruscă, şi timp de câteva clipe doar ne fixăm reciproc. Probabil că arăt ca un animal înnebunit, gata să ţâşnesc, ca în prima seară când am intrat aici. Pot să spun ce gândesc, dar n-am nevoie. El ştie deja.

— Nu e decât un scaun, zice, readucându-mă cu picioarele pe pământ.

— Nu pot să-l primesc.

Încerc să sune ca şi cum el ar fi cel iraţional, fiindcă mi-l dăruieşte.

— De ce nu?

— Ar trebui să-l vinzi.

— N-am nevoie.

— Nu-l primesc. Dă-i-l altcuiva.

— Ai nevoie să stai pe ceva. M-am săturat să-mi muţi toate lucrurile şi să-mi stai în drum mereu când lucrez. Acum, ai pe ce să stai. Aşa că, aşază-te.

Îmi face semn să mă aşez pe scaun cu un zvâcnet al capului, iar eu mă aşez, şi senzaţia e chiar mai formidabilă decât acum câteva clipe. El se apleacă deasupra mea, îşi pune palmele peste ale mele, pe rezemătoare, şi mă priveşte drept în ochi, ceea ce mă înfricoşează un pic.

— E doar un scaun. Încetează să-l supraevaluezi. Nu-l vând şi nu-l dau altcuiva. L-am făcut pentru tine. E al tău.

Se desprinde şi-şi îndreaptă spinarea. Abia după ce nu-i mai simt mâinile pe ale mele, îmi dau seama că e prima dată când mă atinge cu adevărat şi-mi doresc să şi le pună la loc.

— În plus, are deja numele tău pe el, îmi zice.

— Unde?

— Priveşte dedesubt. Avusesem de gând să-l pun pe spătar, unde să-l şi poţi vedea, dar nu mi-a ieşit.

Mă las să lunec de pe scaun şi mă ghemuiesc cât pot de mult, ca să-mi pot întoarce capul şi să văd despre ce vorbeşte. Şi văd. E ceva inconfundabil. Acolo, pe partea de dedesubt a scaunului, e cioplit un soare.

Acum ştiu ce-mi dăruieşte el, şi nu e vorba despre un

scaun. E o invitaţie, un bun-venit, înştiinţarea că sunt primită aici. Nu mi-a dăruit un loc pe care să stau. Mi-a dăruit un loc de care să aparţin.

Capitolul 22

Nastya

Mă uimeşte cât de mult se tem oamenii de ce se poate întâmpla pe întuneric, dar nu se gândesc mai deloc la siguranţa lor din timpul zilei, de parcă soarele ar oferi vreun soi de protecţie supremă faţă de toate relele din lume. Nu e aşa. Tot ceea ce face e să-ţi şuşotească, liniştindu-te cu căldura lui, înainte de a te trânti cu faţa-n jos în ţărână. Lumina zilei nu te apără de nimic. Relele se întâmplă tot timpul; nu aşteaptă până după cină.

N-am mai fost niciodată acasă la Josh pe timpul zilei. Arată altfel după-amiaza. N-aş fi fost acum aici dacă bateria maşinii mele n-ar fi fost iremediabil moartă când am plecat azi de la şcoală. Stau destul de aproape de şcoală ca să pot merge pe jos, dar acum nu mai merg nicăieri după-amiaza. Cu dimineţile pot să mă descurc, dar există o perioadă de timp în cursul după-amiezii când urăsc să fiu afară. Nici măcar noaptea nu mă deranjează atât. Întunericul nu zămisleşte frica în mine aşa cum o face ziua. Soarele după-amiezii are felul lui de a mă urmări, înfierându-mi spatele cu amintiri. Josh mereu se oferă să mă conducă până acasă de la el. Îşi închipuie că ar trebui să fiu neliniştită, când alerg de una singură prin noapte, şi aşa e. Nu sunt atât de tâmpită ca să cred că aş fi vreodată la adăpost afară, oriunde, în orice moment al zilei. Doar că mai neliniştită sunt la lumina zilei.

Aşadar, acum sunt aici, pe canapeaua lui Josh Bennett, la trei şi un sfert după-amiaza, urmărind *Spitalul General*. Josh s-a folosit de ultima pauză pentru reclame ca să mă pună la curent, răbdător, cu o mare parte din subiectele episoadelor din ultimul deceniu, atât cât a putut în trei minute şi jumătate, în timp ce eu am înfulecat atât de multe Twizzlers[16] cât am putut. Când s-au terminat

[16] Acadele de forma unor beţişoare, cu diverse arome.

reclamele, s-a oprit brusc, spunându-mi c-o să-mi povestească restul în următoarea pauză publicitară. Nu cred că am stat prea mult să văd într-adevăr filmul. Mai mult l-am privit pe Josh, încercând să-mi dau seama cine naiba o fi el. Mi-am şi alcătuit o teorie conform căreia Josh ar avea un frate geamăn, şi deci ar fi doi ca el, deoarece mă conving, de pe o zi pe alta, că nu e acelaşi. E ca în filmul ăla cu Christian Bale[17], când cei doi fraţi gemeni îşi împart aceeaşi existenţă, şi niciodată nu ştii cu care dintre ei eşti. Aşa mă simt eu cu el.

Mototolesc ambalajul gol din celofan şi mă duc în bucătărie.

— Unde ţii gunoiul? strig de acolo.

La cât timp petrec eu în casa asta, niciodată nu ajung înăuntru. Viaţa noastră se petrece, în mare măsură, în garaj.

— Sub chiuvetă, îmi răspunde, fără să-şi dezlipească privirea de televizor. Tu mai mănânci vreodată şi altceva decât dulciuri?

Inventariez mental ce am mâncat azi: două batoane cu proteine, două pungi de M&M’s cu alune (dar erau pungi mici, aşa că în realitate e ca şi cum ar fi fost numai una), plus recent-consumatele Twizzlers.

— Câteodată, îi răspund.

În realitate, nu mi-aş mai bate capul nici cu batoanele cu proteine, dacă n-aş avea nevoie de ele după efort. Când stăteam cu părinţii, chiar stăteam la masă şi aveam mâncăruri adevărate, aşa cum sunt şi la Drew, duminica. Margot nu găteşte, plus că mereu suntem nevoite să mâncăm devreme, ca să poată ea ajunge la serviciu, iar eu, de regulă, n-am chef. Poate când o să am optzeci de ani o să-mi placă să iau cina la patru după-amiaza, însă acum, nu

[17] *The Prestige* (Prestigiul), film americano-britanic din 2006, regizat de Christopher Nolan, după un roman de Christopher Priest, în care Christian Bale joacă alături de Hugh Jackman, David Bowie, Michael Caine şi Scarlett Johansson.

prea.

Mă aşez la loc pe canapea lângă el şi urmărim restul episodului. Pe la ora patru, ştiu deja mai multe decât m-au interesat vreodată despre de-alde Quartermaine şi Spencer. N-ar trebui să-mi bat joc. Cât am fost la pat, în refacere, atâtea luni, mi-am luat şi eu porţia de seriale proaste. Şi de concursuri televizate proaste. Şi de talk-showuri proaste. Eram expertă în tot ce se difuza la televizor pe timpul zilei. Doar *Spitalul General* nu-l urmăream. De azi, ştiu destul cât să pretind că l-aş fi văzut.

După ce se termină, ne căţărăm în camioneta lui Josh, ca să mă ducă să-mi cumpăr o baterie nouă. Suntem nevoiţi să facem o haltă în parcarea şcolii pe drum, pentru că eu îmi cunosc fabricantul şi modelul maşinii, dar numai până aici se întind cunoştinţele mele. Se pare că n-ar fi suficiente informaţii ca să aflu de ce tip de baterie am nevoie, aşa că trebuie să facem un ocol până în campus. Josh se uită la maşină, notează ceva, după care îmi ia cheile şi deschide capota. Eu am încă în mâini ghiozdanul cu toate cărţile, aşa că sar jos, cu gândul să-l arunc în maşina mea, ca să nu mai trebuiască să-l car după mine. Numai că, de îndată ce-o fac, îmi doresc să nu fi fost atât de leneşă, din cauză că tocmai atunci o zăresc pe Tierney Lowell îndreptându-se spre noi, prin parcare. Şi nu e singura. Sunt destui elevi care ies din clădire, ceea ce mă face să-mi amintesc că abia e trecut de patru, şi multe dintre antrenamente şi şedinţe ale cercurilor acum se termină. Totuşi, pe ea o observ în primul rând, pentru că, nu ştiu din ce motiv, pare să mă urască. Bine, nu sunt agreată de majoritatea fetelor, şi reprezint o ţintă facilă din cauza vestimentaţiei. Asta o înţeleg. Dar ea îmi aruncă pumnale din privire, de parcă tocmai m-ar fi prins hrănindu-i câinele cu ciocolată. În mod normal, nu mă deranjează, fiindcă astfel de lucruri sunt uşor de ignorat, şi pot s-o evit fără mare efort. Cu toate astea, în clipa de faţă sar jos din camioneta lui Josh Bennett, iar el stă lângă maşina mea, şi peste un minut

vom pleca împreună. Iată un act de exhibiţionism pe care nu aveam în plan să-l etalez deocamdată.

Ne suim imediat în camionetă, împărtăşind nerostita dorinţă imperioasă de a dispărea de-aici cât mai repede posibil. Imediat cum pornim, privesc pe geam, cercetând maşinile din jurul nostru. Geamurile maşinii lui Josh sunt fumurii, dar tot nu vreau să-mi asum vreun risc. Doar când mă simt îndeajuns de sigură că nu suntem văzuţi, îi pun întrebarea pe care-o tot ţineam încă de când am plecat din casa lui.

— Tu urmăreşti Spitalul General?

De fapt, n-am nevoie de confirmare. Ştiu clar că-l urmăreşte. El nu-şi întoarce capul spre mine, dar îi văd buzele arcuindu-se în sus într-o tentativă de zâmbet, aşa cum face când e stânjenit de ceva, în realitate fiind doar un zâmbet autentic, pe care încearcă să şi-l reprime.

— Da, zice.

Bun, mi-a răspuns la întrebare, dar ceea ce voiam de fapt să ştiu era de ce, sau cum, sau ceva care să-mi dea o explicaţie, pentru că *hai să fim serioşi*. Dar, dacă poate fi ceva mai surprinzător pentru mine decât informaţia proaspăt descoperită că Josh e în secret fânul unui serial de duzină, e faptul că el chiar continuă să vorbească şi-mi oferă o explicaţie, una pe care n-am mai fost nevoită s-o cer.

— Mama îl urmărea. Cu sfinţenie. Nu scăpa un episod. Eu şi tata râdeam de ea tot timpul. După ce a murit, am tot crezut că s-ar putea să se întoarcă, iar dac-ar fi să fie aşa, voiam să-i pot povesti tot ce s-a mai întâmplat, ca să nu piardă nimic. Aşa că am stat să-l văd. În fiecare zi. După o vreme, am înţeles că ea n-o să se mai întoarcă, dar între timp ajunsesem contaminat deja. Pur şi simplu, nu m-am mai oprit.

Ridică din umeri, dând de înţeles că ar accepta adevărul, doar că nu sunt sigură dacă faptul că mama lui nu se mai întoarce, sau că urmăreşte *Spitalul General,* e ceea ce

acceptă. Poate că nici el nu ştie sigur.

— Câţi ani aveai?

— Opt, ceea ce înseamnă, cred, că eram destul de mare ca să înţeleg. Doar că, de fapt, nu voiam… Nu ştiu… Tata a încercat să-mi explice raţional, dar chiar nu există un mod de a explica de ce o persoană pe care ai văzut-o în fiecare zi din viaţa ta, pur şi simplu, *nu mai e*. Cineva doar a apăsat pe Delete, şi a dispărut. Mi-a fost greu să înţeleg că e posibil să vin acasă într-o seară şi să aflu că persoana care râdea cu mine şi mă strângea în braţe de dimineaţă a încetat, pur şi simplu, să existe. Nu credeam că e posibil. Nu voiam să cred că e posibil… aşa că, mda, *Spitalul General*.

Nu-mi dezlipesc privirea de el nici măcar o dată de când şi-a început destăinuirea. E prima poveste adevărată pe care mi-o spune de când ne ştim. Asta mă face să-mi fie ruşine, pentru că eu nu i-am dezvăluit nimic real vreodată. Nici măcar numele meu.

Întoarce capul spre mine şi mă priveşte, timp de o secundă, cu o expresie aproape de scuză pe chip. Resemnare, poate? apoi redevine atent la drum şi, după un minut, oprim în parcarea magazinului. Acum deţin unul dintre secretele lui Josh Bennett. El mi l-a dăruit. Mi-aş dori să-i pot împărtăşi şi eu unul.

Capitolul 23

Josh

Ori de câte ori îmi bate cineva la uşă, există o parte din mine care încă se cam aşteaptă să-mi aducă ceva de mâncare. În zilele şi săptămânile după ce au murit mama şi sora mea, am avut parte de un curs intensiv de doliu. Am aflat cum merg treburile: parţial, era vorba despre cum se aştepta lumea să reacţionez, dar în majoritate se referea la cum era cazul să reacţioneze ceilalţi. Nu cred că există reguli scrise, dar ar putea foarte bine să fie, pentru că toată lumea pare să se comporte identic. Multe dintre ele au legătură cu mâncarea. Bunica mi-a explicat la un moment dat implicaţiile psihologice, dar n-am prea ascultat-o, fiindcă nu prea eram interesat. Oamenii ar trebui să ştie că, doar fiindcă ai nevoie să mănânci, nu înseamnă că vrei să-i vezi apărându-ţi la uşă nonstop, folosind caserolele cu mâncare şi prăjiturelele pentru cafea ca pretext pentru a trage cu urechea la necazurile tale.

Am fost îndoctrinat cu toate inutilele ritualuri de condoleanţe la vârsta de opt ani, şi am ajuns să-mi dau seama că ele nu se schimbă cu adevărat niciodată. Puteam să contez mereu pe un asalt de mâncare şi compătimire cu care n-aveam ce face.

Uneori, oamenii îţi povestesc întâmplări amuzante de care-şi aduc aminte, dar de obicei nu sunt deloc amuzante, ci doar triste. După care vă priviţi între voi, stânjeniţi, până când, în sfârşit, ei se ridică să plece, iar tu le mulţumeşti pentru că au venit, chiar dacă tocmai te-au făcut să te simţi şi mai rău.

Pe urmă, te alegi cu cei care-şi doresc doar un pretext de a veni doar ca să te vadă cât de umflat eşti la faţă de la plâns, să vadă dacă încă n-ai cedat nervos, ca să poată bârfi pe tema asta cu vecinii. *I-ai văzut pe bietul Mark Bennett şi pe băiat*? *Ce tragedie*. *Cât poate să fie de trist*.

Sau altceva, la fel de penibil. Dar ţi-au adus ceva de mâncare, aşa că au dreptul.

După zece minute, soneria se aude iar, şi-o luăm de la început. Aşa o tot ţine zile de-a rândul. Prea multe condoleanţe şi o grămadă al naibii de inutilă de mâncare. În general, lasagna.

Poate că unii oameni găsesc alinare în formulele standard şi în mâncărurile reîncălzibile; numai că eu şi tata nu făceam parte dintre ei. Chiar şi-aşa, le mulţumeam tuturor. Le primeam caserolele acoperite cu folie de aluminiu şi condoleanţele. După care le aruncam şi comandam pizza. Sunt curios dacă o exista vreo persoană pe planeta asta care să se simtă consolată de o caserolă cu mâncare.

Apoi îmi vine în gând Leigh, şi-mi dau seama că, uneori, se întâmplă să-ţi apară cineva la uşă şi să-ţi ofere ceva mai bun decât cuvinte şi mâncare. Uneori, cineva îţi aduce ceva de care ai într-adevăr nevoie, şi nu e o afurisită de prăjitură pentru cafea.

Prima dată când am întâlnit-o pe Leigh, era pe veranda mea din faţă, în mâini cu trădătoarea caserolă acoperită cu folie. Bunica mea murise cu două zile înainte, iar în momentul ăla aveam vreo şase identice pe masă, şi încă vreo câteva în frigider. Aveam cincisprezece ani, şi cred că am răsuflat ostentativ, manifestându-mi dezgustul faţă de ofrandă. Dar nu şi faţă de imaginea ei. Purta o rochie verde, pentru plajă scurtă rău, şi era teribil de atrăgătoare. Astea sunt singurele amănunte reale de care-mi amintesc. O cunoşteam de la şcoală, dar era cu doi ani mai mare ca mine, şi nu vorbiserăm niciodată. Nici numele nu i l-am ştiut, până în ziua aia. Am luat caserola de la ea, de fapt trimisă de mama ei, care o cunoscuse pe bunica. Am invitat-o înăuntru, fiindcă învăţasem că aşa se face. Bunicul nu era acasă, aşa că am jucat eu rolul gazdei îndoliate. Am trecut prin etapele obligatorii ale conversaţiei, având grijă să atingem toate platitudinile şi punctele principale. După

câteva minute de stat în bucătărie, timp în care am participat la concursul cine se simte mai incomod, ea m-a întrebat dacă mai e cineva acasă şi dacă nu vreau să mergem în camera mea. Cred că a fost modul ei de a-şi exprima condoleanţele, şi al meu, de a-i mulţumi pentru caserolă.

Asta a fost prima dată când a venit Leigh la mine. Dar nu şi ultima. N-am fost niciodată un cuplu. Niciodată n-am ieşit împreună. Doar venea şi se furişa la mine în cameră noaptea sau ajungeam prin maşina ei pe undeva, dar numai până aici se întindea relaţia dintre noi, şi tot atât s-a întins până acum, de aproape trei ani. Chiar şi în prezent, când ea e la facultate, reuşim să menţinem un orar regulat. Uneori, stăm de vorbă, dar niciodată despre vreun subiect adevărat.

Poate a fost ceva greşit. Poate că e ceva greşit. Dar, greşit sau nu, nu mă simt vinovat pentru asta. Aveam patru morţi la activ când a apărut ea, şi numai una la care mă mai puteam aştepta. Aveam nevoie şi de ceva normal, iar Leigh mi-a oferit tocmai asta, şi n-am avut de plătit cu emoţii, sentimente sau angajamente. Nu era nevoie s-o iubesc. Îmi place de ea, deşi nu sunt convins că asta ar putea duce cumva la ruperea înţelegerii. Nici nu cred că ar avea importanţă pentru ea sentimentele mele sau absenţa lor. Şi acum ne conducem după politica folosirii reciproce în mod egal, fără să punem întrebări. E o fată dulce şi relaxată şi al naibii de atrăgătoare. Dar, dacă s-ar face nevăzută mâine, nu i-aş duce dorul. Oamenii dispar mereu. Poate că nici n-aş observa.

Nu o prăjitură pentru cafea aduce Nastya când îmi intră în garaj, imediat după ora opt. Cu toate că, şi să fi adus aşa ceva, sunt convins că ar fi fost făcută în casă, pudrată cu scorţişoară şi incredibil de gustoasă. Cară cu ea două sacoşe din plastic pentru cumpărături. Trece pe lângă mine fără un cuvânt şi ridică o mână, încercând cu stângăcie să

deschidă uşa prin care se intră în casă, fără să lase jos sacoşa.

— Rază de Soare?

Nu-mi răspunde, aşa că mă duc după ea şi-o găsesc deschizând congelatorul şi îndesând în el nu mai puţin de patru recipiente cu îngheţată, de câte-o jumătate de galon[18] fiecare.

— Ce faci acolo?

— Ţie ce ţi se pare că fac? se răsteşte ea.

— Ai căzut în cap?

Se răsuceşte ca un vârtej spre mine.

— Ce-ai zis?

Se pare că nu. Ridic braţele, cu palmele desfăcute, în chip de capitulare. E clar că nu e în dispoziţie.

— Scuze, doar că – fac un semn spre congelatorul deschis şi mâna ei aflată încă înăuntru, pe unul dintre recipiente – e cam multă îngheţată.

— Da, sigur, pentru că trebuie să fiu gravidă ca să vreau îngheţată. Următorul lucru pe care o să mi-l spui e că probabil sunt la ciclu, fiindcă e singurul motiv pentru care sunt nervoase fetele, dar evident, fiind băiat, n-o să zici chiar *ciclu*, ci ceva stupid de genul *pe stop*.

Închide uşiţa congelatorului, trântind-o. Acum ar *putea* fi momentul să jur cu generozitate că n-avusesem nici cea mai mică intenţie să aduc în discuţie menstruaţia ei, în oricare fel, cu atât mai puţin într-unul care să conţină cuvântul *stop,* dar m-am simţit mai în siguranţă ţinându-mi gura şi lăsând-o să se descarce.

Cu oricare altă fată, probabil aş fi putut să apelez la clasica partitură a masculului de nădejde, ducându-mă spre ea, cuprinzând-o în braţe şi lăsând-o să-şi pună capul pe

---

[18] Unitate de măsură pentru capacitate din sistemul anglo-saxon, care echivalează în S.U.A. cu aproximativ 3,785 litri, pentru lichide („galonul lichid”), şi cu aproximativ 4,405 litri pentru bunuri uscate („galonul uscat”). In Marea Britanie şi în Canada, se foloseşte „galonul imperial”, care măsoară exact 4,54609 litri.

umărul meu. E ieftină, dar dă rezultate. Drew aşa jură că ar fi. Dar mă tem că, în cazul ăsta anume, ar avea ca rezultat una din două: ori o înşiruire de noi invective inovatoare, ori un genunchi de-al ei în biluţele mele. Eu aş paria pe genunchi.

— Îmi place îngheţata. Tu nu ai niciodată aşa ceva. E de rău când stau prea mult timp fără îngheţată, îmi explică ea, părând puţintel mai calmă.

— Eşti sigură că ţi-ai luat destulă?

— Tacă-ţi fleanca.

— Poate c-ar trebui să desfaci unul dintre ele chiar acum, îi propun eu.

Aşa că tocmai asta facem. Doar că nu desfacem doar unul, ci pe toate patru, şi mâncăm direct din ele pe porcăria de măsuţă din faţa canapelei mele. O păstrez pe asta în faţa canapelei tocmai pentru că e o porcărie şi nu-mi pasă dacă se-ntâmplă ceva cu ea. Nu-mi mai bat capul cu suporturi pentru pahare sau cu Drew, dacă-şi saltă pantofii pe ea. Presupun c-o s-o las aici până când o pleca el la facultate sau până când l-o asasina, în sfârşit, vreo fată.

Nastya nu mănâncă din mijlocul recipientului, ca un om normal. Mai bine zis, ca un om normal care nu mănâncă îngheţată dintr-o cupă. Ea aşteaptă până când începe să se topească şi răzuieşte partea topită de pe margine. După spusele ei, îngheţata pe jumătate topită are gust mai bun decât cea îngheţată de tot. Nu pot să-mi dau seama dacă are dreptate, din cauză că mă pune să mănânc numai din cea îngheţată, de la mijloc, şi mă ameninţă dacă încerc să iau şi de pe margine. Facem câte o gaură considerabilă în fiecare dintre recipiente, iar după asta, ea e categoric mai Razăde Soare şi mai puţin Urâcioasa[19]. Îmi notez în memorie ca, data viitoare când o mai văd nervoasă, în locul antidepresivelor, să mă scot cu îngheţata.

Avem amândoi glicemia crescută după atâta îngheţată, şi

[19] Joc de cuvinte intraductibil în original, nastyy care înseamnă urâcioasă, fiind şi o prescurtare de la Nastya.

ajungem înapoi în garaj pentru că am o întreagă listă de proiecte de terminat. Îmi închipui că ea o să se ducă să alerge, pentru că ăsta îi e, de obicei, modul de operare când e îndopată cu carbohidraţi, însă o văd că nu pleacă.

— Dă-mi ceva de făcut, îmi cere, cu doar o vagă urmă de prudenţă.

— Ce vrei să faci? o întreb, cântărind-o cu privirea.

— Nimic care să ţină de utilaje electrice şi chestii de-astea. Ceva ce aş putea face cu mâna dreaptă.

— Vrei să şlefuieşti? îi propun. E naşpa, dar…

— Şlefuiesc. Numai să-mi arăţi cum să fac.

Iau o coală de şmirghel şi-i exemplific cum s-o prindă în maşina pentru şlefuit.

— Trebuie să şlefuim cu partea abrazivă aici, îi explic, şi-i iau mâinile într-ale mele, ca să-i arăt cât trebuie să apese, dar sunt atât de delicate, încât detest să le apropii de şmirghel.

— De unde ştiu când sunt gata? mă mai întreabă, începând să lucreze.

— Tata avea o regulă: mereu când crezi că eşti gata, probabil ai ajuns pe la jumătate.

Îşi înclină capul într-o parte şi mă priveşte de parcă n-aş fi bun de nimic.

— Şi-atunci, cum ştiu când sunt gata?

Zâmbesc.

— Doar arată-mi mie când ţi se pare că eşti gata. După ce-o faci de câteva ori, începi să-ţi dai seama şi singură.

Mai zăboveşte cu privirea spre mine doar cu o secundă mai mult decât ar fi fost nevoie, înainte de a se întoarce la bucata de lemn. Ştiu ce întrebări sunt acolo. Le-am citit în ochii ei de îndată ce-am adus vorba despre tată. Cum? Când? Ce s-a întâmplat? Dar nu mă întreabă nimic. Doar îşi vede de şlefuit, iar eu n-am de gând s-o opresc. Detest şlefuitul.

E trecut de miezul nopţii când ne hotărâm că ne ajunge. Nu ştiu cum de i-au rezistat mâinile atât de mult. A şlefuit

toate câte i le-am dat de le-au găsit dracii. Iar eu n-am întrebat-o deloc ce avusese mai devreme.

Capitolul 24

Nastya

Când ajung acasă la el, pe la 7:40 seara, Josh e pe alee, rezemat de o latură a camionetei. Imediat cum mă vede, deblochează portierele şi vine roată să mi-o deschidă pe cea din partea mea.

— Era şi timpul, Rază de Soare, îmi zice. Cât pe ce să nu te mai aştept.

— N-am ştiut că ai în plan o expediţie rutieră, îi replic, de îndată ce mă instalez în camionetă.

— Trebuie să ajung la Home Depot[20] până nu se închide.

— Nu erai obligat să mă aştepţi.

Chiar nu era. Doar nu m-aş fi întristat dacă lipseam de la săptămânala aprovizionare cu materiale.

— Nu. Dar ştiam c-o să apari, mai devreme sau mai târziu, şi mi-ai fi găsit uşa garajului închisă, aşa că te-ai fi simţit părăsită, iar eu pe urmă m-aş fi simţit vinovat, şi detest să mă simt vinovat. Aşa că mi-a fost, pur şi simplu, mai uşor să aştept.

Îi văd un colţ al gurii arcuindu-se a zâmbet.

— Grea viaţă mai ai, îi zic, pe un ton rece.

— Te-ai găsit tu unica persoană care s-a gândit să-mi spună mie una ca asta, zice, şi pare bizar de încântat.

— Câmpul de forţe nu m-a respins încă.

— Asta ce vrea să mai însemne?

Îi răspund cu o privire tăioasă, deoarece sunt convinsă că putea să deducă. Dar el continuă să se holbeze la mine, aşa că, în cele din urmă, ridic din umeri şi scot un oftat, ca să-şi dea seama că mă exasperează faptul de a fi nevoită să-i explic aşa ceva.

— La şcoală, nimeni nu se apropie de tine. Când te-am văzut prima oară, pe banca aia din curte, m-am întrebat

[20] Numele unui lanţ de magazine americane cu materiale de construcţii şi articole pentru renovarea casei.

dacă nu eşti cumva înconjurat de cine ştie ce câmp de forţe. Îmi cam doream aşa ceva şi pentru mine. Poţi să te ascunzi când te vede toată lumea. E chiar minunat.

— Câmp de forţe, repetă el, oarecum amuzat. Poate să fie şi-aşa. Lumea obişnuia să-i spună zonă moartă, adaugă, dar fără să dezvolte. Poate că tu ai puteri speciale.

Presupun că e un comentariu referitor la abilitatea mea de a-i penetra câmpul de forţe, dar nu-i dau vreo replică la asta. Nu am deloc puteri speciale. De asta sunt sigură, pentru că mi-am consumat destul timp jelindu-mi lipsa lor. Într-adevăr, am o neobişnuită înclinaţie spre acreală şi furie greşit canalizată, dar nu cred că asta se pune. Simt oarecum că merg într-o direcţie greşită. Mi-am petrecut al naibii de mult timp în ultimii doi ani citind cărţi şi vizionând filme, şi în toate astea, când mori şi te readuc la viaţă, talentele supranaturale nu sunt decât o parte a învoielii. *Regretăm că n-ai câştigat marele premiu al odihnei veşnice*, *dar nu te lăsăm să pleci cu mâinile goale*! E posibil să te întorci zdrobită şi anapoda, însă măcar obţii vreun premiu de consolare cosmic, cum ar fi talentul de a citi gândurile sau de a vorbi cu morţii sau de a mirosi minciunile. Ceva fain, de genul ăsta. Eu nu sunt în stare nici măcar să manipulez elementele naturii.

Evident că, dacă ar fi să cred cărţile pe cuvânt, ar trebui să fiu convinsă şi că toţi adolescenţii le zic fetelor *baby,* fiindcă, din câte se pare, ăsta ar fi trenul rapid către poveştile de dragoste. Acum un minut era un dobitoc, dar uite că te ia cu *baby* şi s-a terminat totul.

Leşinurile incontrolabile şi abandonarea oricărui respect de sine, activate. *Ooooo*, *mi-a zis* baby. *Mi-am udat pantalonaşii şi-l iubeeeeeeeesc*. Pe bune, oare băieţii din viaţa reală chiar le zic fetelor *baby*) N-am suficientă experienţă ca să ştiu. Dar ştiu că, dacă vreunul mi-ar spune vreodată *baby*, probabil că i-aş râde în nas. Sau l-aş strânge de gât.

Îl urmez pe Josh printr-un alt raion. E aproape la fel de în

largul lui aici, ca în propriul garaj. Ca şi cum ar fi tras de un fir invizibil, care-l călăuzeşte spre tot ceea ce caută. E pe pilot automat, nici măcar nu stă să se gândească. Probabil că şi-a petrecut o jumătate din viaţă în magazinul ăsta.

— Lemn o să iau data viitoare, îmi zice. N-am chef să mă ocup de aşa ceva astă-seară. În plus, cred c-o să trebuiască oricum să trecem pe la depozitul de cherestea pentru ce-mi trebuie mie.

Partea asta din frază cu pluralul îmi rămâne înfiptă în creier.

— La ce lucrezi? îl întreb, aruncând o privire prin raion ca să mă asigur că nu e nimeni, înainte de a vorbi.

— Am o comandă pentru unul dintre profesorii de la şcoală. Pe urmă, mai am de făcut două scaune Adirondack[21].

— Vinzi tot ce construieşti?

— Pe unele le dau. Pe altele le vând. Aşa îmi scot banii pe lemn şi pe unelte.

— De-asta nu te-ai înscris la facultate?

— Ha? se miră el, adăugând în căruţ încă două cutii de lac.

— Am auzit când vorbea doamna Leighton cu tine. Încă nu te-ai înscris. Nu vrei să te duci?

— Nu m-am omorât niciodată după povestea asta cu şcoala.

— Dar părinţii tăi voiau să te duci?

— Nu ştiu. N-am ajuns niciodată chiar atât de departe cu discuţiile.

— Şi-atunci, ce-o să faci?

— Probabil, ce fac şi acum. Doar că mai mult.

Îl înţeleg. Exact aşa gândeam şi eu altă dată, însă el chiar poate s-o facă.

---

[21] Tip de scaun rustic, pentru exterior, iniţial confecţionat din unsprezece bucăţi de lemn plate, cu spatele şi tăblia drepte, şi rezemătoare pentru braţe. în prezent, unele modele au spătarul curbat şi tăblia mulată.

— Şi poţi să-ţi permiţi asta? îl întreb.

Suntem în faţa unui stand cu sertăraşe pline cu şuruburi de toate dimensiunile imaginabile, dar el şi le alege fără să le privească măcar.

— Pot să-mi permit cam tot ce sunt dispus să plătesc, îmi răspunde.

Nu-mi dau seama precis ce înţelege prin asta, dar intonaţia e una amară, iar dacă există un lucru anume care-l determină să vorbească aşa, nu vreau să-l ştiu.

Ajungem la casa de marcat. Încep să scot lucrurile din căruţ şi i le înmânez unul câte unul, pe rând, iar el le trece pe deasupra scannerului. Mă izbeşte deodată gândul la cât de profund domestică pare toată povestea asta. El putea să fi venit fără mine, pentru că eu chiar n-aveam niciun rost aici. Eu mi-aş fi putut folosi timpul pentru alergare, ceea ce probabil ar fi şi trebuit să fac. Asta aş fi făcut, dacă aş fi ajuns acasă la el şi nu l-aş fi găsit acolo. Aş fi alergat până m-aş fi istovit. El are dreptate însă într-o privinţă, şi sunt curioasă dacă ştie cam cât de bine a nimerit-o, şi dacă din cauza asta a aşteptat. Dac-aş fi ajuns acasă la el şi-aş fi văzut garajul ăla închis, chiar m-aş fi simţit părăsită şi poate că nu m-aş mai fi întors niciodată.

Când ajungem înapoi la el, imediat după ora nouă, îl ajut să-şi care sacoşele în garaj şi-l privesc cum le pune pe toate la locurile lor. Aici, el e numai graţie şi cursivitate: nu există vreo mişcare irosită. Tot ce face el are un scop. Nu mă simt stânjenită pentru că-l privesc. Şi el mă priveşte, la rândul lui. Avem o înţelegere tacită. Eu îl las să mă privească. El mă lasă să-l privesc. Nu ne-o reproşăm niciodată unul altuia. E un cadou pe care ni-l facem reciproc. Fără ascunzişuri, fără aşteptări, fără citit printre rânduri. Suntem ca două mistere, unul faţă de celălalt. Poate că dacă aş reuşi să-l desluşesc eu pe el, iar el ar reuşi să mă desluşească pe mine, am fi capabili să ne explicăm unul pe altul. Poate că asta mi-ar trebui. Cineva care să mă explice.

După ce totul e la locul potrivit, coboară uşa garajului şi

intră în casă, aşteptând să-l urmez înainte de a închide uşa.

— Ai mâncat? mă întreabă.

— Mda, înainte să vin. Tu?

— Mda. Ţi-aş fi putut încălzi ceva, dacă ţi-ar fi fost foame. Şi, chiar ai gătit astă-seară? se interesează, privindu-mă sceptic.

Pufnesc. Pentru că pufnitul e atrăgător.

— Nu.

— Şi-atunci, ce-ai avut la masa de seară?

— Fursecuri cu unt de arahide.

— Nu mai e nevoie să te întreb dacă vorbeşti serios, nu? Chiar nu-mi dau seama cum de poţi să faci atât efort fizic, la modul în care te hrăneşti.

— Untul de arahide conţine proteine, ripostez, pe un ton încărcat de o prefăcută indignare. Pe lângă asta, m-am jucat cu reţeta. A trebuit să mănânc o grămadă, ca să-mi dau seama când îmi ies cum trebuie.

— Şi ţi-au ieşit? se interesează, scoţând o sticlă cu apă din frigider şi bând jumătate din ea, după care mi-o întinde şi mie.

— Nu ştiu. O să-ţi aduc câteva, şi-o să-ţi poţi da cu părerea.

— Sunt de acord să-ţi mănânc fursecurile, dar mai întâi mă laşi să te hrănesc cu mâncare adevărată.

— Ai de gând să găteşti pentru mine?

Cât pe ce să mă înec, tocmai când mă pregăteam să-i dau sticla înapoi.

— Oricum gătesc. Care-i diferenţa, dacă eşti şi tu aici?

— Nu te deranja.

— Nu mă deranjez, îmi răspunde, zâmbind, în timp ce ocolesc masa şi iau MP3 playerul lăsat lângă telefon.

— Ce asculţi? îl întreb, pornind micul aparat.

— Nimic. L-am adus pentru tine. Stă degeaba aici. M-am gândit că poate ai vrea să-l foloseşti când alergi.

Aha. Îl opresc fără să mă mai uit la el şi-l pun la loc.

— Bine. Nu-mi trebuie, dar mersi oricum.

— Cum e posibil? Eşti singura persoană pe care am văzut-o vreodată alergând fără muzică. Nu devine plictisitor? se interesează el.

Întrebarea e justificată, dar pentru mine nu devine plictisitor. Niciodată nu e suficientă linişte încât să devină plictisitor, şi în mod sigur nu am de gând să-mi înfund urechile cu rahaturi, ca un fel de invitaţie scrisă pentru oricine vrea să sară pe mine. Ridic din umeri, împingând aparatul mai departe pe masă şi întorcându-i apoi spatele.

— Nu tocmai. Am auzit că tu şi mătuşa mea aţi avut o conversaţie drăguţă, rostesc sarcastică, ducându-mă spre canapea. Îmi arunc pantofii şi-mi vâr picioarele sub mine.

— Chiar eram curios dac-o să-ţi pomenească despre asta.

— Tu de ce nu mi-ai pomenit?

Ridică din umeri. Între noi doi se petrec tare multe ridicări din umeri. Poate că tocmai de-asta am început, până la urmă, să vorbesc cu el. Pur şi simplu, mi-au obosit umerii.

— Ce-a zis? mă întreabă el, aşezându-se lângă mine.

— A zis că nu e o proastă şi că n-ar trebui să mă comport de parcă ar fi.

— Prin urmare, n-ar trebui să fii acum aici?

— Ba nu. Ea n-are nimic împotrivă. Doar se aşteaptă s-o anunţ unde sunt, de acum încolo. Atât timp cât o informez prin mesaje, e perfect.

Exact aşa a fost. Într-adevăr, Margot m-a pus să stau jos şi mi-a ţinut o predică. S-a asigurat că simt întreaga măsură a lipsei mele de consideraţie faţă de ea, şi înţeleg că, dacă ar fi să se întâmple ceva, ea va fi cea care va trebui să înfrunte urgia mamei mele, o femeie de un metru cincizeci şi opt capabilă să bage frica într-un războinic viking. Dar Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Margot, fiindcă ea n-are de gând să mă închidă într-un ungher de reguli şi ultimatumuri, ceea ce e bine, fiindcă oricum le-aş fi ignorat. Nu din cauză că aş vrea să mă răzvrătesc împotriva ei sau pentru că nu vreau să mi se spună ce să fac, ci deoarece n-

am de gând să renunţ la statul în garajul ăla.

— Uite ce este, Em, mi-a zis. Nu sunt naivă. Am fost şi eu tânără. Am treizeci şi doi de ani, şi tot e o întreagă listă cu poveşti pe care nu i le-aş spune niciodată mamei mele, iar dacă mamă mi-ar fi Charlotte, lista asta ar fi chiar mai lungă, deci, crede-mă, te înţeleg. Dar şi tu trebuie să înţelegi că răspund pentru tine şi, dincolo de asta, te iubesc.

Cred că am tresărit la ultima afirmaţie, însă ea nu m-a luat în seamă şi a continuat.

— Curând o să ai optsprezece ani şi ştiu precis cât de inutil va fi să-ţi interzic ceva; în schimb, am nevoie să ştiu că mă respecţi îndeajuns cât să-mi dai de veste pe unde eşti, cu cine şi ce faci acolo.

Dacă procedezi aşa, n-o să avem probleme. Dacă nu, nici eu n-o să ezit să te dau în gât faţă de maică-ta.

A avut grijă să adauge la final că ştie ce fată deşteaptă sunt, dar că fetele deştepte comit deseori cele mai mari prostii, după care m-a îmbrăţişat şi m-a asigurat că ei pot să-i spun orice, că n-o să mă judece. Cred că asta a fost varianta ei de discuţie despre sex.

Am îmbrăţişat-o şi eu, fiindcă era singura cale de a-i mulţumi pentru că mi-a permis să-l păstrez fără să ne certăm. Ea n-o să-mi facă greutăţi dacă vreau să-l văd, iar eu am nevoie disperată să existe în viaţa mea ceva care să nu implice şi greutăţi.

Capitolul 25

Josh

Cum ai învăţat să găteşti?

Picioarele i se leagănă astă-seară de pe masa mea de lucru din bucătărie, nu de pe bancul din atelier. Acum mănâncă la mine tot timpul. Uneori mă ajută. Alteori stă să privească. Dar mereu vorbeşte.

Întind mâna şi deschid dulapul de deasupra frigiderului, unde-şi depozita mama toate cărţile cu reţete. Ea îşi ridică privirea spre raftul supraîncărcat. De fapt, le folosesc doar pe câteva dintre cele din faţă, însă dulapul e destul de adânc, şi cărţile sunt aşezate pe trei rânduri în profunzime.

— Ai învăţat să găteşti din cărţi? se miră ea, ridicând din sprâncene.

— Nu aşa învaţă toată lumea?

— Nu şi majoritatea băieţilor de şaptesprezece ani.

— Nu cred că sunt mulţi băieţi de şaptesprezece ani care învaţă să gătească.

Aici nu mai primesc vreun răspuns. N-am zis-o ca să se simtă jenată, dar cred că aşa e, fiindcă se aşterne tăcerea. Tăcerea pe care toţi cred c-ar putea s-o umple, dar nu reuşesc, din cauză că tot încearcă să se gândească la ceva de spus. Aşa că, în timp ce ei stau să se gândească, tăcerea se întinde până când nu mai rămân vorbe care să nu transforme situaţia într-una şi mai jenantă. Toate lucrurile acceptabile de spus se dizolvă în tăcere, cât timp sunt ei ocupaţi cu gânditul.

— Dacă iese naşpa, putem să comandăm pizza? mă întreabă.

Tăcerea n-are şanse de izbândă cu ea. N-o intimidează absolut deloc. Când stai un an fără să mai vorbeşti cu oricare altă persoană în viaţă, bănuiesc că înveţi cum să manipulezi vidul.

— N-o să iasă naşpa, îi răspund.

— Ce încrezători suntem, mi-o întoarce ea, ironică.

— E ceva vreme de când gătesc.

— Câtă?

— Trei ani, mai mult sau mai puţin.

Adică exact din vremea în care boala bunicii s-a agravat prea tare ca să mai poată găti. Cam prin aceeaşi perioadă am fost nevoit să învăţ cum se foloseşte maşina de spălat şi cum se goleşte aspiratorul.

— De la paisprezece ani? De ce?

— Mă săturasem de cereale uscate din cutie la fiecare masă de seară, aşa că, într-o zi, am luat cărţile şi am început să citesc.

— Eu nu ştiu să gătesc nici moartă.

— Dar te pricepi la dulciuri.

Mamă, şi ce se mai pricepe! Mi-a adus săptămâna trecută fursecurile alea cu unt de arahide, îmbrăcate în zahăr, cu un model în zigzag deasupra. Imediat cum le-am văzut, mi-am amintit că şi mama făcea aşa ceva, însă uitasem complet. Iar asta m-a făcut să mă întreb câte alte lucruri am mai uitat despre ea.

— Nu e totuna.

— Ai putea învăţa să găteşti, dac-ai vrea. Îţi împrumut şi o *c*arte, la nevoie, îi zic, pe jumătate sarcastic.

Nu pare prea entuziasmată de propunerea mea.

— Nu e chiar atât de greu, insist, văzând-o.

— Poate n-o fi, pentru tine. N-avem cum să fim toţi la fel de excepţionali în toate ca Josh Bennett.

La cum o spune, mă face să mă simt ca un imbecil celebru.

— Ai idee câte mâncăruri a făcut praf excepţionalul Josh Bennett la început?

Acum, eu vorbesc de parcă aş fi un imbecil celebru.

— Ia luminează-mă!

— Hai să spunem doar că n-am scăpat de cereale în primele câteva luni. Şi chiar după, eu şi bunicul am mâncat multe chestii arse, lăsate prea mult pe foc.

— Puteai să mănânci la Drew în fiecare seară.

— Da, dac-aş fi vrut să am de-a face cu Drew în fiecare seară.

Nu sunt chiar atât de mâncău ca să îndur o pedeapsă ca asta, însă ea are dreptate: eram invitat în permanenţă.

— Dar *el* ţi-e cel mai bun prieten. Nu că aş avea habar cum de a fost posibil.

— Am fost colegi în Little League[22]. După ce au început să moară toţi, şi restul lumii a început să mă ignore, el n-a procedat la fel. A tot venit, şi iar a venit, chiar şi când am încercat să scap de el. Până la urmă, am înţeles că n-o să se lase.

— E genul lui Drew.

E şi genul tău, Rază de Soare.

— Little League? mă întreabă, zâmbind.

— N-a durat mult, îi zic. De îndată ce mi-am dat seama că mă interesează mai mult să văd cum se confecţionează o bâtă, decât cum se loveşte mingea cu ea, m-am lăsat.

Mă priveşte cum toc legumele, dar ştiu că n-o să-mi ofere ajutorul pentru nimic care implică ambele mâini şi cuţite ascuţite.

— Şi eu am stricat tot ce-am copt la început, mărturiseşte, revenind la anteriorul subiect de conversaţie.

Îmi vine greu s-o cred. Mi-o închipui ieşind din uter cu o prăjiturică într-o mână şi o spatulă în cealaltă.

— Când te-ai apucat?

— Când aveam cincisprezece ani.

Îşi priveşte mâna stângă, întorcând-o pe ambele feţe şi examinând-o. Presupun că a terminat de vorbit, fiindcă m-am obişnuit să-mi răspundă cu un minimum de informaţii. De regulă, se ajunge până la cel mult o imagine intenţionat vagă. Doar că de data asta îmi face surpriza şi continuă.

— Mi s-a paradit mâna, şi a trebuit să fac foarte multă terapie de recuperare. Mi-au propus să frământ aluat, ca

[22] Numele sub care se desfăşoară, în S.U.A., campionatele de baseball şi softball pentru copii.

să-mi recapăt forţa. La un moment dat, m-am gândit că, dacă tot e să-mi petrec atât de mult timp frământând, aş putea foarte bine să şi coc pâine.

Hohoteşte scurt, ca un acces de tuse.

— Uşor de spus, greu de făcut. Am înţeles.

— Eufemism, remarcă ea, zâmbind firesc, ceva antagonic faţă de tot ce m-a obişnuit. Prima dată, îmi zice, cred că n-a crescut deloc. N-a ieşit decât o chestie turtită, tare, în formă de disc. Tata a mâncat-o şi-aşa, şi mi-a zis că n-a fost chiar rea. Trebuia să-i vezi faţa, când se chinuia s-o mestece. Nu ştiu cum de-a putut.

Zâmbetul nu i-a dispărut cât timp mi-a povestit toate astea. Privesc cum i se derulează amintirile prin ochi şi-mi dau seama că m-am oprit complet din tocatul legumelor, şi nu fac altceva decât să mă holbez la ea. Mă silesc să-mi reiau munca, până nu mă observă.

— Am încercat iar, şi iar, şi iar. Mereu era câte o problemă sau alta. Pur şi simplu, nu-mi ieşea. Iar asta mă enerva la culme.

— Până la urmă ai renunţat? o întreb, şi ea mă priveşte de parcă un asemenea gând ar fi jignitor.

— Doar nu era să mă las eu învinsă de o amărâtă de pâine! Am consumat o grămadă de făină. Mama începuse să cumpere drojdia cu calupurile. Odată, atât m-am enervat, că am aruncat coca în tavan. Am crezut că mama o să-mi interzică să mai calc în bucătărie, când m-a găsit cocoţată pe scară, încercând s-o răzuiesc cu cuţitul pentru aluat. Dar, până la urmă, tot am reuşit. Mi-au trebuit luni de zile, dar tot am ajuns să scot o pâine ca lumea.

Ridică din umeri, privindu-şi din nou palma şi îndoindu-şi degetele.

— Şi mâna a mai căpătat forţă, în acelaşi timp.

O privesc studiindu-şi mâna şi întrebându-mă ce-o fi vrut să spună, cum adică i s-a paradit. Dac-o vezi de aproape, observi că degetele nu-i sunt tocmai drepte, iar câteodată mâna i se smuceşte sau scapă lucrurile. Niciunul dintre noi

nu dă importanţă când se întâmplă aşa ceva. Mai sunt şi cicatricele, unele mai şterse decât altele. Dar eu le ştiu pe toate. Îmi petrec atât de mult timp privindu-i mâinile, încât în clipa de faţă aş putea să-i desenez harta tuturor cicatricelor.

— Mai faci şi-acum? Pâine? o întreb.

— Nu, ce naiba! pufneşte ea, ca şi cum aş fi pus cea mai absurdă întrebare din toate timpurile. E un chin. Ia prea mult timp, şi-ar fi o tortură s-o faci să iasă, la umiditatea de-aici. A fost doar ca să ştiu că, dacă vreau, pot. Oricum, îmi plac mult mai mult chestiile cu mult zahăr.

Face semn cu bărbia spre planşeta pentru tocat din faţa mea.

— Cred că i-ai tocat până s-au făcut praf.

Îmi cobor şi eu privirea spre ardeii graşi pe care i-am nimicit cât timp am ascultat-o.

— Nu sunt eu de vină că mă distragi cu frumuseţea ta, zic.

Ar trebui să-mi iau un minut de pauză, ca să-i confirm părţii enervate şi încă funcţionale a creierului meu că, da, într-adevăr, exact aşa ceva am zis. Şi nici nu ştiu dacă a distrage chiar există. Dacă da, e un verb tâmpit. La fel ca mine. Cea mai bună idee pe moment mi se pare să mă prefac că n-are importanţă şi că n-am zis nimic, sperând că şi ea va fi de aceeaşi părere, însă mă trezesc că alege următorul punct de pe listă.

— Drew zice că sunt trăsnet de sexy, afirmă ea, ridicând plictisită din umeri şi oferindu-mi scăparea.

— Cam aşa e, o aprob, zâmbind şi evitându-i privirea, în timp ce adun ce-a mai rămas din ardeii roşii.

Torn ulei pe fundul unei tigăi pentru sotat şi aliniez legumele pe masă.

— Dă ochiul din faţă până la opt, îi cer, arătându-i spre aragaz, iar ea întinde mâna să execute ordinul, tocmai când se deschide uşa de la intrare, amuţindu-ne pe amândoi.

— Hei ce se-n…

Drew se opreşte în mijlocul propoziţiei la vederea Nastyei. Nu ştiu dacă şocul zugrăvit pe faţa lui provine din faptul că ea stă aici, căţărată pe masă de parcă ar fi stăpâna casei sau că pentru el, e aproape de nerecunoscut. Are pe ea pantaloni albi, scurţi, din denim, şi un tricou roz, iar pe faţă nici urmă de machiaj, ceea ce poţi constata mai uşor deoarece şi-a prins părul la spate, împletit în coadă. Arată mai tânără, ca de fiecare dată când nu se machiază, iar pe frunte, aproape de rădăcina părului, se vede cicatricea colţuroasă pe care încearcă în permanenţă să şi-o ascundă. Eu sunt obişnuit cu Nastya cea de acum, însă ştiu că Drew n-a văzut-o niciodată arătând măcar de departe ca o fată normală, iar eu nu i am pomenit niciodată despre asta.

Nu ştiu dacă faptul de a nu-i fi spus nimic ar putea echivala cu o trădare. Dacă da, atunci ar trebui să mă simt vinovat, şi o parte din mine chiar se simte. Dar mă simt şi îndreptăţit, totodată. Chiar dacă dau dovadă de egoism. N-are decât să se supere, dacă asta vrea. Oricum ar merita riscul.

Nastya se prelinge jos de pe masă, dându-mi impresia c-o să mă lase să mă descurc singur cu explicaţiile, dar nu e aşa. Traversează bucătăria, deschide dulapul de sus, acolo unde ţin farfuriile, şi mai scoate una. Apoi ia din sertar încă un set de tacâmuri şi le plasează pe masă. Drew se apropie de masă, îşi trage un scaun şi se lasă să cadă pe el. Încă nu şi-a luat ochii de pe Nastya. O priveşte de parcă ar vrea să priceapă adevărul despre ea. Din nou e vorba despre acea iluzie optică. Ochii mei s-au obişnuit cu ea, dar el încă se străduieşte să vadă mai limpede.

— Şi, nu vrei să mă prezinţi iubitei tale? mă întreabă, de data asta privindu-mă drept în ochi.

Dar în întrebarea lui găsesc mai degrabă curiozitate, decât maliţie. E posibil să fie şi doar un piculeţ impresionat.

— Nu e iubita mea, îi răspund, în timp ce cu o mână îi întind Nastyei suporturile ca să le aşeze pe masă, iar cu

cealaltă amestec în continuare – intenţionat n-o privesc.

— Ei bine, în cazul ăsta – întinde mâinile şi-o trage pe Nastya, care tocmai aranja suporturile, pe genunchii lui – ce-avem la masă?

Capitolul 26

Josh

— De unde ştii că nu există Dumnezeu? se stropşeşte Tierney Lowell la Drew, la douăzeci de minute după începerea unei dezbateri cu o desfăşurare furtunoasă încă de când s-a sunat de intrare la ora a cincea.

Totul a pornit de la o discuţie despre o nuvelă citită săptămâna trecută şi a evoluat cumva spre o totală controversă legată de existenţa lui Dumnezeu.

— De unde ştii că *există*? ripostează Drew.

Nici măcar nu-şi dă strădania. Dă dovadă de lene sau doar de apatie. L-am văzut exersând pentru dezbateri, şi asta e mai nimic pentru el. Doar o momeşte pe Tierney, ca să se distreze.

— N-am spus niciodată că *ştiu*. Credinţa nu ţine de ştiinţă.

De-asta se şi numeşte credinţă, dobitocule. De unde şi expresia *credinţă oarbă*.

— Domnişoară Lowell?

— Imbecil, catâr, idiot, neghiob, Drew, enumeră Tierney.

E regula stabilită de domnişoara McAllister. Dacă foloseşti un cuvânt inacceptabil, trebuie să găseşti altele cinci care să-l înlocuiască. Profesoara preferă să lase neobservată includerea lui Drew pe listă.

— Şi de când ai prins atâta drag de religie? replică Drew, care nu scapă nicio ocazie.

Toată lumea e atentă, capetele zvâcnesc încoace şi-ncolo, ca ale spectatorilor la un meci de tenis. Persoanele imorale care dezbat existenţa lui Dumnezeu constituie totdeauna o încântare pentru gloată. Mai ales când îşi face loc şi o tangibilă tensiune sexuală. Singurul alt sunet auzit în sală e periodicul pocnet al capsatorului de care se foloseşte Rază de Soare într-un colţ. Îndosariază hârtii încă de când a început ora. Stă cu spatele, dar parcă o şi văd

ascultând cu atenţie.

— Urăsc religia. Cred în Dumnezeu.

— Credinţa în Dumnezeu e pentru oamenii slabi, declară Drew, părând aproape plictisit, dar e evident că se distrează.

— Atunci, e un mister de ce tu nu eşti credincios, i-o întoarce Tierney, lăsându-se pe spătarul scaunului, însă Drew nu muşcă momeala.

— Oamenii cred în Dumnezeu din cauză că nu cred în ei înşişi. Au nevoie de altcineva de care să depindă, sau pe care să dea vina, în loc să-şi asume responsabilitatea pentru propriile rahaturi… porcării, excremente, reziduuri, greşeli, erori.

— Mare vorbă, venind din partea cuiva care nu-şi asumă responsabilitatea pentru nimic.

— Eu nu mi-am tăgăduit niciodată faptele.

— Ceea ce face să fii un veritabil model de moralitate.

— Moralitate? rosteşte Drew, parcă scuipând cuvântul, care probabil îi arde limba. Nu cumva vezi iarba din ochiul altuia, în loc de bârna din al tău[23]?

Kevin Leonard şi ceilalţi amatori de fumat iarbă din clasă sunt în extaz, de parcă ar fi auzit cea mai grozavă frază din viaţa lor.

— Nu-mi ţine tu mie predici, T.! Eu îmi asum răspunderea pentru tot ce fac.

— Nu chiar pentru tot.

— Dacă ai de gând să arunci acuzaţii, probează-le. Dă-mi ceva concret. Altminteri, argumentele tale nu valorează nimic.

— Nu suntem la ora de dezbateri, Drew, ripostează ea, fără să se arate deloc intimidată de el.

În schimb, pare că se simte trădată.

---

[23] In original se foloseşte expresia *pot calling the kettle black*, echivalentul zicalei râde ciob de oală spartă de la noi, numai că Drew o adaptează, spunând *pot smoker*, adică fumător de marijuana (în argou, iarba).

— Ar fi tot aia. Aceleaşi reguli. Vrei să afirmi ceva, adu dovezi. În caz contrar, nu te mai arunca, pentru că tocmai ţi-ai şubrezit argumentaţia. Cam ca oamenii care cred în Dumnezeu.

Aici, domnişoara McAllister schimbă subiectul, punând efectiv capăt discuţiei. E surprinzător că a lăsat-o să se lungească atât. Dar, chiar dacă s-a încheiat schimbul de replici, războiul privirilor ucigătoare dintre Drew şi Tierney continuă până la sfârşitul orei, ceea ce mă face curios dacă se vor apuca să-şi sfâşie hainele de pe ei chiar aici.

Nastya

— Du-te să stai jos. Mă ocup eu, mă îndeamnă Josh, dându-mi un ghiont din faţa chiuvetei, după ce am strâns farfuriile de pe masă.

Acum mănânc mai mult pe-aici. E singura ocazie cu care am şi eu parte de mese normale. El îmi găteşte mâncare adevărată, iar eu contribui cu deserturile.

— Tu ai gătit. Eu pot să spăl vasele.

— Ba nu. Nu poţi, răspunde, smulgându-mi buretele din mâini şi închizând robinetul.

Mă duc să strâng ce-a mai rămas de pe masă şi să pun vasele în chiuvetă. Am intrat într-un ciudat de casnic stereotip, şi e oarecum penibil când stai să te gândeşti de ce s-a ajuns aici.

— Nu pot să spăl vasele? îl întreb, nevenindu-mi să cred.

— Nu, repetă el, scuturând din cap.

— De ce?

— Pentru că nu te pricepi la asta.

— Nu mă pricep la asta?

Cum e posibil să nu te pricepi la spălat vase? Doar nu e o operaţie pe creier. E doar vorba să cureţi resturile de mâncare de pe farfurii.

— Da. Cum se poate să nu-ţi dai seama de asta? Sunt obligat să le spăl pe toate încă o dată, în fiecare seară,

după ce pleci tu.

— Nu e adevărat!

Sau o fi? Mă priveşte, şi-mi dau seama că este.

— Eşti maniac.

— Da, îmi place să mănânc din vase curate. Am scăpări, mi-o întoarce el, scurt.

Mă gândesc la cât de mult am decăzut. Nu mai sunt în stare nici măcar să spăl o farfurie ca lumea. El găteşte, el spală vasele, el confecţionează naibii mobilă. Iar eu mă simt inutilă pe-aici. Uscătorul de rufe bâzâie, aşa că-mi găsesc o ocupaţie.

— Bine. Atunci mă duc să împăturesc rufele.

— Ba nu te duci. Stai aici.

— Ce, nu mă pricep nici să împăturesc rufe?

— *Nu* îmi împătureşti tu mie lenjeria.

— Glumeşti!

— Ba nu. E aiurea.

Se apleacă spre mine şi deschide un sertar plin cu prosoape pentru vase cu mâna din care-i picură apă.

— Uite. Şterge-le, îmi zice, şi-mi repede un prosop în piept, stropindu-mă cu ocazia asta.

I-l smulg din mâini.

— Poate mă duc să iau o pereche de boxeri de-ai tăi şi să şterg vasele cu ei, îi zic, fiindcă replicile copilăreşti nu sunt mai prejos de mine.

— De unde ştii că port boxeri?

— Nu ştiu, doar sper.

Pentru că alternativă nu e câtuşi de puţin atrăgătoare.

Ridică din umeri, întinzându-mi o farfurie.

— N-ai decât. Tu o să mănânci din ele.

— Eşti naşpa, îi răspund eu, pentru că bombănitul în barbă, ca o adolescentă bosumflată, mi se pare drăguţ.

Până la urmă, folosesc prosopul, şi constat că Josh are dreptate, într-adevăr, el spală vasele mai bine ca mine. În principal, din cauză că pe mine mă apucă lenea când vine vorba despre orice fel de curăţenie, dar nu trebuie s-o ştie

şi pe-asta.

— Ce-a fost cu Drew şi cu Tierney azi, la engleză? îl întreb.

— Ce? Chestia despre Dumnezeu? Drew şi Tierney se contrazic tot timpul. Drew ar fi în stare să susţină meritele celibatului, dacă Tierney ar fi împotriva.

— Poate. Părea să fie ceva personal.

— Lui Drew îi place s-o enerveze. Azi a vrut doar să se joace cu ea. Ar fi putut s-o pună la pământ, numai să fi vrut.

— Mă mir că n-a făcut-o. E capabil să nimicească pe oricine la dezbateri.

E de-a dreptul impresionant. Dacă are chef, poate să te asalteze verbal până când de-abia mai poţi să te ţii pe picioare când scapi de gura lui. A câştigat toate rundele concursului la care am participat acum câteva săptămâni, şi nici măcar nu şi-a întrebuinţat întregul arsenal de farmece.

— N-a avut nevoie. Ea n-are nicio şansă în faţa lui. Nici măcar nu merita efortul.

Are dreptate. Aşa e Drew. O face doar ca să se distreze, până când începe să se plictisească. E ca un motan care hărţuieşte o şopârlă până când ajunge să fie prea mutilată ca să se mai joace cu ea.

— Dar domnişoara McAllister de ce i-a lăsat? Nici măcar nu era subiectul despre care trebuia discutat.

— Aşa ajunge ea să-i cunoască pe toţi. Poate să te descifreze mult mai uşor dacă doar te lasă în voia ta, şi ascultă. Descoperă cum gândeşti. Îţi învaţă punctele forte şi slăbiciunile.

Ca o recunoaştere. Impresionant. Dar nu şi cea mai eficientă metodă, când n-ai decât doi oameni care se contrazic.

— Nu s-a mai amestecat nimeni altcineva, remarc.

— Nimeni nu e chiar atât de tont ca să dezbată existenţa lui Dumnezeu. E o controversă imposibil de câştigat.

Între timp, a terminat de aranjat farfuriile spălate în bufet.

— De care parte?

— De oricare.

— Tu crezi în Dumnezeu?

— Da, răspunde el, pe un ton categoric. Probabil că expresia feţei mă trădează, pentru că imediat mă întreabă: Ce e?

— Nimic, doar că sunt mirată. Credeam că nu…

— Din cauză că sunt blestemat şi toată lumea din jurul meu moare? mă întreabă, fără emoţie în glas.

Nu vreau să-i răspund afirmativ, dar cam aşa ceva gândeam.

— Cred în Dumnezeu, Rază de Soare. Totdeauna am crezut că există Dumnezeu, îmi zice.

Iar ce adaugă în continuare nu ţine de autocompătimire, nici de angoasă, nici de melodramă. E adevărul.

— Ştiu doar că El mă urăşte.

Poate că spusele lui ar fi trebuit să mă izbească, însă nu mă fac nici măcar să clipesc. Poate c-ar trebui să sar imediat ca arsă şi să-i spun că nu e bine să gândească aşa. Că, bineînţeles, Dumnezeu nu-l urăşte. Că e ridicol să crezi aşa ceva. Numai că nu e. Nimic din ce-a spus nu e ridicol. Când vezi că toţi oamenii pe care-i iubeşti sunt înlăturaţi, sistematic, din viaţa ta, până când, la vârsta de şaptesprezece ani, ajungi să nu mai ai pe nimeni, cum ai putea să gândeşti altfel? Pare atât de logic, încât singurul lucru care mă surprinde e că nu mi-a venit mie asta în minte.

Capitolul 27

Josh

— Arăţi ridicol.

Rază de Soare e deja în garajul meu la ora opt, îmbrăcată ca să meargă la o petrecere împreună cu Drew. Ea detestă petrecerile, însă el reuşeşte s-o convingă de fiecare dată să meargă.

Rutina noastră a devenit, mă rog, rutină. Ne facem temele, pregătim masa de seară, după care ne petrecem timpul în garaj. Uneori, ea dispare pentru o vreme ca să alerge, dar până la urmă tot aici ajunge, şlefuind bucăţi de lemn sau privind peste umărul meu şi punând sute de întrebări despre absolut orice fac. E în stare să şlefuiască orice şi oricât, dar nici nu se apropie de maşinile electrice, din cauză că nu are încredere în mâna ei.

— Ce e? Crezi că nu merg? Poate nu mai vreau să-i schimb acum, protestează, coborându-şi privirea spre vechii bocanci uzaţi pe care i-a împrumutat de la mine.

Sunt enormi pentru picioarele ei, oricât de strâns le-ar fi legat şireturile, ca să-i stea în picioare. Mai devreme, când a venit, era în cea mai chinuitoare rochie neagră imaginabilă şi încălţată în pantofi cu botul decupat. Azi am prea multe utilaje în funcţiune, aşa că nu i-am dat voie să stea decât cu condiţia să-şi schimbe încălţămintea. O parte din mine spera că va alege varianta plecării, ca să nu mai fiu nevoit s-o tot văd în rochia aia, luptându-mă să-mi ţin mădularul sub control, însă ea n-a vrut să-mi cruţe suferinţa. Acum câteva săptămâni, când m-am împăcat în sfârşit cu gândul că n-o să mai plece, mi-am făgăduit mie însumi că n-o să mă apropii de ea. Nu sunt chiar atât de sinucigaş. Dar în zilele în care se plimbă îmbrăcată în rochii negre mulate şi cu bocancii mei în picioare, mă întreb cât timp o să mă mai pot ţine de cuvânt.

— Sigur nu vrei să vii? mă întreabă.

Mereu mă întreabă înainte să se ducă undeva cu Drew. Dar nu vreau să mă supun la o astfel de încercare, nici măcar ca să fiu aproape de ea. Maşina lui Drew îşi face apariţia pe alee şi mă scuteşte de răspuns.

— Drăguţi bocanci. Îmi plac. Poate c-o să te las să rămâi încălţată cu ei.

Ea se face că-i dă o palmă, dar asta nu înseamnă nimic.

— Ar trebui să vii şi tu, îmi zice Drew. Pot să te cuplez cu cineva.

— Cuplează-te pe tine. Nu-mi trebuie.

— Mda, cunoaştem, replică el, privind-o pe Nastya. Nici mie nu-mi trebuie. Am Raza mea de Soare personală ca să mă încălzească.

Simt că se rupe ceva în mine auzindu-l. Merge cu ea la petreceri, o atinge, spune porcării care nimănui n-ar trebui să-i fie permise faţă de ea. Bun, dar să-i spună Rază de Soare n-are dreptul. Bat în cuie o scândură peste furia mea, ca să nu explodez. Peste un minut, ei or să plece, şi-o să se termine. Bine-ar fi dacă s-ar căra de-aici chiar acum.

— Mai spune-mi o dată Rază de Soare, că te şi măcelăresc, poponarule!

Nu-mi dau seama al cărui cap se răsuceşte mai repede, al meu sau al lui Drew, dar eu sunt cel rămas fără grai dintre cei prezenţi în clipa asta în garaj. De îndată ce înregistrez cuvintele, senzaţia de şoc are de înfruntat concurenţa amuzamentului, şi mă lupt să-mi stăpânesc zâmbetul pentru că, în mod evident, ei nu-i place mai mult decât mie ca el să-i spună Rază de Soare.

Nu ştiu precis când s-a hotărât să vorbească faţă de el, dar sunt convins că nu în momentul de faţă. Poate că n-am reuşit să cunosc prea multe despre ea, dar tot m-am prins că tot ce face înseamnă o alegere. Ea calculează repercusiunile fiecărei acţiuni întreprinse. Fata nu înţelege semnificaţia termenului de *spontaneitate*. Ea îşi planifică până şi respiraţiile.

— Ai vorbit? Ai vorbit! A vorbit!

Drew îşi întoarce privirea spre mine, căutându-mi reacţia, dar n-are ce găsi. Sunt surprins, dar nu sunt şocat. Încă mă străduiesc să-mi înăbuş zâmbetul.

Am impresia că face ochii şi mai mari, dacă mai era posibil.

— Nemernic ce eşti! Ai ştiut! exclamă, întorcându-şi capul când spre Rază de Soare, când spre mine, incapabil să se decidă la cine să se oprească.

Niciunul dintre noi nu-l priveşte.

Îşi recapătă stăpânirea de sine, iar eu redevin conştient, îndeajuns cât să mă duc spre uşa garajului şi s-o închid. Casa mea e tocmai în capătul străzii, aşa că nimeni n-are cum să vadă ce se petrece înăuntru, însă Drew e insuportabil de zgomotos în momentul de faţă, şi n-avem nevoie de spectatori.

— Măi, măi, măi, zice, părând acum încântat de sine, deşi n-are nici cel mai mic motiv.

Însă Drew găseşte mereu o cale de a face din orice triumful său personal. Evident, se gândeşte că farmecul lui e într-atât de irezistibil, încât a putut face să vorbească o fată nu tocmai mută. Sau poate doar îşi închipuie că a înţeles ceva.

— De când? întreabă apoi, şi nu-mi dau seama precis la ce se referă, până nu face un gest între mine şi Nastya. Voi doi? De când?

— Noi doi, nimic. Stăm de vorbă… atât.

Îmi îndrept privirea spre locul în care stă acum ea, rezemată de banc. Tot aruncă priviri spre mine. Nu reuşesc să înţeleg dacă vrea să-mi transmită ceva sau dacă vrea ceva de la mine. Simt un amestec de uşurare şi ciudă. Mă bucur că nu mai ascundem chestia asta de Drew, dar nu mă pot împiedica să simt că am pierdut ceva irecuperabil, şi că ea e cea care a dăruit acel ceva, fără să mă întrebe.

— Atât? Ea n-a vorbit cu nimeni de când e aici. Nici măcar o vorbă. Cu excepţia ta din câte se pare. Şi tu spui că asta-i tot?

— N-am vrut să te dezamăgesc, îi zic, deşi cred că eu sunt cel dezamăgit aici.

Ştiu că ea e ceva mai puţin a mea faţă de cât era acum doar câteva minute.

— N-are nici măcar accent, remarcă Drew, întorcându-şi din nou privirea spre Nastya.

— Şi, eşti decepţionat? se aude vocea ei, ca o miere îmbibată de arsenic.

Nu seamănă absolut deloc cu cea folosită în discuţiile cu mine.

— Extrem. Îmi închipuisem c-o să fie excitant. N-am mai auzit pe nimeni până acum urlându-mi numele cu accent. Abia aşteptam asta.

— Eşti vulgar, ripostează ea, însă are mai mult amuzament decât maliţie în intonaţie.

— Aştepţi de ceva timp să-mi zici asta în faţă, nu? Te simţi mai bine acum?

— Nu atât de bine pe cât aş fi crezut, răspunde ea, încreţindu-şi nasul în timp ce se gândeşte.

E insuportabil de drăguţă aşa. Se vede clar că socoteşte discuţia încheiată, fiindcă se duce până în fundul garajului şi apasă pe butonul care deschide uşa la loc.

— Hei, strigă Drew, până să apese ea, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva de proporţii monumentale. Mi s-a părut mie, sau m-ai făcut poponar? întreabă el.

În ochii ei apar luminiţe, iar un colţ al gurii i se înalţă, într-o umbră aproape imperceptibilă de zâmbet.

— Afirmaţie corectă, răspunde.

Licărul ştrengăresc din ochii lui îl imită pe-al ei, iar zâmbetul lui Drew e un amestec de mândrie şi de mirare. Acum înţeleg de ce-a ales Nastya să vorbească şi faţă de el.

— Bun-venit în club, Rază de Soare.

Capitolul 28

Nastya

Petrecerea din casa lui Jen Meadows e penibilă, şi ne dăm seama de cum intrăm că probabil n-o să stăm. E o uşurare pentru mine, fiindcă şi dacă se ţine înăuntru, zgomotele din astfel de ocazii îmi dau mereu de furcă. E prea greu să filtrez sunetele şi sursele lor. Am evoluat până în punctul în care pot să mă mai relaxez când sunt înăuntru, cu lume în preajmă, dar dac-ar fi să aleg, aş prefera tăcerea.

Drew mă ţine lipită de el cu mai multă râvnă decât de obicei. În mod normal, mă cuprinde cu braţul pe după umeri în timp ce mergem, într-o tipică demonstraţie a simţului proprietăţii, iar după ce devine clar pentru toată lumea, mă eliberează. Dar nu mă lasă niciodată să mă îndepărtez, oricum nu mai mult de doi paşi faţă de el; în schimb, astă-seară nu vrea absolut deloc să-mi dea drumul.

Mă tot priveşte pieziş, zâmbindu-mi de parcă am fi complici în nu ştiu ce conspiraţie. Ar trebui să regret ce-am făcut, dar nu e cazul; chiar dacă, pe tot drumul cu maşina încoace, el s-a străduit să scoată de la mine motivul pentru care nu vorbesc, până când i-am descris, în imagini viu colorate, năpasta care ar urma să se abată asupra lui dacă ar mai continua cu întrebările. N-a mai continuat. Cred că datorită a cât de mult ţine la organele lui masculine.

Braţul îi şerpuieşte pe după talia mea şi mă lipeşte de un perete, exact la timp ca s-o văd, peste umărul lui, pe Tierney Lowell, care tocmai intră pe uşă. Chris Jenkins îi strecoară un pahar în mână şi se-apucă să-i şuşotească la ureche încă dinainte ca ea să ajungă în living.

Drew îşi lasă mâna să-i lunece în jos pe braţul meu şi-şi înlănţuie degetele de ale mele, trăgându-mă spre scară, sub privirile tuturor celorlalţi din încăpere. Am două variante: pot să-l opresc de faţă cu toată lumea, ceea ce ar însemna să rămân ţeapănă, refuzând să mă urnesc când el

vrea să mă conducă spre trepte, sau pot să merg cu el. Opţiunea A e cea care ar atrage mai mult atenţia. În schimb, dacă dispar împreună cu Drew la etaj, într-un dormitor, la o petrecere, nu cred să se ridice vreo sprânceană. După toate aparenţele, ne-o tot tragem de câteva săptămâni încoace. Nu mă deranjează. Drew a avut toate ocaziile posibile ca să profite de mine, dar n-a făcut-o niciodată. În afară de braţul pe după umeri şi sporadicele ţineri de mână, nu se atinge deloc de mine. Nici vorbă de pipăieli pe furiş, de niciun fel. Drew mă ţine pe lângă el dintr-un anume motiv, însă oricare ar fi ăla, sunt categoric sigură că nu ţine de sex.

— De ce ţii morţiş ca toată lumea să creadă că suntem împreună? îl întreb în şoaptă, când mă trage după el pe uşa unui dormitor liber, pe care apoi o închide în urma mea – şi o încuie.

Singurele lumini vin pe sub uşă şi pe fereastră, de la un stâlp de iluminat. E o cameră pentru oaspeţi, cu un pat care se vede că a mai fost deja ocupat în seara asta. Muzica se aude încă destul de tare, motiv pentru care nu-mi fac griji că ne-ar putea auzi cineva, însă tot îmi menţin tonul coborât, iar Drew îmi urmează exemplul.

— Pentru că aşa trebuie, îmi răspunde, rezemându-se cu spatele de uşă şi închizând ochii.

A spus o replică din care nu crede o iotă.

— Tu nu eşti genul relaţiilor de durată. Doar de moment.

— Aş putea să fac o excepţie, îmi răspunde, privindu-mă din cap şi până-n picioare, dar ştiu că nu o spune cu convingere, şi nu-mi dau seama de ce se mai oboseşte.

— Ai putea, dar dac-ar fi cazul, n-ar fi cu mine.

— Dacă te-aş săruta chiar acum?

— Probabil că te-aş lăsa, doar ca să văd care-i treaba. După care ţi-aş sfâşia buzele şi ţi le-aş da să le mănânci, ceea ce ar fi oarecum dificil, din cauză că, ştii, n-ai mai avea buze.

Clatină aprobator din cap, fără să mă privească.

— Eşti de speriat.

— Aşadar, n-o să mă săruţi?

— Nu. Dar nu din cauza chestiei cu sfâşiatul buzelor, cu toate că e convingătoare.

— Probabil că ai un motiv temeinic ca să-ţi distrugi reputaţia cu mine.

— Nu distrug nimic. Tu ce crezi că facem noi în clipa asta? Stăm de vorbă? Tu nici măcar nu vorbeşti, ceea ce limitează opţiunile. Toţi cei de jos ştiu că ne-o tragem acum.

Îşi scoate cămaşa din pantaloni şi şi-o mototoleşte.

— Şi mie îmi place?

— Sunt cel mai grozav din câţi ai avut, rosteşte el, cu un glas hipnotic, de parcă ar vrea să exerseze trucuri mentale de Jedi asupra mea.

— Nu mă îndoiesc. Şi-atunci, de ce nu facem de-a binelea ceea ce oricum se crede că facem?

— Aş putea s-o iau de bună, să ştii, îmi atrage el atenţia, deschizând un ochi şi privindu-mă.

— Dar n-o faci.

Poate că m-aş fi simţit un pic dezamăgită, dacă uşurarea n-ar fi fost atât de mare.

— Ar trebui să-mi spui, cel puţin, care e raţiunea. Eu ţi-am arătat-o pe-a mea.

— Dacă ţi-aş arăta-o şi eu pe-a mea, probabil că mi-ai sfâşia-o şi pe-aia!

Văd că nu vrea să-mi ofere nimic, chiar dacă există evident ceva de oferit aici.

— Şi-atunci, ce rost au mai avut ultimele două luni, dacă n-ai avut niciodată intenţia să mergi mai departe?

— Lumea crede că sunt cuplat cu tine, aşa că nimeni nu se mai aşteaptă să mi-o trag cu vreo altă fiinţă bipedă.

— Dar nu asta e ceea ce faci? îl întreb.

Eu n-am crezut niciodată pe de-a întregul în imaginea lui sau cel puţin n-am presupus că doar asta l-ar reprezenta. Numai că el a pus-o pe piaţă. Am fost împinsă să cred că,

dacă e să cauţi în dicţionar *turpitudine morală* – sau poate doar *curvă masculină* – îl găseşti, în chip de definiţie, pe Drew Leighton. Dar povestea de acum preface imaginea asta în ţăndări.

— Îmi plăceai mult mai mult când nu vorbeai.

— Mda, cunoaştem. Mortul de la groapă nu se-ntoarce. Nu-ţi dai seama ce-ai avut decât după ce s-a dus. Mintea de pe urmă vine prea târziu. Răspunde la întrebare.

Îşi dă ochii peste cap şi răsuflă, având grijă să iau la cunoştinţă întreaga povară a iritării lui.

— Asta presupune lumea că fac. Dacă m-aş opri, toată lumea ar vrea să ştie de ce. După care s-ar porni speculaţiile. Mai uşor e să umblu cu subterfugii.

— Dar de ce cu mine?

— M-am gândit că tu n-o să spui nimănui adevărul, mărturiseşte el, ridicând din umeri.

Dacă ar fi posibil ca Drew Leighton să se arate ruşinat, aş fi zis că asta încearcă, dar e ceva puţin cam în afara repertoriului lui.

— Îmi pare rău, continuă el. N-a fost aşa de la început. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că eu chiar n-am avut de gând să-ţi pun aceeaşi placă tâmpită ca tuturor celorlalte. Dac-ai fi marşat, ne-am fi cuplat cu prima ocazie posibilă şi n-am mai fi fost acum împreună aici. Dar mi s-a părut că tu iei totul doar ca pe o glumă, şi asta, pentru mine, a însemnat o uşurare. M-am simţit uşurat văzând că nu trebuie să merg mai departe şi că, pe cât te vânam mai mult, pe atât mă luai mai puţin în serios. Aşa că întrebarea cea mai potrivită ar fi: *tu* de ce te-ai complăcut în situaţia asta?

— Din acelaşi motiv ca şi tine. Masculii miros că ţi-ai marcat teritoriul peste tot pe mine şi presupun că nu sunt disponibilă pe piaţă. În afara lui Ethan cel Arogant, sunt lăsată în pace. Situaţie câştigătoare pentru ambele tabere.

În plus, chiar nu mă interesează ce se vorbeşte despre mine. Nu mă afectează minciunile şi bârfele. Adevărul e cel

pe care nu-l vreau pus în circulaţie.

— Şi Josh ce rol joacă în povestea asta? se interesează Drew, căutându-mi în sfârşit privirea.

— Nu discutăm despre Josh.

— Chiar nu? încearcă el.

— Josh şi-o trage cu altcineva.

Dacă mai pui la socoteală pe lângă asta şi că nu vrea să mai dea vreodată o para chioară pe nimeni, ajungi la concluzia că e un vis cam imposibil.

— Şi? Josh Bennett are o amică pentru aşternut, zice el, ridicând din umeri, de parcă mi-ar fi spus doar că Josh poartă pantaloni.

E acelaşi ton pe care l-a folosit când mi-a aruncat-o prima dată, şi mi se pare la fel de naşpa s-o aud.

— Cum crezi că a reuşit să-şi ţină mâinile la distanţă de tine atât timp? Nu înseamnă nimic, continuă Drew, deşi privirea pe care i-o arunc afirmă contrariul. Nu fi atât de pornită să-l judeci. E un băiat bun, dar nu un sfânt.

— Şi ea ce e pentru el? îl întreb, străduindu-mă să nu par geloasă, sau dornică să smulg informaţii, dar sunt şi una, şi cealaltă.

— Ea – e cu ochii pe pieptul meu, fiindcă Drew tot Drew rămâne, înainte de a-i ridica spre faţă – e Raza de Soare a unui om năpăstuit.

Îmi vine tare greu să cred aşa ceva, fiindcă Josh nu se apropie de mine niciodată.

— Nu mă priveşte nici măcar pieziş, cu atât mai puţin să încerce să se atingă de mine.

— Ai dreptate. El nu te priveşte pieziş. Te priveşte de-a dreptul, şi nu încearcă măcar s-o ascundă. Singura chestie după care am văzut să-i lase gura apă în asemenea hal are patru picioare şi e din mahon, dar nu cred că ar avea de gând s-o invite prea curând în oraş.

— Nu-l lăsa să facă una ca asta, Drew. Nu cu mine. Pe tine o să te asculte.

— Nu. N-o să mă asculte, mă contrazice Drew.

Se opreşte şi-şi ridică privirea spre mine din locul în care s-a aşezat, pe podea.

— Eu cred că scândura asta a fost tăiată, Nastya.

— Scândura a fost tăiată?

— Da, adică zarurile au fost aruncate; a plecat trenul din gară; ori la bal, ori la spital. Încercam doar să mă exprim în limbajul tâmplăriei, dar bagajul meu de cunoştinţe e limitat. Nu mi-a ieşit, nu?

— Nu prea.

— Nu-ţi face griji. Lui Josh îi place să-şi menţină viaţa ferită de complicaţii inutile. Cred că eşti în siguranţă, pentru o vreme, mă asigură el, ridicându-şi mâna şi ciufulindu-şi intenţionat părul.

— Cât mai e nevoie să stăm aici? îl întreb, fiindcă mi-a ajuns cu conversaţia despre Josh.

Unele lucruri e de preferat să fie lăsate în pace, iar aici avem definiţia unuia dintre lucrurile astea. Îmi îndrept privirea spre aşternuturile învălmăşite ale patului şi ajung la concluzia că nu e cazul, aşa că mă preling de-a lungul peretelui până pe podea, lângă Drew, şi mă aşez turceşte. Îmi trage capul pe umărul lui, lăsându-mă să mi-l reazem de el.

— Încă douăzeci de minute, cel puţin. Am o reputaţie de apărat.

Capitolul 29

Josh

— Mama mă-sii!

Lama fierăstrăului îmi spintecă mâna şi, în câteva secunde, sângele îmi îmbibă pantalonii, acolo unde o apăs cu palma cealaltă. Nu prea suport sângele. De fapt, am o senzaţie absolut oribilă când se ajunge la sânge, aşa că situaţia asta e destul de naşpa pentru mine.

Mă las pe podea şi mă sprijin de dulap. E necesar să opresc hemoragia, însă aşezatul e prioritar, deoarece mă gândesc că s-ar putea să leşin.

— Ce naiba-i asta, Josh?

Nastya. Îmi ia mâna, şi-aş vrea să-i spun să stea deoparte, fiindcă e prea mult sânge, dar ajung să mai trag o înjurătură. Acum îmi ţine apăsată rana, iar eu încerc să întind mâna dreaptă spre prosopul de pe masă. Îmi dă peste ea.

— E plin de unsoare şi de rumeguş. Fir-ar să fie! exclamă, văzând că sângele meu începe să-i şiroiască pe braţ, chiar dacă stă cu palma apăsată pe tăietură. Ţine aşa! îmi zice, apucându-mi din nou mâna dreaptă şi apăsând-o peste despicătura sângerândă care-mi traversează palma dreaptă.

Fac greşeala să privesc înainte ca ea să-mi apese mâna la loc peste cealaltă, şi mă aleg cu o serioasă ameţeală. Sângele e kryptonita[24] mea. Pot să suport cantităţi impresionante de vomă, dar sângele, nu. Mai ales când e al meu.

— O baltă de sânge, suspin eu.

— Nu, nu e, mă contrazice ea, apăsându-şi mâna peste a mea.

---

[24] Material radioactiv din povestirile cu Superman. Provenit de pe planeta lui natală, Krypton, are cel mai nociv efect posibil asupra eroului şi a majorităţii celorlalţi locuitori ai respectivei planete.

— Ba da, este, izbutesc să zic, fiindcă de data asta am dreptate. Dacă tot stau pe podea ca un molâu din cauza sângerării, atunci insist să afirm că e o sângerare al naibii de abundentă.

— Nu, rosteşte ea, apăsat, şi nu mai încape discuţie când mă priveşte drept în ochi, forţându-mă să mă concentrez asupra ei. Chiar nu e.

Tot îşi roteşte privirea în jur, căutând ceva cu care să oprească sângerarea.

— Poţi să te ridici? mă întreabă.

Pe naiba. O să leşin în faţa ei dacă mă pune să mă ridic chiar acum. Dar, până să absorb complet umilinţa gândului, ea îmi distrage atenţia. Scoţându-şi bluza. Dintr-o singură mişcare, bluza nu mai e pe ea, ci înfăşurată pe mâna mea, înainte s-o mai pot întreba ce mama naibii face. E aproape şi mai impresionant decât manevra cu sutienul.

— N-ar fi trebuit ca eu să fie cel care-şi scoate cămaşa? întreb, ca să mai destind atmosfera. Cel puţin, pentru mine. Ea nu pare deloc afectată.

— Dac-aş fi crezut că ai putea să ţi-o scoţi înainte de a mai pierde juma de litru de sânge, crede-mă, aş fi ales calea aia, îmi zice, strângând mai tare pânza în jurul mâinii mele şi ţinând-o bine. În plus, eu trebuie să fiu atentă, iar dacă te-aş vedea fără cămaşă ar fi posibil să mă aleg cu o hiperventilaţie. Şi-atunci am fi amândoi leşinaţi.

Sarcastică afurisită.

— Eu n-am leşinat.

Încă.

— Încă, zice şi ea, zâmbind, în timp ce-mi ridică mâna, examinându-şi opera. Acum, cel puţin n-o să mai umpli covorul de sânge. Hai, în casă! îmi ordonă, însă eu sunt prea ocupat cu holbatul la pieptul ei strâns într-un sutien din dantelă roz.

Nu ştiu sigur ce mă şochează în mai mare măsură: faptul că mă holbez la ţâţele ei sau acela că sutienul e roz şi nu negru; oricum, e bine, cel puţin, că-mi mai mută gândul de

la sânge. Şi tocmai atunci, chiar înainte de a începe măcar să mă ridic, trădătorul meu mădular se trezeşte la viaţă. Sângerez de mama focului în mijlocul garajului. Cu doar zece secunde înainte, cea mai rea temere a mea era c-o să leşin în faţa ei. Acum, nu mai e cea mai mare temere a mea. Încă un zvâcnet şi mă aflu în toiul unei erecţii de netăgăduit. Acum, *mă străduiesc* să mă gândesc la sânge, însă ea e exact în faţa mea, oferindu-mi ajutorul ca să mă ridic, şi e mult prea târziu pentru asta. Ea priveşte în jos. *Evident* că priveşte în jos.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Mă priveşte iar drept în faţă şi, dac-aş mai fi avut ceva sânge disponibil, probabil că m-aş fi înroşit. Din fericire, tot sângele meu e ocupat acum, în mână şi în sculă.

— Pe bune? Tocmai acum? În momentul ăsta? *Pe bune*?

Clatină din cap şi izbucneşte în râs, şi aproape că merită să trec prin toată situaţia asta jenantă.

— E naşpa rău să fii bărbat, comentează ea.

— Tu eşti de vină. Tu eşti cea care şi-a scos bluza.

— Dacă-ţi mişti fundul până în casă, pot să-mi pun alta, mă îndeamnă, trăgându-mă cu blândeţe de antebraţ.

Mă împing în sus cât pot de lent. Din fericire, bluza e înnodată suficient de strâns în jurul mâinii mele, încât hemoragia să fie domolită, şi izbutesc să ajung în casă fără să-mi sacrific ce mi-a mai rămas din cromozomii Y.

După câteva minute, o văd ieşind din dormitorul meu îmbrăcată cu unul dintre tricourile mele, şi s-ar putea să fie chiar mai rău decât când am văzut-o fără el. Întinde trusa de prim-ajutor pe masă, în faţa noastră.

— Numai pe asta o ai? Cred că mi-ar mai trebui.

— Baia camerei pentru oaspeţi. Sub chiuvetă.

Acum, avem o sticlă uriaşă cu apă oxigenată şi mai mult tifon. Mă priveşte agitată înainte de a dezlega bluza.

— Nu te uita. Ne-am înţeles?

— Credeam că nu e chiar atât de rău.

— Nu e. Dar eu cred că poţi să mori şi dintr-o tăietură de

hârtie, aşa că tu închide ochii sau priveşte încolo sau altundeva.

Aleg *altundeva*. Întind mâna teafără şi ridic tivul tricoului de pe ea, apoi urmăresc cu degetul mare una dintre cicatricele de pe abdomenul ei, pe care n-am apucat s-o studiez ca lumea mai devreme, fiind prea ocupat cu bustul. Îi simt zvâcnetul aproape imperceptibil al respiraţiei la atingere, după care mă plesneşte peste mână şi scap tricoul.

— N-ai pierdut chiar atât de mult sânge, încât să mă împiedice să te pocnesc. Şi dacă te pocnesc, doare.

Nu mă îndoiesc nici pentru o clipă.

— De la ce e? Cicatricea?

— Operaţie.

— Vezi să nu, Rază de Soare. Dar aia de lângă păr?

Despre ea voiam s-o întreb de-o veşnicie. Pe cealaltă, tocmai am descoperit-o astă-seară, împreună cu un sutien din dantelă roz şi o serie de muşchi abdominali pur şi simplu dementiali.

— Încăierare între fete.

— Pe-asta mai pot s-o cred.

— Bun. Termină cu vorbitul. Şi-aşa mi-e teamă c-o să leşini.

— Atunci, vorbeşte cu mine, îi propun, lăsându-mi capul pe spate şi închizând ochii, în timp ce ea începe să se ocupe de mână.

— Despre ce?

— Nu ştiu. Orice altceva, numai sânge să nu fie. Spune-mi o poveste.

— Ce fel de poveste ţi-ar plăcea? mă întreabă cu o voce mieroasă, ca pentru un copil de cinci ani, adică exact cum mă comport eu în clipa de faţă – dau vina pe pierderea de sânge.

— Cea adevărată.

— Ai zis că nu vrei să auzi despre sânge.

Nu ştiu ce-o însemna asta, dar ştiu că înseamnă ceva. E

doar o altă piesă din complicatul puzzle reprezentat de ea. Dar, cu cât mai multe îmi dă, cu atât mai abstract devine. Parcă ar fi piese din trei puzzle-uri diferite. Încerci să le pui cap la cap, dar nu se potrivesc niciodată, iar dacă încerci să le forţezi, imaginea iese total distorsionată.

Între timp, mi-a desfăcut pansamentul improvizat de pe mână, şi-i privesc chipul în timp ce-mi curăţă rana. Nu pare deloc tulburată. După ce mai dispare o parte din sânge, nu mă pot abţine să văd cum arată. Despicătura mi se întinde de la baza arătătorului, în diagonală, pe toată palma, către încheietură. Doare al naibii. Presară peste ea nu ştiu ce porcărie de antibiotic şi-o înfăşoară cu tifon, pentru că nu există pansamente atât de mari, încât s-o acopere.

Dispare în bucătărie şi-o aud deschizând frigiderul şi scotocind prin dulapuri. Când se întoarce, îmi întinde o cutie cu ceva băutură răcoritoare şi un baton de ciocolată. Pe lângă îngheţată, s-a apucat să-şi facă şi depozit de dulciuri aici. Sunt curios cât o mai dura până să aibă un raft al ei în dulăpiorul cu medicamente şi un sertar propriu în şifonierul meu. Iar după ce s-o întâmpla şi asta, o să mă-ntreb cât timp va mai trece până va pleca.

— O să mor? o întreb.

— Cred c-o să rămâi în viaţă. De ce mă întrebi? zice, amuzată.

— Fiindcă pentru tine, să-ţi dăruieşti dulciurile e ca şi cum ţi-ai dărui tot sângele. Mi-am închipuit că sunt pe moarte.

— Consideră că e ca o transfuzie. În clipa asta eşti la fel de palid ca mine. Înfricoşător.

— N-aş fi crezut să te înfricoşeze ceva.

— Vederea sângelui, nu. Spre deosebire de unele persoane, adaugă, zâmbind cu superioritate.

— Îţi rămân dator cu o bluză. Nu trebuia să faci una ca asta.

— Îţi curgea sângele ca naiba. N-aveam timp să mă lupt cu a ta. Şi, pe urmă, ştii câtă lume m-a văzut dezbrăcată?

Nu mă deranjează.

Nu-mi face plăcere ultima parte. Îmi place să mă gândesc la ea dezbrăcată, dar nu-mi place să mă gândesc că ar mai vedea-o şi altcineva aşa.

— Parcă ziceai că n-a fost chiar atât de mult sânge.

— Relativ vorbind, n-a fost.

— Relativ la ce? La cum aş fi arătat tocat mărunt?

— Probabil că tot o să ai nevoie de o cusătură, îmi zice, şi-i răspund cu o privire prin care o informez că nici nu mă gândesc. S-ar vindeca mai repede, îmi explică ea. Plus că trebuie să ţi-o consulte, să vadă dacă nu ţi-ai retezat vreun tendon sau altceva.

Tresar când aud de *retezat un tendon* şi-o văd că zâmbeşte iar în zeflemea. Cam multe zeflemele pe socoteala mea astă-seară.

— Cu cât durează mai mult vindecarea, cu atât mai târziu vei putea să te joci cu sculele tale, fredonează ea.

Dublul înţeles nu-mi scapă, şi aş putea, probabil, să apelez la o ripostă penibilă despre faptul că am încă teafără mâna dreaptă, însă în clipa de faţă ea ştie c-a nimerit drept la ţintă şi c-o s-o ascult.

— Facem un compromis, îmi propune deodată, apucând telefonul şi tastând un mesaj. Margot e liberă în seara asta. Dacă e acasă, o laşi să se uite.

Telefonul piuie peste câteva secunde şi ea îi îndreaptă ecranul spre mine, *Haideţi încoace*.

După o oră, suntem înapoi la mine. Mâna mi-a fost tratată şi bandajată, şi am primit interdicţie să mă ating de scule timp de cel puţin o săptămână, în funcţie de cum decurge vindecarea.

— Acum şi stânga ta e naşpa, îmi zice, ridicându-mi mâna bandajată şi întorcând-o în a ei. O să înnebuneşti, nu-i aşa?

— Probabilitate foarte ridicată, răspund, gândul că nu voi putea să lucrez timp de o săptămână sau chiar mai mult, fiind mai deprimant decât aş fi dispus să recunosc.

— N-o să mai poţi nici să speli vasele.

Ce-i mai place.

— O să mâncăm din farfurii de unică folosinţă, replic cu acreală.

— Eu stau cu tine, la şedinţele tale de terapie, îmi zice apoi, şi am nevoie de un minut până să-mi dau seama la ce se referă: garajul, uneltele, munca, lemnul – terapia mea, lucrul care-mi menţine sănătatea mintală. Tu vrei să vii cu mine, la ale mele?

Terapia ei, până la urmă, constă în alergările nocturne. Dar nu e o alergare normală. Nu o plimbare de voie. Ci alergare zdravănă de tot. M-a făcut varză trei zile la rând, ca un sergent de instrucţie miniatural, din porţelan. E îngrozitor şi epuizant. Am ajuns să vomit de fiecare dată. Aş vrea să fi putut spune că detest chestia asta.

N-am fost în stare să ţin pasul cu ea, cel puţin nu pe vreo distanţă serioasă. Am picioarele mai lungi, aşa că pot s-o întrec la sprint, dar n-am deloc rezistenţă. Ea poate să forţeze şi pe mai mulţi kilometri la rând, dar aşa cum aleargă ea, nu se poate vorbi nicidecum despre un exerciţiu. Aleargă de parcă ar fi hăituită de ceva.

— Cu timpul, devine mai uşor, îmi zice de la câţiva paşi distanţă, în timp ce eu îmi golesc stomacul prin tufişurile din faţa casei cine ştie cărui străin nenorocos.

— Numai dac-o să continui, îi răspund, gândindu-mă că ar trebui să-mi iau cu mine când alerg o sticluţă cu apă de gură. Sau măcar gumă de mestecat.

— Şi n-ai de gând? mă întreabă.

Nu e nici mirată, nici curioasă. Dezamăgită.

Nu mă împac prea bine cu dezamăgirea. Cu atât mai puţin a ei. Dacă vrea să alerg cu ea, o să alerg. Poate că, până la urmă, o să se sature de cât trebuie să mă aştepte până o ajung din urmă, şi-o să mă trimită acasă, în garajul meu, să mă ascund acolo. La alergare se pricepe ea. Eu, la ascuns.

Când ajungem înapoi la mine, mă reped imediat la duş,

oferindu-i s-o conduc pe urmă, după ce ies. Mă văd nevoit să mă smulg de sub jetul de apă, fiindcă altfel, probabil, aş fi în stare să rămân aşa toată noaptea. Mă doare fiecare părticică din corp.

Când ies în salon, găsesc un bilet pe măsuţă.

A trebuit să fug... scuză-mi jocul de cuvinte neintenţionat. N-am putut să am încredere în mine, ştiind că eşti gol şi ud în încăperea de alături. N-am vrut să ispitesc soarta. Pe mâine.

PS. Ţi-am împăturit rufele. Nu-ţi face griji. Nu m-am atins de chiloţeii tăi.

În partea de jos, semnează printr-un mic desen înfăţişând soarele cu o faţă zâmbitoare, probabil lucrul cel mai necaracteristic din câte am văzut vreodată din partea ei.

Mă duc în spălătorie şi găsesc, deasupra maşinii de spălat, un teanc de rufe perfect împăturite. Când deschid uşiţa uscătorului, văd că nu mai e nimic înăuntru, în afara boxerilor mei, abandonaţi.

Capitolul 30

Nastya

Îngheţată.

Cunosc cuvântul ăsta. Îmi place cuvântul ăsta. Îmi ridic privirea din manualul de fizică, partenerul meu din ultimele trei ore. N-o să trec niciodată testul. N-ar fi trebuit să mă înscriu vreodată la materia asta. Tocmai o luasem iar de la început. Josh e în picioare lângă mine şi se apleacă să-mi închidă cartea. Am senzaţia că poate fi o urmare a jetului de obscenităţi provenite din frustrare care mi-a ţâşnit din gură acum câteva clipe.

Învăţătura n-a fost niciodată punctul meu forte. Nu sunt prea deşteaptă, fapt pe care mi-l dovedesc fără dificultate de mai multe ori pe zi. Asher e deşteptul. El a bifat căsuţa asta din formularul familiei. Asher are baseball-ul şi şcoala. Eu am avut pianul. Acum nu mai am nimic.

— Ai nevoie. Mergem să-ţi iei. Acum.

Din nou, vocea de Tată Furios.

— Acum?

— Acum. Îţi aminteşti când mi-ai zis că e de rău dacă n-ai destulă îngheţată. Acum e de rău. Eşti total stresată şi irascibilă, ca un adolescent nesatisfăcut.

— Drăguţă analogie.

Aşa fac ei, devin irascibili?

— Scuză-mă, dar e adevărul. Şi nimeni nu-şi doreşte o Rază de Soare irascibilă. Contravine legilor firii, explică el, în timp ce trage scaunul de sub masă cu mine cu tot.

— O spui de parcă aş fi un copil răzgâiat de patru ani. *Răzgâiat*: *răsfăţat*, *capricios*, *alintat*, *mofturos*, *prost-crescut*. Vorba asta am cules-o de la Asher, de când învăţa pentru SAT.

— Exact cum te comporţi. Dar cu un vocabular mai colorat. Mişcă-ţi fundul în camionetă. Plecăm.

Îşi ia cheile şi se opreşte în antreu, ţinându-mi uşa

deschisă şi aşteptând.

Ajungem într-o galerie comercială aflată la vreo trei kilometri distanţă, pe la ora opt, şi intru după el în gelateria ascunsă în colţul cel mai îndepărtat al complexului. Cine nu ştie că e acolo, probabil că n-o s-o găsească niciodată. E marţi, aşa că localul e aproape gol, cu excepţia unei familii cu un băieţel ale cărui haine par să fi beneficiat de mai multă îngheţată cu ciocolată decât gura. N-am mai fost aici până acum. Prefer să-mi mănânc îngheţata direct din caserolă, la masa din bucătărie, unde nu poate nimeni să mă vadă. Îngheţata mă face fericită. Îmi place să mă concentrez asupra senzaţiei.

Aici e ca un mic paradis pastelat. Spaţiul e mititel şi ţipă „DRĂGUŢ!” din adâncul plămânilor, din toate direcţiile. Şase mese acoperite cu sticlă se împrăştie în partea dinspre intrare a localului. Probabil că e un coşmar să le păstrezi curate, într-un loc gemând de zaharoase care se topesc. Scaunele au cadre metalice argintii, asortate cu scheletul meselor, şi perne din vinilin umplute, în nuanţe pastelate de roz, galben, albastru şi lila. Îmi cobor privirea spre veşmintele mele: negru peste negru. Arăt ca o Elvira[25] adolescentă mergând într-o reclamă pentru Bonne Bell[26].

O fată pe care n-o cunosc şterge mesele din faţă, iar o alta, cunoscută, stă în spatele tejghelei. E în ultimul an de liceu, se numeşte Kara Matthews, şi a fost cu mine în clasă la muzică. Se holbează la noi când ne vede intrând. Pe urmă, probabil că-şi dă seama, fiindcă priveşte în altă parte, dar e cât se poate de clar ce gândeşte. *Nastya Kashnikov şi Josh Bennett intră împreună într-o gelaterie*,

[25] Aluzie la actriţa americană Cassandra Peterson, cunoscută pentru personajul numit Elvira, *Doamna întunericului* (*Elvira, Mistress of the Dark*), pe care şi l-a construit în calitate de gazdă a emisiunii *Movie Macabre*, un show săptămânal pe tema filmelor de groază. Apărea totdeauna îmbrăcată în rochii negre, provocatoare, extrem de decoltate. http://horrorunlimited.blogspot.ro/2013/04/elvira-mistress-of-dark-sexy-nude.html

[26] Companie cosmetică americană pentru tinere şi adolescente.

marţi seara. E ca începutul unei glume proaste. Sau al Apocalipsei.

— Ce vrei? mă întreabă Josh, ştiind că n-am cum să-i răspund aici.

Îmi ridic sprâncenele spre el, enervată. El îşi ridică braţele în semn de capitulare văzându-mi privirea.

— Nu vreau să fiu acuzat de ipocrizie, se apără el, dar dacă nu-mi spui ce vrei, o să fiu obligat să ghicesc.

Aici e şmecher, şi n-am încredere în el. Ridic din umeri. Sunt o excelentă ridicătoare din umeri. O calitate cu care rivalizează numai talentul meu de a clătina din cap.

N-am de ales. Mă aşez, cu faţa spre ieşire, ca să nu trebuiască s-o privesc pe Kara Matthews sau s-o las pe ea să mă privească. Sunt mulţumită că măcar am încă pe mine hainele de la şcoală. Josh se duce spre tejghea, şi-i aud vocea, dar nu reuşesc să disting ce zice. În schimb, pe Kara o aud.

— Pe bune? întreabă ea, râzând.

Sunt curioasă ce-o fi zis el, numai că a vorbit prea încet ca să înţeleg. Gândul că Josh Bennett ar flirta cu Kara Matthews e, pentru imaginaţia mea, dincolo de hotarele posibilului. Urmăresc cu degetele marginea oblică a geamului de pe masă, încercând să prezic cu ce minunăţie o să se întoarcă el, doar ca să râdă de mine. Probabil, o îngheţată din sorbet de lămâi verzi şi unt de arahide sau vreo altă combinaţie la fel de malefică. Aşteptarea durează o veşnicie. N-ar trebui să stai atât de mult ca să comanzi o îngheţată, şi ajung cât pe ce să cedez şi să întorc capul, când îl aud întorcându-se la masă cu paşii aceia asimetrici pe care i-am memorat între timp.

— Cina e servită, anunţă Josh, apărând din spatele meu cu ceea ce poate fi descris numai ca o copaie de îngheţată – şi o plasează în faţa mea.

Probabil că a luat din toate felurile de îngheţată pe care le au aici. Asta îmi aduce aminte de cum ar fi făcut tata. Ceva atât de absolut ridicol, încât să n-am de ales şi să mă

înveselesc după indiferent ce tragedie s-ar fi abătut asupra fragedei mele vieţi. Asta în trecut, înainte să aflu ce înseamnă o tragedie adevărată. Când nenorocirile constau în faptul că Megan Summers a fost mai bine îmbrăcată, sau că am feştelit-o la vreun concert. Charles Ward era maestru în materie de înveselire, când eram eu mică. Mai mult decât un butoi plin cu căţeluşi. Poate chiar mai mult decât o îngheţată pe cale de topire.

— Din moment ce n-am ştiut din care vrei, am luat din toate, îmi zice Josh.

Şi nu minte. Privind copaia, ajung să fiu destul de convinsă că singurele sortimente de îngheţată care nu apar aici sunt cele încă neinventate. Îşi alege un loc vizavi de mine şi se reazemă cu coatele de masă, încercând fără succes să-şi stăpânească rânjetul de dobitoc. N-am nimic de scris la mine, iar să vorbesc aici nu se pune problema, aşa că-mi scot telefonul din geantă şi-i expediez un mesaj băiatului care stă în faţa mea la masă. Telefonul îi piuie în secunda imediat următoare, şi el citeşte cele patru cuvinte scurte ale mesajului trimis de mine.

A ta unde e?

Şi atunci, el face un lucru care mă şochează până şi pe mine. Josh Bennett, regele stoicismului meditativ, râde. Josh Bennett râde, şi e unul dintre cele mai naturale, mai nezăgăzuite şi mai frumoase sunete din câte am auzit vreodată. Kara Matthews sigur e cu ochii pe noi, şi lumea o să aibă ce vorbi mâine. Numai că, în clipa asta, chiar nu poate să-mi pese. Josh Bennett râde şi, pentru un minut, totul e bine pe lume.

— Mergem în vacanţă de Ziua Recunoştinţei, mă anunţă mama la telefon, după ce mă întorc de la Josh.

E zece seara, şi m-au aşteptat trei mesaje vocale de la ea, împreună cu un SMS în care scria simplu: *Te rog sună*. Zece seara nu e niciodată prea târziu pentru mama. Nu mai e. Stă să examineze fotografii până cine ştie când. Înainte

de atac, nu-mi amintesc să fi lucrat vreodată noaptea, aşa cum face acum. Dar după, numai aşa mi-a dat impresia că procedează. Mama a trecut prin cea mai prolifică perioadă din viaţa ei cât timp am fost eu în convalescenţă. Susţinea că veghează deoarece voia să fie disponibilă dacă se întâmpla să mă trezesc şi să vreau ceva, dar eu cred că nici nu putea să doarmă. Îi era mai uşor să stea în faţa unui computer plin cu fotografiile ei, decât pe un pat încărcat de propriile coşmaruri. Uneori stăteam şi eu trează cu ea, din cauză că nici eu n-aveam somn. O priveam, uimită de cât poate să înfăptuiască o persoană alimentată doar cu ceai şi regrete.

— O să stăm într-o casă superbă. Am vrea să vii şi tu.

Îmi aşteaptă reacţia. Ea mereu aşteaptă. Mama niciodată nu-şi pierde speranţa că, într-o zi, eu o să umplu tăcerea asta. Probabil că nici n-ar interesa-o care ar fi cuvintele alea, ci doar să existe.

— Ne-am gândit că ar fi distractiv să mergem la schi, continuă ea.

La schi? *Pe bune, mamă*? *Cu mâna asta*? Eu n-am chef să merg în vacanţă. Şi în orice caz nu vreau să merg la schi. Prefer să fiu lovită în plină faţă cu mingea la dodgeball[27]. În repetate rânduri.

— Am vorbit deja cu doctoriţa Andrews. Putem să facem o programare, ca să-ţi mai consulte mâna înainte de plecare. Ea e de părere că ar trebui să nu-ţi facă probleme, din moment ce nu e vorba despre o perioadă lungă. Iar dacă începe să te supere, putem să stăm în casă, lângă foc, şi să bem cafea.

Eu nu suport cafeaua. Nu ştiu să schiez. Sunt din Florida. N-am nici pic de simţ al echilibrului şi al coordonării, iar

---

[27] Joc popular printre copiii de 6-12 ani, dar preluat apoi şi de cei mai mari, în care componenţii a două echipe încearcă să-şi elimine adversarii lovindu-i cu mingea. De asemenea, sunt eliminaţi cei care aruncă o minge prinsă de un adversar. Câştigă echipa care-i elimină pe toţi membrii celeilalte.

mâna mea obişnuieşte să-şi piardă controlul în momente aleatoare şi inoportune. Nu mai pun la socoteală că e plină de plăcuţe şi de şuruburi care ar pune în stare de alarmă toate detectoarele de metale din aeroport.

Fratele meu e sportivul. El probabil se simte ca-n rai. Nu vreau ca ei să nu se mai ducă din cauza mea, dar nu cred că asta ar însemna o problemă. Se vor duce, ori cu mine, ori fără mine. Iar eu nu merg. Aş fi nefericită şi toată lumea ar deveni pe urmă nefericită, numai din vina mea. Iar. M-am săturat să fiu răspunzătoare pentru nefericirea altora. Eu nu mă împac nici măcar cu a mea. Mama vorbeşte în continuare. Nu se teme că ar putea fi întreruptă, dar vrea să-şi enunţe toate argumentele favorabile. Ca şi cum i s-ar părea că ar fi cu atât mai convingătoare, cu cât le enumeră mai repede.

— Casa e mare. Proprietarul e Mitch Miller, şeful tatălui tău, iar el n-o foloseşte anul ăsta, aşa că ne-a oferit-o nouă. Vine şi Addison.

Merge şi Addison? Plauzibil. Moralitatea n-a fost niciodată o problemă capitală pentru mama, ci doar excelenţa. Eu şi Asher am putea să ne-o tragem cu jumătate din populaţia ţării sub acoperişul ei, atât timp cât asta nu ne distrage de la preocupările noastre. Oare asta ar mai fi valabilă pentru mine, acum, când nu mai sunt bună la nimic? Din câte-l cunosc pe Asher, probabil că el încă nici nu doarme cu fata aia, însă e un subiect facil pe baza căruia pot s-o judec pe mama, aşa că mă folosesc de el.

Bat de trei ori cu degetul în receptor, semn că vreau să închid.

— Te rog, măcar mai gândeşte-te. O să vină şi Margot, şi n-aş vrea să rămâi singură de Ziua Recunoştinţei, mai insistă mama.

Închid înainte ca ea să-mi poată spune că mă iubeşte. Nu pentru că n-aş vrea s-o aud spunând-o, ci fiindcă nu vreau ca ea să audă că eu nu.

Viaţa mea din afara şcolii a devenit practic de

nerecunoscut, însă aproape nimic nu s-a schimbat în intervalul cuprins între orele 7:15 dimineaţa şi 2:45 după-amiaza. Eu şi Josh abia dacă ne băgăm în seamă. Drew mă bombardează cu aluzii sexuale la fiecare cotitură, iar eu încerc să evit pedepsele pentru violarea codului vestimentar. Restul timpului mi-l consum evitând tot ceea ce e necesar de evitat în ziua respectivă. Privirile duşmănoase ale lui Tierney Lowell. Propunerile lui Ethan Hall. Tot restul lumii, în pauza de prânz.

Traversez curtea în drum spre toaleta mea preferată, pe care ştiu c-o găsesc liberă, şi unde pot beneficia de douăzeci şi cinci de minute de depresie neîntreruptă, după care să pornesc spre ora de atelier. Îl privesc pe Josh înainte de a-mi începe traversarea. El e deja la locul lui. Are ora a treia chiar alături, aşa că, de obicei, ajunge acolo primul. Îmi permit să privesc spre el, numai pentru că e îndeajuns de departe ca să nu observe nimeni. Când mă apropii, am mereu grijă să-mi abat privirea în altă parte, fiindu-mi teamă că, dacă aş îndrepta-o spre el, fie şi numai pentru o secundă, întreaga lume ar afla tot ce se petrece în mintea mea. Aşa că trec doar pe lângă el şi observ cu coada ochiului că el îşi priveşte mâinile, în exact aceeaşi poziţie în care a stat când l-am zărit pentru prima oară, şi încep să mă întreb dacă nu cumva stă aşa pentru că ştie cât de minunat i se văd braţele în postura asta.

— Rază de Soare.

A vorbit atât de încet, încât aproape că nu l-am auzit; şi, din fericire, nimeni altcineva n-ar fi avut cum să-l audă. Cu toate astea, ştiu că a vorbit într-adevăr. Nu-şi ridică ochii până când nu mă opresc, fixându-l cu privirea şi întrebându-mă ce naiba o avea în cap. Abia atunci îmi întoarce privirea, cu un aer de parcă nici nu se putea să-i pese mai puţin de cine ne-ar vedea.

— Stai jos.

Mă îndrept spre el, ca măcar să nu mai stau pe loc, în mijlocul curţii. Stau cu spatele spre toţi ceilalţi în timp ce-l

privesc cu ochii mijiţi. *Ce tot faci*?

— Kara Matthews probabil c-a stat jumătate din noapte la telefon, rosteşte el, pe un ton hotărât.

Ştiam deja asta. Între timp aflasem că eu şi Josh ne-o trăgeam în secret de mai multe săptămâni, dar că, în prezent, el şi Drew mă tot pasează de la unul la altul. Presupun că şi el o fi auzit, însă eu nu sunt obligată să dau vreo replică. Doar fac pe muta şi merg mai departe. Mă îndoiesc că şi Josh ar avea chef să răspundă la zvonuri. Mă miră doar că a îndrăznit cineva să se apropie de el într-atât încât să le audă. În majoritate, ceilalţi se feresc ca de dracu' să fie prea aproape de el, sau şi mai rău, să fie nevoiţi să-i recunoască existenţa. Dar nu înţeleg ce are asta de-a face cu faptul că mă cheamă la el, în mijlocul curţii. Nu îi stă în obişnuinţă să le furnizeze celorlalţi şi mai multă muniţie.

— Stai jos, repetă el, şi tonul îi e unul blând. Nu de comandă. Nu sună a cerere. Ci doar a singurul lucru rămas de spus. N-are rost să te mai ascunzi în toaletă, îmi explică el. Ascunde-te aici. E un câmp de forţe, ştii?

Îşi coboară tonul când rosteşte ultima frază, ca şi cum mi-ar spune un secret, după care abia schiţează un zâmbet vizibil nimănui în afara mea, înainte de a-l înlătura şi de a adăuga, încet, cu toată seriozitatea:

— Nimeni n-o să te deranjeze.

Aşa că mă aşez. El căţărat pe spătar, iar eu, pe bancă. Nu ne atingem. Nu vorbim. Nici măcar nu avem ochii situaţi la acelaşi nivel. Însă astăzi, pentru prima oară de când am intrat în şcoala asta, curtea nu mi se mai pare nici pe departe atât de oribilă.

Capitolul 31

Josh

Bunicul meu a murit azi-dimineaţă. Nu s-a schimbat nimic. Am crezut că, atunci când o să moară, eu o să cedez nervos, şi-o să plâng, şi-o să mă îmbăt şi-o să spun tot felul de porcării, din cauză că s-a sfârşit, că el a fost ultimul. Dar n-a fost aşa. N-am cedat nervos. N-am spart pereţii cu pumnii. N-am început să caut încăierări cu toţi idioţii din şcoală. Doar mi-am văzut de ale mele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fiindcă totul era incredibil de normal.

— Unde mergem? mă întreabă Rază de Soare, după ce se suie în camioneta mea.

N-am chef să mai stau aici. Garajul n-are nimic să-mi ofere azi. Tâmplăria e singurul lucru din lume pe care pot să mă bazez şi nu vreau să mă gândesc că nu mi-ar folosi la nimic în clipa de faţă. Prefer s-o abandonez pentru scurt timp, ca să evit teama de a fi pierdut până şi asta. Chiar nu ştiu unde-o să mergem. Tot ce vreau e să plec.

Drumul durează mult timp. Eu n-am scos o vorbă de când ne-am urcat. Nici măcar nu i-am răspuns la întrebare. Rază de Soare n-are probleme cu tăcerea. Stă cu capul rezemat de geam şi priveşte afară, lăsându-mă să conduc mai departe şi-atât.

Până la urmă, ajungem să ne întindem pe platforma camionetei, privind cerul din parcarea unei reprezentanţe auto închise.

Încă n-am început numărătoarea. Nu ştiu dacă e valabil doar pentru mine sau aşa o fi la toţi: ori de câte ori moare cineva, începi să numeri cât timp a trecut de când s-a dus. Mai întâi, numeri în minute, apoi în ore. Treci la zile, pe urmă la săptămâni, după care ajungi la luni. Iar apoi, într-o zi, îţi dai seama că ai încetat să numeri şi nici măcar nu ştii când. Acela e momentul în care se duce de-a binelea.

— A murit bunicul, îi zic.

— Dac-am avea un telescop, aş putea să-ţi arăt Marea Liniştii. Mare Tranquillitatis, adaugă ea, arătându-mi spre cer. Vezi? Acolo sus, pe lună. Dar nu poţi să-ţi dai bine seama de-aici.

— De-asta ai tu imaginea cu luna în camera ta? o întreb.

Între timp, devenisem expert în adaptarea la divagaţiile ei.

— Ai observat şi asta?

— Era singurul lucru de pe pereţi. Am crezut că eşti pasionată de astronomie.

— Nu sunt. O ţin acolo ca să-mi aducă aminte că e o vrăjeală. Mi s-a părut, după nume, un loc minunat, paşnic. Ca unul în care-ai vrea să te duci după ce mori. Linişte şi apă pretutindeni. Un loc care să te înghită şi să te accepte, orice-ar fi. Asta era imaginea mea despre ea.

— Nu sună rău, ca loc în care să sfârşeşti.

— N-ar suna, dacă ar fi aşa. Dar nu e. Nu e nicidecum o mare. Nu e decât o uriaşă umbră întunecată pe suprafaţa lunii. Iar numele e doar o minciună. Nu are nimic adevărat în el.

Îşi ţine mâna stângă pe burtă, desfăcând şi strângând degetele. Face asta de mult timp, dar nu cred că-şi dă seama.

— Prin urmare, fascinaţia ta perversă faţă de nume se extinde şi dincolo.

— Toate sunt numai minciuni, în realitate. Numele tău poate să însemne *a excela*, dar tu să fii un inutil şi praf la toate capitolele. Poţi să dai un nume pentru orice, să-i spui cum vrei, nu înseamnă că-l şi faci să fie adevărat. Nu-l faci să se potrivească.

Tonul îi e amar. Sau doar deziluzionat.

— Şi-atunci, dacă toate sunt numai porcării fibră sens, de ce mai eşti atât de obsedată? o întreb.

Am pierdut numărul ziarelor mutilate pe care mi le-a lăsat pe masa din bucătărie, după ce a ciopârţit rubrica anunţurilor de naşteri. La început, am crezut că e una

dintre fetele care duce până la extrem preocuparea de a găsi un nume pentru viitorul său copil, dar se pare că nu e decât un hobby ciudat.

— Pentru că mă simt bine când descopăr unul care chiar înseamnă ceva. Mă face să simt că a meritat trecerea prin toate celelalte, golite de sens.

Un zâmbet extrem de slab îi traversează chipul, făcându-mă să mă întreb ce i-o trece prin minte, însă ea nu-mi lasă ocazia s-o mai întreb.

— Tu unde crezi c-o fi el acum? mă întreabă, cu ochii încă pironiţi pe cer.

— Într-un loc frumos, cred. Nu ştiu.

Aştept să văd ce zice, dar şi ea aşteaptă.

— L-am întrebat odată dacă îi e frică. De moarte. După care mi-am dat seama imediat că e o tâmpenie să-l întrebi aşa ceva pe un om muribund, pentru că, dacă nu s-a gândit încă la asta, sigur o să se gândească de-acum încolo.

— S-a supărat?

— Nu. A râs. Mi-a zis că nu-i e frică deloc. Dar pe-atunci era îmbibat de calmante, aşa că nu putea fi el pe de-a întregul. Mi-a zis că ştie deja încotro se duce, fiindcă a mai fost acolo.

Mă opresc, gândindu-mă că tot ce-i spun ei acum ţine de nebunia bunicului. El n-a fost aşa mereu. Ci doar spre sfârşit, din cauza medicamentelor şi a suferinţei. Însă ea mă priveşte având în ochi o curiozitate născută din sute de întrebări, şi mă simt obligat să-i răspund.

— Când avea vreo douăzeci de ani, lucra în construcţii. A căzut şi i s-a oprit inima, deci presupun că, practic, a fost mort timp de un minut sau pe-acolo. Mi-a povestit de o mie de ori.

— Şi-atunci, de ce crezi că vorbeau drogurile din el, dacă ai mai auzit-o şi înainte?

— Fiindcă mereu susţinea că nu-şi aminteşte. Toţi îl întrebau dacă a văzut o lumină, şi restul aiurelilor, însă el mereu zicea că nu poate să-şi aducă aminte de nimic din

ce-a fost până să se trezească. Dar apoi, cu o seară înainte să plece la spital, m-a pus să stau jos, zicându-mi că are să-mi dea două lucruri: un ultim sfat şi secretul lui de pe urmă. Şi abia atunci mi-a mărturisit că a ştiut tot timpul unde a fost când a murit. Mi-a zis că-şi aminteşte exact cum a fost.

— Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis că, de fapt, n-avea vreo formă, nici nu puteai s-o simţi. Era ca o senzaţie avută fără să fii conştient. Ca un vis provocat de febră. Ca visarea unei a doua şanse. Mi-a povestit că singura parte definită era un balansoar de verandă, în faţa unei case din cărămidă roşie, dar nu ştia ce putea să însemne, la vremea aia, aşa că nu a suflat o vorbă nimănui despre asta. După care mi-a arătat poza aia veche, cu el, stând împreună cu bunica, pe un balansoar de verandă, în faţa casei din cărămidă roşie în care a locuit ea, atunci când s-au cunoscut.

— Ce drăguţ, zice ea, însă în ton îi simt ceva apropiat de dezamăgire, şi-mi doresc să-mi fi fost permis să întind mâna şi să-i ating faţa, sau mâna, sau orice.

— Mda, drăguţ, repet eu, dar fără să cred în ce spun. Numai că, în realitate, el a cunoscut-o abia la trei ani după ce a avut accidentul ăla, de-aia n-a înţeles, la vremea respectivă. Dar, imediat cum a văzut balansoarul şi casă, a ştiut. A ştiut că nu fusese sortit să moară. Soarta îi era să se întoarcă, astfel încât s-o cunoască pe ea, pentru că raiul lui acolo era, lângă ea, chiar dacă nu şi-a dat seama la momentul cu pricina. Şi de-asta nu i-a fost frică.

Mă întorc şi-o văd privind luna, iar fantoma unui zâmbet îi joacă pe buze, în locul în care, cu un minut înainte, fusese dezamăgirea. Îmi ridic şi eu privirea spre cer, să văd ce vede ea, iar ea se trage mai aproape de mine, şi-şi lasă capul pe pieptul meu. Nu-mi pasă dacă o face din cauză că i-ar fi frig, sau că metalul platformei e tare ca naiba. Nu stau să pun întrebări: doar îmi încolăcesc braţul în jurul ei şi-o trag spre mine, de parcă aş face asta de ani de zile.

— Cum ţi-am spus. Grămezi de calmante.

— A fost bun sfatul? mă întreabă, în drum spre casă. Stă din nou cu capul rezemat de geam şi priveşte drumul.

— Ce?

— Ai zis că bunicul tău ţi-a dat un ultim sfat. A fost un sfat bun?

Acum stă dreaptă, cu faţa spre mine.

— Nu, îi răspund, râzând când îmi aduc aminte. Sunt destul de sigur că a fost cel mai rău sfat din toate timpurile. Dar pun şi asta tot pe seama drogurilor.

— Acum chiar trebuie să-mi spui. Trebuie să ştiu care se consideră că ar fi cel mai rău sfat din toate timpurile.

Îşi răsuceşte trunchiul spre mine şi-şi vâră un picior pe sub celălalt.

— Mi-a zis – încep, şi mă simt aproape jenat că-i povestesc aşa ceva – că fiecare femeie are câte ceva de neiertat, câte un lucru peste care nu va putea să treacă niciodată, dar pentru fiecare femeie e cu totul altceva. Poate că a fost minţită, poate că a fost înşelată, mă rog. A zis că şpilul într-o relaţie e să-ţi dai seama care ar fi lucrul ăla de neiertat şi să nu-l faci niciodată.

— Asta a fost sfatul?

— Te-am avertizat. Tot în seara aia mi-a spus şi că e un raton în bucătărie. Aşa că…

— Tu crezi?

— Despre raton sau despre sfat?

Mă priveşte şi-şi înclină capul nerăbdătoare, şi-i mai arunc o privire înainte de a-mi întoarce atenţia la loc spre drum.

— Tu să-mi spui. Doar eşti fată. Nu te numeri printre fetele care vor să fie numite femei, nu? Chiar dacă ai aproape optsprezece ani? Pare de-a dreptul ciudat.

— Te rog, termină, rosteşte ea, sec.

— Şi, al tău care e? o întreb.

— Sfatul meu?

— Nu, lucrul pe care nu l-ai putea ierta. Din câte se pare, ar trebui să ai şi tu unul.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunde, întorcând din nou capul spre geam. Presupun că asasinatul iese din discuţie.

— Asasinatul iese din discuţie. Ar însemna să fii moartă, aşa că iertarea ar fi o variantă discutabilă.

— Nu neapărat, dar să zicem că aşa e, de dragul argumentului. Cred c-o să mă opresc la o prea mare dragoste faţă de mine.

— Ar fi de neiertat cineva care te-ar iubi prea mult? O să fac ca McAllister şi-o să-ţi cer argumente suplimentare.

— Prea multe obligaţii. Oamenilor le place să spună că iubirea e necondiţionată, dar nu e aşa; şi, chiar dac-ar fi necondiţionată, tot nu e niciodată liberă. Totdeauna există aşteptări legate de ea. Tot timpul se cere câte ceva în schimb. Ca şi cum, dacă ei vor să fii fericit sau mai ştiu eu cum, asta te face automat răspunzător pentru fericirea lor, pentru că ei n-au să fie fericiţi, decât dacă eşti şi tu. Şi-ar trebui să fii aşa cum presupun ei că eşti, şi să simţi aşa cum presupun ei că simţi, pentru că ei te iubesc, iar când nu le poţi oferi ceea ce vor, se simt mizerabil, şi prin urmare tu te simţi mizerabil, şi toată lumea se simte mizerabil. Pur şi simplu, nu vreau să-mi asum responsabilitatea asta.

— În consecinţă, ai prefera să nu te iubească nimeni? întreb, dorindu-mi să nu fi fost la volan, ca s-o pot privi mai mult de o secundă.

— Nu ştiu. Zic şi eu aşa. E o întrebare fără răspuns.

Îşi scoate piciorul de sub ea şi-şi lipeşte din nou capul de geam.

— Cel mai rău sfat din toate timpurile, repet eu.

Sunt obişnuit să fiu singur, dar astă-seară mă simt mai mult decât singur. De parcă n-aş fi doar singur în casa mea, ci aş fi singur în întreaga lume. Şi poate că asta e o binecuvântare în sine, pentru că de-acum n-o să mai trebuiască niciodată să trec prin aşa ceva.

Astă-seară, după ce mă urc în pat, nici nu mă mai obosesc să număr.

Capitolul 32

Nastya

N-am încetat să vorbesc imediat. Am mai vorbit exact până în ziua în care mi-am amintit tot ce s-a întâmplat, după mai mult de un an. Din ziua aia am ales tăcerea. N-a fost o stratagemă, n-a fost o tactică. N-a fost ceva psihosomatic. A fost o opţiune. Şi am făcut-o.

Am ştiut, pur şi simplu, că dintr-odată aveam răspunsuri. Aveam toate răspunsurile la toate întrebările, dar nu voiam să le împărtăşesc altora. Nu voiam să le dau drumul în lume şi să le ofer veridicitate. Nu voiam să admit că astfel de lucruri s-au întâmplat, şi mai ales că mi s-au întâmplat mie. Aşa că am ales tăcerea şi tot ceea ce implică ea, fiindcă nu sunt îndeajuns de pricepută la minciuni ca să vorbesc.

Totdeauna am avut în plan să spun adevărul. Doar că am vrut să-mi mai ofer puţin timp. O şansă de a găsi cuvintele potrivite, ca şi curajul de a-l spune. N-am depus un jurământ al tăcerii. N-am fost lovită brusc de muţenie. Pur şi simplu, n-am avut cuvintele la îndemână. Şi nici acum nu le am. N-am reuşit să le găsesc.

Nu mă simt nicidecum altfel când mă trezesc, la a optsprezecea aniversare a zilei mele de naştere. Nu mă simt mai bătrână, nici mai matură, nici mai liberă. Dacă e să mă simt cumva, atunci termenul este „inadecvat”, fiindcă ştiu cum se presupune că ar trebui să fii la optsprezece ani şi nu e, deloc, ceea ce sunt eu. Unchiul Jim, fratele tatii, şi-a pierdut rău încrederea în sine pe când eu aveam paisprezece ani şi a venit să stea la noi pentru o vreme, ca să se „reevalueze”. Mama spunea că aşa ceva se întâmplă uneori, când îmbătrâneşti. Ajungi pe la jumătatea vieţii şi-ţi dai seama că n-ai făcut ce-ai fi vrut să faci sau n-ai devenit ceea ce ai crezut c-o să devii, şi e demoralizant. Sunt curioasă dacă ea ştie cât e de demoralizant când ajungi într-o astfel de fază la optsprezece ani.

Maşina lui Margot nu e în garaj când ajung acasă de la şcoală. În mod normal, la ora asta ea ar trebui să doarmă, fie în pat, fie pe un şezlong, la marginea piscinei. Ştiu că a avut grijă să-şi ia liber în noaptea asta, pentru că Margot adoră sărbătorirea zilelor de naştere, şi e mult mai entuziasmată ca mine de ziua asta.

Îmi arunc ghiozdanul pe pat şi abia apuc să ajung în bucătărie, când se aude soneria. De cealaltă parte a uşii sunt Margot, mama, tata, Asher şi Addison. Mama ţine în mâini un tort, şi zâmbetul i se clinteşte doar un pic, după care îşi revine. Le-am deschis purtând veşmintele şi machiajul de la şcoală. Mama nu m-a văzut niciodată aşa. A zărit ceva frânturi, dar niciodată tacâmul complet, şi cred că asta o răvăşeşte puţin. Margot arată ca Margot, fratele meu arată resemnat, tata de-abia arată că m-ar privi, iar Addison nu ştie nici ea cum să se arate. Cred că se miră la fel de mult ca mine ce-o căuta aici.

Chestia cu „Surpriză! La mulţi ani!” au rezolvat-o de la uşă, aşa că mă dau deoparte şi-i las să intre. Tort, cadouri, tot restul. Părinţii mei propun să mergem la un restaurant, dar eu nu vreau să ies. E trei şi jumătate, şi ar fi prea mari şanse să nimerim peste câte cineva de la şcoală, aşa că Margot se duce să comande pizza şi să pună tortul în frigider, în timp ce toţi ceilalţi se reped în salon, în aşteptarea mâncării.

— Probabil că am putea încă să-ţi luăm un bilet, dacă te hotărăşti să vii cu noi în vacanţă, mi-o aruncă mama.

I-au trebuit exact patruzeci şi trei de secunde din momentul intrării în casă până să abordeze subiectul.

— Casa e belea. Ar trebui s-o vezi, Em. Trei şemineuri. Un *balcon*. *Jacuzzi,* enumeră Asher, dar se îmbujorează la faţă, cerându-şi scuze din priviri faţă de Addison.

Aducerea vorbei despre jacuzzi în faţa părinţilor e de-a dreptul o mişcare de amator.

— Poţi să-ţi aduci şi tu pe cineva, dacă vrei.

Replica vine de unde mă aşteptam mai puţin. Mi-aş dori

ca ea să înceteze cu tentativele. Speranţa mamei e ca o armă. O văd pe Margot urmărindu-mi reacţiile din bucătărie şi mă întreb dacă le-o fi povestit, cât de cât, despre activităţile mele extraşcolare.

— Margot zice că iei cina cu familia unui băiat în fiecare duminică. Aşa e? Cum îl cheamă? se interesează ea, întorcându-şi privirea spre Margot.

— Drew Leighton, răspunde Margot, tot cu ochii pe mine.

Nici nu pomeneşte despre Josh Bennett, şi mă întreb de ce-o ţine informaţia asta pentru ea, deşi le-a spus despre Drew.

— Drew, repetă mama. Foarte bine. Ce-ar fi să-l suni acum? Poate să sărbătorească şi el cu noi. Ne-am bucura mult să-l cunoaştem. Îl ştii de la şcoală?

Fac semn din cap că da.

— Sunt colegi la cursul de dezbateri, răspunde Margot în numele meu.

— Şi Addison e la dezbateri, se amestecă Asher, şi sper să putem devia conversaţia spre ea, fiindcă Drew Leighton e prea aproape de Josh Bennett, iar eu nu vreau ca familia mea să se apropie câtuşi de puţin de Josh Bennett.

— Drew Leighton, de la dezbateri?

E pentru prima dată când îi aud vocea lui Addison. E delicată şi feminină, la fel ca ea. Stă lângă Asher, ţinându-l de mână, ceea ce mă cam enervează.

— Dar îl cunosc! Este…

Se opreşte înainte de a-şi termina fraza, şi-i zâmbesc. Nu mă pot abţine. Ştim amândouă ce-ar fi urmat să spună.

— Este chiar foarte bun la dezbateri. Toată lumea îl cunoaşte.

— Zău? Asher priveşte bănuitor întâi spre ea, apoi spre mine, şi-mi dau seama că are de gând să afle adevărul pe tema asta, ceva mai târziu.

Îi fac un semn de încuviinţare, iar ea, după ce-şi înăbuşă propriul zâmbet, continuă pe o pistă mai corespunzătoare.

— Anul trecut a ieşit al treilea din tot statul, şi toată

lumea ştie că e pericolul cel mai mare la improvizaţie şi la dezbateri logice. Nimeni n-ar vrea să concureze împotriva lui anul ăsta.

Vorbeşte aproape cu respect. E de înţeles, după ce-l vezi pe Drew în cadrul dezbaterilor, iar ea, în mod evident, l-a văzut sau cel puţin e conştientă de ce poate el. Mă simt aproape mândră auzind pe altcineva că vorbeşte despre Drew alegând exact ceea ce trebuie să se discute despre el, însă e o raritate. Mă pomenesc zâmbindu-i de-a binelea lui Addison, şi poate că nu mai sunt chiar atât de enervată, în definitiv, pentru faptul că-l ţine de mână pe fratele meu.

Mâncăm pizza şi toată lumea se destinde, iar eu îmi dau seama că-mi fusese dor de ai mei şi mă întreb dacă nu cumva am exagerat totul. Poate că n-ar fi fost ceva atât de forţat şi de jenant. Dar, pe de altă parte, poate nu mi se mai pare jenant din cauză că în prezent privesc din exterior. O fi ziua mea de naştere motivul care i-a adus aici, însă ei sunt în elementul lor, iar eu, doar spectatoare. Până şi Addison îşi are locul ei în tablou, alături de familia mea. Eu sunt intrusa.

Asher turuie despre şcoală şi baseball şi balul de absolvire. Margot discută despre criza de infirmiere de la serviciu şi despre cum începe programul ei s-o omoare puţin câte puţin. Tata nu spune mare lucru. Doar mă priveşte din când în când, iar eu încerc să deduc din ochii lui ce vede, însă nu văd nimic în ei, ceea ce mă determină să mă întreb dacă nu cumva îi reflectă pe ai mei. Încă din ziua în care i-am cerut să nu-mi mai spună Milly, iar apoi am încetat total să mai vorbesc cu el, s-au întâmplat prea puţine între noi. Mama tot mai încearcă, însă tata şi-a pierdut orice speranţă. Poate că el e cel mai inteligent. Cu toate că asta nu mă face să mă simt mai bine. Tata s-a închis în el, ceea ce e mai rău decât orice furie sau dezamăgire ar putea el să îndrepte în direcţia mea. Omul care a însemnat izvorul tuturor zâmbetelor mele nu-şi poate găsi acum unul nici măcar pentru el. Sunt o laşă şi o

escroacă, şi i-am asasinat spiritul. Ceva din faptul de a şti că i-am frânt inima tatălui meu mă face să mă urăsc pe mine însămi cu un pic mai mult decât mă detestam deja.

Ne terminăm cina, însă cu toţii am mâncat atât de multă pizza, încât nimeni nu se gândeşte măcar la tort, deocamdată. Poate cu excepţia mea, fiindcă eu totdeauna pot să mă gândesc la tort.

Mama şi Margot mută un maldăr de cadouri de pe bufet pe masa din faţa mea. Sunt mult prea multe, în timp ce eu aş fi preferat să nu fie deloc, fiindcă nu vreau să mă simt recunoscătoare, plus că, oricum, nimic din ce-ar putea ei să-mi dea nu-mi trebuie.

Le deschid pe toate şi mă simt ca privită printr-un microscop; fiecare expresie facială îmi e studiată. Îmi vine să urlu, dar nu pot, aşa că-mi înghit urletele, ca şi cum ar fi ţărână şi sânge.

Ultimul dintre cadouri e în cutiuţa cea mai mică, şi expresia de îngrijorare de pe chipul mamei ar trebui să-mi spună că e momentul să mă sperii. Sau poate figura tatii să-mi transmită adevărul, fiindcă el pare să creadă că a fost o idee cu totul nepotrivită, ceea ce probabil i-a şi spus mamei de o sută de ori. Sfâşii hârtia şi iată-mă ţinând în mână un afurisit de iPhone nou-nouţ.

Mama începe să-mi ridice în slăvi calităţile telefonului, de parcă eu n-aş şti tot ce poate să facă: de exemplu, să-mi divulge în orice moment locul în care mă aflu. N-am nevoie să ascult discursul laudativ, dar sunt din nou prezentă cu atenţia în încăpere când aud chichiţa.

— Tu poţi să foloseşti telefonul, iar noi o să plătim facturile. Singura condiţie e să ne suni şi să *vorbeşti* cu noi cel puţin o dată pe săptămână.

Zâmbesc. Nu mă pot abţine. Până acum două minute şi jumătate, mă bucuram într-adevăr de ziua asta. Chiar mă mustram în sinea mea pentru că mă necăjise venirea lor, şi-mi permisesem să mă gândesc că ar putea fi un moment de răscruce. Dar nu e un moment de răscruce. E o ambuscadă.

Familia mea mi-a confiscat ziua de naştere şi a transformat-o într-o intervenţie. Cu toţii încearcă să negocieze, explicându-mi cât de mult îi răneşte comportamentul meu. Aflu, cu lux de amănunte cât de afectat este fiecare membru al familie mele de lipsa mea de comunicare verbală, îi ascult pe toţi. Nu m-au legat de scaun ca să nu pot scăpa, nici n-au apelat la ajutorul unei terţe părţi obiective care să administreze doza corespunzătoare de vinovăţie, menţinându-ne în acelaşi timp concentraţi cu toţii asupra problemei aflate pe ordinea de zi. *Eu*. N-am niciun motiv să stau aici şi să ascult toate astea, dar stau, până când termină fiecare de vorbit.

În afara lui Addison. Ea doar pare stânjenită. Cred că şi ei i-au aruncat o momeală falsă, cu toată povestea asta a sărbătoririi zilei mele. Îmi dă impresia că-şi doreşte la fel de mult ca mine s-o rupă la fugă, şi-mi pare oarecum rău pentru ea. Chiar mă întreb dacă n-am putea să fugim împreună.

După ce-i văd că au terminat toţi, le zâmbesc. Îi iubesc, ei mă iubesc pe mine, şi ştim asta cu toţii. Îmi îmbrăţişez fratele. Pe Addison şi pe Margot le salut prin semne din cap. Îmi sărut mama şi tatăl pe obraji. Îmi las minunatul iPhone pe masă şi ies pe uşă.

Camera foto a mamei e tot pe bufet, neatinsă. N-a făcut nici măcar o poză.

Intru în garajul lui Josh şi mă caţăr pe banc, încrucişându-mi gleznele. Josh a vrut să mai dea cu un strat de lac pe scaunul meu, aşa că în prezent e indisponibil. Mie mi se părea că arată perfect, dar el mi-a tot argumentat de ce nu e, până când am capitulat şi l-am lăsat să-şi facă damblaua.

— Mama a transformat aniversarea mea într-o intervenţie, îi zic.

Şi, de îndată ce-mi ies cuvintele de pe buze, mă crispez, dându-mi seama că, probabil, e destul de penibil să te plângi de părinţii tăi faţă de cineva care nu mai are. E ca şi cum te-ai văicări că te strâng pantofii când cel din faţa ta

calcă desculţ pe cioburi.

Asta-i ironia cu Josh şi cu mine, şi mă ruşinez ori de câte ori mă gândesc la ea. El n-are familie. N-are pe nimeni care să-l iubească. În timp ce eu sunt înconjurată de iubire, şi nu mi-o doresc câtuşi de puţin. Pe mine mă doare-n cot de toate astea pentru care el l-ar mulţumi lui Dumnezeu, dacă le-ar mai avea. Şi, dacă mi-ar mai fi trebuit vreo dovadă că nu am nici pic de suflet, tocmai asta ar fi.

— Când a fost ziua ta? mă întreabă, ridicându-şi privirea.

— Azi.

— La mulţi ani, zice.

Zâmbeşte, dar e un zâmbet trist.

— Mda.

— Mie nu mi-ai spus, îmi reproşează, ducându-se să-şi pună bormaşina la încărcat înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Cei care umblă să bată toba că e ziua lor sunt penibili. Asta e realitatea. Poţi să cauţi şi pe Wikipedia.

— Aşadar, intervenţie? mă întreabă, lăsându-şi capul pe o parte.

— Mhî.

— N-am ştiut despre problema ta cu drogurile. Să ascund argintăria?

— Cred că ar fi prudent.

— Alcoolism sever?

— Nu. Deşi tu poate că ai fi de altă părere.

— Corect. Ţi-am văzut faţa urâtă după ce ai băut, şi sper să n-o mai văd vreodată.

Vine şi se caţără pe banc, lângă mine. Suficient de aproape încât piciorul să i se atingă de al meu, şi parcă mă curentează.

— Aşadar, pe ce temă intervenim?

— Tăcerea.

Mă priveşte sceptic când îmi aude răspunsul.

— Ei vor ca eu să vorbesc.

— Dacă ţi-ai petrece toate serile în garajul lor, s-ar putea

să-şi schimbe părerea.

— Boule.

— Asta-i Raza mea de Soare, comentează el, lovindu-mă uşor cu piciorul.

— Mi-au dat un iPhone, cu condiţia să-i sun şi să vorbesc cu ei o dată pe săptămână, îi explic, adunând cu piciorul rumeguşul din dreptul meu într-o grămăjoară şi apoi făcând o gaură în mijloc, astfel încât să arate ca un vulcan.

— Nu tocmai ce-ţi doreai, hm?

— Eu speram la silicoane.

Încuviinţează, gânditor.

— Totdeauna folositoare când îţi cauţi de lucru după facultate.

Timp de un minut stăm fără să vorbim. Picioarele încep să mi se legene, din reflex, dar el se apleacă şi mi le opreşte cu mâna, dar tot fără să spună nimic, până când, în sfârşit…

— Măcar tortul a fost bun? mă întreabă. Ştie el spre ce mă trage aţa.

— Nici măcar n-am mai ajuns la el.

— Asta e adevărata tragedie. Lasă intervenţia.

— Oricum nu mi-e foame.

— Eu nu vorbesc despre tort, replică el, apucându-mă de mână şi trăgându-mă jos înainte să pot protesta. Eu vorbesc despre dorinţă.

Mă lasă acolo să-l aştept cât timp se duce el în casă, iar după câteva minute pornim, în camioneta lui, cu o găletuşă roşie din plastic, din cele pentru plajă, plină cu monede, aşezată între noi.

Nici măcar nu s-a întunecat afară când poposim în parcarea acoperită a unui centru comercial. Găleata cu mărunţiş e într-atât de plină, încât el se chinuieşte s-o scoată din maşină fără s-o verse.

Apucă toarta cu o mână, iar pe cealaltă şi-o strecoară dedesubt, pentru sprijin, ca să nu se rupă, apoi trânteşte portiera cu piciorul. Soarele tocmai începe să apună, şi

luminile centrului comercial se aprind deja. E unul dintre alea de înaltă clasă, cu magazine din care nu cumpără nimeni cu adevărat vreodată, şi restaurante cu mâncăruri exagerat de scumpe şi pe care oricum n-ai vrea să le guşti. În schimb, fântâna e uluitoare. Exact în mijlocul întregii mascarade, avem de-a face cu un spectacol chiar mai pretenţios de-atât. O dată la fiecare câteva minute se schimbă tiparul jeturilor de apă, ca şi culoarea luminilor de dedesubt. Mai e şi o pasarelă, ca o punte între fântâna propriu-zisă şi arcurile jeturilor de deasupra, despărţind-o în două părţi egale, astfel încât să poţi trece pe sub ele fără să te uzi. Parcă ar fi ceva magic, iar eu, o fetiţă. Mi-ar fi plăcut să am la mine camera foto a mamei.

Îl urmez pe Josh până la jumătatea pasarelei, unde se opreşte şi înjură în barbă la adresa găleţii cu mărunţiş, în timp ce şi-o plasează la picioare. Fântâna ne ascunde privirilor, şi oricum nu cred că ar putea să fie cineva de la şcoală pe-aici, dar tot îmi fac griji să nu fiu văzută, sau, şi mai problematic, auzită în public. E unul dintre motivele pentru care nu merg niciodată nicăieri, dar nu şi singurul.

— Poţi să începi, mă îndeamnă el.

— Ce?

— Să-ţi pui dorinţele. La tort ai dreptul numai la una, dar până şi asta ţi se împlineşte doar dacă stingi toate lumânările, ceea ce e cam aiurea, fiindcă e ziua ta, şi n-ar trebui să se pună condiţii pentru împlinirea dorinţelor. Pe când monezile sunt sigure, şi poţi să-ţi pui oricâte vrei.

Îmi cobor privirea spre găleată.

— Nu cred că pot să-mi treacă prin minte atâtea lucruri pe care să mi le doresc.

În realitate, există unul singur.

— Ba sigur că poţi. E uşor. Priveşte.

Se apleacă şi înşfacă un pumn de monede cu mâna stângă, apoi alege una cu dreapta. Se gândeşte timp de o secundă, după care o azvârle în fântână.

— Vezi? Nici măcar nu trebuie să ai ţintă, îmi spune,

privindu-mă atent. Ia, îmi zice apoi.

Îi simt mirosul de rumeguş în timp ce-mi apucă mâna stângă şi-mi revarsă în ea tot pumnul de mărunţiş. Mâna îmi tremură, dar el o echilibrează cu a lui, pentru o clipă, după care îi dă drumul.

— E rândul tău, mă îndeamnă.

Privesc monedele, apoi fântâna, şi mă întreb dacă există astfel de lucruri ca magia sau miracolele. Josh mă priveşte în timp ce-mi pun aceeaşi dorinţă ca de fiecare dată. E tocmai cea care nu se poate împlini, dar eu mi-o pun oricum, ca să-mi închipui că n-am cedat definitiv, la urma urmei. Arunc moneda prin aer şi-o privesc cum cade în apă, exact când luminile de dedesubt îşi schimbă culoarea din roz în roşu închis.

— Ce ţi-ai dorit?

— Asta nu se spune! exclam, indignată.

— De ce?

— Pentru că nu s-ar mai împlini!

Chiar trebuia să spun asta? Sunt destul de convinsă că e ceva de la sine înţeles când vine vorba despre dorinţe.

— Aiureli.

— Aşa e regula, insist eu.

— Aşa e regula numai în cazul torturilor de ziua ta şi al stelelor căzătoare, nu şi al monedelor aruncate în fântâni.

— Cine-a zis? întreb, de parcă aş fi copil de clasa-ntâi.

— Mama.

Asta îmi închide imediat gura. Privesc monedele, şi fântâna, orice, numai pe el nu, fiindcă nu vreau să-l alung, şi sper să schimbe vorba. După care el chiar o schimbă, şi-mi pare rău că o face.

— Pe de altă parte, mă îndoiesc că ei i s-or fi împlinit într-adevăr multe dintre dorinţe, aşa că e posibil ca, de fapt, să nu fi ştiut ce spune.

Doar pentru o clipă, zăresc un băiat de opt ani, cu privirea lipită de un televizor, aşteptând ca mama lui să vină înapoi acasă.

— Poate că doar şi-o fi pus dorinţa care nu trebuia, zic, încetişor.

— Poate.

— Vorbeşti despre mama ta mai mult decât despre tatăl tău.

— Tata mi-a fost alături mai mult timp. De el îmi amintesc, îmi aduc aminte cum arăta. Despre mama am uitat aproape tot, aşa că încerc să mă gândesc mai mult la ea. Altminteri, mi-e teamă că într-o zi o să mă trezesc şi n-o să-mi mai amintesc deloc de ea.

Aruncă o monedă în fântână şi-o priveşte cum se scufundă.

— Dacă m-ai întreba acum despre sora mea, singurul cuvânt cu care aş mai putea s-o descriu e *enervantă*. Îmi aduc aminte că mă scotea din sărite ca naiba, şi cam atât. Dacă n-aş avea fotografii, cred că n-aş putea să-ţi spun nici măcar cum arăta.

Îşi ridică privirea spre mine.

— E rândul tău.

Nu ştiu precis dacă se referă la pusul dorinţelor sau la confesiuni, dar aleg varianta cu monedele. Nici măcar nu-mi pun o dorinţă. Doar arunc o monedă.

— Îmi pare rău.

Sunt cele mai uşoare şi mai goale trei cuvinte, iar eu le spun.

— Pentru că nu-mi aduc aminte de mama sau pentru că m-ai întrebat?

— Ambele. Dar în principal întrebarea.

— Nimeni nu mă întreabă vreodată. De parcă şi-ar închipui că-mi fac o favoare. Că, dacă nu aduc ei vorba, nu mai sunt nevoit să mă gândesc la asta. Eu niciodată nu încetez să mă gândesc. Doar faptul că nu vorbesc despre asta nu înseamnă c-am şi uitat. Nu vorbesc, din cauză că nu mă întreabă niciodată nimeni.

Se opreşte şi mă priveşte din nou, şi mă întreb dacă ar fi cazul să spun ceva, ceea ce nu vreau, pentru că, dac-ar fi

să spun ceva, mi-e teamă că s-ar putea să spun totul. El se întoarce din nou spre fântână, aşa că privirea nu-i mai e îndreptată spre mine, dar tot am impresia că-mi urmăreşte mişcările.

— Eu te-aş întreba pe tine, să ştii, îmi zice. Dacă aş avea voie. Te-aş întreba de o mie de ori, până când mi-ai spune. Dar tu nu mă laşi să întreb.

Izbutim să ne regăsim râsul pe parcursul serii, şi ne tot punem dorinţe până când epuizăm cea mai mare parte a mărunţişului din găletuşă. La un moment dat, trece o mamă cu două fetiţe, şi Josh le dă fiecăreia câte un pumn de mărunţiş, rugându-le să ne ajute, fiindcă nu prea mai avem ce dorinţe să ne punem. Ele iau problema foarte în serios, de parcă fiecare dorinţă ar fi atât de preţioasă, încât nu şi-ar putea permite să şi-o irosească. Închid ochii strâns şi se concentrează, asigurându-se să facă exact ceea ce trebuie. Iar eu îmi doresc ca toate dorinţele lor să se împlinească.

Spre sfârşit, începem să ne punem dorinţe grandioase, susţinându-le cu pumni întregi de mărunţiş. Una dintre ele are ca rezultat desfacerea închizătorii de la brăţara mea, care zboară în fântână împreună cu monedele mele impregnate de dorinţă. Josh îşi suflecă pantalonii şi-şi descalţă bocancii. Eu n-am nevoie decât să-mi scot pantofii, pentru că sunt tot cu fusta purtată la şcoală, şi e îndeajuns de scurtă. Cercetăm cu privirea prin jur, sperând să nu fie agenţi de pază prin zonă, după care intrăm în apă. Din fericire, e foarte puţin adâncă, dar e înspăimântător de rece, şi-mi îngheaţă picioarele încă din prima clipă.

— Unde s-a dus? mă întreabă.

Îi arăt direcţia în care am aruncat monedele. Nu cred să fi putut ajunge prea departe. Pornim în direcţia aia, dar e imposibil să vedem ceva, din cauză că întregul fund al fântânii e acoperit de un covor din monede. Cel puţin jumătate, probabil, sunt ale noastre. E ca o mochetă din argint şi alamă şi lumini colorate. Ori de câte ori văd ceva care-mi dă impresia că ar putea să fie brăţara mea, sunt

nevoită să mă aplec şi să-mi cufund mâna în apă, ceea ce fac şi atunci când Josh se hotărăşte să-mi cosească piciorul de sprijin cu al lui, exact cât să-mi pierd echilibrul şi să mă prăbuşesc cu faţa în jos în apa rece ca gheaţa. Plescăitul e urmat de hohote de râs din partea lui şi de o privire ucigătoare dintr-a mea. Îmi pun în gând să-l apuc şi să-l trag în apă după mine, dar nu mai e nevoie, fiindcă el se fereşte şi se îndepărtează prea grăbit din raza mea de acţiune, căzând singur.

— Soarta e parşivă, Bennett, îi zic.

Are pantalonii şi jumătate din cămaşă leoarcă, dar a reuşit să-şi ţină capul deasupra apei, spre deosebire de şobolanul murat reprezentat de mine. Când mă vede, începe iar să râdă, iar eu, până la urmă, cedez şi mă dedau la rândul meu la hohote.

— Nu începe şi tu cu porcăria asta, să-mi spui pe numele de familie. Nu pot s-o sufăr, îmi zice, trăgându-mă la verticală.

— Nu mă prea interesează în clipa asta ce nu poţi tu să suferi, îi zic, străduindu-mă să-mi inoculez ceva venin în voce, dar e cam greu în timp ce mă lupt cu ceea ce sunt destul de convinsă că ar fi etapele incipiente ale unui şoc hipotermic.

Mă simt ca unul dintre dementii ăia de oameni care înoată cu urşii polari şi care sar an de an în apele îngheţate ale oceanului. Trec treaba asta pe lista din mintea mea cu lucrurile pe care n-o să le fac niciodată.

— Dă-o naibii de brăţară. Nu merită, zic, ieşind din apă, urmată îndeaproape de Josh.

El nu mă contrazice.

Împărţim restul monedelor între cele două fetiţe, a căror mamă ne adresează o privire cruntă, fiindcă am impresia că s-a săturat de dorinţe pe seara asta. Sau poate din cauză că mustim de apă şi tocmai am ieşit din fântână. Ridic găletuşa goală şi o iau cu mine, legănând-o înainte şi-napoi, în timp ce mergem spre parcarea supraetajată, lăsând în

urma noastră fântâna, brăţara mea, optsprezece dolari în monede de câte un cent, şi două fetiţe care se hlizesc de zor. Josh întinde mâna să ia găletuşa. Mi-o opreşte pe-a mea din legănat şi-mi desface degetele. Apucă toarta cu stânga şi-mi ţine mâna desfăcută cu dreapta. Mâna lui nu e mai caldă decât a mea, dar oricum îmi face bine, şi aştept să-mi dea drumul, însă el nu se grăbeşte.

Când ajungem la camioneta lui din parcare, azvârle găletuşa în spate, după care îmi cuprinde faţa între palme, exact ca în ziua aia, pe veranda din faţa casei Leighton.

— Mizerie neagră, îmi zice, permiţându-i unui colţ al gurii să i se înalţe, în timp ce-mi şterge dârele cu degetele mari.

Apoi se desprinde şi-mi deschide portiera.

— La mulţi ani, Rază de Soare!

— Mi-am dorit ca mâna să-mi fie iarăşi bună, îi mărturisesc, după ce se urcă şi el.

Asta a fost prima mea dorinţă şi singura care a contat.

— Eu mi-am dorit ca mama să fi fost aici astă-seară, ceea ce a fost o prostie, pentru că e o dorinţă imposibil de împlinit.

Ridică din umeri şi se întoarce spre mine, înecându-şi zâmbetul care mă face de fiecare dată să capitulez.

— Nu e o prostie că ţi-ai dorit s-o mai vezi.

— Nu atât că aş fi vrut s-o mai văd, îmi răspunde, privindu-mă cu profunzimea a mai mult de şaptesprezece ani în ochi. Am vrut să te vadă ea pe tine.

Capitolul 33

Josh

— Ai prosoape curate în baia pentru oaspeţi. Eu o să fac duş în cea principală.

— Sper că ai un boiler cu capacitate mare, fiindcă s-ar putea să nu mai ies de-acolo, îmi strigă Rază de Soare de pe hol.

Încă tremură, din cauză că nu are pic de grăsime pe corp, ceea ce mă face să mă simt cam aiurea pentru faza cu fântâna.

— O să pun apă pentru ceai. Vrei şi tu? o întreb din bucătărie, în timp ce umplu ceainicul.

— Tu bei ceai fierbinte?

— Şi?

— Şi, nu eşti bătrân. Şi nici englez. Pot să număr pe o mână câţi băieţi adolescenţi beau ceai fierbinte.

— Făceam mereu pentru bunicul. M-am obişnuit. Şi mai taci, zic, terminând de umplut ceainicul şi punându-l pe foc, înainte de a mă îndrepta spre baie. Vrei, sau nu?

— Nu. Ceaiul e naşpa. Ies şi eu peste o oră. Poate două.

Şi uşa băii se trânteşte în urma ei.

Ies de la duş după zece minute, iar apa se aude curgând încă din baia pentru oaspeţi, ceea ce mă face să presupun că n-a glumit, îmi arunc hainele ude în maşina de spălat, acum goală, după care mă duc în bucătărie să sting focul. Poate c-o fi naşpa ceaiul, dar eu am fiert oricum apa. O ciocolată caldă n-o să refuze.

Se aude soneria de la intrare, şi-mi închipui că o fi Drew, pentru că, în afara feţei care-mi consumă toată apa caldă din baie, el e singurul care ar putea să vină aici. Dar el are cheie, aşa că nu-mi dau seama de ce nu intră direct.

— Cine e? întreb, în timp ce deschid uşa, pregătit să aflu ce enervare minoră l-o fi determinat să vină fuga de acasă de data asta.

Numai că nu e Drew.

E un băiat pe care nu l-am văzut în viaţa mea, şi mă priveşte cu atâta intensitate, încât am senzaţia că mă studiază. Nu că ar părea că are ceva cu mine, ci ca şi cum ar vrea să-şi dea seama cine naiba sunt; doar că el e cel care a bătut la uşa mea.

— Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? îl întreb, în cele din urmă, fiindcă el nu spune nimic.

— Sora mea e aici?

Sora lui?

— Margot a zis că probabil aici ar fi de găsit. Nastya.

Îi rosteşte numele parcă scuipându-l, ca şi cum i-ar lăsa un gust neplăcut în gură.

— E sora ta? îl întreb, pentru că nu prea seamănă, decât doar dacă-l priveşti cu foarte, foarte mare atenţie.

De fapt, el seamănă mult cu Margot.

— Mda. A plecat de-acasă. E aici?

Deschid mai larg uşa şi-i fac loc să intre. Apa se aude curgând încă la duş, şi n-ai cum să n-o auzi. Fir-ar să fie, Rază de Soare. El nu pare deloc liniştit, şi pot să-mi dau seama de ce, din moment ce stau în faţa lui într-un tricou şi pantaloni de trening, încă ud după duş, în timp ce auzim cum continuă să curgă apa cu două încăperi mai încolo.

— E la duş, îi răspund, că doar n-am cum să ascund realitatea.

Dar mă gândesc că trebuie s-o previn înainte de a ieşi.

— Mă duc s-o anunţ că ai venit, îi zic lui.

— De ce face duş sora mea la tine acasă? mă ia la rost, înainte să pot pleca.

E nervos. Am parte de întregul tratament frăţesc exagerat de protector, şi-l respect oarecum pentru asta, dar nu-mi place felul în care vorbeşte cu mine în propria mea casă, de parcă aş fi un gunoi. La fel a procedat şi Margot când a venit pe-aici. Mie nu mi se pare că aş fi cine ştie ce pericol, şi nu cred că Nastya poate fi confundată cu o floricică gingaşă.

— Sora ta are optsprezece ani. Are dreptul să facă şi mai mult decât duş aici, dacă vrea.

— Sora mea a rămas cu dezvoltarea emoţională blocată la cincisprezece ani, ripostează el, privindu-mă în ochi.

Nu e tocmai o conversaţie pe care aş fi anticipat-o pentru seara asta. Nici măcar nu ştiu ce replică să-i dau.

— Prin urmare, susţii că ar fi imatură?

E singurul lucru care-mi vine în minte. Şi, oricum, nu mă pot hotărî de care parte sunt. Uneori, ea pare mai matură decât oricine am cunoscut vreodată, iar alteori, e ca o fetiţă.

— Vreau să spun că e tulburată, îmi răspunde, oftând cu un aer plictisit, ca şi cum ar mai fi spus asta de o mie de ori până acum, şi nu-i face plăcere să fie aici, spunând-o iar.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Ba sunt de aceeaşi părere. Doar că nu ştiu de ce, sau cum, ar putea să aibă vreo importanţă.

— O cunosc bine pe sora mea.

— Şi eu o cunosc bine pe sora ta.

De fapt, ştiu ce-mi spune ea. Fragmente ale unei vieţi pe care-mi permite să le văd fugitiv, în zilele în care se simte mai generoasă, sau poate doar nepăsătoare.

— Ai ştiut măcar că azi e ziua ei? mă întreabă, dar nu-i răspund. Mă gândeam eu. După ce faţă ai făcut adineauri, nu ştiai nici că are un frate. Te-ai întrebat vreodată ce altceva nu mai ştii?

Mereu.

— Ea are destule probleme, şi nu-i mai trebuie una în plus. Las-o în pace.

Nu gust deloc faptul că vorbeşte despre mine ca fiind o problemă.

— Dacă e ceva despre care ai vrea să ştiu, ce-ar fi să-mi spui? Fiindcă altfel poţi să-ţi iei atitudinea condescendentă şi să vă căraţi împreună din casa mea.

Nu-mi răspunde. Nu vrea s-o trădeze şi, oricât de mult aş vrea să aflu ce naiba se petrece, pot să-l respect pentru

asta. Şi totuşi, n-o să-l las să facă din mine personajul negativ. Îmi doresc să-mi placă băiatul ăsta, dar începe să mă cam calce pe nervi.

— Îţi place să profiţi de fetele distruse emoţional? Asta ţi-e preferinţa? mă întreabă.

— Dar a ta? Acuzaţiile nefondate şi încercările de intimidare?

Apa se opreşte şi mă pregătesc să mă reped pe hol, ca s-o interceptez înainte să iasă, dar uşa se deschide până să pot eu ajunge acolo. N-am avut timp nici măcar să-i las ceva haine uscate de schimb. Aşa că o văd ieşind pe hol, cu apa picurând şi înfăşurată cu un prosop, şi tot sângele mi se pune în mişcare, iar scula mea tâmpită zvâcneşte, pentru că asta face când fetele frumoase, ude, înfăşurate cu prosopul, ies din baia mea. Mi-ar fi plăcut să pot savura priveliştea, pentru *clipe bune*. Doar că nu e momentul şi, din fericire, scula mea recepţionează mesajul că fratele ei extrem de nervos stă chiar lângă mine, şi-şi lasă capul în jos.

Ea deschide gura să spună ceva, dar îl zăreşte înainte să scoată vreun cuvânt. Nu ştiu cine a făcut ochii mai mari. O conversaţie nerostită se derulează între ei doi. Nu pot să-mi dau seama dacă ea e înfricoşată, sau ruşinată, dar pare să fi devenit mai tânără doar văzându-l. Ceainicul şuieră, şi suntem toţi cu nervii într-atât de încordaţi, încât am impresia că am putea să ne udăm pantalonii pe loc. Excepţie făcând Nastya, pentru că, în clipa de faţă, nu poartă aşa ceva. Îmi plimb privirea de la unul la celălalt şi mi-o opresc la ea.

— Avem musafiri, Rază de Soare. Vrea cineva ceai?

Fratele ei pleacă până la urmă, după ce înţelege că ea nu vrea să meargă cu el. Sunt curios de cât scandal o să aibă ea parte pentru asta. Să răspund în faţa altora nu e un lucru cu care aş fi nevoit să-mi bat vreodată capul, aşa că nu mi-a trecut niciodată prin minte; în schimb, ea are o familie, şi nu ştiu cum o să scape cu faţa curată după refuzul de a

merge acasă, chiar dacă are optsprezece ani. A comentat ea odată că părinţilor ei le e frică s-o disciplineze, dar n-a detaliat. Mă întreb dacă le-o fi şi frică de ea. Nastya deja îşi petrece aici majoritatea timpului, însă cât anume din informaţia asta ajunge până la părinţii ei e ceva care mă depăşeşte. Dacă ai ei nu s-or fi gândit până acum că ne-o tragem, acum precis asta gândesc.

— Nu te las să dormi pe canapea, îi zic, când o văd că scoate din dulapul cu aşternuturi perna şi pătura pe care le-a mai folosit şi altă dată.

— Bine. Scuză-mă, răspunde, punându-le la loc şi începând să-şi caute cheile.

— Nu trebuie să pleci.

— Dar ai zis…

— Am vrut doar să zic că e foarte incomod să dormi pe canapea. Poţi să dormi pe patul meu, dorm eu pe canapea.

— Nu vreau să-ţi iau patul. Nu mă deranjează canapeaua. Am mai dormit pe ea.

— Atunci ştii că e naşpa.

— E de preferat decât să mă întorc mereu la Margot şi să fiu singură. Dar nu vreau să-mi dai mie patul tău, răspunde, aşezându-se pe canapea şi strângând perna în braţe.

— Atunci, te culci cu mine.

— Ce?

Face ochii mari, şi eu izbucnesc în râs.

— Nu te culci cu mine în sensul ăla. Doar să dormi. E un pat dublu; nici n-o să-ţi dai seama că sunt şi eu acolo.

— Mă cam îndoiesc, oarecum, zice ea, privind în jur ca şi cum ar încerca să înţeleagă ceva. Cum e posibil, totuşi, să nu ai decât un pat în toată casa?

— Mai e unul mai mic în camera Amandei, dar nu mai poţi să-l găseşti, pentru că am început să depozitez totul acolo, aşa că e sub un morman de porcării. De cel din fosta mea cameră m-am descotorosit când au avut nevoie de loc ca să aducă patul de spital pentru bunicul. Aşa că nu-l mai am acum decât pe cel din dormitorul principal.

Nu mă priveşte de parcă s-ar simţi incomodată, ci doar arătând că înţelege.

— Nu se poate să fie chiar atât de rău, zice, pornind spre camera Amandei.

Uşa e mereu închisă, şi ea n-a mai intrat niciodată acolo, însă intră acum.

Pătrunde pe aproape inexistenta cărare de covor vizibil şi cercetează încăperea. Patul e plin de cutii şi teancuri de haine vechi, împăturite. Vreo câteva piese de mobilier confecţionate de mine, dar care nu mi-au plăcut, sunt vârâte ici şi colo; lucruri pe care aş fi putut să le ţin în garaj, dar prefer să nu, fiindcă am mai multă nevoie de spaţiu acolo, decât aici.

— OK, e chiar atât de rău, acceptă ea, râzând, după care mijeşte ochii, curioasă, şi mă întorc să văd ce-a văzut. Ai un pian, zice încetişor, făcându-şi loc spre el. Ce caută aici?

— Amanda lua lecţii. Eu n-am cântat niciodată la el. L-am împins aici acum vreo doi ani, când am avut nevoie de spaţiu în living pentru una dintre mese.

Îşi plimbă degetele pe deasupra clapelor, atât de uşor, încât nu sunt sigur nici dacă le atinge. E o notă de veneraţie în gestul ei.

— Tu cânţi? o întreb, fiindcă nu mi-a pomenit niciodată despre asta.

— Nu, îmi răspunde, şi trece o secundă până să-şi ridice privirea spre mine, din cauză că-i rămăsese pironită pe clape. Nici măcar un pic.

Ceva mai târziu, când mă vâr în pat împreună cu ea, nu mai contează cât de imensă e salteaua… că doar nu sunt în moarte cerebrală. Ştiu că e o idee monumental de neinspirată, cu repercusiunile zugrăvite de sus până jos pe ea. Dar Nastya are dreptate. E plăcut să nu fii singur. Iar dormitul pe canapea e al naibii de incomod.

— Mi se pare mie, sau e de-a dreptul ciudat? întreabă, după vreo douăzeci de minute de tăcere stânjenitoare, pentru că niciunul dintre noi nu reuşeşte să adoarmă.

— Nu ţi se pare, încuviinţez eu.

— Vrei să plec?

— Nu, îi răspund.

Nici măcar nu simt nevoia să fac ceva cu ea. Nu că n-aş vrea, pentru că îmi doresc s-o ating mai mult decât ar fi, probabil, cazul. Dar chiar nu despre asta e vorba. Pur şi simplu, îmi place ca ea să fie aici.

Întinde mâna şi dă de braţul meu, imediat mai jos de umăr, coborând până când ajunge la mână. Asta îmi aminteşte de cum a atins mai devreme clapele pianului, şi simt dâra lăsată de degetele ei în drumul lor pe braţ. Simt o linişte care nu exista acum câteva clipe. Apoi, fără să scoată o vorbă, ea se ghemuieşte lângă mine şi aşa adormim. Mână în mână. Împreună.

Miercuri, la ora de desen, Clay Whitaker îmi arată portofoliul la care lucrează acum, şi-mi vine să-l pocnesc. Mereu actualizează, completează, şterge, în funcţie de concursul la care urmează să participe, sau de facultatea la care vrea să se înscrie, după care îmi arată, chiar dacă eu niciodată nu i-o cer, şi nu pricep o iotă din arta asta. Nu-mi vine să-l pocnesc pentru portofoliul în sine, ci pentru faptul că mi-l arată aici, în mijlocul clasei, unde mi-e aproape imposibil să-mi menţin faţa inexpresivă. Am impresia că e un test. Îmi ridic privirea spre Clay, îl văd că-mi urmăreşte reacţiile, şi-mi dau seama că e, într-adevăr, un test.

Desenele o înfăţişează pe Rază de Soare, până la ultimul. I-a desenat chipul din toate unghiurile posibile. Orice sentiment pe care-mi imaginez că l-ar putea avea cineva vreodată se regăseşte în ochii ei, în imaginile astea. Acum îl iert pentru toate minutele pe care mi le-a furat din prezenţa ei în garajul meu.

— Fă-mi şi mie unul.

Cuvintele îmi ies de pe buze înainte să le mai pot ţine în frâu.

— Vrei să te desenez şi pe tine? mă întreabă, sâcâit, sau

dezamăgit, nu-mi dau seama – nu i-am oferit reacţia la care se aştepta.

— Nu. Vreau s-o desenezi pe ea. Pentru mine.

Clay pare acum mai mulţumit auzind asta.

— Cum? se interesează el.

— Cum adică? ripostez.

Tonul îmi sună iritat, şi aşa şi e, doar că sunt iritat pe mine însumi. Tocmai mi-am revărsat sufletul prin toată clasa pentru desen, iar Clay o să mi se joace un pic cu el, doar ca să se distreze.

— Tu cum o vezi? Dacă vrei s-o desenez pentru tine, trebuie să fie aşa cum o vezi tu. Nu cum o văd eu.

— Ai o sută de desene cu ea. Mai fă unul, sau dă-mi dintre astea, îi zic, făcând un gest spre portofoliu.

— Atunci când o priveşti, ce simţi?

— Îţi baţi joc de mine, ce naiba?! Las-o baltă.

N-are decât să mă pupe undeva dacă-şi închipuie c-o să discut cu el despre sentimente.

— E evident că vrei asta cu un motiv.

— Vreau o imagine la care să mă uit când mi-o frec. Ce-ţi pasă?

Desenez întruna, numai ca să nu fiu nevoit să-i întâlnesc privirea, însă deja am mutilat schiţa la care lucrez. Va trebui s-o iau de la început, dar nu-i nimic.

— Bucurie, teamă, dor, prietenie, furie, dorinţă, disperare, iubire, poftă?

— Da.

— Da, ce?

— Toate la un loc, îi răspund, pentru că am intrat deja în horă, fie că-mi place, fie că nu.

— Pot să ţi-l aduc peste vreo două zile.

Fidel cuvântului dat, Clay intră în clasă după două zile şi-mi înmânează un supradimensionat dosar din carton, cerându-mi să nu-l deschid decât după ce ajung acasă. O parte din mine aproape spera ca el să fi uitat, sau să fi fost doar un vis urât, iar eu să nu-i fi cerut niciodată asta.

Pe urmă, îmi arată un alt desen pe care şi-l adăugase în portofoliu, aşa că ştiu acum unde mi-a fost Rază de Soare în ultimele două zile.

— Eşti obsedat, îi zic, când i-l dau înapoi.

— Oare sunt singurul?

— Da.

Mă priveşte cu scepticism, şi-mi dau seama că am comis o uriaşă greşeală, dar n-am cum s-o mai repar acum.

— Eu n-am vrut decât o imagine. Nu te-aş fi rugat, dac-aş fi ştiut c-o să fii atât de nesuferit pe tema asta.

— Nu-ţi face griji, mă asigură el şi, pentru o clipă, Clay Infatuatul dispare. N-o să-i spun nimic.

Îi accept declaraţia şi rămânem tăcuţi timp de un minut, interval în care creierul mi se desprinde de trup şi mă părăseşte total.

— Ce faci diseară? îl întreb.

— Mă inviţi în oraş?

— La şase, cina acasă la Drew.

Pot să mă declar oficial nebun de legat. Părinţii lui Drew au plecat din oraş pentru weekend, însă mama lui a pregătit o tonă de mâncare şi a insistat să păstrăm tradiţia cinei de duminică. Pe urmă, s-au hotărât să vină acasă mai devreme, aşa că Drew a mutat cina în seara asta.

— Ţi-ai ieşit din minţi, îmi răspunde Clay. Mai întâi, desenul, şi acum, asta? Nu vreau să fiu victima în cine ştie ce acţiune de autodistrugere ai ticluit.

— Ai putea să-ţi mai pândeşti un pic obiectul obsesiei, îi explic, făcându-i semn cu capul spre blocul pentru desen. Ia-o şi pe Michelle Yearbook, dacă vrei.

— Cred că-ţi dai seama că Drew va face ca trenul dacă vede că eu şi Michelle îi apărem la uşă.

— Mhî.

— Rămâne la şase?

— Rămâne la şase.

Capitolul 34

Nastya

Încerc să fiu stăpână pe situaţie în orice fel posibil acum. Poate n-aş avea cum să împiedic un psihopat oarecare să mă găsească într-un loc oarecare la un moment oarecare, dar pot fi stăpână pe ce i-aş face când ar ajunge acolo.

Am urmat destule cursuri de autoapărare de-a lungul ultimilor doi ani ca să ştiu că în ziua aia aş fi putut să fac mai multe lucruri. Nu sunt expertă în arte marţiale. Nici pe departe. Tot ce ştiu într-adevăr sunt vreo două manevre de doborâre, dificile dar foarte eficiente, plus câteva mişcări nepermise, specifice luptei de stradă; totuşi, chiar şi astea puteau fi suficiente. Puteam să-i înfig degetele în ochi, sau să-i zdrobesc traheea, sau să-l pocnesc peste urechi, sau să-i ard un genunchi în vintre, sau să utilizez mereu clasica metodă standard, de aur: să ţip şi să fug mâncând pământul. N-am făcut nimic din toate astea. Ştiţi ce-am făcut? Am zâmbit şi-am zis „bună”. Pentru că eram politicoasă. Şi proastă.

Aleea din faţa casei lui Drew e goală când sosim, eu şi Josh. Josh ia sacoşa cu prăjituri – un cadou pe care mi l-a făcut Margot, fără vreun motiv anume – şi o duce în casă, iar eu îl urmez. Încerc să-mi stăpânesc zâmbetul, fiindcă sunt obişnuită să-l văd cărând lemne, aşa că o sacoşă roz pentru transportat prăjituri e cu totul şi cu totul altceva. Drew şi Sarah sunt în bucătărie, acolo unde o găseam de obicei pe doamna Leighton. Simt imediat după miros ce avem la cină. Specialităţi italieneşti.

— Josh, se repede Sarah, imediat cum intrăm. Nu-i aşa că mâncarea nu trebuie încălzită la mai mult de trei sute cincizeci de grade[28]?

[28] Temperatură exprimată în grade Fahrenheit; aproximativ 175 de grade celsius.

— S-ar încălzi mai repede la patru sute cincizeci[29], o contrazice Drew.

— S-ar usca, intonează Sarah, în bătaie de joc.

Se pare că toată cearta asta durează de ceva vreme. Ea îmi aruncă o privire, şi mă aleg cu expresia dezgustată pe care am impresia că o păstrează numai pentru mine.

— Depinde despre ce e vorba, însă aşa e, probabil că s-ar usca, încuviinţează Josh, făcându-şi loc pe lângă ei ca să pună prăjiturelele pe bufet.

Atmosfera din bucătărie e înăbuşitoare din cauza căldurii emanate de ambele compartimente ale cuptorului dublu, şi mă întreb dacă glazura cu cremă de unt şi bezea pe care am şpriţat-o cu atâta migală peste prăjiturele va putea rezista. Mâna nu mi-a ezitat absolut deloc când am turnat-o, aşa că arată perfect.

— Vezi?! îi râde Sarah în nas lui Drew, ducându-se triumfătoare spre cuptor şi coborându-i temperatura.

Presupun că şi când e vorba despre încălzitul mâncării cuvântul lui Josh are greutate.

— Să mi-o sugi, ripostează Drew.

— Ţi-a venit iubita. Zi-i ei.

Şi Sarah îmi zâmbeşte cu o drăgălăşenie exagerată, înainte de a dispărea pe hol, îndreptându-se spre camera ei.

— O urăsc, exclamă Drew, dar fără să ia în seamă comentariul cu iubita.

Îmi rotesc privirea prin bucătărie, examinând numărul castroanelor şi farfuriilor care împânzesc bufetul. Doamna Leighton o fi ştiut c-o să fim până la urmă mai mulţi decât patru la masă, fiindcă a pregătit mâncare cât pentru o armată.

În decursul următoarelor cincisprezece minute, soneria mai sună de patru ori. Prima intră Piper, într-o toaletă pe care sigur şi-a stabilit-o împreună cu Sarah. Îi salută pe Drew şi pe Josh, după care porneşte spre camera lui Sarah,

[29] Cam 232 grade Celsius.

fără să mă ia în seamă. Sosirea ei e urmată de cea a lui Damien Brooks şi Chris Jenkins. Pe Chris îl ştiu de la celebra oră de atelier când mânuia ciocanul. Mă priveşte stânjenit şi mă salută. După incident, s-a străduit să mă ignore chiar mai mult decât până atunci. Nu credeam că ar fi măcar posibil, numai că el s-a descurcat admirabil în privinţa asta. Pe Damien l-am mai văzut, dar n-am făcut niciodată cunoştinţă. Îmi studiază pieptul, dar nu zice nimic. Chris are câte o ladă de bere în fiecare mână. Damien duce în stânga un bax cu douăsprezece cutii, iar în dreapta, o sticlă de tequila. E clar că Drew le-a oferit un cu totul alt fel de descriere a cinei duminicale, şi acum înţeleg de ce-a ţinut s-o mute vinerea. Sigur, e posibil ca şi eu să fi fost un pic mai creativă, prin invitaţia pe care i-am transmis-o lui Tierney Lowell, la toaletă, acum câteva zile. Când se aude sunând la uşă a treia oară, eu sunt singura care se aşteaptă la apariţia ei.

Eram în toaleta fetelor, din fundul coridorului clădirii pentru limbi străine, în ziua de miercuri. Tierney probabil că mă văzuse şi mă urmărise până înăuntru, fiindcă era evident că nu avea nevoie să folosească nimic din facilităţile de acolo. După ce am terminat cu spălatul pe mâini, ea mi-a întins un prosop din hârtie cu un gest atât de încărcat de ameninţări, încât m-am simţit nevoită s-o respect, pentru că oricine poate să transforme înmânarea unui prosop din hârtie într-o ameninţare produce impresie. Sigur, nu încetase să-mi adreseze priviri fioroase, aşa că, nevrând să fiu nepoliticoasă, i-am răspuns cu o privire asemănătoare. Totul era atât de absurd, încât îmi venea să râd. A trebuit să-mi încleştez maxilarele cu destulă forţă astfel încât să-mi împiedic explozia, însă investisem energie în schimbul ăla de priviri pârjolitoare şi n-aveam chef să mă dau bătută. Ea avea în mod evident ceva de spus, aşa că preferam să termine mai repede cu asta, fiindcă oricum nu putea să mă intimideze, oricâte zvonuri aş fi auzit despre

ea: trafic de droguri, avorturi ilegale, ameninţări cu cuţitul. Auzisem chiar şi că ar aduce „sticlă”[30] la plajă.

Nu crezusem nimic din toate astea, iar acum cam speram că va înceta să mă privească de parcă tocmai i-aş fi otrăvit bunica. În realitate, mie îmi cam place Tierney, şi mi-aş fi dorit să-i placă şi ei de mine, pentru că, sinceră să fiu, mi-ar surâde să am o prietenă cu care să nu vorbesc uneori.

— Probabil că ştii o grămadă de trucuri ca să-l faci să te ţină pe lângă el de atâta vreme, îmi zice.

Misterul a fost rezolvat. *Drew*. Aş fi zis *desigur*, ca şi cum aş fi ştiut de la început că despre el e vorba, doar că n-aş fi avut de unde să ştiu, deoarece nici măcar acum nu înţeleg care-i treaba. Dacă ea şi Drew au fost, într-adevăr, cuplaţi, după cum a afirmat Josh – şi cu Drew orice e posibil – nici ea nu prea pare genul relaţiilor de lungă durată. Şi n-o văd pe Tierney Lowell ca fiind genul de persoană dispusă la a-i permite cuiva, cu atât mai puţin lui Drew Leighton, să profite de ea. Îmi doream foarte mult să fiu mai la curent cu toate, din cauză că voiam să aflu restul poveştii. Rău de tot.

Fir-ar să fie. Va trebui să-i scriu un bilet. Însemna să-mi încalc principiile, dar am încadrat-o la categoria necesităţi absolute: inevitabilă ameninţare asupra vieţii. Pentru că, altfel, propria-mi curiozitate m-ar fi omorât. Am luat caietul din mâna ei şi mi-am scos un pix din geantă. M-am hotărât să mă arunc de data asta şi să risc, deoarece singurul motiv pentru care mă încolţise fata asta la toaletă era o gelozie pură, nediluată. *Îl mai iubeşti*? am scris pe foaia pe care apoi am împins-o spre ea, simţindu-mă excesiv de melodramatică.

M-a privit cu gura căscată şi ochii mijiţi, iar vocea i s-a umplut de un venin forţat.

— Nu l-am iubit *niciodată*.

Totuşi, n-a râs de parcă aş fi făcut cea mai absurdă supoziţie de pe Pământ, aşa că i-am luat din nou caietul şi i-

[30] Termen din jargonul consumatorilor de droguri care desemnează metamfetaminele cu un grad de puritate foarte ridicat.

am mâzgălit invitaţia. *Gaşca noastră la Drew*, *cina de duminică la 6*. Era un mesaj care ţinea de logistică, motiv pentru care putea fi considerat în totalitate acceptabil.

Ea l-a citit şi m-a privit cu un scepticism nedisimulat, fiind evident în cunoştinţă de cauză privind tradiţia familiei Leighton.

— Ei respectă cina de duminică.

Am clătinat afirmativ din cap şi i-am arătat din nou biletul, sperând că aşa o voi convinge. Ştiam că nu crede în totalitate în ideea că n-aş încerca s-o ademenesc în cine ştie ce complot implicând sânge de scroafă şi umilinţă publică, dar în acelaşi timp o simţeam şi interesată. Am ieşit din toaletă întrebându-mă care parte din ea va învinge până la urmă.

Spre deosebire de toţi cei sosiţi până acum, Tierney e singura care aşteaptă să fie poftită înăuntru. Nu eram sigură c-o să apară; îi strecurasem un alt bilet în vestiar, ieri, după ce-şi schimbase Drew planurile, dar nu ştiam nici măcar dacă-l citise. Când i-a deschis uşa Josh, ea părea aproape emoţionată, cum stătea pe verandă, îmbrăcată într-o fustă scurtă din denim şi cu două bluze gen furou, cu breteluţe subţiri, puse una peste alta. Chiar e o fată drăguţă; doar că aproape totdeauna pare furioasă, dar poate că asta se întâmplă numai când mă priveşte pe mine.

— Tierney? întreabă Josh, nu pentru că n-ar şti cine e, ci în mod sigur fiindcă se întreabă ce caută acolo.

Aştept să-l văd cum reacţionează, dar fiind vorba despre Josh, ca de obicei, nu se dă de gol. Ar fi putut să deschidă uşa şi să vadă un cuplu de hiene împerechindu-se, şi tot nu şi-ar fi schimbat expresia feţei.

L-aş fi presat să-mi dea mai multe amănunte despre Drew şi Tierney alaltăieri, însă el începe să se comporte bizar când îi pun întrebări legate de Drew, aşa că, mi-am zis, mai bine e să am răbdare şi să aştept până în seara asta.

— Am fost invitată, răspunde ea, nevrând să pară

penibilă, ca şi cum ar fi apărut la uşa casei lui Drew sperând că-l va vedea, deoarece ştia că părinţii lui sunt plecaţi din oraş.

Mă simt oarecum naşpa din cauză că am pus-o într-o astfel de poziţie. Josh nu mai zice nimic. Doar deschide mai larg uşa, lăsând-o să intre. Ea mă vede că privesc din sufragerie, însă nu face decât să-mi examineze repede vestimentaţia, după care se îndreaptă spre bucătărie. Deci, Tierney ştie precis unde umblă prin casa asta.

Încerc, nonşalantă, s-o prind din urmă înainte să ajungă în bucătărie. Vreau să-i văd reacţia lui Drew. Imediat cum trece de intrarea fără uşă, îl aud pe Damien Brooks urlând:

— T-Lo e p-acilea!

Cu asta, a înlăturat orice îndoială privitoare la enorma lui penibilitate.

— Ce faci, focoaso? N-am ştiut c-o să vii şi tu.

— Nici eu, răspunde ea, întorcându-şi privirea spre Drew, care tocmai se întorcea după ce dusese restul berilor în frigiderul din garaj.

— Tierney, zice Drew, temperându-şi mirarea iniţială.

— Drew.

— Te aşteptam cumva?

— M-a invitat – se opreşte şi arată spre mine – a ta.

Anticipasem momentul. Drew vine spre mine, mă cuprinde cu un braţ pe după mijloc şi mă trage spre el. Între timp, am ajuns să mă obişnuiesc cu demonstraţiile lui posesive, aşa că-l las să-şi facă de cap. Josh aruncă o privire spre mâna cu care Drew îmi încolăceşte talia, după care se îndepărtează.

— Ce nostim, ea n-a pomenit nimic despre asta, afirmă Drew, dar după voce nu cred că i se pare nostim.

Degetele lui îmi apasă doar un pic mai mult pielea dezgolită a abdomenului, acolo de unde mi s-a ridicat bluza. Îl împing deoparte şi-mi flutur mâna spre el în semn de îndepărtare, în cercând să-mi joc rolul ca şi cum ar fi o scenă obişnuită pentru noi, ceea ce cred că şi este,

oarecum. Totuşi, încă e cazul ca el să aibă grijă ce face, şi mă asigur că expresia feţei mele tocmai asta îi transmite.

— Mai târziu, Nastylica, promit, îmi spune, dar încă privind-o pe Tierney. Acum am o cină de găzduit!

Bate din palme cu un gest teatral, ca să atragă atenţia tuturor, pe care oricum o obţinuse.

— Cunoaşteţi regula. Toată lumea contribuie!

Şi, în câteva secunde, grupul nostru amalgamat, de la dichisiţi şi fandosiţi până la depravaţi şi rău-famaţi, exact asta face. Ne agităm toţi să scoatem farfurii, să turnăm în pahare, să facem repetate drumuri între bucătărie şi sufragerie. Damien Brooks stă lângă masă şi taie în felii pâinea cu usturoi, iar Tierney dă roată mesei din sufragerie, aşezând şervetele în evantaie fără cusur. E ceva suprarealist. Doamna Leighton ar fi mândră.

Când apar Clay şi Michelle Yearbook, nimeni nu mai poate fi şocat.

— Ai ceva să-mi spui? mă întreabă Josh, şoptindu-mi la ureche atât de încet, încât să-l pot auzi numai eu, în timp ce ne îndreptăm unul lângă celălalt spre sufragerie, cărând farfurii şi argintărie.

O fi supărat? Nu-mi dau seama. Ştiu că am cam sărit calul invitând-o pe Tierney, dar dacă ar fi să se supere cineva din cauza asta, atunci Drew ar fi acela. Nu-i răspund, mulţumită de faptul că avem atâta lume în jur, încât am toate motivele să nu vorbesc. În definitiv, cine ştie cum o să iasă până la urmă seara asta? Aici e un fel de *The Breakfast Club*[31] într-un butoi de pulbere, şi sunt curioasă cine o să aprindă băţul de chibrit.

Până la urmă, cina e excepţională, cel puţin în privinţa mâncării, atât de bună şi al naibii de multă, încât suntem,

---

[31] Comedie pentru adolescenţi din 1985, în regia lui John Hughes, cu Emilio Estevez şi Judd Nelson printre interpreţii principali, în care cinci băieţi, fiecare membru al unei alte găşti, sunt pedepsiţi să stea închişi împreună într-o zi de sâmbătă, ocazie cu care ajung să-şi cunoască mai bine gândurile şi calităţile.

majoritatea, în permanenţă cu gurile pline, ceea ce lasă puţine ocazii pentru conversaţie. Iar asta nu poate fi decât o treabă bună. Prima mea impresie fusese că doamna Leighton cam exagerase cu cantităţile de mâncare lăsate, dar văzând cât sunt în stare să înfulece băieţii am început să mă întreb dacă o fi destulă. Îi mai văzusem mâncând pe Josh şi pe Drew, şi crezusem că e ceva, însă ei nu sunt nimic pe lângă Damien şi Chris, care aspiră totul de pe masă. Aproape că-mi vine să-mi împing spre ei farfuria pe jumătate plină, ca nu cumva să plece flămânzi. Îmi trece prin gând să mă strecor, dacă pot, neobservată în bucătărie, şi să ascund jumătate din prăjituri acum, fiindcă o să am nevoie de dulciuri ca să fac faţă restului serii.

Josh

Toată lumea se instalează pe canapelele din living, imediat după ce s-a strâns masa. S-a intrat deja vârtos în proviziile de bere, iar sticla de tequila adusă de imbecilul ăla de Damien Brooks se profilează pe măsuţă ca un semn rău-prevestitor.

Sarah a băut două beri la masă şi deja se comportă caraghios, încă două, şi-o s-o vedem întinsă cu faţa-n jos pe covor. Partea bună e că, atunci când bea, Sarah încetează să fie afurisită măcar pentru câteva minute, amintindu-mi de ce chiar mi-a plăcut de ea odată, şi de ce detest ceea ce a ajuns acum.

O caut cu privirea pe Rază de Soare şi-o văd venind dinspre bucătărie. Trece pe lângă Damien, iar el o apucă de braţ, vrând s-o oprească dintr-un anume motiv. Nici măcar nu-mi dau seama ce se-ntâmplă, ştiu doar că după una virgulă cinci secunde, Damien e lungit cu nasul în covor şi genunchiul ei apăsându-l pe spinare. Apoi, exact la fel de repede, ea se ridică şi-i dă drumul.

— Ce mă-sa a mai fost şi asta? se vaită el, ridicându-se anevoie de jos şi prefăcându-se că nu-l doare nimic, deşi se

vede clar că e invers.

Mi s-ar fi părut amuzant, dacă n-aş fi văzut-o la faţă. Dar am văzut-o, şi nu era nimic amuzant pe ea. S-a retras lângă perete, şi nu pot să-mi dau seama dacă e îngrozită, sau înfuriată. Încerc să-i prind privirea, ca să văd dacă e în regulă, dar am impresia că mă evită intenţionat. Mă gândesc dacă aş avea cum s-o scot de-aici pentru câteva minute, dar nu mai am timp să născocesc nimic.

— Trebuie să mă înveţi şi pe mine cum se face! exclamă Sarah, făcând ochii mari şi privind-o pentru prima oară pe Nastya altfel decât cu dezgust.

E o admiraţie pură în ochii ei. Sunt oarecum cuprins şi eu de admiraţie. Damien e mai mare decât noi toţi, şi toţi suntem mai mari decât Rază de Soare.

Tierney îl priveşte pieziş pe Drew.

— Aş vrea să particip şi eu la asta, declară ea.

Aşa că următoarea oră se transformă într-o demonstraţie improvizată de autoapărare. Tot mobilierul e împins pe lângă pereţi, după care căptuşim podeaua pe cât putem de bine.

Mi se repartizează rolul atacatorului şi am parte de o bătaie pe cinste în timp ce Rază de Soare le arată tuturor toate punctele vulnerabile ale corpului meu, de la globii oculari, trecând pe la coastele inferioare şi vintre – unde mi-ar plăcea să-i simt mâinile, dar în niciun caz n-aş lăsa-o fie şi numai să simuleze că m-ar lovi – şi ajungând până la picioare. Nu mă îndoiesc că la faza asta mă aleg cu capătul plin de rahat al băţului. Noroc că ea nu vrea să mă lovească de-a binelea, dar pare extrem de interesată să se asigure că toată lumea pricepe ceea ce demonstrează ea. Nici vorbă s-o ia în glumă.

— Mi-e teamă să nu te zdrobesc, îi zic, când mă pune să mă reped din nou la ea.

În realitate, mă tem să nu mă zdrobească ea pe mine. E înfricoşător de puternică.

O văd că înşfacă o bucată de hârtie de pe masă,

mâzgăleşte ceva pe ea, după care mi-o întinde. Mijeşte ochii sfidătoare, şi mă străduiesc să-mi ascund zâmbetul.

Ar trebui să te străduieşti mai mult de-atât dacă vrei să mă zdrobeşti. Nu mai fi pămpălău!

Mă provoacă, deoarece crede că eu nu vreau s-o lovesc cu adevărat. Şi are dreptate: nu vreau. De fiecare dată, îmi pun în gând s-o asaltez cu toată forţa, dar nu pot, şi mă reţin în bună măsură. Înseamnă că s-a înfuriat dacă a ajuns s-o şi scrie, aşa că mă străduiesc mai mult. În sfârşit, mă reped spre ea ca şi cum aş vrea cu adevărat s-o dobor. Dar singura persoană care ajunge la podea sunt eu. Sunt convins că a exersat de o mie de ori mişcarea asta: habar n-am nici măcar cum procedează. Dar partea mai tristă e că, după cum mi s-a părut, de data asta *ea* s-a reţinut în faţa *mea*.

Apoi, înainte ca toată lumea să se împrăştie, ia foaia de hârtie şi începe să scrie din nou. Îmi zic c-o vrea să-mi transmită mie ceva, fiindcă e neobişnuit pentru ea până şi să scrie. Dar, după ce termină, le întinde foaia lui Sarah şi celorlalte fete, după care se apucă imediat să culeagă pernele de pe podea.

Încercăm să aranjăm camera la fel cum era, dar facem treaba de mântuială. După ce punem canapelele la locurile lor, ne închipuim că e suficient. Sarah lasă pe o măsuţă biletul de la Rază de Soare şi se duce în bucătărie ca să-şi mai ia o bere, aşa că ajung în sfârşit să arunc şi eu o privire pe el. A scris numele studioului de arte marţiale la care se duce ea, un număr de telefon, după care, dedesubt, doar câteva cuvinte, scrise în întregime cu majuscule…

FUGI PRIMA ŞI CÂT POŢI DE TARE.

Drew se instalează la un capăt al canapelei şi-o trage pe Nastya pe locul de lângă el. Eu mă postez de cealaltă parte a ei. Când mă aşez, piciorul mi se lipeşte de al ei, însă ea nu şi-l retrage, şi nici eu.

Mi-am petrecut ultima oră cu mâinile ei atingându-mă peste tot: aţi putea crede că mi-a fost de-ajuns. Dar nu mi-a

ajuns nici pe departe. Niciodată nu mi-ar ajunge. Nu că ar avea vreo importanţă; probabil că oricum ea va ajunge până la sfârşitul serii pe genunchii lui Drew.

— Ştiu ce facem, îngaimă Sarah, punând pe masă încă o sticlă de bere golită şi trântindu-se pe fotoliul dublu. Haideţi să jucăm adevăr sau provocare.

— Penibil, zbiară Damien din bucătărie, unde scotoceşte prin toate dulapurile după ţoiuri pentru tequila.

— Jocul ăsta e de rahat, îl susţine Chris.

— Eu aş vrea să joc adevăr sau provocare, declară Drew, plimbându-şi degetele pe braţul lui Rază de Soare şi făcându-mi poftă să-l pocnesc.

— Ai vrea? întreabă Sarah, ajunsă deja prea departe pe drumul spre matoleală ca să mai fie sceptică.

— Mda, dac-aş avea treisprezece ani şi-aş fi un fraier.

Înainte ca Sarah să-i poată spune lui Drew să-şi ţină gura, Tierney se apleacă pe deasupra barului din bucătărie.

— Ţi-e frică de un joc, Drew?

— Frica îmi curge prin toate venele, T. Mai adu-mi aminte ce cauţi aici, ripostează el, ridicându-i Nastyei mâna, sărutând-o şi apoi lăsând-o pe piciorul lui.

Sunt acut conştient de fiecare dată când îşi pune mâinile pe ea, ceea ce mă face să mă simt de parcă aş fi un soi de hărţuitor obsedat.

— Să joc adevăr sau provocare, răspunde Tierney, ca şi cum ar fi de la sine înţeles.

Ocolind barul, ia ţoiurile din mâinile lui Damien, le pune pe masă şi le umple cu tequila.

— Toată lumea joacă. Te eschivezi de la răspuns, dai paharul pe gât. Simplu, explică ea, umplând ochi cel din urmă pahar şi punând sticla la loc, fără să verse o picătură.

M-aş cam fi aşteptat din partea lui Clay şi a prietenei lui, Michelle Yearbook, să se arate speriaţi de bombe, însă ei par mai degrabă amuzaţi. Îmi închipui că, dacă n-ai fi decât spectator aici, toată seara asta ţi s-ar părea al naibii de distractivă.

OK, Drew. Adevăr sau provocare?

Am trecut deja prin patru runde, iar replica asta vine din partea lui Chris. Lucrurile au început să-şi arate faţa urâtă după prima rundă, iar tensiunea din încăpere începe să mă apese. Aş cam vrea să pornesc spre casă.

Rază de Soare a dat deja pe gât trei ţoiuri şi e mai mult decât pe jumătate pilită. A ales de fiecare dată provocarea, şi n-a vrut nici măcar să scrie răspunsul la vreo întrebare. Au întrebat-o cu câţi tipi s-a culcat, ce vârstă avea când şi-a pierdut virginitatea, şi cel mai ciudat loc în care a făcut sex. De fiecare dată a băut. La ultimul tur, când Piper a abandonat subiectul sexual şi a căpătat suficientă îndrăzneală încât s-o întrebe de ce nu vorbeşte, m-am ridicat şi am băut în locul ei.

— Adevăr, răspunde Drew.

— Cât timp ţi-a trebuit până s-o…

Chris îşi îndreaptă privirea spre Nastya şi tace brusc.

— S-o… ce? De ce mai pui întrebarea, dacă nu eşti în stare nici măcar s-o spui până la capăt? îl apostrofează Piper, râzând în batjocură.

— Eu cred că-i e frică, hohoteşte Sarah. Doar ştie că ea poate să-l facă zob.

— Oricum e o întrebare irosită, intervine Damien. Toată lumea ştie că ea şi-o trage cu el. Pe cine mai interesează şi de când?

— Nu contează, îl contrazice Tierney. Întrebarea a fost pusă. Răspunzi, sau bei.

Drew o priveşte pe Nastya, şi dacă n-aş fi fost atent, poate că n-aş fi observat schimbul de priviri dintre ei doi; dar aşa, ştiu că s-a desfăşurat o conversaţie mută, pe care n-a remarcat-o nimeni altcineva. Întreaga poveste mă irită, iar chestia asta mă irită chiar mai mult.

— Petrecerea lui Trevor Mason. A doua săptămână de şcoală.

— Asta a fost acum vreo două luni. Nu cumva e un record, Drew? întreabă Tierney, însă răutatea din tonul ei

nu pare deloc prefăcută.

Toată lumea vorbeşte în continuare, însă eu nu mai sunt atent. Petrecerea lui Trevor Mason e cea la care Drew a îmbătat-o pe Rază de Soare în asemenea hal, încât ea şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii în baia mea, şi s-a speriat atât de tare la gândul că ar fi suferit o intoxicaţie alcoolică, încât a fost cât pe ce s-o duc la spital. El i-a tras-o, iar eu i-am curăţat voma.

O parte din mine şi-a dorit să creadă că el nu s-a atins niciodată de ea, cel puţin nu *cu adevărat*. Dar n-am întrebat, din cauză că doar o parte din mine o credea. Cealaltă parte ştia că există posibilitatea ca aşa ceva să se fi întâmplat, iar dacă da, nu-şi dorea să aibă confirmarea.

— Drew, rostesc, fără să-mi pese de cât de iritată îmi sună vocea. Adevăr.

— Drew tocmai a fost, şi oricum trebuie să-l laşi pe el să aleagă, scânceşte Piper, dar nimeni altcineva nu se mai suie în trenul respectării regulamentului, fiindcă toţi vor să ştie despre ce naiba e vorba.

În afara lui Drew şi a Nastyei, care mă privesc parcă vrând să-mi spună să tac naibii. Bun sfat. Păcat că nu ascult de el.

— Adevăr, Drew, mai zic o dată, fără să-l slăbesc din ochi, şi simt încordarea emanată de Nastya.

O văd luându-şi mâna de pe Drew şi apăsându-şi discret piciorul de al meu, însă eu nici nu vreau să ştiu.

— Bine, acceptă Drew.

— I-ai tras-o înainte sau după petrecere?

Ştie exact de ce-l întreb.

— Umple paharul, T., cere el, fără să-şi abată privirea.

Poate că sunt un idiot dacă-mi închipui că el n-ar fi profitat de ea când a fost atât de beată.

— Hei!

Vocea mă smulge din războiul privirilor pe care-l purtam cu Drew, şi încremenesc, văzând-o pe Leigh că intră. Nimeni dintre noi nu auzise măcar când se deschisese uşa

de la intrare. Încep să-mi storc creierul. Era vorba să ne întâlnim? Să fi ştiut oare c-o să vină? Dintr-odată, încăperea mi se pare că se micşorează însutit şi mă simt cum nu se poate mai prins în capcană. Ceva din faptul că Leigh şi Rază de Soare sunt amândouă în aceeaşi cameră mă face să-mi imaginez coliziunea între două planete. Catastrofă de tip sfârşitul lumii. Iată motivul pentru care evit eu porcăriile de genul ăsta.

Leigh zâmbeşte, complet neştiutoare de situaţia în care se avântă. Era destul de rău înainte să apară ea, iar acum e şi mai rău. Mă ridic, instinctiv, când se apropie de mine. Îl văd pe Drew trăgând-o pe Nastya pe genunchii lui şi şoptindu-i ceva la ureche. Privirea ei se mută aproape imperceptibil, însă eu n-am uitat că aşteptam un răspuns din partea lui înainte de a pleca de-aici.

— Ce s-a întâmplat? întreb, încercând ca vocea să nu-mi sune la fel de iritată pe cât mă simt, fiindcă Leigh n-a greşit cu nimic, însă eu chiar n-o vreau prezentă aici.

— M-am hotărât în ultima clipă să vin, îmi explică ea. Am trecut pe la tine, dar nu erai acasă. La Home Depot e închis – îmi zâmbeşte cu subînţeles – şi mi-am închipuit că numai aici puteai să fii.

— Nu e nevoie să ascunzi faptul că ai vrut să mă vezi pe mine, Leigh, dar subtilitatea e întotdeauna apreciată, se amestecă Drew.

Dacă el îşi închipuie că mai destinde atmosfera, e un idiot.

— Nu te-ai schimbat deloc, aşa e? îl întreabă ea, zâmbindu-i.

— Dar tu, da. Am impresia că ţi-au mai crescut ţâţele.

Îşi ridică bărbia spre ea şi schimbă subiectul înainte să poată primi replica.

— Mare păcat că ai pierdut o minunat partidă de *adevăr şi provocare*. Tocmai s-a terminat.

Poate că nu e chiar atât de idiot. Instinctul de supravieţuire i-a intrat în funcţiune. Apare Leigh, îi oferă o

cale de ieşire, şi el o acceptă.

— N-am mai jucat *adevăr sau provocare* din gimnaziu, zice Leigh, râzând şi aşezându-se pe canapea lângă Drew şi Nastya, apoi trăgându-mă în jos după ea, astfel încât nu mai rămâne nici măcar un centimetru de spaţiu între noi.

Nastya o tot săgetează cu privirea pe Leigh, dar pe mine nu vrea să mă vadă.

— Mi-ar fi plăcut să pot spune acelaşi lucru, se vaită Damien.

— Nu părea să te deranjeze când ai provocat-o pe Piper să ţi-o frece în baie, se răsteşte Sarah la el.

— Cum pana mea o fi, intervine Tierney, scoţând un oftat exagerat. E mult prea multă dramă în camera asta. Gata cu tequila, nu vă face decât s-o luaţi razna mai rău.

Aruncă pe măsuţă o pungă cu iarbă şi se întoarce spre Drew.

— Am nevoie de un PET de doi litri, ceva cu care să tai plasticul, un filtru şi o carafă de apă.

Dali e mic copil faţă de scena care se derulează în continuare în livingul casei Leighton. Oamenii care se străduiau să se saboteze reciproc cu o jumătate de oră mai devreme acum cooperează pentru o vânătoare rapace având ca scop confecţionarea unui bong[32]. Îi tot aduc diverse lucruri lui Tierney spre aprobare, de parcă ar fi regina stupului, sau cam aşa ceva.

— Nu avem filtru, remarcă Tierney, cercetând grămada din faţa ei.

— N-am ştiut de unde să iau aşa ceva, se apără Sarah.

Tierney iese din încăpere şi dispare pe hol. Când se întoarce, după câteva minute, ţine în mână un fel de sită mică, rotundă.

— Unde ai găsit-o?

— Scurgerea de la baie, răspunde Tierney, lăsându-se în

[32] Dispozitiv pentru fumat asemănător cu narghileaua, însă mai mic de dimensiuni şi portabil. E întrebuinţat mai ales de cei care fumează marijuana („iarbă”).

genunchi în faţa măsuţei şi apucându-se să meşterească un bong.

— Eu nu pun gura pe chestia aia, anunţă Piper, care-i tot studia activitatea cu o privire suspicioasă.

— Ai pune mâna pe scula lui Damien, dar nu vrei să pui gura pe asta? ripostează Tierney, aproape dezgustată de risipa de vorbe, şi ne tratează cu un alt suspin exasperat. Tu pierzi, adaugă ea. O să fie mai tare aşa, dar, cum vrei.

Îşi roteşte privirea, oprindu-se la Damien.

— Ia de-aici, îi zice, aruncându-i câteva foiţe de ţigară şi cerându-i să-i răsucească un joint lui Piper, dar nu trece mult până când îi dă un brânci, fiindcă le strică. Dacă nu eşti în stare să rulezi un joint, nu te băga, se răsteşte Tierney la el.

— Doar n-o fi atât de greu, se apără el, dar nu se împotriveşte când ea îşi recuperează foiţele.

— E o artă, boule. Dă-te la o parte.

Tierney începe să ruleze cel mai strâns joint din câte am văzut vreodată. Are dreptate afirmând că e o artă, iar ea e mai mult decât talentată. Eu sunt praf la rulat jointuri, nu că m-aş ocupa toată ziua cu asta, dar ar putea fi drăguţ să te pricepi.

— Toată lumea trebuie să poată face câte ceva cu mâinile, comentează Drew, plimbându-şi alene degetele prin părul lui Rază de Soare, iar Tierney îi aruncă o privire furioasă, după care-şi reia lucrul la bong.

E greu s-o urmăreşti lucrând şi să nu rămâi impresionat. E cu desăvârşire concentrată, ca şi cum ar fi răspunzătoare pentru o operaţie de înaltă tehnologie, faţă de care manifestă un respect total. Clay nu s-a dezlipit de lângă ea, şi o pune să-i explice fiecare etapă *a* procesului. Îmi aminteşte oarecum de Rază de Soare, în garajul meu. Tierney îl trece prin fiecare pas, învăţându-l nu numai despre ce face ea, ci şi principiile ştiinţifice. E ca şi cum ai asista la un curs de fizică în varianta privitoare la substanţele ilegale.

Încerc să fiu atent la ei, ca să nu mă obsedeze faptul că Leigh îşi tot plimbă degetele în sus şi-n jos pe coapsa mea, iar Rază de Soare stă chiar lângă ea, având loc rezervat în primul rând.

După ce termină, Tierney îi înmânează bongul lui Clay, arătând aproape mândră de el.

— Trage tu primul, că ai lucrat la el.

După care se întoarce spre ceilalţi din încăpere, spunându-ne că am face mai bine să ne înseninăm, fiindcă e sătulă de atâta angoasă şi că ea nu strică o iarbă de calitate pe tâmpiţi.

Leigh se apleacă şi-mi şopteşte la ureche ceva despre căutarea unui dormitor, şi imediat suntem în picioare, mergând prin hol, înainte să-mi pot da seama ce se întâmplă. Comit eroarea de a întoarce capul, ca să-mi întăresc convingerea privind imaginea lui Drew călare pe Rază de Soare pe canapea, însă când o fac, o văd că mă urmăreşte cu privirea. Fără să clipească. Asigurându-mă că voi avea de dat socoteală pentru ceea ce fac. Drew îşi mută privirea de la mine la ea şi înapoi, după care o strânge mai tare de mijloc cu braţul, forţând-o să-şi întoarcă privirea imediat înainte ca eu să dispar din raza ei vizuală.

Capitolul 35

Josh

O conduc pe Leigh până la ieşire şi mă întorc în living, dorindu-mi să fi fost beat sau drogat ca tot restul lumii de pe-aici. Sarah şi Piper au dispărut, ceea ce înseamnă că probabil zac late în camera celei dintâi. Prin uşa glisantă din sticlă, o văd pe Michelle întinsă pe iarbă, privind cerul. Sau dormind, nu pot să-mi dau seama de-aici. Bongul zace părăsit pe măsuţă, iar Damien şi Chris sunt pe jumătate făcuţi şi se străduiesc să se omoare unul pe celălalt la PlayStation. De cealaltă parte a încăperii, Tierney îi dă o lecţie lui Clay despre cum se rulează un joint, şi-l aud pe el spunând ceva de genul că ar vrea s-o deseneze, replică la care pe ea o apucă un râs isteric. Drew e pe canapea şi o studiază. Îşi ridică privirea când mă aude venind, şi pot să-i văd dezgustul aşternându-se pe toată faţa. N-am nevoie de al lui. Am şi eu berechet.

— Ea unde e? îl întreb.

— Te interesează?

Are grijă să-mi dau seama cât sunt de ticălos.

— Ce? zic.

Sunt obosit, şi vreau să plec spre casă, iar toleranţa mea faţă de tâmpeniile lui Drew scăzuse deja până la cote periculoase de-acum câteva ore.

— E o întrebare simplă, continuă el, şi simt cum pumnii mi se strâng odată cu fiecare cuvânt al lui, aşa că mă silesc să-i descleştez.

Te *interesează* unde e? Te-a *interesat* când ai fost în camera mea pentru oaspeţi ca să ţi-o tragi cu altă fată?

Nu-mi vine şi cred că are tupeu să-mi zică toate astea în faţă. Doar nu se poate spune că eu şi Rază de Soare am fi împreună, şi evident că el ştie asta mai bine decât oricare altul.

Tierney e complet derutată şi se străduieşte să vadă mai

clar scena pe care o urmăreşte.

— Nu aici, Drew.

— Perfect. Atunci, afară, zice el. Se ridică şi constat că e surprinzător de treaz.

Abia acum îmi dau seama că nu l-am văzut să se atingă de băutură, după cină, adică de câteva ore. N-a băut nici paharul pe care i-a cerut lui Tierney să i-l umple când a refuzat să-mi răspundă dacă Rază de Soare era beată sau nu atunci când s-a culcat cu ea.

— Răspunde-mi la întrebare, îi cer din nou, rezemându-mă de camioneta mea şi înfundându-mi pumnii în buzunare, fiindcă simt nevoia să fac ceva cu ei.

— Am dus-o acasă, îmi spune el. Acum, răspunde-mi tu la a mea.

Nu se joacă. E nervos.

— Nu la întrebarea asta mă refeream.

— Ştiu. Răspunde-mi tu întâi.

— Da, mă *interesează* unde e, zic, maimuţărindu-i intonaţia.

— Asta făceai tu în dormitor cu Leigh? Te *interesa?*

Condescendenţa asta sarcastică începe să mă calce pe nervi. Nu mă *interesează* dacă o merit, sau nu.

— Puneam punct relaţiei, îi răspund, chiar dacă nu-i datorez lui explicaţii.

Tot timpul mă întrebasem ce naiba fac. Stăteam pe pat şi-i priveam ochii verzi, şi părul blond, şi trupul perfect care-mi aparţinea ori de câte ori voiam, fără vreo obligaţie. Era o situaţie simplă, convenabilă, deloc complicată. Iar eu n-o mai voiam. Sau, bine, o voiam, însă până azi nu fusese niciodată vorba despre vreo alegere.

M-am aplecat şi am sărutat-o, sperând că prin asta să fac să dispară toate celelalte gânduri. Am închis ochii şi, pentru prima oară de când eram cu Leigh, nu faţa ei a fost cea care mi-a venit în minte. N-am văzut păr blond, şi ochi verzi, şi ceva simplu, lipsit de complicaţii, am văzut păr negru, ochi negri, şi totul complicat, frustrant, alandala. Iar

în clipa în care m-am desprins din visare şi am deschis ochii, privind-o pe fata care-mi trăgea tricoul peste cap, am ştiut că aş pierde dacă aş merge mai departe. Până acum nu existase vreodată un preţ, însă acum exista, şi nu merita să-l plătesc.

Ea nici măcar nu s-a supărat. N-a făcut o dramă din asta. Nici întrebări, nici lacrimi; exact la fel cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat invers. Încheierea relaţiei cu Leigh a fost exact la fel ca tot ce s-a întâmplat vreodată cu Leigh: simplă.

Chiar şi în timp ce-o conduceam spre ieşire, mă tot gândeam cât de uşor mi-ar fi să mă răzgândesc şi s-o primesc înapoi. După care să i-o trag pe bancheta din spate a maşinii ei, altfel încât să-mi fie imposibil să mai iau vreodată ceva înapoi.

— Asta schimbă situaţia.

Nu prea ştiu ce ar putea să schimbe pentru Drew. Ştiu doar că tocmai am renunţat la activitatea sexuală, din cauză că m-am simţit vinovat faţă de o tipă care nici măcar nu e a mea.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai culcat cu ea? îl întreb, vrând încă să aflu dacă a aşteptat până când a văzut-o beată, fiindcă dacă aşa a fost, îl bat de nu se vede.

— Pentru că n-am făcut-o.

Nu e răspunsul la care m-am aşteptat.

— Dar ai zis că da.

— Atunci probabil că n-am luat în serios partea cu adevărul, din adevăr sau provocare, răspunde el, ridicând din umeri.

— Ea nu te-a contrazis, insist, amintindu-mi de schimbul de priviri dintre ei doi – el îi ceruse permisiunea, dar nu mă prind de ce ea i-o fi dat-o.

— Avem o înţelegere.

— Rupe-o, îi cer, chiar dacă n-am niciun drept.

— De ce?

— Pentru că eşti tot timpul călare pe ea. O faci să pară

curvă.

— În primul rând, nu prea cred că numai eu o fac să pară curvă. În al doilea, dacă ea îmi cere să încetez, atunci încetez. Altfel, de ce aş face-o?

— Pentru că-ţi cer eu să încetezi.

— Intre mine şi ea e o relaţie reciproc avantajoasă. Oarecum ca între tine şi Leigh, numai că fără sex. Funcţionează. De ce aş renunţa?

Nici nu încearcă să ascundă subtextul.

— Fiindcă ea nu înseamnă nimic pentru tine.

— Şi de ce ar însemna ceva pentru tine?

— Pentru că e a mea şi nu vreau să te atingi tu de ea.

Parcă sunt un ţânc de cinci ani certându-se pentru o jucărie. Mă simt ca un idiot de îndată ce rostesc cuvintele, dar ele rămân spuse, şi sunt adevărate. Şi n-aş vrea să fie.

— Ştiu, replică el, arogant.

— Ştii?

— Nu sunt tâmpit, Josh. Voi doi v-o trageţi din priviri încă de când a început şcoala. Eu n-am avut de gând să fac nimic cu ea, iar ea n-a avut de gând să facă vreodată ceva cu mine.

— Şi-atunci, ce-a fost cu toate aiurelile de astă-seară?

— N-am vrut decât să te aud că recunoşti, îmi zice, zâmbind şi pornind înapoi spre casă.

Iar eu mă simt prea uşurat ca să mă mai enervez pe el.

— Ce e între tine şi Tierney? îl întreb, când ajunge pe verandă.

— Ne străduim să nu ne-o tragem între noi. Încercăm să nu ne omorâm între noi. Aceleaşi lucruri dintotdeauna, dintre mine şi Tierney.

A doua zi dimineaţă, la ora nouă, sunt în faţa casei lui Rază de Soare. Ne făcuserăm planuri împreună, dar după ce s-a întâmplat aseară nu mai sunt sigur dacă mai sunt valabile. Aştept pe alee, fiindcă Margot probabil că tocmai s-a dus la culcare, şi nu vreau să bat la uşă şi s-o trezesc.

Se deschide uşa şi iese Nastya, purtând o rochie de plajă

roz, înflorată, şi sandale albe fără tocuri, făcându-mă să mă întreb cine oare o fi ea azi. Se suie în camionetă şi închide portiera.

— Tu să taci. A fost un cadou de ziua mea, îmi zice, înainte ca măcar să pot comenta.

— Asta nu înseamnă că trebuia s-o şi porţi. *Deşi mă bucur că ai îmbrăcat-o*.

— M-am gândit că ar fi cazul să scot totuşi ceva din intervenţia lor, dacă tot n-am acceptat telefonul. În plus, mi-am petrecut atât timp ocupându-mă de rufele tale, încât nu mi-a mai rămas şi pentru ale mele.

Îşi încheie centura de siguranţă şi pornim fără să suflăm o vorbă despre aseară.

Până la amiază am vizitat trei magazine cu antichităţi, şi tot n-am găsit nimic care să semene măcar de departe cu masa în consolă căutată de mine. Dacă e să-şi respecte obiceiul, Rază de Soare o să-şi înceapă protestele cam de pe la magazinul cu numărul cinci. Acolo începe să se risipească răbdarea ei în materie de antichităţi. Magazinul cu numărul patru e unul de elită, la două oraşe spre vest faţă de noi, şi sunt nevoit să-i promit o îngheţată după ce trecem pe la el ca s-o conving să coboare din camionetă.

— N-ar fi mai uşor să cauţi pe internet ceea ce vrei?

— Şi unde ar mai fi hazul? o întreb.

Are dreptate. Ar fi mult mai uşor, însă mie îmi place să caut.

— Şi aici unde e hazul? mi-o întoarce, deschizând uşa magazinului şi târându-şi cu o mişcare ostentativă picioarele înăuntru.

— Ştii bine că-ţi place.

— Ştiu?

— Ştii.

— Şi tu ştii asta, de unde?

— Pentru că te ştiu, şi nimeni nu te poate obliga să faci ceva împotriva voinţei tale. Dacă n-ai fi vrut să vii, n-ai fi venit. Şi dacă n-ai fi venit, n-ai fi fost aici. În consecinţă,

dacă n-ai fi vrut să vii, n-ai fi fost aici. Dar eşti aici, deci, conform proprietăţii de tranzitivitate a lui Rază de Soare, ai vrut să fii aici.

— Te urăsc.

— Ştiu şi asta, răspund nonşalant, şi un colţ al gurii i se arcuieşte în replică.

— Merita să vin, doar ca să aud câte cuvinte îţi ies pe gură dintr-odată. E posibil să nu se mai întâmple în veci.

— Probabil.

— Aşadar, mai spune-mi o dată de ce nu poţi să te alături societăţii moderne şi să foloseşti internetul.

Ridic din umeri, pentru că probabil o să sune prosteşte.

— Îmi place să găsesc lucruri pe care nu le caută nimeni altcineva. Lucruri pierdute, sau uitate, îndesate într-un colţ. Lucruri despre care n-am ştiut niciodată că există. Nici măcar n-am nevoie să le cumpăr. Doar îmi place să le descopăr şi să ştiu că sunt acolo. Asta-i partea care-mi place.

— Există ceva din toate astea care să merite cât cer ei? se interesează, privind eticheta cu preţul de pe un bufet din mahon cu ornamente.

— Depinde de cât de mult ţi le doreşti. Merită atât cât eşti dispus să plăteşti pentru ele.

— Poţi să-ţi permiţi ceva din toate astea?

— Da.

— Chiar atât de multă mobilă vinzi? mă întreabă, arătându-se impresionată.

— Nu, îi răspund. Mă descurc onorabil vânzând mobilă, dar nici măcar nu mă pot apropia de un asemenea nivel. N-am destul timp.

— Aha, zice. Nu mă mai întreabă şi altceva, dar eu oricum îi spun, chiar dacă e lucrul despre care detest cel mai mult să pomenesc.

— Am o grămadă de bani.

— Cât înseamnă o grămadă?

— Milioane.

Îi urmăresc reacţiile de pe chip. *Milioane*. Sună absurd. Nu i-am mai spus asta nimănui până acum. Singurii oameni care ştiu sunt cei care au ştiut totdeauna. Mi se pare ciudat chiar şi s-o spun cu voce tare. Eu nu vorbesc despre bani. Încerc să nici nu mă gândesc la bani. Am un avocat, doi contabili, plus un consilier financiar care să-şi bată capul cu asta în locul meu. Dacă mi i-ar pune mâine în braţe, n-aş şti ce să fac cu ei. Probabil, aş ajunge să-i ascund sub pat.

— Nu e de mirare că n-ai avut probleme să trăieşti pe cont propriu, rosteşte ea, sec.

— Aşa e.

Deodată, mă priveşte îngustându-şi ochii.

— Tu nu minţi, zice, studiindu-mi faţa.

Îi fac semn din cap că nu.

— Nu cheltuieşti nimic din ei.

N-o pronunţă ca pe o întrebare.

— Tata n-a vrut niciodată să se atingă de ei, aşa că încerc să fac şi eu la fel, pe cât posibil. Mă folosesc doar de cât îmi trebuie ca să-mi plătesc facturile, din cauză că n-am cum să câştig destul cât timp sunt la şcoală.

N-aş putea spune că le detest existenţa, fiindcă într-adevăr am nevoie de ei. Dar detest ceea ce semnifică, şi n-o să-mi permit niciodată să mă bucur de ei.

— Ţi-ai cumpărat ceva cu ajutorul lor?

— Mi-am cumpărat camioneta, anul trecut, când cea veche, a tatii, şi-a dat obştescul sfârşit. Şi am mai cumpărat o masă de la antichităţi.

— Pe care?

— Pe cea de culoare închisă, de lângă peretele din fundul livingului, dinspre uşa glisantă din sticlă.

— Pe cea de culoare închisă? Doar atât?

— Ce vrei să spui?

— De obicei, te apuci să vorbeşti cu tot felul de înfloriturişi descrieri, povesteşti despre curburile lemnului, şi despre simetria liniilor, şi despre mariajul dintre formă şi funcţionalitate, îmi explică ea, abordând un ton pretenţios

şi agitându-şi mâinile prin aer.

— Vorbesc eu aşa?

— Când vorbeşti despre lemn şi despre mobilă, da.

— Adică precum un măgar încrezut.

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă…

Se îndreaptă spre partea din fundul magazinului unde sunt rafturile cu toate produsele din ceramică, vazele şi lămpile.

— Trebuie să fiu acasă la cinci, îmi zice, întorcând pe toate feţele eticheta cu preţul de trei mii de dolari a unei lămpi hidoase având la bază ceea ce pare să fie un arlechin. Am nevoie de asta, adaugă, sarcastică.

— De ce la cinci?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Drew, ca să facem cercetări pentru dezbateri. Se apropie un nou concurs. Posesia statului asupra armelor nucleare. Lucruri palpitante.

Nu m-am mai gândit la Drew de azi-dimineaţă, şi chiar n-aş vrea să-l aduc în discuţie acum; totuşi, cunoscându-l, mă gândesc că probabil o să comenteze ceva faţă de ea diseară, aşa că sunt nevoit să limitez preventiv proporţiile pagubelor.

— Apropo de aseară, încep, şi-mi dau seama imediat cât de şablonard sună.

Acum ştiu şi de ce. Ea nu s-a oprit din atenta examinare a unei vaze oribile, însă ştiu că ascultă. Ea mereu ascultă.

— I-am zis lui Drew să-şi ia mâinile de pe tine, îi zic.

— Şi de ce-ai făcut una ca asta?

Probabil că răspunsul meu o interesează mai mult decât vaza, fiindcă se întoarce spre mine.

— Pentru că toată lumea spune porcării despre tine din cauza asta.

Şi pentru că sunt gelos, ăsta fiind motivul adevărat, fiindcă niciunuia dintre noi nu-i pasă de porcăriile pe care le spun alţii.

— Dar nu e treaba mea, aşa că-mi cer scuze.

— Şi el a fost de acord?

Expresia de pe faţa ei e o combinaţie între şocată şi amuzată.

— Nu fără întrebuinţarea metodelor de persuasiune.

— Ce fel de metode ai putea să întrebuinţezi, ca să aibă efect asupra lui Drew? mă întreabă, râzând.

— L-am minţit, îi zic, cu toate că abia acum mint. I-am spus că eşti a mea.

Nicio reacţie, aşa că vorbesc mai departe.

— Scuză-mă. N-am vrut să mă comport de parcă ai fi o marionetă, sau ceva asemănător.

Aştept să capăt o reacţie de orice fel, dar nu există vreuna. Ea doar întoarce eticheta cu preţul unei casete pentru bijuterii, astfel încât să fie cu faţa care trebuie în sus, după care o pune la loc.

— Atât timp cât e Lara Croft, n-am nimic împotrivă.

— Sigur că da, răspund, schiţând un zâmbet, dar cam şters. Corect şi din punct de vedere anatomic.

— Haide, îmi zice, pornind înapoi spre ieşirea din magazin. Dacă nu vrei să-mi cumperi lampa cu clovnul de trei mii de dolari, trebuie să plecăm. Mi-ai promis o îngheţată.

După îngheţată, o mai car până la încă o văgăună de magazin cu antichităţi din partea veche a oraşului, iar apoi ne întoarcem. Motanul pictat cu irizaţii pe care a insistat să i-l cumpăr stă între scaunele noastre, şi abia aştept să ajungem acasă, fiindcă mă sperie ca naiba. Cred că ea mi-a zărit frica din ochi când l-a ales, în magazin, şi de-atunci n-a mai fost chip să iasă de acolo fără el. Eu i-am zis că mai degrabă i-aş cumpăra o brăţară, ca s-o înlocuiască pe cea pierdută de ziua ei, fiindcă mă simţeam într-adevăr vinovat pentru asta, însă ea a refuzat. A zis că ar fi inadecvat, ce-o mai însemna şi asta. Presupun că motanii cu înfăţişări coşmareşti din ceramică sunt acceptabili, din moment ce asta a vrut. De fiecare dată când se uită la el, zâmbeşte, iar asta valorează de zece ori mai mult decât am plătit.

— Mersi pentru că ai venit, îi zic, doar ca să am ceva de zis în timp ce ea îşi caută cheile prin geantă.

— Mersi pentru motan, îmi răspunde, zâmbind din nou.

Ridică figurina şi o ţine în faţa ochilor.

— L-am botezat Voldemort[33], mă anunţă apoi.

Şi-l pune în poală, ca şi cum ar fi un motan adevărat, şi pentru o clipă mi se face teamă că ar putea chiar s-o muşte.

— Mi-a făcut plăcere, zic, cu toată sinceritatea, chiar dacă sună prosteşte.

Îşi ia motanul sub braţ şi pune mâna pe clanţa portierei, oprindu-se să mă privească înainte de a sări jos.

— Doar ca să ştii, îmi zice, şi zâmbetul i se şterge de pe chip când se uită drept în ochii mei. N-ai minţit.

[33] Numele principalului personaj antagonist din seria *Harry Potter* a scriitoarei J.K. Rowling.

Capitolul 36

Nastya

Găsesc uşa garajului lui Josh deschisă când trec pe acolo cu maşina, întorcându-mă acasă de la Drew. Stă pe un scaun fără spătar, frecând manual cu şmirghel o bucată de lemn. Probabil că e disperat să termine ce are de făcut, fiindcă de obicei lasă şlefuitul în sarcina mea.

— Gata? mă întreabă, când îi iau şmirghelul din mână ca să-i verific granulaţia.

I-l dau înapoi, mă duc să scot o altă coală din dulap şi mă aşez lângă el.

— Gata pe seara asta, îi răspund. Pe direcţia fibrelor, sau contra?

— Pe fibră, la toate astea, îmi răspunde, cuprinzând dintr-un gest bucăţile de lemn aflate între noi pe banc.

— Ce-o să fie? mă interesez, înclinând capul spre teancul de lemne tăiate, în timp ce fixez coala pe maşina pentru şlefuit.

— O bibliotecă. Pentru ziua lui Sarah.

Clatin din cap în semn aprobator şi încep să şlefuiesc una dintre componentele bibliotecii.

— Te-ai schimbat, remarcă el, după câteva minute în care n-am ascultat altceva decât cântecul de leagăn al şmirghelului pe lemn.

Îmi cobor privirea spre perechea de jeans şi tricoul negru pe care le-am îmbrăcat după ce m-a lăsat el acasă, şi ridic din umeri.

— Probabil c-a fost o idee bună. Drew nu s-ar fi putut concentra în veci dac-ai fi fost în rochia aia.

— Poţi să i-o iei în nume de rău? Sunt tulburător de drăguţă, i-o trântesc, doar ca să-l abat de la subiectul legat de mine şi de Drew.

Niciodată nu se termină cu bine. Şi, pe lângă asta, rochia fusese pentru Josh, nu pentru Drew.

— N-ai de gând să uiţi chestia asta, aşa-i?

— De ce-aş vrea s-o uit?

Am o întreagă listă cu lucruri pe care mi-ar plăcea să le uit, dar asta nu figurează pe ea. Mi-am derulat-o în minte de o mie de ori. Poate pentru că el n-a zis *frumoasă*, sau *uluitoare*, sau *superbă*, sau alte porcării asemănătoare. A zis *drăguţă*, iar *drăguţă,* e un termen în care chiar s-ar putea să pot crede.

— Pentru că e cea mai mare prostie din câte am zis vreodată şi aş vrea s-o uiţi, zice el, aproape răstit, ceea ce-mi trimite gândul ca din praştie înapoi la imaginea lui, dispărând aseară pe hol împreună cu una dintre cele mai frumoase fete din câte am văzut în viaţa mea – blondă, bronzată, sclipitoare, şi tot ceea ce nu sunt eu.

— Consider-o ca şi uitată, îi zic, terminând de şlefuit o faţă a raftului la care lucram şi aşezându-l pe masă.

Mă ridic de pe scăunel, îmi scutur praful de pe pantaloni, şi-l simt că mă urmăreşte cu privirea.

— E târziu. Ar trebui să plec, îl anunţ.

N-am mai rămas aici după ce s-a întâmplat aseară, şi sunt al naibii de sigură că n-o să rămân în seara asta.

— Ne vedem mâine? mă întreabă, în timp ce mă îndrept spre maşina mea.

Îi fac semn cu mâna peste umăr, dar nu privesc înapoi.

Josh

Sunt pe aleea ei înainte să-şi poată vârî cheia în uşă. Am plecat de-acasă imediat cum a ieşit pe strada mea, pentru că naiba să mă ia dacă mai suport situaţia asta.

— Pot să intru?

Ea deschide uşa şi intră, iar eu o urmez.

— Nu spune lucruri în care nu crezi. Nu sunt chiar atât de vrednică de plâns, ca să am nevoie de complimente goale, îmi zice, încuind uşa după mine şi aruncându-şi geanta pe masa din antreu, împreună cu tubul de spray cu piper şi

brelocul în formă de baghetă pe care le poartă mereu cu ea.

— N-am vrut. A fost doar o prostie.

— Uau. Şi mai bine. Eşti într-o buclă. Zi mai departe.

— N-ai de gând să-mi uşurezi situaţia, nu-i aşa?

— A fost cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva de când sunt aici, iar tu ţi l-ai luat înapoi. Aşa că nu.

— N-am vrut asta.

— Dar ai făcut-o.

Ştiu că am făcut-o. Îmi dau seama. Ea nu-şi poate ascunde durerea din ochi, chiar dacă ştiu că se străduieşte.

— Tu ştii că am gândit-o. Om sunt şi eu. Şi bărbat. Şi nici pe departe orb. Vrei s-o mai spun o dată? Eşti tulburător de chiar dacă nu e cuvântul cel mai potrivit drăguţă. Eşti atât de drăguţă, încât l-am terorizat pe Clay Whitaker până mi-a făcut un desen cu tine, ca să te pot privi când nu eşti prin preajmă. Eşti atât de drăguţă, încât într-o zi o să-mi pierd un deget prin garajul meu, din cauză că nu pot să mă concentrez când eşti atât de aproape de mine. Eşti atât de drăguţă, încât îmi doresc să nu fi fost, ca să nu mai fiu tentat să-i pocnesc pe toţi tipii de la şcoală care se uită după tine, şi în special pe cel mai bun prieten al meu.

Mă opresc puţin, trăgându-mi sufletul.

— Mai vrei? Pot s-o ţin tot aşa.

Într-adevăr, *pot* s-o ţin tot aşa, dar chiar în timp ce spun toate astea, îmi dau seama că nu sunt tocmai adevărate. Ea nu e doar tulburător de drăguţă. E cea mai frumoasă fată din câte am văzut, şi-mi doresc atât de intens s-o ating în clipa asta, încât mi-e aproape imposibil să-mi împiedic mâinile să se întindă spre ea.

— Cum asta? mă întreabă, privindu-mă în ochi şi cercetându-mă, ca şi cum nu prea i-ar veni să creadă, şi ochii ei sunt atât de mari, încât am impresia că m-aş putea pierde în ei dacă mi-ar da voie. Mi-am schimbat hainele acasă la ţine de o sută de ori, continuă ea. Niciodată n-ai încercat să priveşti. Am dormit în patul tău. Niciodată nu te-

ai apropiat de mine.

— N-am ştiut că am voie.

— Aşteptai permisiunea?

Mă priveşte ca pe un dement, şi încep să mă întreb dacă nu cumva chiar sunt.

— Ţi-am zis că sunt bărbat. N-am zis că sunt şi un nemernic.

Tăcerea, care altă dată era atât de confortabilă, acum e o tortură, aşa că o umplu.

— Nu sunt Drew.

Îşi ia chestia aia care seamănă a baghetă şi începe s-o învârtească, şi abia acum îmi dau seama că e o armă. Cheile ei sunt prinse de unul dintre capete, şi se învârtesc atât de repede, încât nu se mai văd decât ca prin ceaţă. Îmi vine să întind mâna şi să le opresc din mişcare, dar mă gândesc că, dac-ar fi să mă lovească, m-ar durea destul de rău.

— Drew nu e un nemernic, în realitate... doar joacă rolul unuia, de văzul lumii, îmi zice, clătinând din cap şi tresărind. Scuze. N-a fost nici pe departe amuzant.

— Nici măcar un pic, o aprob, zâmbind. Dar ai dreptate. El nu e un nemernic, în realitate.

Nu ştiu ce anume mă face să mă bucur că vede asta la el, dar chiar mă bucur.

— Dar de ce vorbim despre Drew?

Bună întrebare, *Rază de Soare*. Pentru că ne vine uşor. Pentru că, dacă încetăm să vorbim despre el, va trebui să ne ocupăm de motivul pentru care suntem aici, şi niciunul dintre noi nu ştie cum să facă. Suntem praf la capitolul ăsta.

— Vrei să iei cina cu mine mâine seară? Arunc cuvintele înainte să mă pot răzgândi.

— E duminică. Mereu luăm cina împreună.

— Nu. Doar noi doi.

— Nu vrei să mergi la Drew? mă întreabă, părând nedumerită.

— Nu, îi răspund, fiindcă fără doar şi poate nu vreau să merg la Drew.

— De ce nu? Tot mai eşti supărat pentru chestia aia cu sexul? Doar ţi-a spus că n-a fost adevărat.

— Eu încerc să te invit să ieşim împreună, iar tu îmi faci sarcina de-a dreptul imposibilă.

Se opreşte din învârtitul baghetei.

— Şi de ce m-ai invita să ieşim împreună?

— Nu asta fac oamenii? Nu ies împreună?

Se mai obişnuieşte, nu? Leigh nu s-a aşteptat niciodată să începem cu filmele sau cu cina, aşa că zău dacă am habar.

— Nu ştiu. N-am mai fost niciodată invitată, îmi răspunde. Şi învârtitul reîncepe.

— Niciodată?

— Scuze, dar nu. N-am avut niciodată ocazia. Viaţa mea n-a fost tocmai una pe care ai clasifica-o drept normală. Tu la câte întâlniri ai fost?

Iată că sistemul ei defensiv se pune în funcţiune.

— La niciuna, îi răspund, pentru că nici viaţa mea n-a fost tocmai normală. Presupun că suntem doi ciudaţi.

— Credeam că am stabilit asta de ceva vreme.

— Atunci, hai să ne prefacem. Pentru o seară. Ieşim împreună şi ne prefacem că suntem normali.

Nici măcar nu ne-am urnit din antreu, aşa că eu tot exact lângă uşă sunt, dar încă nu mă simt pregătit s-o deschid. Ea pare speriată. De parcă s-ar gândi că e o idee extrem de proastă şi, dintr-o clipă într-alta, ar urma s-o spună cu voce tare. Îi cuprind obrajii în palme, ca să fie obligată să mă privească.

— O seară, îi repet, nedându-i vreo şansă de a-şi formula scuze. Vin să te iau mâine.

Îmi lipesc buzele de fruntea ei, chiar dacă nu e câtuşi de puţin locul în care aş vrea să le ştiu.

— Mai eşti cu ea? mă întreabă în şoaptă, şi mie nu-mi vine să cred că nu m-am gândit să-i spun.

La drept vorbind, pot să cred, din cauză că n-am discutat niciodată cu ea despre Leigh. Nici măcar o dată. Sunt curios dacă s-o fi gândit la ea pe toată durata conversaţiei ăsteia.

— Nu, îi răspund.

— Nici măcar pentru…

Se opreşte, jenată, şi mie îmi cam vine să râd, fiindcă unele dintre discuţiile ei cu Drew ar face să se înroşească până şi o vedetă porno, dar acum nu poate să pronunţe cuvântul. Privind-o acum, sunt forţat să admit existenţa vulnerabilităţii pe care şi-a ascuns-o totdeauna în spatele tuturor aluziilor sexuale şi pe sub toate rochiile negre mulate.

— Nu, pentru nimic. Îţi jur.

Îmi trec degetul mare pe sub buza ei de jos şi fac pasul înapoi înainte de a-mi permite s-o sărut, pentru că tot aştept s-o sărut de atâtea luni, şi nu vreau s-o fac stând în picioare în antreul ei, în timp ce ţine o armă în mână şi tocmai am terminat de discutat despre Leigh.

Încuviinţează, părând stânjenită de faptul că a întrebat, dar n-ar trebui să fie. Sigur mi-aş fi dat seama dac-ar fi fost altminteri.

— Aşadar, mâine. Noi doi. Normali. Bine?

— Bine.

Zâmbeşte, dar nu e nici măcar un zâmbet adevărat, ci doar o vagă idee.

Mă întorc spre uşă, însă ea mă opreşte.

— Cu ce ar trebui să mă îmbrac?

Ridic din umeri, din cauză că nici nu ştiu încă unde o să mergem.

— Îmbracă-te cu ceva normal.

Ajung în faţa casei mele exact la timp ca să-l văd pe Clay Whitaker întorcându-se, pe alee, spre maşina lui. Pare agitat când mă vede.

— Care-i treaba? îl iau în primire.

Habar n-aveam că ştie unde stau.

— Nu mi-ai spus cum ţi s-a părut desenul ăla.

Frumoasă încercare, Clay, dar nu pentru asta eşti tu aici.

— Desenul a fost perfect, Clay. Ştii bine că aşa a fost. Ce vrei? Fiindcă nu te prea pricepi la subtilităţi.

— De ce m-ai pus s-o desenez?

Am senzaţia că absolut toată lumea vrea câte o mărturisire din partea mea în seara asta.

— O să mă duc imediat în casă şi-o să-ţi dau înapoi desenul ăla afurisit, ca să nu mai aud naibii niciodată vreo vorbă despre el.

Pornesc spre veranda din faţă, şi senzorii de mişcare fac să se aprindă luminile.

— Nu i-ai văzut faţa.

Acum nu mai vorbeşte despre desen. Vorbeşte despre când am fost la Drew, iar eu am plecat împreună cu Leigh, însă greşeşte. I-am văzut faţa, şi a fost ceva îngrozitor, şi ar fi foarte drăguţ din partea tuturor dacă m-ar lăsa să uit de asta.

— Ce-o avea fata asta, de-i face pe toţi să-şi închipuie că ar avea un soi de drept de proprietate, sau obligaţia de a o proteja? (Aici mă includ şi pe mine.) Dacă n-ai observat, probabil că ea ar trebui să fie cea care să ne protejeze pe noi toţi.

— Poate pe mine, şi pe Drew. Nu sunt sigur că şi pe tine, răspunde el.

Tot loveşte cu piciorul o piatră invizibilă, trimiţând-o când înainte, când înapoi, şi încep să-mi caut şi eu una.

— Foarte bine, Clay. Spune-mi tu ce să fac.

— Pe mine mă întrebi?

E de-a dreptul şocat. Şi eu, la fel.

— Îţi dai seama, cred, că adolescenţii gay şi adolescentele normale nu sunt interşanjabili, da? Aceleaşi strategii nu prea dau roade în ambele cazuri.

— M-am prins. N-am mai făcut asta niciodată.

Mă tot străduiesc să-mi dau seama cum de am ajuns în punctul în care mă aflu acum, să stau pe aleea din faţa casei mele şi să-i cer sfatul lui Clay Whitaker. Cum se face

că, după toate câte s-au întâmplat în viaţa mea, tocmai fata asta să fie ceea ce mă dă peste cap?

— N-ai mai făcut asta până acum? mă întreabă el, cu destulă neîncredere.

Îl privesc ca pe un idiot ofensator, ceea ce şi este, mai ales în lumina a ceea ce crede el că aş fi făcut aseară cu Leigh.

— Am mai făcut *aia* până acum. Dar *asta* n-am mai făcut-o până acum.

Fac semn cu mâna de mai multe ori spre mine şi în direcţia casei în care stă Nastya, chiar dacă el probabil că nu-şi dă seama ce tot fac.

— N-ai mai ieşit niciodată cu o fată?

Începe să râdă, însă eu nu văd umorul, şi am grijă ca expresia feţei mele să-l informeze de asta.

— OK, nu e amuzant. Nu, serios, de ce nu-i ceri lui Drew un sfat?

Stă să se gândească pentru o clipă.

— Uită asta. Las-o baltă.

Se apropie de maşina lui şi se reazemă de portieră.

— Bun, atunci. Ce-i place?

— Alergările şi îngheţata. Şi să lovească lucruri. Şi numele.

— Numele?

— Nu mă întreba.

— Bine, toată transpiraţia şi valul de adrenalină provenite din alergare ar putea merge frumos ca preludiu, dar nu cred că ar da bine la o primă întâlnire. Ar fi de preferat să încerci cu îngheţata. E foarte castă. La fel ca ea, completează, zâmbind afectat.

— Credeam c-o să vorbeşti serios.

— Dar am vorbit serios.

Se întrerupe, şi pot să-mi dau seama că încearcă să stabilească un anumit lucru.

— În definitiv, de unde ştii atât de multe despre ea? Nici măcar nu vorbeşte.

E aproape la fel cu ce i-am zis eu doamnei Leighton, însă intenţiile lui Clay sunt altele.

— Faza cu îngheţata am făcut-o deja, îi zic, neluându-i în seamă întrebarea.

— Atunci, se pare că ţi-a mai rămas doar lovitul lucrurilor.

Capitolul 37

Nastya

O fi trist, să mergi la prima ta întâlnire abia la optsprezece ani? M-am gândit de cel puţin şase ori pe ziua de azi să-i trimit un SMS lui Josh ca să contramandăm. La un moment dat, chiar i-am scris, în sfârşit, că nu pot să merg, fiindcă nu am nimic de îmbrăcat. Mi-a răspuns imediat:

Nimic suna bine n vdm la 4.

În consecinţă, acum n-am încotro. Singurul lucru care mă face să mă simt mai bine e că Josh pare să fie la fel de inept din punct de vedere social ca şi mine. Doar că el vorbeşte. Aşa că, presupun, are un avantaj. Dar, oricum. Chiar am nevoie de el. Nu vreau să stric totul. Şi-aşa e rău că în creierul meu e o mocirlă; nu pot să-mi imaginez în ce văgăună mizerabilă mi s-ar preface inima, dacă n-ar exista el acolo.

Din moment ce să mă îmbrac cu nimic nu reprezintă chiar o opţiune viabilă, mă întorc în punctul de pornire. N-am absolut deloc habar ce să pun pe mine. Simţul meu vestimentar nu e deficitar. E inexistent. Am trecut de la vestimentaţia pentru concerte la vestimentaţia pentru convalescenţă, apoi la vestimentaţia repulsivă. Niciodată nu m-am îmbrăcat normal. Nici măcar nu ştiu ce-i aia. Aici ar interveni rolul prietenelor. Aş fi înghiţit găluşca şi i-aş fi scris un bileţel lui Margot, rugând-o să mă ajute, dar întreaga idee a fost cam de ultim moment, şi ea avea deja alt program pentru după-amiaza asta, aşa că nici măcar nu e acasă. Ceea ce înseamnă că garderoba mea şi cum mine suntem singure pe lume.

Şifonierul meu nu-mi e de niciun folos. Ar putea chiar să râdă de mine. Aşa şi este. Îl aud. În afara rochiei de plajă pe care am purtat-o ieri, nu mai am alte opţiuni la secţia normalitate. Îmi privesc hainele. Negru, negru, încă puţin

negru. Nu vreau să port nimic din toate astea. Nu vreau să arăt ca Nastya Kashnikov în seara asta. Nu vreau să fiu o curvă rusoaică. Dar nu vreau să arăt nici ca Emilia. Poate că, doar în seara asta, ar merge să fiu, pur şi simplu, altcineva. O oarecare a treia, o fată pe care încă n-am cunoscut-o.

Îmi dau seama, cu o rahatastică imensitate a ororii, că voi fi nevoită să fac un drum până la mall. Îmi arunc pe mine una dintre cele opt variante de tricou mulat negru din proprietatea mea şi o pereche de jeans, după care ies din casă.

Numai că nu ajung până la urmă la mall. Ajung acasă la Drew. Acel Dumnezeu, despre care am început de curând să mă gândesc că mă urăşte, îmi zâmbeşte azi, fiindcă Sarah nu e acasă. Dar nici Drew nu e. Doamna Leighton e cea care-mi deschide. Îi privesc burta, care pare să-i fi crescut exponenţial faţă de ultima dată când am văzut-o.

— Bună, scumpo, îmi zice, şi e singura persoană de pe faţa Pământului pe care nu-mi vine s-o plesnesc pentru că-mi zice scumpo.

Mă invită înăuntru după ce-mi povesteşte că Drew şi Sarah au plecat să se plimbe cu barca unui prieten, însoţiţi de domnul Leighton. Îmi toarnă limonadă, şi stăm la barul pentru micul dejun, privindu-ne una pe cealaltă.

— A! exclamă ea după câteva minute, în care ajunsesem să mă obişnuiesc într-atât cu tăcerea, încât am fost cât pe ce să cad de pe scaun.

Mă apucă de mână, dar mi-o smulg înapoi, din reflex, fără să mă mai gândesc ce fac. Mă simt ca o neghioabă, însă ea nu-mi ia în seamă gestul.

— Am vrut doar să simţi cum dă copilul din picioruşe, îmi explică, întinzându-se din nou după mâna mea şi întâlnind-o pe la jumătatea drumului.

Mi-o plasează apoi pe burta ei, şi am cea mai ciudată senzaţie din lume. Aproape că mă aştept ca un extraterestru să-i ţâşnească din abdomen, în oricare

moment.

— Îl simţi? mă întreabă, privindu-mă cu speranţă.

Îmi retrag mâna. Nu mă pot împiedica să-i văd expresia rănită de pe chip, dar mi-e prea teamă că aş putea izbucni în plâns, şi nu suport să-mi mai ţin mâna acolo.

— Scuză-mă, îmi zice. Am fost un pic cam prea entuziastă. Ai putea crede că a treia oară n-ar mai fi o chiar atât de mare scofală, dar aşa ceva nu se pierde niciodată. E rolul meu preferat.

Probabil că ar fi fost şi al meu, dar n-o să mai am niciodată prilejul să aflu. Poate că nu mi-aş fi dorit niciodată să am copii, dar mi-ar fi plăcut să pot lua eu hotărârea. Rahatul ăla care mi-a răpit mâna mi-a furat şi posibilitatea asta, totodată.

Tot ce voiam eu era să aflu ce se poate purta cu ocazia unei întâlniri la care probabil că nici n-ar trebui să mă duc, şi nu ştiu cum se face că ajung cu mâna pe burta doamnei Leighton, simţindu-i bebeluşul cum dă din picioruşe şi luptându-mă să-mi ţin lacrimile în frâu.

Doamna Leighton nu se împacă prea bine cu tăcerea. E specialistă în umplerea golurilor.

— E fetiţă, mă informează ea. Tocmai am aflat.

Lângă telefon, văd un top de bileţele şi un pix. Le iau şi scriu.

Nume?

— Catherine, îmi răspunde ea. După mama lui Jack.

Zâmbesc, fiindcă e unul cunoscut.

Pură, *neprihănită*, mâzgălesc pe bilet, după care i-l întind.

Îmi întoarce zâmbetul.

— Mi-a zis Drew că ai o pasiune pentru prenume. Al meu ce înseamnă? Lexie, mă rog, Alexa, de fapt. Ştii?

Apărătoare, mâzgălesc, şi dedesubt: *dumneavoastră*. Pe urmă, înainte să mă întrebe ea, îi scriu şi pentru Drew – *masculin*, *bărbătesc* – şi pentru Sarah: *prinţesă*. Îşi dă ochii peste cap şi râde.

— Profeţii care se împlinesc singure, crezi?

Tăcerea se întoarce, însă apoi ea întreabă:

— Dar Josh?

Am impresia că întrebarea se referă la mai multe decât lasă să se înţeleagă, dar încearcă şi ea marea cu degetul.

Mântuire, scriu. Ea priveşte cuvântul şi încuviinţează. Şi timp de un minut, pare la fel de tristă pe cât mă simt eu.

— Se potriveşte, cred.

Nu-mi dau seama precis la ce se referă, aşa că las jos pixul. Am scris deja prea mult pentru o singură zi.

— Ai nevoie de ceva? mă întreabă. Pentru ce ai venit?

Mă gândesc dacă s-o rog pe ea să mă ajute în problema vestimentară. Ea ar putea să mă ajute. Ea ar vrea să mă ajute. Dar nu sunt în stare s-o rog. Scutur din cap şi mă dau jos de pe taburet, încă am timp să ajung la mall şi să încropesc ceva.

Mă conduce până la uşă, dar n-o deschide. Când se întoarce, privirea îi e la fel de delicată ca şi ea.

— Ştii, oamenii mereu cred că fetele sunt cele care caută cu disperare să-i schimbe pe băieţi, să-i facă să fie mai buni, să fie ceea ce le trebuie lor.

Mă priveşte de parcă ar trebui să înţeleg ce spune ea, dar poate că sunt eu mai tare de cap, fiindcă n-am habar.

— Josh poate să pară uneori un om foarte bătrân. Dar, până la urmă, tot un adolescent rămâne, şi vrea ce vor toţi adolescenţii.

Se opreşte, văzând că o privesc cu ochii mijiţi, şi izbucneşte în râs.

— Nu aia. Scoate-ţi gândurile din mocirlă. Nu. Să fie eroul. S-o salveze pe fată. Să te salveze pe tine.

Face o pauză, ca să amplifice efectul faptului că mă distribuie în rolul domniţei la ananghie din scenariul ei aparte.

— Dar, în cazul lui Josh, el nu doar că şi-o doreşte, chiar are nevoie de asta. Are nevoie să poată repara lucrurile, să le facă mai bune; să creadă că tu eşti bine, ca să poată crede că şi el e bine. Iar dacă nu poate…

Ridică din sprâncene şi-şi lasă ideea să plutească în aer, ca un gând vinovat, iar eu chiar nu-i înţeleg rostul discursului. Oricine ar vrea să mă salveze pe mine ar avea nevoie de o maşină a timpului, fiindcă visul acela a murit. N-a fost acolo nimeni care să mă salveze data trecută, iar dac-o să mai am nevoie să fiu salvată şi de altceva, o s-o fac eu însămi, mulţumesc foarte mult.

Mă întorc să plec, iar ea îmi deschide uşa. Tocmai mă gândesc să-i acord o indulgenţă datorită hormonilor sarcinii, când…

— Cred că ştim amândouă la fel de bine că Josh e cel care are nevoie să fie salvat. Distracţie plăcută diseară.

Ei, nu mă-nnebuni!

Josh îmi bate în uşă fix la ora patru. Încă nu-mi dau seama de ce plecăm atât de devreme. Nu e posibil să luăm cina la ora asta, pentru că şi Josh detestă la fel de mult ca mine să mănânce devreme. E îmbrăcat cu o bluză polo de un albastru închis şi pantaloni kaki, prinşi cu o curea. Arată exact ca atunci când merge la cina duminicală. Mă enervează gândul la cât poate fi de simplu pentru băieţi să se îmbrace. El pare să nu aibă absolut deloc dificultăţi când e vorba să pară normal, şi arată întru totul prea frumos în ipostaza asta.

Încerc să nu arăt cât sunt de stânjenită când îl văd în prag, examinându-mă. Până la urmă, m-am oprit la o rochie bleu-pal fără mâneci, cu un model de inspiraţie grecească, albastru-închis, curgând ca o bandă chiar pe marginea de jos. Categoric nu e vârful de lance al minunăţiilor, dar e simplă. Mi s-a părut că arată bine şi seamănă a ce ar trebui să semene normalitatea. Mi-am adunat tot părul la spate şi l-am răsucit într-un nod lejer la ceafă. Ştiu că, probabil, cicatricea de la baza părului îmi e cât se poate de vizibilă, însă el mi-a văzut-o deja de atât de multe ori, încât pur şi simplu nu-mi mai pasă.

— Arăţi altfel, îmi spune, repetând aceleaşi cuvinte pe care le-a folosit în prima seară când am nimerit la el acasă,

şi zâmbesc, pentru că exact aşa vreau să arăt în seara asta. Şi tulburător de drăguţă, adaugă încetişor, iar colţurile buzelor i se ridică, doar un pic.

— Ai de gând să-mi spui unde-o să mergem acum? îl întreb.

Asta m-a înnebunit toată ziua. Urăsc să nu ştiu ceva. Sunt obsedată de planificare şi de control, ceea ce e destul de dificil pentru o persoană care, de obicei, are prea puţin control asupra a orice.

— Nu, îmi răspunde cu simplitate, luându-mă de mână şi ajutându-mă să mă urc în camionetă.

După care porneşte. Şi mergem. Şi mergem.

— Nu, pe bune, Josh. Ce naiba?

Nu mă mai mir că a venit să mă ia atât de devreme. Ne aflăm într-o afurisită de expediţie rutieră.

— Ai zis asta de patru ori de când am plecat.

— Mda. Pentru *că, pe bune,* Josh. *Ce naiba*? Unde mergem?

— Închide ochii. Relaxează-te. O să te anunţ eu când am ajuns.

— Rază de Soare? Am ajuns.

Deschid ochii şi privesc ceasul electronic al bordului. 6:10. *Nu*, *pe bune*, *Josh*. *Ce naiba*?

— Unde suntem? mă interesez, încercând să deduc care a fost rostul drumului de două ore cu maşina.

— La cină.

Suntem într-o parcare. Privesc afară pe fereastră şi văd firma unui restaurant italienesc pe care-l cunosc mult prea bine, şi ştiu că nu se poate una ca asta. Prin fereastra de pe o latură a clădirii zăresc un bărbat îmbrăcat în costum, care cântă la pian, dar deodată nu pe el îl văd.

— La ce te uiţi aşa? se miră Josh.

La mine, într-un univers paralel, îi răspund în gând.

— Suntem în *Brighton*? îl întreb, străduindu-mă să-mi stăpânesc apropiata criză de isterie din voce.

— Da, îmi răspunde el, de data asta prudent. Am

impresia că-l cam sperii un pic, ceea ce e bine, pentru că el mă sperie pe mine.

— *Pentru ce* suntem în Brighton? mai întreb, introducându-mi cu forţa o doză de calm în comportament, fiindcă o criză de nervi în clipa de faţă nu m-ar putea duce undeva, iar când spun undeva, înţeleg oriunde naiba, în afară de Brighton.

— Pentru că avem rezervare.

Vocea îi e nesigură. Mă cercetează cu privirea de parcă s-ar aştepta ca, dintr-o clipă în alta, să-mi pierd complet minţile.

Nu spun nimic. Nu pot să spun nimic.

— Ştiu că-ţi place mâncarea italienească, şi am căutat evaluările pentru vreo cincizeci de localuri pe o rază de două ore de mers cu maşina, iar ăsta a fost cel mai bun, plus că am şi reuşit să rezerv locuri. Ce nu e bine? mă întreabă.

E derutat, şi nu pot să i-o iau în nume de rău.

— Josh, sunt vreo cinci sute de restaurante italieneşti la noi acasă. Puteai să mă fi dus la oricare dintre ele. De ce să baţi un drum de două ore cu maşina, pentru o cină?

— Am vrut să vorbesc cu tine.

Am vrut să vorbesc cu tine. O spune de parcă ar fi răspunsul cel mai evident din lume. A condus timp de două ore ca să ne luăm cina departe, într-un loc în care să nu ne cunoască nimeni, ca să putem purta o conversaţie. Îmi vine să râd şi să plâng şi să-l strâng în braţe până-i ies ochii din cap. În loc de toate astea, îl sărut. De îndată ce buzele mele le ating pe-ale lui deja o mână mă prinde de ceafă şi mă trage la pieptul lui, ca şi cum ar fi aşteptat asta dintotdeauna, şi nu mai are de gând să-mi mai dea drumul vreodată. Numai că eu nu vreau să-mi dea drumul, şi dacă n-ar fi fost volanul, m-aş fi căţărat în poala lui, doar ca să fiu mai aproape.

Apoi, el îşi schimbă foarte puţin poziţia, şi acum nu-l mai sărut eu. Mă sărută el pe mine. Şi, cu asta, o parte din mine

dispare. Dar e tocmai partea sucită şi învălmăşită şi nepotrivită, şi doar pentru un moment, pentru momentul de faţă, când degetele lui sunt în părul meu, şi buzele apăsându-le pe ale mele, pot să mă prefac că acea parte n-a existat niciodată.

— Am crezut că eşti supărată, îmi mărturiseşte, după ce mă desprind. Nu că m-aş plânge.

— Sunt, dar nu pe tine, îi răspund.

Mâinile îmi sunt încă încolăcite pe antebraţele lui, şi zău că nu mai vreau să-i dau drumul.

— Atunci, pe ce? mă întreabă, dându-mi deoparte şuviţele de păr desprinse care-mi căzuseră peste ochi.

— Pe tot restul.

El a făcut toate astea ca să putem să ieşim şi să vorbim cu adevărat unul cu celălalt, şi m-a adus în singurul loc în care aşa ceva n-ar fi posibil. Acum, mă priveşte de parcă n-ar înţelege ce înseamnă asta, şi nu ştie încotro să ne îndreptăm de aici. Eu aş prefera să ne întoarcem în garajul lui, unde totul e confortabil, şi unde pot să şlefuiesc lemnul, şi să văd cum cresc movilele de rumeguş la picioarele mele, şi să simt că sunt bine pentru oricât timp aş rămâne acolo.

Ceva din felul în care mă priveşte îmi provoacă teama, dar nu pot să-mi smulg privirea dintr-a lui. Se apleacă din nou spre mine, şi nu mă clintesc absolut deloc, până când îi simt buzele pe ale mele. E un soi de veneraţie, în felul lui de a mă săruta, care mă înfricoşează, pentru că e cel mai minunat lucru din câte am simţit vreodată.

— Scuză-mă, îmi zice. Îmi doresc să fac asta de foarte multă vreme. Acum am vrut doar s-o fac din nou.

— De când?

— Din prima seară în care mi-ai intrat în garaj.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, îi mărturisesc.

— De ce?

— Tocmai vomitasem. Cred că asta ar fi distrus momentul.

— În antiteză cu momentul de faţă, care e plin acum de

romantism.

Zâmbeşte, iar eu îmi desprind mâinile de braţele lui şi mă las în spate, încercând să găsesc ceva de spus.

— Vrei să intrăm? mă întreabă, în cele din urmă.

Scutur din cap.

— Nu se poate să rămânem aici.

— De ce? insistă el să afle, şi mă simt groaznic din cauză că-i răpesc plăcerea asta.

Încă un punct posibil de adăugat pe lista dezamăgirilor aduse persoanelor la care ţin. Nu vreau să am parte şi de dezamăgirea lui Josh Bennett. Nu cred că aş putea s-o îndur. Dar n-am de ales, în clipa asta. Nu există dezamăgire, oricât de mare, ca să mă determine să intru în restaurantul ăsta. Îmi întorc privirea spre Josh, dorindu-mi să-l pot săruta încă o dată în loc să fiu nevoită să-i răspund, însă ştiu că de data asta n-am cum să scap.

— Pentru că de-aici sunt eu.

Tentativa noastră de normalitate se încheie cu înfulecarea unei pizza proaste într-o dugheană pe care o găsim undeva pe drumul dintre Brighton şi casă, şi nimic din toate astea nu e normal. Nu e nici măcar extraordinar. E perfect, şi eu vreau să rămână perfect, dar nimic nu rămâne aşa vreodată. Oamenii ca Josh Bennett şi ca mine nu ajung să fie perfecţi. În cea mai mare parte a timpului, nu reuşim nici măcar să fim cât de cât tolerabili. Şi de-asta mă înfricoşează. Pentru că, şi de-ar fi să existe un astfel de început, perfecţiunea nu durează niciodată.

Oprim pe aleea din faţa casei lui Margot imediat înainte de ora unsprezece, şi-mi întorc privirea spre Josh, fiindcă nu înţeleg de ce m-a adus aici, în loc să mă ducă înapoi la el acasă.

— M-am simţit bine astă-seară, îmi zice.

— N-ar trebui ca eu să-ţi spun asta ţie?

— Nu ştiu. Există vreo regulă?

— Nu ştiu, recunosc eu. Şi eu m-am simţit bine. A fost distractiv, ţinând seama de tot ce s-a întâmplat.

Încă mă simt vinovată pentru că i-am distrus planurile.

— Nu ţinem seama de nimic, mă contrazice el cu blândeţe, ridicându-şi mâna spre obrazul meu şi aplecându-se să mă sărute.

Doar o dată. Şi nu e perfect. Dar e delicat, şi cald, şi adevărat, şi real.

— A fost distractiv, subliniază apoi. Nimic altceva nu contează.

Nimic altceva nu contează. Dac-aş fi avut acum o monedă de un cent, mi-aş fi dorit ca vorbele lui să fie adevărate; vreau să cred în ele mai mult decât am vrut vreodată să cred ceva.

— Şi-atunci, de ce m-ai adus aici? îl întreb.

Ridică din umeri, ruşinat.

— M-am gândit că ar fi oarecum dovadă de obrăznicie dacă m-aş aştepta să te culci cu mine de la prima noastră întâlnire.

Încep să casc chiar înainte ca el să termine de vorbit.

— Dacă prin culcat înţelegi dormitul, atunci sunt omul potrivit.

— Ei bine, răspunde el, zâmbind, departe de mine gândul de a lăsa baltă omul potrivit.

Şi, cu asta, porneşte camioneta în marşarier pe alee, şi plecăm acasă.

Capitolul 38

Nastya

Primul meu terapeut s-a numit Maggie Reynolds. Vorbea cu mine aşa cum ar fi vorbit o educatoare la grădiniţă. Blând şi răbdător şi deloc ameninţător. Un ton de răsfăţ. Îmi venea s-o plesnesc peste faţă, şi chiar nu eram, pe vremea aia, genul de persoană care să-i plesnească pe oameni peste faţă. Nu cum sunt acum, când cam toţi mă ispitesc să-i plesnesc.

Ori de câte ori o întrebam de ce nu pot să-mi amintesc ce s-a întâmplat, ea îmi spunea că e ceva firesc. Pentru că, nu aşa sunt toate? zicea că e modalitatea aleasă de creierul meu ca să mă protejeze faţă de un lucru pe care nu sunt încă pregătită să-l înfrunt. Că mintea mea nu-mi va crea niciodată mai mult stres decât aş putea să îndur, şi că atunci când voi fi îndeajuns de puternică, îmi voi aminti. Trebuie doar să avem răbdare. Dar e greu să fii răbdătoare atunci când nimeni altcineva nu mai e.

Poate o fi fost toată lumea de acord că e ceva firesc să uiţi, dar asta nu înseamnă că ar fi încetat cu insistenţele. Întrebarea era mereu aceeaşi, din partea poliţiei, din partea familiei mele, din partea terapeuţilor mei*. Îţi aminteşti ceva*? Iar răspunsul era, la rândul lui, mereu acelaşi. Nu. Nu-mi amintesc nimic. Nici cel mai mic amănunt despre ce s-a întâmplat în ziua aia.

Apoi, într-o zi, mintea mea a hotărât, presupun, că eram pregătită, fiindcă aia a fost ziua în care mi-am amintit totul, şi atunci am încetat cu desăvârşire să mai răspund la întrebări. Cred că, poate, creierul meu s-a înşelat cu privire la cât eram de puternică, dar nu mi-a dat voie să-i trimit amintirile înapoi.

N-am avut nici măcar o dată vreun coşmar, decât după ce mi-a revenit memoria. De îndată ce imaginile a ceea ce mi s-a întâmplat au fost din nou prezente în mintea mea,

ele n-au mai putut fi ignorate. Îmi reveneau ca o răzbunare, noapte de noapte, ca şi cum ar fi vrut să compenseze timpul pierdut. Mă trezeam transpirând, şi tremurând, într-o stare de teroare parcă retrăită de atunci, şi nu puteam să spun nimănui de ce.

Aşa că am scris. Mi-am revărsat toate amănuntele din minte pe hârtie, astfel încât memoria să nu mai aibă vreo putere asupra mea. Mă simţeam ca o criminală. Ca şi cum aş fi făptuit o crimă prin faptul că nu spuneam, şi în fiecare noapte îmi aşteptam coşmarurile să mă acuze, să mă denunţe. Aşa că le-am răpit pârghiile. M-am spovedit. În fiecare seară, în caietele mele. Cuvintele însemnau ofranda pe care o aduceam zilnic, în schimbul unui somn fără vise. Ele nu m-au dezamăgit niciodată.

E a doua seară din săptămâna asta când eu şi Josh ne ducem să cinăm acasă la familia Leighton. Şi Ziua Recunoştinţei ne-am petrecut-o tot acolo. Cred că am fi fost bucuroşi amândoi să fi rămas acasă la el, să comandăm pizza şi să lucrăm în garaj, ca două elemente antisociale ce suntem, dar nu poţi să-i spui nu doamnei Leighton. N-a fost o cerere. A fost o cerinţă. Şi n-a semănat absolut deloc cu cinele duminicale. Au fost acolo bunici, şi verişori, şi mătuşi, şi unchi, şi copii ai nimănui, ca mine şi ca Josh. În cea mai mare parte a timpului, ne-am ascuns în camera lui Drew, fiindcă Josh detestă ambuscadele îmbrăţişărilor la fel de mult ca mine, iar oamenii ăia erau maniaci cu îmbrăţişatul. *Toţi*.

Când ne-am aşezat la masă, cu toate porţelanurile, cu ornamentul din centru şi din nou cu şervetele împăturite în forma unor lebede, am făcut o fotografie cu telefonul şi i-am trimis-o mamei, astfel încât să ştie că nu sunt singură. Nu ştiu dacă asta o fi făcut-o să se simtă mai bine. Vederea unei mese încărcate cu mâncăruri şi având în jurul ei pe membrii familiei altcuiva poate să nu fi însemnat genul de consolare pe care încercam eu să-l transmit.

N-am avut deloc şcoală toată săptămâna asta, aşa că, în

afară de Ziua Recunoştinţei, în ultimele nouă zile n-am făcut altceva, decât am meşterit. Vremea a fost frumoasă, umiditatea scăzută, aşa că eu am stat pe alee, să lăcuiesc. Am descoperit în fine ceva la care să mă descurc mai bine decât Josh, dar lui nu-i pasă, pentru că dacă există un lucru care să-i placă mai puţin decât şlefuitul, atunci ăla e lăcuitul.

Lăsând deoparte vizitele acasă la Drew, n-am mai fost nicăieri, cu excepţia magazinului alimentar şi a depozitului de materiale. Lucram la mobile în cea mai mare parte a zilei, intram în casă la ora trei ca să-şi ia Josh porţia de *Spitalul General,* pregăteam cina, mai meşteream câte ceva, ne duceam să alergăm, şi apoi mergeam să dormim. A fost o săptămână perfectă. Nu pot să sufăr gândul că s-a făcut deja duminică.

— Astă-seară e rândul tatii să pună muzică, anunţă doamna Leighton, intrând cu o tavă plină de cartofi copţi de două ori într-o mână şi cu o carafă de apă în cealaltă.

— Nu era rândul lui Drew? întreabă Sarah, terminând de aşezat argintăria pe masă.

— Vezi să nu. Al lui e săptămâna viitoare. Acum e-al meu, îi zice domnul Leighton, cu un râs maniacal menit s-o tachineze, şi zâmbesc, fiindcă îmi aminteşte de stilul tatii.

Îl văd deschizând un dulap plin de CD-uri şi căutând printre ele, până când extrage unul şi porneşte aparatura stereo.

Am nevoie doar de trei note până să recunosc sonata de Haydn pe care a ales-o. E cea pe care o ştiu pe dinafară. Cea pe care am exersat-o de o mie de ori, ca s-o cânt pentru înregistrarea mea din ziua aia, de la şcoală. Cea care a devenit, în schimb, tema muzicală a asasinării mele. Asta-i ceea ce ascultăm noi la cina de duminică. Coloana sonoră a morţii mele.

N-am mai auzit-o din ziua aia, de când am cântat-o ultima oară înainte să plec de-acasă în după-amiaza aia, de când m-am auzit fredonând-o în timp ce mergeam pe jos

spre şcoală. Acum n-o aud. Nici nu fac nimic din gesturile disperat de dramatice, cum ar fi să scap farfurii din mână, sau să mă apuce o criză de isterie şi să ies fuga din încăpere. În loc de toate astea, încetez să respir.

Merg, şi fredonez, şi-mi repet fiecare notă în minte. Nu sunt emoţionată, pentru că nu e decât o înregistrare, şi dacă greşesc, pot să reiau de oricâte ori vreau, până când sunt mulţumită. Nick Kerrigan e cel care mă înregistrează în sala pentru muzică, şi lui îi place de mine, aşa c-o să stea atât timp cât o să am nevoie. Mi-a şi spus-o. Şi mie îmi place de el, aşa că-mi convine de minune. Îmi examinez mâinile, pentru că vreau să-mi arate bine, să nu am unghiile ciobite, şi uite că apare un băiat în faţa mea. Zâmbeşte, dar pare fals. Fals, după ochi. Eu totuşi zâmbesc şi-i zic bună şi trec pe lângă el. Şi deodată mâna lui mă prinde de braţ atât de strâns, încât mă doare, şi mă întorc, dar nu apuc să spun nimic, din cauză că el mă loveşte înfaţă şi mă trezesc trântită la pământ cu faţa în jos, iar el mă târăşte undeva. Pe urmă nu mai sunt pe pământ, fiindcă el mă smuceşte de păr în sus. Îmi zice că eu sunt de vină. Spune că sunt o curvă rusoaică şi-mi cere să mă ridic în picioare, dar nu înţeleg de ce, pentru că imediat mă dărâmă la loc. Am gura plină de sânge şi de ţărână şi nu-mi mai aduc aminte cum se ţipă. Nu-mi mai aduc aminte nici măcar cum se respiră. Mă gândesc dacă sunt rusoaică, dar nu cred, şi nu-mi dau seama de ce mă urăşte băiatul ăsta. M-a tras de păr atât de tare, şi de atâtea ori, încât mi-a jupuit o parte din scalp, şi sângele îmi curge peste un ochi, şi acum nu mai pot să văd cu el. Probabil că s-a săturat să mă tot ridice de jos, pentru că mă lasă la pământ şi începe, în schimb, să-mi dea lovituri peste lovituri cu picioarele. Nu ştiu de câte ori, în stomac şi în piept. De vreo două ori între picioare. Am impresia că-mi aud coastele rupându-se. Nu ştiu cât timp mă mai loveşte cu picioarele. Poate la nesfârşit. Acum nu mai simt nimic. Nimic nu mă mai doare măcar. Pot încă să văd cu ochiul stâng.

Pe jos, nu-mi dau seama cât de departe, e unul dintre nasturii mei din perle. Razele soarelui se răsfrâng din el, şi pare să-şi schimbe culorile, şi e atât de frumos, şi eu vreau să-l ţin în mână. Dacă reuşesc să ajung la el, totul o să fie bine. Cred că băiatul încă mă loveşte cu picioarele, şi eu întind mâna după nasture, dar nu pot să ajung la el. Totul se opreşte, în afară de răsuflarea lui. Îi văd bocancii lângă mâna mea. Pe urmă, nu pot să mai văd nimic, pentru că totul e negru şi nu pot să-mi simt corpul. Ultimul sunet pe care-l aud e cel al oaselor mâinii mele zdrobite, după care nu mai e nimic.

— Nastya?

— Nastya?

Nu cunosc numele ăsta.

Când deschid ochii, pot din nou să văd. Sunt pe divanul tapiţat cu brocart alb al lui Drew Leighton, şi nu e sânge nicăieri, şi nu mă doare nimic, numai sufletul. Văd măsuţa construită de Josh Bennett. Îl văd pe Josh Bennett, aşezat pe podea lângă divan, ţinându-mă de mână şi privindu-mă concentrat. Pot să văd toate întrebările pe care nu mi le pune. Toată lumea de-aici arată speriată, până şi Sarah, şi sunt curioasă dacă şi eu arăt cumva speriată. Pentru că habar n-am ce s-o fi întâmplat.

Doamna Leighton mă obligă să beau apă, chiar dacă încerc să refuz, pentru că sunt înfricoşată, nu deshidratată. Se pare că mi-am oprit respiraţia suficient de mult timp încât să leşin, iar ea vrea s-o sune pe mătuşa Margot. Scutur din cap şi-l privesc pe Josh, implorându-l cu câţi de *te rog* reuşesc să-mi adun în ochi. Josh spune c-o să mă ducă el acasă, şi sper că se referă la casa lui, fiindcă eu acolo vreau să fiu, chiar dacă nu-mi place expresia pe care o are acum pe faţă. Expresia aia cu care te privesc oamenii când se tem că un singur cuvânt nepotrivit te poate face să cedezi nervos. Dar, dacă n-am cedat nervos până acum, al naibii de sigur n-o s-o fac tocmai pe divanul cu brocart alb din casa lui Drew Leighton.

Mi-am amintit ce mi s-a întâmplat în fiecare zi, de aproape doi ani. Am văzut tot în coşmarurile mele. Am scris în caiete seară de seară, de sute de zile. Dar niciodată n-am retrăit întâmplarea, până acum. Ştiu că sunt în siguranţă aici. Dar ştiu şi ce gust au sângele şi ţărâna.

Dorm din nou acasă la Josh, fiindcă undeva, pe parcurs, asta a devenit normalitatea. Cu cât mai mult timp îmi petrec aici, cu atât mai mult detest să stau singură în casa lui Margot. Am grijă ca ea să ştie totdeauna unde sunt, şi chiar dacă nu-i face plăcere, cred că mă înţelege, sau poate doar simt nevoia să cred că mă înţelege. Mă simt mai acasă la Josh decât oriunde altundeva în lume şi, în clipa de faţă, am nevoie de un loc în care să mă simt acasă.

Sunt nevoită să mă ascund în baie ca să-mi scriu cele trei pagini şi jumătate, deşi astă-seară mă simt de parcă le-aş fi scris deja. Chiar şi-aşa, le scriu, iar apoi îmi strecor caietul pentru compuneri în ghiozdan, în spatele manualului de trigonometrie, ca şi cum mi-aş fi făcut o temă.

— Nu începe, îi zic când mă vâr în pat pe întuneric, pentru că, până şi în tăcerea beznei totale, tot pot să văd şi să aud şi să simt întrebările roind peste tot în jurul meu.

— Tot va trebui să-mi spui, odată şi-odată, zice el încetişor, ca şi cum ar mai fi cineva în casă şi ar putea să ne audă.

— Da, dar nu trebuie să fie astă-seară, îi răspund, tot în şoaptă.

Mă apucă de mâna stângă, de parcă ar şti că ea îmi deţine toate secretele, şi-şi închipuie că poate ar reuşi să le afle doar ţinând-o într-a lui.

— Erai trează, dar parcă nici n-ai fi fost acolo, îmi spune.

Mă trage spre el şi-mi sărută cicatricea de pe frunte, ţinându-mă strâns încolăcită cu un braţ, trăgându-mi capul pe pieptul lui şi lipindu-şi trupul de al meu.

— M-ai speriat ca naiba, adaugă apoi, şi nici nu vrei să-mi spui de ce s-a întâmplat aşa.

Oricum trebuie să-i spun ceva, aşa că-i spun ceea ce ştiu

că e adevărat.

— Uneori, uit pur şi simplu cum se respiră.

Capitolul 39

Josh

Fir-ar să fie, că bine ţi se mai pricepe iubita la prăjituri, exclamă Drew, umplându-şi gura cu încă un fursec.

Le înfulecă la fel de repede pe cât reuşeşte Rază de Soare să le scoată din cuptor.

— Nu e iubita mea, îl corectez, pentru că, după părerea ei, nu e, şi e bine aşa, fiindcă oricum detest termenul. Când spui *iubita* ne plasezi oarecum într-o relaţie oficială, iar dacă ea face acum în mod oficial parte din viaţa mea, probabil că tot oficial va şi dispărea, foarte curând. Aşa că, dacă ea nu vrea să fie numită iubita mea, n-am nimic împotrivă.

— Foarte bine, mă contrează Drew. Nevastă-ta.

Se duce spre ea şi culege un fursec direct din tavă, arzându-şi degetele cu ocazia asta.

— Nu e de mirare că miroşi mereu a zahăr brun şi a – se întrerupe să ia o sticluţă de pe bufet şi să-i descifreze eticheta – esenţă pură de vanilie.

Are dreptate. Într-adevăr, ea miroase a zahăr brun şi a vanilie, însă crezusem că sunt singurul care a remarcat.

Drew scoate dopul şi inspiră aroma din sticluţă.

— Pe bune, ar trebui să vândă chestia asta în chip de parfum.

Rază de Soare îl priveşte fix, cu o expresie uşor dezgustată pe chip.

— M-ai *mirosit*?

— Nu trebuie s-o faci să sune atât de sinistru. Doar nu mă furişez în camera ta ca să te privesc cum dormi, zice Drew, apropiindu-se de mine şi dându-mi o palmă pe spinare. Josh face asta, nu eu!

Rază de Soare azvârle în el cu o mănuşă pentru cuptor, iar el se preface că e rănit.

— Ai grijă, femeie. Din moment ce nu eşti luată, aş putea

să te trântesc pe podea şi să fac dragoste cu tine chiar acum.

Ea se preface că vomită, iar Drew simulează că e ofensat.

— Ideea unei partide de sex cu mine e chiar atât de dezagreabilă?

— Nu, ideea unei partide de sex cu tine e, aşa cum a fost totdeauna, încununarea visurilor. Partea cu *a face dragoste* e cea respingătoare. Urăsc expresia asta. Şi să am şaizeci de ani, tot aş prefera să zic că *mi-o trag*, decât că *fac dragoste*. Piui! exclamă ea, cutremurându-se.

— Bun, zice el, recăpătându-şi încrederea. Atunci, din moment ce nu eşti luată, aş putea să te trântesc pe podea şi să ţi-o trag chiar acum.

— Vreţi să-mi faceţi un serviciu? le zic. Ori v-o trageţi unul altuia, ori nu vă mai prefaceţi că aveţi de gând!

Sting televizorul, pentru că oricum nu pot să-l aud, şi arunc telecomanda pe canapea. Am vorbit ca un imbecil gelos. Sunt un imbecil gelos. Doar fiindcă ştiu că nu e nimic între ei, nu înseamnă că n-am voie să mă enervez.

— Astea sunt singurele noastre două variante? mă întreabă Drew. Pentru că ştiu pe care o aleg.

Rază de Soare îi mai îndeasă un fursec în gură şi-i zice că ar fi mai bine să se retragă în plină glorie.

— Ştii că am pus pe mine cinci kile de când te-am cunoscut? Cum poţi să mănânci toate porcăriile astea şi să nu te îngraşi? o întreabă el, ştergându-şi mâinile de firimituri.

— Alerg, îi răspunde ea. Mult.

Drew face o figură oripilată.

— Ei bine, eu *asta* n-o fac!

— Nu-ţi face probleme, îl linişteşte ea, zâmbind. Ai suficient testosteron ca să-ţi mai menţină metabolismul în funcţiune pentru o vreme.

— E adevărată povestea, o aprobă el, ţanţoş.

— Apropo de poveşti adevărate şi de testosteron, are cineva de gând să-mi spună care-i treaba cu Tierney

Lowell? întreabă Rază de Soare.

Drew devine brusc rigid.

— Nu.

Ea îl priveşte arcuindu-şi o sprânceană, iar el scoate un geamăt exagerat, ca un copil căruia tocmai i-au fost luate jocurile video.

— Bine. Dar numai pentru că sunt fragil şi tu mă înfricoşezi, acceptă el.

Se mută mai încolo pe canapea ca să-i facă loc lângă el, însă ea preferă să se aşeze pe genunchii mei, iar eu chiar nu-mi fac deloc probleme pentru faptul că nu e iubita mea.

— E o poveste antică, începe el, hotărât. Un băiat cunoaşte o fată. Băiatul îi cere fetei să-l atingă în mod nepotrivit. Fata îl uluieşte pe băiat cu impresionantele ei cunoştinţe şi corespunzătoarea întrebuinţare a obscenităţilor. Băiatul şi fata ajung să fie pedepsiţi cu detenţia împreună. Iubirea înmugureşte. În secret. Timp de patru luni.

Rază de Soare îşi întoarce privirea spre mine, pentru confirmare.

— Poveste adevărată, rostesc, impasibil.

Ştiusem mereu că se cuplaseră, dar crezusem că a fost o chestie de moment. De fapt, abia acum aflasem restul poveştii. El nu mi-a spus nimic până când nu m-am pus cu gura pe el, în săptămâna de după infama cină cu adevăr sau provocare. Totuşi, îmi amintesc că se întâmpla ceva cu Drew în perioada aia de timp, iar acum încep să înţeleg ce anume.

— Şi? insistă ea.

— Şi nimic. Asta-i tot ce primiţi, declară el, pornind din nou televizorul.

— O sugi, bombăne ea.

— Şi tu, nu mă îndoiesc.

Nu ştiu de ce, dar nu mi s-a părut nici pe departe atât de amuzant ca lor.

Capitolul 40

Nastya

Eu şi Drew ne-am petrecut ultimele trei ore la masa din sufrageria lui duelându-ne în laptopuri, extrăgând rezultate ale cercetărilor şi precedente pentru argumentaţia cea mai plicticoasă din toate timpurile despre limitarea numărului de mandate. Oricum, presupun că e de preferat faţă de accizele la benzină, cu care am fi putut să ne pricopsim. Concursul de dezbateri pe regiune e programat peste două săptămâni. Eu nu sunt obligată să concurez, ci doar să particip, iar calificativul mi-l obţin pentru munca de documentare.

Până acum, m-am descurcat să fiu desemnată cercetătoarea lui Drew. Nimeni altcineva nu mai are cercetători, dar eu eram disponibilă, aşa că, din moment ce nu pot concura în numele meu, el se poate folosi de mine. Dacă n-ar fi fost capabil, nu i s-ar fi acceptat niciodată, numai că el străluceşte. Când Drew evoluează bine, atunci şi echipa evoluează bine, iar când echipa evoluează bine, domnul Trent are o imagine bună, aşa că e gata să-i ofere lui Drew cam tot ce-i cere. Iar asta mie îmi convine, pentru că mă ţine la distanţă de Ethan Hall, care încă are impresia că, dacă-mi propune câte o partidă de sex oral în cabinetul îndrumătorilor, pretinzând între timp că nu e decât un flirt nevinovat, poate fi numit romantic.

Îi predau lui Drew paginile scoase la imprimantă şi însemnările mele, şi ne împărţim ce-a mai rămas de muncit, ca să putem termina în seara asta. Încă n-am renunţat să-l bat la cap pe tema lui Tierney.

— De ce n-aţi putea voi să fiţi măcar prieteni? N-ar fi mai bine decât nimic?

Nu sunt expertă în relaţii. De niciun fel. Nici familiale, nici amoroase, nici prieteneşti. Relaţiile au nevoie de comunicare, ceea ce chiar nu e pasiunea mea, aşa că

înseamnă un punct slab pentru mine. Doar că nu înţeleg de ce trebuie să se prefacă el c-o urăşte, când se vede atât de clar că nu e aşa.

— Nu, *nu* ar fi mai bine decât nimic. Ar fi categoric *mai rău* decât nimic.

— Ce mai eschivare! Bărbaţii spun mereu aşa, pentru că le e mai uşor.

— Iar fetele vor mereu să schimbe regulile în mijlocul partidei. Nu se poate să schimbi regulile şi să-ţi închipui că toţi ceilalţi o să continue să se joace fără comentarii. Ştiu cum îi miroase părul, dar nu pot să mă apropii de ea îndeajuns cât să-mi afund faţa în el. Ştiu cât de moale îi e pielea în fiecare parte a corpului, dar nu pot s-o ating. Ştiu ce gust are, dar nu pot s-o sărut. Nu-mi mai e permis. Şi-atunci, de ce-ar trebui să mă torturez singur stând pe lângă ea, doar ca să putem spune că suntem încă prieteni?

— Tot n-are niciun sens.

— Ba e singurul lucru care are sens, şi dacă ai sta să te gândeşti doar un minut la asta, ai înţelege. Dacă s-ar întâmpla dintr-odată ca tu şi Josh să nu mai fiţi împreună, crezi că ai mai putea să stai tot timpul cu el? Să fii în casa lui, dar să nu-l atingi: să te prefaci bucuroasă pentru el când iese cu vreo altă fată, care o să ştie tot ce ştii tu despre el, dar dintr-odată n-ar mai trebui să le ştii? Nici tu n-ai putea, sigur.

— Josh nu e îndrăgostit de mine, şi eu nu sunt îndrăgostită de el.

— Gogoaşa asta să i-o vinzi cuiva care vrea s-o cumpere, Rază de Soare. Ai văzut în ce fel te priveşte?

Am văzut în ce fel mă priveşte, dar nu ştiu ce poate să însemne.

— Te priveşte de parcă ai fi o masă din secolul al şaptesprezecelea, sculptată de mână, în stare impecabilă.

— În consecinţă, mă priveşte ca pe o mobilă.

— Exact. Ai văzut? înţelegi ce spun eu aici.

— Nimeni nu-i agreează pe cei care fac pe deştepţii.

— Eronat. Toţi îi agreează pe cei care fac pe deştepţii. Mai ales tu.

Mă fixează cu privirea, şi mi-e clar că n-o să termine cu demonstrarea teoriilor lui până când nu cedez.

— Prietenia e o aiureală, şi-o să-ţi dai seama şi tu de asta, când o să ţi se-ntâmple. Când voi doi o să vă despărţiţi, o să înţelegi exact ce-am vrut să spun.

— N-avem cum să ne despărţim, din moment ce nu suntem împreună, ripostez, pronunţând fiecare cuvânt pe tonul cel mai exasperat cu putinţă, dar asta nu-l descurajează.

— Chestie de semantică. O să se-ntâmple, şi toată lumea – face un gest larg prin cameră, spre publicul care nu e acolo – o să ştie, numai tu, nu. Într-o zi, o să vă îmbătaţi şi-o să v-o trageţi de să vă sară capacele, şi-atunci o să-ţi dai seama cât de incredibil şi de prosteşte eşti îndrăgostită, sau poate viceversa, după cum vă cunosc pe voi doi. Se poate întâmpla. Dar, în orice caz, veţi fi *împreună*. După care, într-o zi, *nu veţi mai fi*. Iar când va fi să vină ziua aia, îţi garantez, nu veţi fi prieteni. Vă veţi urî unul pe celălalt înainte să puteţi fi vreodată prieteni.

— Eu nu vreau ca el să mă iubească.

De ce-am spus asta cu voce tare, mă depăşeşte, dar e adevărul. Nu-mi doresc obligaţii şi aşteptări. Nu-mi doresc să fiu o sursă de dezamăgire pentru viaţa altcuiva.

— Nici el nu vrea să te iubească, aşa că, presupun, sunteţi în aceeaşi barcă.

Discuţia despre Josh începe să mi se pară o idee extrem de neinspirată.

— Era vorba să discutăm despre Tierney.

— Era vorba să discutăm despre limitarea numărului de mandate guvernamentale.

— Foarte bine, îţi accept teoria prieteniei imposibile, dacă-mi spui ce s-a întâmplat. Poate dacă ştiu cum s-a sfârşit, o să pot fi de acord cu tine.

În realitate, deja încep să fiu de acord cu el, dar nu i-o

spun deocamdată. Vreau să aud povestea.

— Am fost un nemernic.

— Asta se ştie. Nu mai trage de timp.

— Am ajuns să fim împreună*. Împreună împreună*, ţine el să clarifice. Nu doar varianta mea de a fi împreună. Tierney n-a vrut să ştie nimeni, fiindcă refuza gândul ca lumea să creadă că ea nu e decât un alt nume pe o listă foarte lungă şi neonorantă. Zicea că merită mai mult de-atât. Şi merita mai mult de-atât. Niciodată nu s-ar fi cuplat cu mine, dacă n-ar fi fost nimic. Însă dobitocul de Trevor Mason îmi tot turna porcării, aşa că i-am spus. Nu i-am spus, totuşi, că suntem împreună. Ci doar că ne-o tragem. Ea s-a supărat. A rupt-o cu mine. Toată lumea o lua de fraieră fiindcă şi-a închipuit că aş da doi bani pe ea.

— Şi ai dat doi bani pe ea?

Mă pironeşte cu o privire care-mi spune că ştiu deja răspunsul, şi că el n-are de gând să-l pronunţe. Cuvântul *iubire* probabil că i-ar arde limba.

— Voi doi nici măcar n-aveţi ceva în comun. Care e atracţia? Şi, te rog, înfrânează-te de la enumerarea părţilor corporale, sau de la orice ar implica adjectivul *oral*.

— Tierney e Tierney. Îmi face porcării, dar nu le acceptă pe-ale mele. Mă face să râd, dar ea trebuie să râdă mai mult. Se contrazice cu mine despre orice, chiar şi când ştie că n-are şanse de izbândă. Plus că e al naibii de sexy, şi nu poate să mă suporte. Mai există ceva care s-o poată face şi mai atractivă?

— Sună de parcă ai ţine un discurs. Trage concluzia, Drew.

— Fir-ar să fie, enervantă mai eşti, se vaită el, dar aşa face mereu când urmează să răspundă oricum. Ascultă, ştiu cum arăt şi ştiu cât sunt de inteligent. Taci. Nu mă privi aşa. O ştiu, şi o ştii şi tu. Dar mai ştiu şi că sunt o fiinţă omenească de rahat, adaugă, pe un ton devenit momentan sincer. Tierney m-a făcut să mă simt că n-aş fi complet inutil ca om.

— Dar tu o tratezi de parcă ar fi inutilă. O jigneşti tot timpul. E drept că face pe dura, şi aşa mai departe, dar ştii că are şi ea sentimente, da?

— Evident că ştiu. Ai idee cât e de inteligentă fata asta? Nu. Nimeni nu ştie, pentru că ea nu vrea să se ştie. Nu vrea să se ştie că are umor, şi nici cât e de dulce; da, am folosit cuvântul *dulce* şi dacă te prind vreodată că pomeneşti despre asta, suporţi consecinţele.

Înainte de a continua, are grijă să mă săgeteze cu privirile de genul *uită-te în ochii mei şi o să-mi simţi urgia*.

— Ştii cine cunoaşte lucrurile astea? Eu. Aşa că, da, Nastya, ştiu că are sentimente, şi ştiu cum să i le rănesc pe fiecare în parte.

— Aşadar, asta faci tu? Te simţi vinovat pentru că ai rănit-o, ca să te poţi revanşa pentru asta rănind-o şi mai mult? Eşti definiţia nemernicului. De ce nu ţi-ai cerut scuze faţă de ea imediat după ce s-a întâmplat? De ce nu le-ai spus oamenilor adevărul?

Îmi închid laptopul şi-l împing deoparte.

— Pentru că a fost foarte supărată. A rupt-o cu mine şi mi-a zis că sunt tot ce-a ştiut ea că sunt, şi că oamenii au avut dreptate, că ea a fost penibilă, crezând că aş fi altfel.

— Şi asta a fost tot?

Din câte se pare, n-a fost nici pe departe. Începe să-mi spună că în seara în care Tierney i-a trântit toate astea în faţă, el s-a dus la o petrecere şi s-a culcat cu Kara Matthews.

— De ce naiba ai făcut una ca asta? îl întreb. În prezent, nimic din ce face Drew nu mă mai surprinde, însă asta, da.

— Din cauză că eram deprimat şi enervat, şi o pierdusem pentru că am fost javră, aşa că m-am gândit că aş putea foarte bine să mă comport ca atare.

— Ştii, pentru cineva care se crede atât de grozav la dezbateri, ai o logică grav alterată. N-o pierduseşi. N-ai pierdut-o decât când ţi-ai tras-o cu Kara Matthews. A fost un test.

— Mai întâi de toate, chiar sunt grozav la dezbateri. În al doilea rând, n-a fost un test. Ea a rupt-o cu mine de-adevăratelea. Mă ura.

— Tocmai *de-asta* a fost un test, insist, mirându-mă cum e posibil ca o ratată lipsită de experienţă socială ca mine poate să înţeleagă aşa ceva, iar Drew Leighton, nu. Ţi-a oferit o minunată ocazie să-i dovedeşti că n-are dreptate, îi explic. În loc de asta, tu ţi-ai băgat scula în Kara Matthews şi ai dovedit că Tierney n-a însemnat absolut nimic, şi că toate lucrurile rele pe care le-a gândit ea vreodată despre tine sunt adevărate.

Nu pot să mă prefac că n-aş şti de ce-l ador pe Drew Leighton. E la fel de distrus şi de handicapat emoţional ca şi mine, doar că într-un alt fel. Numai că, în clipa asta, îl urăsc întrucâtva pentru ignoranţa lui de proporţii astronomice. Mă duc spre el şi-l cuprind cu braţele, şi-mi pun capul pe umărul lui, fiindcă ştiu cum arată dezgustul faţă de sine, şi dacă vreau să existe o speranţă pentru mine, am nevoie să existe speranţă şi pentru el.

— Tu chiar eşti un nemernic, îi zic.

Oftează şi-şi sprijină bărbia pe creştetul capului meu.

— Asta-i ceea ce tot încercam să-ţi spun.

Până la urmă, ajung să stau destul de mult încât să ajungă acasă şi doamna Leighton şi Sarah, iar ele mă reţin la cină, ceea ce nu mi se mai pare chiar atât de îngrozitor acum, când Sarah nu-mi mai e inamic de moarte.

La un moment dat, după petrecerea diavolească de la cină, Sarah a ajuns la concluzia că nu mă dispreţuieşte chiar total. Poate că seara, în întregul ei, o fi fost întruchiparea unei idei proaste, dar dacă a rezultat şi un lucru bun din ea, atunci acela e că, într-un fel, încordarea dintre noi două s-a risipit. Nici vorbă să ne împărtăşim reciproc poveşti despre sex sau să mergem împreună la cumpărat de sutiene, dar orişicât. Dac-aş fi ştiut că, învăţând-o cum să doboare la pământ un tip, aveam să-i îndulcesc sentimentele faţă de mine, aş fi făcut-o cu luni de

zile înainte. Dar, chiar şi-aşa, situaţia a devenit mai uşoară, aproape drăguţă, poate.

— Ai arăta mult mai bine fără tot machiajul ăsta, îmi zice, şi îmi închipui că în concepţia ei e un compliment.

Nu ştiu dacă aş arăta mai bine, sau doar altfel, dar încă nu mă simt pregătită să renunţ la el.

— Dacă ai arăta normal, argumentează ea, ai putea să ai mai mulţi prieteni. Ştii, chiar şi fără să vorbeşti. Lumea e oarecum speriată de tine.

Bun. Ăsta îmi şi era planul. Conversaţia e destul de unilaterală, dar tot e mai bine decât să mă aleg doar cu priviri încruntate şi cu insulte. Şi, în general, să fiu tratată ca o paria, aşa cum am fost obişnuită din partea lui Sarah.

— Nu toată lumea poate fi atât de binecuvântată din punct de vedere social ca tine, Sarah, intervine Drew. E un dar divin că te înrudeşti cu mine.

— Ba nu, e un blestem, zice ea, şi e sinceră.

— Da, sigur. De parcă ai mai avea jumătate din câţi prieteni ai, sau jumătate din numărul partenerilor, dacă nu ţi-aş fi eu frate!

Eu cred că Drew a glumit, însă replica lui o stârneşte, iar când o aud ce spune, nu i-o iau în nume de rău. Dimpotrivă, îmi pare rău pentru ea.

— Ai absolută dreptate! Tocmai asta-i nenorocirea, Drew! Fetele toate vor să fie prietene cu mine, fiindcă îşi imaginează că ar fi un permis de liberă trecere *spre tine*. Băieţii vor să iasă cu mine închipuindu-şi că sunt o paraşută ieftină *ca tine*. Vrei să-ţi arogi meritele pentru viaţa mea socială? N-ai decât! Doar eşti *răspunzător* pentru ea.

Se opreşte, dându-şi seama că e prea înfierbântată, şi pot să-mi dau seama că Drew îşi doreşte acum să nu fi spus nimic, fiindcă nu s-a aşteptat absolut deloc la aşa ceva. Nici n-aş mai vrea să fiu în camera asta. Mă gândesc ce bine ar fi să aibă cineva o mantie care te face invizibil, şi să mi-o împrumute, pentru că mi-ar prinde de minune în clipa de faţă.

— *Urăsc* să fiu sora ta! şuieră Sarah. Aş face *orice* să nu fiu înrudită cu tine!

Drew nu mai spune nimic. Gata cu ripostele ţanţoşe. Gata cu zeflemelele. Se ridică şi pleacă, lăsându-mă singură cu Sarah, care începe să plângă. Sper din toată inima ca ei să aibă şi ceva îngheţată pe-aici, pentru că, în lipsa cuvintelor, e cam singurul lucru cu care am ajuns să funcţionez.

— Îl urăsc, zice ea, printre lacrimi, şi eu ştiu că nu e aşa, dar nu pot să i-o spun.

Ceva mai târziu, împingem din nou tot mobilierul într-o parte a încăperii şi ne angajăm să le oferim domnului şi doamnei Leighton o demonstraţie a promiţătoarelor cunoştinţe în materie de autoapărare dobândite de Sarah. Îl trag după mine înapoi pe Drew şi-l distribui în rolul de atacator, după care îi împrospătez memoria lui Sarah, arătându-i din nou cum poate să-i provoace vătămări fizice. Iar Drew o lasă să-şi facă treaba de oricâte ori e nevoie, chiar şi când ea nu se abţine suficient şi loviturile ei încep să doară de-a binelea. După care, ultima oară când vine spre ea din spate, el îi şopteşte „îmi pare rău” şi-şi încolăceşte braţele în jurul ei. O parte din mine speră ca ea să-i împingă braţele în sus şi spre exterior, apoi să se lase imediat în jos, scăpându-i din strânsoare, să-şi repeadă cotul înapoi spre el şi pe urmă s-o ia la fugă, aşa cum am învăţat-o, dar mă bucur că nu se-ntâmplă aşa când el îşi cere din nou scuze, iar ea se răsuceşte în braţele lui şi-i răspunde la îmbrăţişare.

Numai că, exact când el îşi slăbeşte strânsoarea, ea îl calcă de-adevăratelea pe gleznă, după care se preface că-i expediază un genunchi în vintre, iar doamna Leighton începe să aplaude.

Capitolul 41

Nastya

— Îţi distrugi mâinile, mă previne Josh, ridicându-le şi întorcându-le ca să-mi privească palmele.

Mi le trag înapoi, dar nu-mi pot stăpâni zâmbetul, fiindcă e un compliment. E chiar mai grozav decât când mi-a zis că sunt tulburător de drăguţă.

— Îmi place, îi zic, examinându-le la rândul meu. Înseamnă că sunt bune la ceva.

Poate că nu mai sunt eu în stare să mi le folosesc aşa cum mi-ar fi plăcut – în afară de cazul în care cântatul la pian cu o singură mână ar deveni ultimul răcnet, sunt scoasă din circuit – dar cel puţin pot să fac ceva. Josh detestă şlefuitul. E lucrul cel mai puţin plăcut pentru el, fiindcă, în opinia lui, e plictisitor. Încearcă mereu să mă convingă că ar fi mai bine să folosesc maşina de şlefuit cu bandă, dar nu e nicio satisfacţie în asta. Mie îmi place şlefuitul pentru că e lipsit de raţiune şi repetitiv, plus că-mi dă răgaz să gândesc. Pot să netezesc toate asperităţile. Iar la capătul serii, pot să privesc spre ce am făcut, şi să văd mormanul de rumeguş, şi să simt că am realizat ceva. Iar când îmi privesc mâinile, nu văd julituri şi zgârieturi; nu văd răni; văd vindecarea.

Cred că zâmbesc încă spre mâinile mele ca o idioată, iar când îmi ridic din nou privirea, îl văd că mă urmăreşte cu un soi de respect, iar privirea asta a lui e categoric mai grozavă decât să-mi spună că sunt tulburător de drăguţă.

— Au fost delicate, dar şmirghelul le distruge, îmi zice el. Începe să semene cu mâinile mele.

Mă întreb dacă lui i s-o părea că asta ar fi o insultă. Mâinile lui sunt două miracole. Aş sta să le privesc ore în şir, cum transformă lemnul în lucruri pe care nu le-a visat vreodată.

— Atunci, nu te mai ating, şi n-o să mai observi.

— Nu e nevoie să fii aspră, glumeşte el luându-mi din nou mâinile şi trecându-şi degetul mare peste una din cicatricele de pe cea stângă.

Chirurgia plastică a făcut minuni, dar tot nu poate atinge perfecţiunea. Poţi încă să-ţi dai seama de toate neregulile ei când o priveşti.

— Mie îmi plac mâinile tale, continuă Josh, fără să-şi ia ochii de pe ele. Uneori cred că sunt singurele reale la tine.

Spune foarte des lucruri din astea. Parcă ar vrea să-mi amintească de faptul că, dacă el nu pune întrebări, nu înseamnă că ar fi uitat de existenţa lor.

— Vrei să-ţi testezi teoria asta? îl întreb, zâmbindu-i. El mă ţine în continuare de mâini şi mă împinge înapoi spre perete.

— Nu cu uşa garajului deschisă.

Îmi petrec jumătate din dimineaţa de sâmbătă stând turceşte într-un cărucior-platformă la Home Depot, cu Josh care mă împinge încoace şi-ncolo prin raioanele cu cherestea, detaliindu-mi fiecare tip de lemn. Învăţ care trebuie folosit pentru mobilă, care e mai bun pentru podele, care e mai potrivit pentru lăcuit, şi aşa mai departe. Într-un târziu, mă dă jos de pe platformă şi sunt nevoită să merg pe propriile picioare, deoarece chiar are nevoie să pună lemne acolo. Aş fi putut să mă plâng pentru că m-a pus să mă ridic, dacă asta n-ar fi însemnat să-mi petrec următoarele douăzeci de minute urmărindu-l cum încarcă lemnele şi plângându-se de ceea ce ar putea să nu iasă bine pe atâtea şi atâtea planuri. Merită să stai oricând în picioare pentru asta.

După ce ajungem acasă, plănuim să ne petrecem după-amiaza lăcuind, dar începe să toarne cu găleata, şi nu putem să lucrăm cu uşa garajului închisă, iar lacul oricum ar deveni tulbure din cauza umidităţii. În momentul de faţă, pot să vă spun şi eu asta, fără indicaţii. Cu Josh şi cu orele de atelier, am parte de o învăţătură pe cinste.

Până la urmă, ne petrecem după-amiaza în bucătărie, şi

mă gândesc că, dacă el poate să mă înveţe despre prelucrarea lemnului, aş putea să-l învăţ şi eu cum să facă fursecuri cât de cât onorabile. Îl cert pentru că îndeasă prea tare făina într-o cană gradată, iar el continuă tot aşa, doar ca să mă enerveze, până când i-o iau şi mă ocup eu însămi de ea.

— De ce trebuie să învăţ cum să le fac, când te am pe tine aici?

— Ştii, îi zic împingând spre el o pungă cu zahăr brun şi o altă cană gradată, dacă tot vrea atât de mult să îndese lucrurile, într-o zi s-ar putea ca eu să nu fiu aici, şi-atunci vei fi lipsit de fursecuri şi trist.

Imediat cum îmi ies cuvintele de pe buze, le şi regret. Pedepsesc gândul, expediindu-i un şut imaginar în vintre, iar când se îndoaie de mijloc, îi trag şi un genunchi în mutră, ca să nu-şi mai ridice oribilul cap şi altă dată. Din nefericire, e prea târziu pentru asta.

— Nu-i nimic, îmi zice, cu blândeţe şi cu doar o adiere de zâmbet. Nu sunt chiar atât de sensibil în privinţa asta. Toată lumea doar presupune că aş fi. Nu face şi tu ca toată lumea, bine?

— De ce nu te înfurii pentru asta?

— Ce rost ar avea?

— Adică te-ai împăcat cu asta, şi gata?

— Ţi-am zis că nu sunt furios. N-am zis că m-am şi împăcat cu asta. Înţeleg toate porcăriile pe care le spun oamenii. E firesc. E inevitabil. Face parte din viaţă. Dar tot nu e normal ca un om să dispară pur şi simplu, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Totuşi, nici să fii supărat tot timpul nu e normal. Ştiu asta. Altă dată eram supărat tot timpul. Dar trece.

— În locul tău, cred că aş fi fost cea mai furioasă persoană din lume.

— Cred că şi eşti deja.

N-are sens să-l contrazic pe tema asta, aşa că mă duc lângă el ca să-i arăt cât de tare trebuie să îndese zahărul

brun; cu toate astea, încă mă simt aiurea.

— După ce terminăm cu astea, poate mă ajuţi să mutăm masa de lângă perete. O să mă debarasez de porcăria aia din faţa canapelei, îmi zice el, schimbând subiectul şi oferindu-mi scăparea din încurcătură.

— Vrei să-ţi muţi iubirea vieţii în mijlocul camerei, unde poate s-o violeze Drew cu pantofii lui ori de câte ori are chef?

Sunt sincer surprinsă, fiindcă ştiu ce sentimente are Josh faţă de masa aia.

— Şi de când a devenit masa iubirea vieţii mele? întreabă, uluit.

— Vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi o fată.

— Ce pot să spun? replică el, ridicând din umeri. Datorită mesei ăleia îmi doresc să fiu un om mai bun. Eşti geloasă?

— Ştii că Drew ar muri dacă n-ar putea să-şi pună picioarele. Doar dacă nu cumva te-ai hotărât să-i permiţi asta.

Îl văd făcând o figură uşor îngrozită. Cred că-şi imaginează deja scena.

— Poate că stă mai bine acolo unde e.

— Doar pentru simpla ta informare, îi zic. Într-o zi, o să mă satur să-ţi tot împart afecţiunea cu masa aia, şi-o să-ţi cer să alegi.

— Doar pentru simpla ta informare, mă maimuţăreşte el, aş tăia masa aia în bucăţi şi aş folosi-o ca lemn pentru foc, înainte să aleg vreodată ceva în detrimentul tău.

Mi se pare caraghios ceea ce zice, însă mă pironeşte cu ochii ăia ai lui, având grijă să ştiu că vorbeşte serios, şi-aş fi vrut să nu facă asta.

— Ar fi păcat, îi zic, luând punga cu zahăr brun pe care încă o ţinea în mâini şi punând-o la loc, în chip de pretext ca să-i întorc spatele, pentru că n-am chef de lucruri serioase şi, dintr-un oarecare motiv, discuţia asta se tot abate spre locuri în care nu vreau să ajung. Nici măcar n-ai sobă, adaug apoi.

— Tu faci să devină imposibilă orice încercare a mea de a-ţi spune ceva drăguţ.

— Nu imposibilă; doar dificilă, rostesc, voioasă, sperând că şi el îşi va schimba tonul.

Mă gândesc dacă l-aş putea distrage cumva, aşa că mă ridic pe vârfurile picioarelor ca să-l sărut. Pot să-mi dau seama că ştie ce vreau să fac, şi nu ezită decât o secundă până să-şi ducă mâna la ceafa mea şi să se aplece spre mine, lăsându-şi buzele să se mişte peste ale mele, moi şi cercetătoare, vrând să-mi smulgă secretele. Rămâne cu ochii pe mine după ce mă desprind, ducându-mă să pun în funcţiune mixerul, în speranţa că zgomotul pe care-l va produce va ucide eficient orice conversaţie.

— Spune-mi de unde ai cicatricea.

Întrebarea vine de nicăieri şi de pretutindeni.

— Nu, îi răspund în şoaptă.

Nu mă poate auzi, din cauza mixerului, dar ştie că asta am zis. Cel mai rău e că o parte din mine începe să-şi dorească să-i spună, ceea ce mă înspăimântă de moarte. Josh mă face să mă simt în siguranţă, iar siguranţa e un lucru pe care n-am crezut c-o să-l mai simt vreodată.

Mă trage la loc spre el, şi mă ţine acolo. Îi simt căldura degetelor imprimându-se pe pielea mijlocului meu. Gura i se apropie de urechea mea şi, doar pentru o secundă, mă aştept să-mi spună că sunt o curvă rusoaică.

— Te rog.

— Nici măcar nu ştiu despre care cicatrice mă întrebi, îi zic, şi mă bucur că nu sunt nevoită să-i văd chipul.

E ceva anume în felul în care a spus te rog care nu mi-ar permite să-i iau întrebarea în glumă, sau să-l mint. Există o anume disperare acolo, cu care nu vreau să fac cunoştinţă.

— Oricare. Doar una. Doar ceva. Spune-mi ceva adevărat.

Braţele solide, înfăşurându-mă, lipindu-mi spinarea de pieptul lui, mi se par ceva mai adevărat decât orice am simţit de foarte multă vreme. Şi totuşi, încă nu am ce să-i

ofer.

— Nici măcar nu mai ştiu care o fi adevărul.

— Tu mai locuieşti aici? mă întreabă Margot, într-o după-amiază, când mă întorc de la şcoală.

Mi-ar fi plăcut să-i pot spune că nu e o întrebare justificată, dar mai frecvent sunt acasă la Josh, decât aici. Vin dimineaţa, înainte să se întoarcă ea de la serviciu, doar cât să fac un duş şi să mă schimb pentru şcoală. Uneori nici măcar atât. Puţin câte puţin, hainele mele par să se mute şi ele în casa lui.

Aş putea să ridic din umeri, sau să scutur din cap, sau să fac pe proasta şi să mă port de parcă n-aş înţelege ce spune, însă îi datorez mai mult decât atât. O parte din mine aproape că vrea să deschid gura, dar pur şi simplu nu mă pot hotărî s-o fac. Dacă aş spune ceva, aş fi nevoită să spun totul; or, asta n-o să se-ntâmple azi. Scot o foaie dintr-un caiet pentru şcoală şi scriu:

Dacă spun nu, mă vei obliga să mă întorc?

— Stai jos, Em, mă îndeamnă, trăgându-şi un scaun la masa din bucătărie, iar eu îi urmez exemplul, păstrând creionul şi foaia de hârtie în mână. Ştiu că eşti adultă acum, continuă ea, punând cuvântul adultă între ghilimele mimate prin aer, şi-mi vine să clatin din cap spre ea, s-o rog să nu mă facă să mă arăt lipsită de respect. Dar nu eşti întru totul matură, adaugă Margot.

Nu mi-a spus nimic din ce nu ştiu deja.

Concluzia? scriu, şi întorc hârtia spre ea. Nu încerc s-o sfidez, de fapt. Vreau doar să ştiu dacă va trebui să mă lupt ca să-mi păstrez singurul lucru care-mi menţine sănătatea mintală. Şi, zău, nu e atât Josh, cât garajul lui.

— Te ajută? Să fii acolo?

Instinctul m-ar împinge să răspund că nimic nu mă ajută, pentru că aşa susţine totdeauna instinctul meu, însă de data asta nu e adevărat. Tot ceea ce ţine de prezenţa mea acolo mă ajută. E un loc în care să stau, în care am ceva de

făcut, şi o persoană care nu mă compară cu Emilia. Nu mă mulţumesc să încuviinţez din cap. Scriu *Da* pe foaia de hârtie.

— N-o să mă prefac că-mi place. Dar aici eşti mai tot timpul singură, şi nici asta nu-mi place.

Ezită puţin, şi nu ştiu dacă ar trebui să scriu, sau doar să aştept, poate mai spune şi altceva. Şi spune.

— Te culci cu el?

Păi, da, de fapt, mă culc în acelaşi pat cu el, însă pariez pe faptul că nu e ceea ce întreabă ea. Fac semn din cap că nu, pentru că aşa e, cu toate că nu ştiu sigur pentru cât timp.

— Zău? mă întreabă, şi nu-mi dau seama dacă e dezamăgită, sau uşurată, sau doar sceptică.

Zău.

— Eu tot vreau să ştiu unde eşti.

Încuviinţez. N-am cum să-i iau asta în nume de rău, şi oricum n-are importanţă: ştiu că-mi poate da de urmă prin intermediul telefonului. E doar vorba despre politeţe, şi cu politeţea pot să mă descurc.

— E tare drăguţ, remarcă ea, cu un zâmbet strengăresc întins pe toată faţa.

Iar eu încuviinţez şi de data asta.

Capitolul 42

Josh

Câte mile ai alergat? o întreb, când intră înapoi în garaj, imediat după ora zece, şi-şi desprinde sprayul cu piper de la brâu şi dispozitivul pentru măsurarea activităţii cardiace de la încheietură.

— N-am ţinut socoteala. Doar am alergat, îmi răspunde, gâfâind, printre picăturile de transpiraţie care i se scurg pe faţă.

Se duce să-şi ia o sticlă cu apă şi se întoarce lângă mine, privind peste umărul meu.

— Mai ai mult de lucru? mă întreabă.

— Aproape am terminat. Era cât pe ce să renunţ. O să fie gata pentru lăcuit mâine, dacă nu plouă.

— Pot să te ajut după ce termin la Clay.

A fost la Clay cel puţin de două ori pe săptămână, de o lună încoace. El se ocupă să facă nu ştiu ce ciudăţenie de montaj stratificat. Nu văd rostul. Mie îmi plac alea în care doar pot să-i văd chipul.

— Spune-i că te monopolizează şi că încep să fiu gelos.

— O să-i transmit, încuviinţează ea, zâmbind. Are concursul ăla luna viitoare, şi eu nu pot să-i pozez în weekendul care vine, aşa că i-am propus să mă duc după şcoală.

Intre cercetările cu Drew, pozatul pentru Clay, alergat, şcoală şi tâmplăria cu mine, ea nu stă pe loc nici pentru o secundă. Tocmai s-a înscris şi la un curs de Krav Maga[34], ce-o mai fi şi aia. Nu se împacă deloc cu timpul liber.

— E cel la care te duci şi tu cu el?

Încuviinţează, gâlgâind şi restul de apă din sticlă.

---

[34] Sistem de luptă non-competitiv dezvoltat iniţial pentru forţele de securitate israeliene, dar extins ulterior în multe ţări de pe glob, care cuprinde tehnici din box, judo, jiu-jitsu, wrestling, Muay Thai şi Wing Chun.

— E nu ştiu ce galerie de artă în Ridgemont. Acolo se desfăşoară în fiecare an concursul pe stat, şi se expun toate lucrările Analiştilor.

— Şi în weekend, tot te duci acasă?

Mi-aş fi dorit să nu se ducă, pentru că m-am obişnuit cu ea acum. Mi-am dat seama cât e de naşpa să gătesc singur, şi să mănânc singur, şi să stau la televizor singur, şi, în general, să fiu singur.

— Le-am zis c-o să mă duc.

Niciodată nu pare să se bucure că se duce acasă, şi n-am absolut deloc habar de ce, ştiu doar că are ceva de-a face cu toate cicatricele ei şi cu toate poveştile pe care nu vrea să mi le spună. Ori de câte ori se întoarce de-acolo, pare lipsită de concentrare timp de câteva zile, ca o hologramă care se tot înceţoşează şi se limpezeşte întruna. Aşa a fost ea mereu, ca muzica şi versurile din două cântece diferite. Doar că e mai rău după ce se întoarce din Brighton.

— Nu vorbeşti cu nimeni din familia ta?

— Ştii bine că nu, îmi răspunde, şi vocea ei capătă acea tonalitate de *unde vrei –să ajungi cu asta*? care mi-a devenit atât de familiară acum.

— De ce?

— Din cauză că nu pot să le spun ce vor ei să audă. Dac-ar fi să vorbesc cu ei, ar trebui să mint, şi nu vreau.

Sunt aici mai multe informaţii decât mi-a mai dat ea vreodată, dar tot nu suficiente. Nu-mi zice o iotă.

— Ai încetat să vorbeşti doar ca să nu fii nevoită să minţi?

— N-a fost planificat. Am vrut o zi de tăcere, după care doar am mai vrut una, şi încă una pe urmă, până s-a făcut o săptămână, iar de acolo s-a ajuns la o lună, şi înţelegi tu.

— Şi ei te-au lăsat să nu vorbeşti? Nu i-a interesat?

— I-a interesat, dar n-aveau ce să facă. În definitiv, ce-ar fi putut să facă? Să mă zgâlţâie? Să urle la mine şi să insiste? Să mă închidă în casă? Eu oricum nu ieşeam din casă. Chiar nu aveau prea multe variante. Plus că, potrivit

impresionantei mele colecţii de terapeuţi, era o reacţie foarte *firească*, ce-o mai însemna şi asta.

Reacţie firească *la ce*, *Rază de Soare*? *Te rog*, *vorbeşte mai departe*. Însă ea nu mai continuă. Încă o piesă oarecare într-un puzzle alcătuit numai din piese nepotrivite.

— N-ar fi fost mai uşor să minţi, decât să taci?

— Nu. Sunt praf la asta. Nu cred că are rost să faci ceva, dacă nu poţi să excelezi.

A revenit la sarcasm, iar conversaţia asta e efectiv încheiată. Ştiu cum merge, şi mă întreb cât o s-o mai las să fugă de discuţii.

Încep să fac curat, iar ea se duce să se trântească pe scaun pentru cât timp mă aşteaptă să termin, şi observă în sfârşit punga pe care am pus-o acolo mai devreme.

— Nu vrei să-mi pun fundul pe mesele tale, dar tu pui gunoaie pe scaunul meu, glumeşte ea, ridicând-o şi vrând s-o pună pe jos, alături.

— Desfă-o.

Priveşte înăuntru şi scoate de acolo cutia pentru pantofi, după care mijeşte ochii spre mine. O urmăresc, pentru că vreau să-i văd faţa când o să deschidă cutia. Ştiu că e un cadou tâmpit, probabil nu din ce vor să primească fetele. Nu sunt deloc expert în chestii de-astea.

Dar, la urma urmei, poate că sunt, fiindcă se luminează la faţă când îi vede.

— Mi-ai cumpărat bocanci? zice, pe un ton de parcă tocmai i-aş fi dăruit diamante.

— N-am mai ajuns să-ţi iau ceva de ziua ta de naştere. Sper să-ţi fie buni. M-am uitat într-o zi la pantofii tăi, şi pe ei scria şapte, aşa că asta am luat, îi explic, vârându-mi mâinile în buzunare.

Ea deja îşi descălţase pantofii pentru alergat, pregătindu-se să-i încerce.

— Cu bombeuri oţelite? mă întreabă.

Fac semn că da.

— Şi negri, adaugă, zâmbind. Ador zâmbetul ăsta şi mai

mult, deoarece cred că eu l-am pus acolo.

— Şi negri, confirm, fără să ştiu de ce.

— Nu i-ai împachetat de cadou, mă mustră ea.

— Mda, am sperat că n-o să-mi scoţi ochii din cauza asta.

— Am glumit, spune ea, râzând, şi aş fi în stare s-o ascult o veşnicie.

Se ridică şi-şi examinează picioarele.

— Sunt perfecţi, exclamă.

— Acum poţi să te apropii de chestiile serioase de la atelier.

Zâmbetul îi dispare.

— Nu pot să mă folosesc de niciuna dintre ele.

— Ba poţi să te foloseşti de unele dintre ele, o contrazic, pentru că-mi vreau zâmbetul înapoi, dar şi pentru că e adevărul.

Ea poate să facă mai multe decât crede. Dar, dintr-un motiv oarecare, pur şi simplu nu vrea să încerce.

— Iar eu pot să fiu cealaltă mână a ta, când o să ai nevoie, adaug.

Începe să se plimbe prin garaj, flexându-şi tălpile ca să se lase pielea, şi-mi dau seama că nu există nimic mai sexy pe lume decât fata asta în bocanci negri.

— Va trebui să ţi-i iei la şcoală, ca să te schimbi.

— Pe naiba, îmi răspunde, şi-mi primesc înapoi zâmbetul, înzecit. Pe ei o să-i port la şcoală.

— Prin urmare, am făcut bine? o întreb, doar pentru că vreau s-o aud spunând-o.

— Aproape mai bine decât cu monedele, îmi răspunde. Se ridică pe vârfuri şi mă sărută, şi e sărată, şi transpirată, şi minunată.

— Pentru mărunţiş nu m-ai pupat, îi atrag atenţia.

— N-am ştiut că am voie.

Refuză să intre în casă după ce s-a ales cu bocancii, aşa că ne mai petrecem o oră în garaj, timp în care mă ajută să fac măsurătorile şi marcajele pentru o masă proiectată de ea, ca temă pentru atelier. Are un design chiar interesant,

iar picioarele sunt în stil Queen Anne. Mi-ar fi plăcut să poată confecţiona totul ea însăşi, însă din cauza mâinii anumite lucruri devin imposibile, şi oricum n-are cunoştinţele necesare pentru toată treaba. Eu mă ocup de asta de zece ani, şi încă am probleme cu o grămadă de lucruri. Totuşi, o conduc prin tot procesul, pas cu pas. Dacă fac ceva fără să-i explic, ţipă la mine, pentru că şi dacă nu poate să facă respectivul lucru personal, vrea cel puţin să ştie cum.

Nu ajung să fac nici pe departe cât sunt obişnuit, dar mă gândesc că e posibil să merite, fiindcă e ceva incredibil de sexy în felul în care face pe şefa prin garajul meu, cu un ciocan în mână. Eu n-am mai făcut pe şeful cu ea de ceva vreme, şi e drăguţă foc când e hotărâtă şi încrâncenată, aşa că nu mă deranjează prea tare.

Am trăit prin rumeguş şi l-am respirat aproape de când mă ştiu. Cred că începe şi ea, acum.

Capitolul 43

Josh

Fireşti. Asta e ceea ce am devenit, şi e un lucru mai înspăimântător decât oricare altul.

Suntem în fiecare zi în curte, pe timpul pauzei de prânz. Nu ne atingem, nu râdem şi, desigur, nu vorbim, dar suntem împreună. Nu ne deranjează nimeni. În afara câte unei vizite ocazionale din partea lui Clay, câmpul de forţe rămâne intact.

Încerc să termin de citit povestirea pe care ne-a dat-o ca temă domnişoara McAllister, pentru că o să avem un test la a cincea oră de azi, şi eu încă n-am trecut prin ea. Rază de Soare se apleacă să vadă ce citesc, şi-şi înclină capul îndeajuns cât să-mi atingă abia în treacăt umărul, dar până şi cel mai neînsemnat contact cu ea mă face să mă simt acasă. E ceva instinctiv. Întorc capul spre ea şi-i sărut părul, înainte să-mi dau seama de ceea ce fac într-o curte plină. Pentru noi, e o variantă de demonstrare a afecţiunii personale echivalentă cu smulgerea reciprocă a veşmintelor şi desfăşurarea unui spectacol de sex cu public, aici, pe loc.

Mă aştept ca universul să fie cuprins de implozie, sau măcar să înceapă privirile şi comentariile, dar nu se întâmplă nimic. Absolut nicio modificare distinctivă în atmosferă. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva s-a înfăptuit imposibilul. Ca asta, noi, ea şi cu mine, să fi devenit normalitate. Dar, imediat cum îmi pătrunde cuvântul în minte, îmi dau seama că nu e cel potrivit.

Noi n-am devenit normali; am devenit ceea ce era firesc să devenim şi la ce ne aşteptam cu toţii. Şi nu numai cei de la şcoală. Am speranţe şi aşteptări în ceea ce o priveşte, aici şi acasă. Am aşteptări de la ea în ceea ce priveşte viaţa mea.

Şi e înfricoşător.

Capitolul 44

Nastya

— Mie îmi place să vorbesc, aşa că doar o să imaginez aici o conversaţie între noi, îmi spune Clay, în timp ce mă desenează pe veranda din spatele clasei, după şcoală.

Zâmbesc, iar el urlă la mine să-mi compun faţa la loc, ceea ce nu e uşor, deoarece Clay, urlând la mine, e şi mai nostim.

— În mod normal, ai lua mai întâi la rând toate întrebările despre gay, pentru că aşa preferă lumea, zice el, în timp ce desenează.

Nu-mi dau seama cum de se poate concentra la ambele lucruri simultan. Eu sunt genul *fiecare lucru la timpul lui*, motiv pentru care mi-e atât de greu să-mi ţin gura închisă. Tăcerea necesită un nivel considerabil de disciplină. Pentru că, atunci când *poţi* să vorbeşti, dar pur şi simplu *nu vrei* o parte a minţii tale e ocupată în permanenţă, concentrându-se ca să se asigure că nu deschizi gura. Sunt zile în care mă întreb dacă mi-ar fi mai uşor să nu fi putut vorbi din cauze fiziologice, fiindcă atunci n-aş mai fi fost nevoită să mă gândesc la asta tot timpul.

— Prima întrebare e totdeauna clasica *Ai ştiut mereu că eşti gay*? Bună, asta, zice el, privindu-mă fără să mă vadă în realitate. Răspunsul? Nu ştiu. Nu prea cred, fiindcă n-am ştiut cu adevărat ce înseamnă gay, până la, să zic, zece ani. Aşa că nu ştiu sigur. Când am ştiut, am ştiut, şi chiar n-am încercat să-mi dau seama, dar lumea mă întreabă asta mereu.

Ia de lângă el o chestie gri şi moale, pentru şters, şi o freacă de coală.

— Următoarea e, de obicei *Ai fost vreodată cu o fată, şi dacă nu, atunci cum de poţi să fii sigur că eşti gay*? Răspunsul? Nu spun. Nu te interesează. Următoarea.

Lasă jos guma şi priveşte desenul ca şi cum n-ar fi

mulţumit de ceva.

— Pe urmă, e una la care nu mă deranjează să răspund. *Părinţii tăi s-au supărat*?

Guma reintră în acţiune.

— Nu tocmai. Nu cred că s-au supărat. Sau, dacă da, mie nu mi-au spus. Dezamăgiţi? Poate. Dar şi aşa, nici asta nu mi-au spus-o în faţă. Am avut parte de discursul cu *Poate nu e drumul pe care l-am fi ales pentru tine*, *dar nu vrem decât să fii fericit*. E clasic. Am impresia că e publicat pe vreun site, sau cam aşa ceva, astfel încât părinţii să-l poată printa şi citi, fiindcă amândoi au zis exact acelaşi lucru, de parcă s-ar fi înţeles, cumva. Ei nu mai sunt împreună de când aveam doi ani, aşa că a trebuit să fac chestia cu ieşirea în lume de două ori, cu fiecare dintre ei. Cred că Janice, soţia tatălui meu, a fost un pic speriată, dar nu mă interesează prea tare părerea ei. Şi, de atunci, s-a purtat fain.

Fir-ar să fie, cât mai vorbeşte băiatul ăsta! Cred că n-a respirat nici măcar o dată. Mă întreb dacă ar trebui să mă simt jenată de faptul că am vrut să-i pun toate întrebările astea; mă gândesc că, dac-ar fi fost să vorbesc, probabil ar fi trebuit s-o fac până acum.

Clay pare, de data asta, mai mulţumit de desen. Faţa i s-a destins. Când e nemulţumit, se crispează la faţă şi începe să-şi mototolească poalele bluzei. Şi eu îmi petrec o grămadă de timp privindu-l. Nu prea am cine ştie ce altceva de făcut.

— Dar, destul despre mine. Hai să vorbim despre tine. Cu ce să începem? Pun pariu că la tine clasica e *De ce nu vorbeşti*? *Am* dreptate, nu? Dar o să sar peste asta. Cred că sunt întrebări mult mai interesante de pus.

Îşi pune întrebările. Sunt foarte multe. Dar nu primeşte vreun răspuns din partea mea, aşa că şi le oferă singur. Îi face plăcere să-mi spună că se apropie sfârşitul lumii, fiindcă Josh Bennett mă lasă să stau cu el în pauza de prânz, şi a fost văzut nu numai purtând conversaţii

nesolicitate cu alţii, ci şi – *hopa*! – zâmbind. Iar ideea asta mă face să zâmbesc şi eu, ceea ce Clay pare să aprecieze.

Potrivit părerii lui Clay, explicaţia preponderentă a incursiunii mele în Zona Moartă a lui Josh Bennett e că, în mod sigur, eu sunt deja moartă. Asta mă amuză, deoarece lor li se pare nostimă, dar eu zic că e oarecum adevărată. Alţii sunt convinşi că fac parte dintr-o sectă şi-i spăl lui creierul. Teoria asta e preferata mea. Trebuie să i-o spun şi lui Josh.

— Cel puţin, n-o să mai trebuiască să-ţi faci griji din cauza rahatului ăla cu ochi de Ethan, după ce-a fost azi, continuă Clay.

Îl privesc nedumerită.

— N-ai auzit nimic despre asta?

A făcut ochii mari, dar nu-mi dau seama de ce, fiindcă ştie că nimeni nu vorbeşte cu mine.

— În după-amiaza asta, Ethan mergea pe coridor şi se împăuna că i-ai făcut sex oral în toaletă.

Ridic din umeri. Nu e nimic nou. Ethan împrăştie porcării ca asta tot timpul, mai ales de când şi-a dat seama că nu-l contrazic. Singurele trei persoane din şcoală de care-mi pasă ştiu că nu e adevărat, şi am senzaţia că e valabil şi pentru toţi cei care-l cunosc pe Ethan. Clay probabil observă că nu sunt deloc şocată, şi-l văd aproape cuprins de neastâmpăr, de bucurie că poate să-mi povestească şi restul întâmplării.

— Mda, OK, nu e o mare noutate, nu? Doar că de data asta a zis-o tocmai când venea Josh în spatele lui. Eu şi Michelle am avut locuri în rândul din faţă. Josh l-a ţintuit pe Ethan de perete, şi Ethan cică „Nu mă sperii de tine, Josh Bennett”, la care Josh „E bine. Atunci înseamnă că n-o să fugi data viitoare când o să mă vezi că vin, pentru că, dacă-i mai pronunţi numele o singură dată, o să te ajut să ţi-o sugi singur!” Partea cea mai frumoasă e că Josh n-a ridicat tonul nici măcar pentru o clipă. A vorbit doar cu un calm netulburat, înfricoşător. După care i-a dat drumul lui Ethan

şi a plecat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă priveşte, ridicând din sprâncene.

— Ai văzut? Formidabil.

Mie nu mi se pare totuşi că ar fi chiar atât de formidabil. Ştiu cât de mult detestă Josh să atragă atenţia asupra lui însuşi, şi-mi doresc ca el să nu creadă că a trebuit să facă asta pentru mine.

Clay termină de desenat, iar când începe să strângă, mă duc şi eu să-mi iau lucrurile. În momentul de faţă, i-am plătit înzecit datoria pentru că mi-a ţinut uşa întredeschisă. Îmi închipui că-mi datorează el ceva, acum. După ce-l văd că e gata, scot fotografia pe care o tot car de mai multe zile în ghiozdan şi i-o înmânez. După care iau o foaie de hârtie şi un pix, şi-i scriu ce vreau să-i cer.

Capitolul 45

Nastya

Nu mi-am amintit ce mi s-a întâmplat de fapt decât după mai mult de un an. Au trecut zile, săptămâni, apoi luni în şir. Ştiam ceea ce ştiau şi toţi ceilalţi. Ştiam că am plecat pe jos de acasă spre şcoală, ca să-mi înregistrez ultima piesă pentru audiţie. Mă dusesem acasă mai întâi, să mă schimb şi să mă pregătesc, înainte de a mă întoarce în campus. M-am chinuit cu toate detaliile aspectului meu în ziua aia, în special cu mâinile. Mi-am pictat cu meticulozitate unghiile, până la perfecţiune. Mi-am pus o bluză roz pal, cu nasturi din perle, o fustă albă tricotată, şi toată lumea a ştiut cu ce eram îmbrăcată, fiindcă aşa m-au găsit, chiar dacă nasturii fuseseră smulşi.

Am ştiut precis unde m-au găsit, într-o zonă intens împădurită a rezervaţiei care desparte în două parcul, pe unde încercasem să scurtez drumul în ziua aia, dinspre secţiunea aflată în spatele ei. Am ştiut că nu m-au găsit decât seara târziu, din cauză că se abătuse o furtună asupra oraşului, făcând aproape imposibilă cercetarea. Între timp, alarma de dispariţie fusese dată în întreg statul, de mai multe ore. Cu numele meu, fotografia, descrierea. Peste tot. Chiar şi după ce m-au găsit, curiozitatea morbidă n-a încetat. Lumea nu se plictiseşte niciodată de poveşti tragice despre fetiţe drăguţe. Am fost un divertisment pe cinste pentru o vreme, mai ales pe parcursul perioadei de *da sau ba*, când încă nu se ştia dac-o să scap cu viaţă.

Am ştiut că, atunci când m-au dus la spital, am fost trimisă imediat în sala pentru operaţii, iar când eram pe masă, inima mi s-a oprit timp de nouăzeci şi şase de secunde, după care au reuşit s-o repornească.

Am ştiut că m-am trezit în spital cu o mână care nici măcar nu mai era mână normală, şi că n-o să mai pot cânta niciodată la pian, pentru că mi-au spus-o ei, după câteva

zile. Iar apoi, când au crezut că m-am întremat suficient, m-au informat şi că n-o să mai pot avea niciodată copii. Şi-au închipuit, cred eu, că pierderea capacităţii de a crea un copil îmi va fi mai greu de suportat decât pierderea capacităţii de a crea muzică, dar nu sunt convinsă că au judecat corect.

Am ştiut ce s-a întâmplat punând cap la cap leziunile de pe o lungă listă. Luni de-a rândul, exact aşa m-am simţit. O listă de leziuni. Totalul unei însumări de dureri. Întregul meu trup era numai suferinţă.

Într-o zi, l-am auzit pe unul dintre numeroşii mei doctori discutând cu un detectiv de poliţie, când credea că nu-l pot auzi. *Nu l-aţi prins încă pe monstrul ăla*? a întrebat. Detectivul i-a spus că nu. *Ar trebui să-l spânzuraţi când puneţi mâna pe el*. *A distrus-o pe biata fată*. Presupun că avea dreptate, pentru că exact aşa mă simţeam, iar când îţi auzi doctorul afirmând că eşti distrusă, îţi imaginezi că ştie el ce spune.

— Aşa ai dormit mereu, cu tricoul pe tine? Şi înainte să fiu eu? îl întreb pe Josh, când ne vârâm în pat.

Asher detestă să doarmă cu tricoul pe el. Insistă să spună că toţi bărbaţii detestă să doarmă îmbrăcaţi, dar nu ştiu dacă aşa o fi. Josh mereu doarme în tricou şi boxeri, ceea ce, de obicei, e şi cazul meu. Josh nu mi-a dat voie să-i împăturesc lenjeria, dar din câte se pare nu are obiecţii când e să i-o port.

— Înainte să fii tu, dormeam fără nimic pe mine, îmi răspunde, şi-i simt zâmbetul din voce, chiar dacă nu pot să-l văd.

— O, exclam, simţind cum mă înfierbânt la faţă. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, zice el, râzând. E un schimb avantajos.

Mâna lui mi se strecoară spre obraz. Se apleacă spre mine şi mă sărută, iar buzele lui sunt o invitaţie pe care voi fi nevoită s-o accept, mai devreme sau mai târziu.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că te-ai înroşit, îmi

zice.

Dar adevărul e că nu mă cunoaşte. Nu mă cunoaşte chiar deloc.

Pentru prima dată după mai multe săptămâni, nu ne mai petrecem jumătate din noapte în garaj. E încă devreme, dar îi spun că sunt obosită şi vreau să mă duc la culcare. De fapt, nu sunt obosită. Doar sper c-o să vină şi el. După vreo cincisprezece minute, îl aud ieşind de la duş, după care stinge lumina şi se vâră lângă mine. Mă sărută pe tâmplă, îmi spune noapte bună şi apoi îşi înlănţuie degetele de ale mele, aşa cum face mereu; ca şi cum ar vrea să-mi aducă aminte că e încă aici, sau poate invers.

Îmi strecor mâna pe sub materialul tricoului lui, urc dincolo de stomac, o lipesc pe piept, şi-i simt bătăile inimii în palmă. Îi aud precipitarea aproape imperceptibilă a răsuflării, fiindcă nu se aşteptase la asta. E cald, e robust, şi-mi doresc să-i ating fiecare părticică din corp. Ar trebui să mă opresc, pentru că ştiu unde o să se ajungă. Dar eu sunt cea care a început, şi, zău, chiar nu vreau să mă opresc.

— Rază de Soare.

Asta-i tot ce zice.

Îşi pune mâna peste a mea, pe deasupra tricoului.

— Poţi să ţi-l scoţi, dacă vrei, îi zic.

— Aş prefera să ţi-l scot pe-al tău, glumeşte el.

— Şi asta, îi răspund, dar eu nu glumesc.

Îl simt încordându-se foarte puţin sub mâna mea, dar nu se clinteşte, nu face nimic, şi stăm aşa, întinşi, timp de un minut, doar respirând şi încercând să ne citim gândurile unul celuilalt.

— Ai permisiunea mea, şoptesc.

Nu e vorba că nu l-aş fi atins niciodată, sau el pe mine. Doar că nu ne-am atins niciodată peste tot. Eu sunt într-un tricou de-al lui, ca de fiecare dată, şi el mi-l scoate peste cap, iar eu îl las, pentru că asta vreau. Vreau să mă atingă. Aici. Acum. Peste tot. Mereu.

— Mi-ar fi plăcut să te pot vedea, îmi zice.

— Mă bucur că nu poţi, mărturisesc eu.

Prea multe cicatrice. Pot să dau vina pe ele, chiar dacă nu sunt adevăratul motiv.

Mă simt mai liniştită cu Josh decât cu oricine altcineva pe lume, şi-mi vine să fug până nu provoc distrugerea amândurora. Dar acum şi tricoul lui dispare, iar trupul îi e lipit de-al meu, eliminând orice spaţiu dintre noi. Îmi dă deoparte părul, bombănind ceva de genul „păr tâmpit care-ţi pică mereu peste faţă”, dar îşi lasă mâna încurcată în el, şi apoi mă sărută, ceea ce se continuă mult timp.

La un moment dat, se desprinde de trupul meu doar cât să se întindă spre noptieră, ca să-şi ia un prezervativ, în timp ce eu mă gândesc dacă să-i spun că n-are nevoie. Dar imediat se apleacă din nou asupra mea şi mă sărută, aşa că-mi permit să mă concentrez numai la asta. Pentru că e ceva real. E adevărat. Ceva unic, real, uimitor, adevărat. Apoi, genunchiul lui se strecoară printre ai mei, despărţindu-i cu blândeţe, şi în clipa imediat următoare îi simt apăsarea. Ştiu exact momentul în care-şi dă seama: află unul dintre sutele de lucruri pe care nu i le-am spus niciodată. Pentru că se opreşte exact acolo. Dintr-odată, e neobişnuit de nemişcat. Nu mă mai sărută. Doar mă fixează cu privirea, şi ochii îi sunt atât de aproape de ai mei, încât am impresia că-i pot citi gândurile.

Ştiu că are de gând să spună ceva, dar eu nu vreau, fiindcă aşa m-ar obliga să-i spun şi eu tot felul de lucruri. M-ar face să mă simt în siguranţă, iar siguranţa e o stare pe care n-ar trebui s-o mai simt niciodată.

În ochii lui citesc o mie de cuvinte, dar tot ce rosteşte este: „Rază de Soare?” Nu e numele meu de alint. E o întrebare. Sau, poate, mai multe, dar nu-l las să mai spună şi altceva.

Îl cuprind cu braţele şi, cu toate că nu sunt sigură dac-o să-mi reuşească mişcarea, îmi zvâcnesc şoldurile în sus şi-l împing pe el spre mine. Şi, doar pentru o secundă, urmează sfâşiere şi usturime, după care e gata. Închid ochii strâns,

fiindcă durerea e familiară şi zdrobitoare, şi prefer să mă las pradă ei. Sunt obişnuită cu durerea, iar asta chiar nu e prea rea. Cu expresia de pe chipul lui nu sunt obişnuită: uimire, derută, mirare şi... te rog, te rog, te rog... fă să nu fie iubire!

— Eşti bine? mă întreabă.

E deja în mine, dar tot nu se mişcă. Îmi ţine obrajii între palmele lui, şi mă priveşte de parcă i-ar fi frică de mine.

— Da, şoptesc, dar nu ştiu dacă se şi aude ce am spus.

Nu ştiu dacă mă simt bine. N-ar fi trebuit să fie posibilă o atât de mare apropiere faţă de o altă persoană. Care să pătrundă în tine.

Capitolul 46

Josh

După ce terminăm, tremurăm amândoi şi, pe moment, sunt dezorientat şi mângâiat şi iubit, după care mă simt pierdut. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Doar că aşa mă simt. Şi simt că ea e aici, dar nu e. Şi îmi doresc să fiu fericit, dar nu pot, din cauză că ea plânge sub mine. La început, e doar un plânset domol, abia auzit, şi cu greu desluşesc ce se întâmplă, fiindcă n-am mai văzut-o niciodată plângând. Apoi, întregul trup începe să i se zguduie, atât de violent, atât de nepotrivit. Încă nu se aude aproape niciun sunet, dar tremuratul e aproape şi mai rău, şi-mi răpeşte fiecare dram din bucuria nemeritată pe care am simţit-o cu doar o clipă înainte.

Simt nevoia să mă îndepărtez de-aici. Îmi doresc să înceteze cu plânsul, fiindcă nu cred să-l mai pot suporta nici măcar o secundă, deşi nu e nicidecum zgomotos, sau melodramatic. Nu. E doar sfâşietor.

Nu ştiu ce n-am făcut bine, aşa că nu fac decât s-o ţin în braţe şi să-i şoptesc *îmi pare rău,* fiindcă nu ştiu ce altceva aş putea să fac*. Îmi pare rău*. Încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, îi şoptesc prin păr. Nu ştiu de câte ori o spun, sau cât timp, ştiu doar că nu mă pot opri. Însă ea nu se opreşte din plâns, şi-mi dau seama că nu e suficient.

Dimineaţa, ea nu mai e, şi nu ştiu dac-a plecat doar din pat, sau din casă, sau de tot.

La şcoală nu apare. O sun pe telefonul mobil de trei ori, chiar dacă n-ar trebui, dar ea nu răspunde. Nici nu mă aşteptam să răspundă. Mă gândesc să-i scriu un mesaj, dar nu-mi vine în minte niciun cuvânt care să nu sune a disperare.

Când ajung acasă, o găsesc aşteptându-mă în garaj. E cocoţată pe masa pe care obişnuia să stea, iar scaunul ei e liber în cealaltă parte. Apăs pe buton şi uşa automată se

coboară, ducând în jos cu ea toată groaza momentului. Intru în casă, pentru că nu vreau să fac asta în garaj.

Azi, ea e Nastya. Părul, machiajul, îmbrăcămintea, totul negru, ca pentru şcoală, numai că azi e pentru mine. Clatin din cap. Nimic nu e adevărat la ea. A stat faţă-n faţă cu mine timp de atâtea luni, şi eu n-am văzut-o. N-am auzit-o. N-am cunoscut-o mai bine decât toţi ceilalţi. Simt că am dat greş cumva. Am dat greş faţă de mine, faţă de ea, faţă de noi.

Nu spun nimic, şi nici ea nu spune. Tocmai când încep să cred că e posibil să nu mai vorbim niciodată, mi se deschide gura.

— Te-am pierdut?

Nu e ceea ce mă aşteptam să întreb, dar tot vreau răspunsul. Nu i se clinteşte nimic pe faţă, şi-mi dau seama că uitasem până şi cum îi stă cu expresia asta impenetrabilă.

— Eu te-am pierdut pe tine.

— Imposibil, răspund, însă cuvântul abia se aude.

— Tu nu mă vrei.

Tonul îi e categoric, şi are calmul ăla straniu care mă ispiteşte să urlu.

Îmi doresc să-i spun că nu-mi aduc aminte cum e să n-o vreau, că poate nici nu există altceva ce-aş putea să vreau. Îmi doresc s-o întreb cine naiba e ea, ca să-mi spună ce vreau eu, şi ce nu. Dar niciun cuvânt nu vrea să-mi iasă de pe buze, şi poate ea crede că asta înseamnă o aprobare din partea mea.

— Aşadar, s-a terminat? o întreb.

— Ce-a mai rămas?

Aici e momentul în care mă priveşte, în sfârşit, în ochi, şi ştiu că o face din cauză că ea chiar crede ce spune.

— Nu mi-ai spus, îi zic, fiindcă nu sunt pregătit să-i spun că n-a mai rămas nimic.

— Ce să-ţi spun? Face pe neştiutoarea, şi prin asta ne insultă pe amândoi.

— Ştii tu ce.

— Nu m-ai întrebat.

— Nu te-am întrebat?

Probabil că am ridicat tonul cu o octavă, pentru că nu-mi vine să cred una ca asta, şi simt cum hotărârea mi se preface în ţăndări cât pentru un deceniu.

— Nu te-am întrebat? Asta-i ceea ce vrei? Vrei să încep cu întrebările? Acum? Am permisiunea? Fiindcă nu cred că vrei asta, dar, bine, hai să-i dăm drumul. Ce pana mea ai păţit la mână?

Tresare. Poate din cauza întrebării. Poate din cauză că urlu acum.

— Nu? Nu asta? Nu e bine? Atunci, despre ce naiba s-a întâmplat azi-noapte?

Asta pentru că vreau să ştiu răspunsul mai mult chiar decât la cea de dinainte.

Ea nu reacţionează, ceea ce nu e nici măcar un pic şocant pentru mine, dar nici n-am nevoie, fiindcă m-am pornit, şi n-am deloc intenţia să mă opresc.

— Spune-mi! Tu eşti cea care a venit aici şi mi te-ai strecurat peste tot în viaţă, după care aştepţi până vezi că până şi ultimul fir al existenţei mele s-a înfăşurat în jurul tău, şi atunci pleci. De ce? Ce e cu toate astea? A fost o glumă? Erai plictisită? Te-ai gândit că ar fi distractiv să ţi-o tragi cu mine?

— Sunt distrusă.

— Ce? strig, fiindcă nici măcar nu ştiu ce să înţeleg. Din cauză că erai virgină?

Ştiu că întrebarea e tâmpită, şi-mi dau seama cât de mult detest cuvântul ăsta. Poate că eu sunt tâmpit. De fapt, sunt tâmpit dacă am presupus vreodată că aş şti ceva despre fata asta. Dar ea tot umblă cu gura asta mare împrăştiind aluzii sexuale de parcă ar vorbi despre cum se fac fursecurile, şi tot eu sunt idiotul fiindcă nu-mi dau seama că ea n-a făcut-o niciodată. Cumva, eu sunt de vină pentru tot ce-a fost aici, şi nici măcar nu ştiu ce-am făcut.

— Atunci, de ce? De ce te-ai mai culcat cu mine? o întreb, şi imediat încep să-mi urăsc disperarea din voce.

— Fiindcă ştiam că vrei.

Direct. Rece. Într-o doară. Sec. Ştie şi ea că e o minciună.

— Aiurea, Rază de Soare!

Acum nu-mi mai controlez deloc tonul. Sunt mai mult decât scos din sărite.

— Zici că ţi-ai pierdut virginitatea pentru că aşa am vrut eu? Să nu *îndrăzneşti* să pui asta în seama *mea*. Eu *niciodată* nu ţi-aş fi făcut una ca asta.

— Tu nu mi-ai făcut nimic. Eu ţi-am făcut ţie. M-am folosit de tine.

Calmul ucigător din tonul ei mă calcă pe nervi.

— Pentru ce? întreb, tremurând acum din cauza furiei.

— Era ultimul lucru din mine care nu fusese distrus. Am vrut doar să fie până la capăt, îmi zice, descriind cercuri pe podea cu degetele de la picioare.

— Ce pana mea mai înseamnă şi asta?

Nimic. Cu asta mă aleg. Asta sunt eu în faţa ei.

— Tu îmi spui că te-ai folosit de mine ca să te distrug? reiau, forţându-mă să-mi inoculez un pic de calm în voce, dar nici măcar nu ştiu de unde-l scot.

Poate că răceala de gheaţă degajată de ea începe să mă atingă.

— E o chestie a naibii de logică, zic, izbucnind în râs, însă unul amar.

Traversez camera, şi pumnul îmi trece prin uşa dormitorului. Lemnul se face ţăndări în mâna mea. O văd crispându-se pentru o clipă, după care izbuteşte să redevină ea. Şi atunci, expresia inexistentă revine, şi tot ce mai rămâne e Nastya.

— Şi, cum e, atunci? Am reuşit? Să te distrug?

Ea face semn din cap că da. Iar eu râd din nou, fiindcă e singurul sunet de care mai sunt capabil.

— Al naibii de minunat, zic, fără să mă pot opri din râs, şi mă gândesc că s-ar putea să fi înnebunit.

Îmi azvârl braţele în sus, pentru că am terminat discuţia.

— Felicitări, atunci. Ai vrut să fii distrusă? Ei bine, ai reuşit mai mult decât ţi-ai propus, pentru că m-ai distrus şi pe mine, Rază de Soare. Acum valorăm amândoi cât un rahat.

Ea nu se clinteşte. Doar fixează podeaua cu privirea. Are pumnii strânşi, la fel ca mine.

Mă aşez, fiindcă am impresia că-mi tremură acum şi genunchii.

Mă aplec şi-mi apăs ochii cu palmele. Nu pot s-o văd, dar ştiu că e încă aici.

— Pleacă naibii din casa mea.

— Eu ţi-am spus să nu mă iubeşti, şopteşte, aproape de parcă ar vorbi pentru sine.

— Crede-mă, Nastya, nu e cazul.

Iese şi închide încet uşa în urma ei.

E prima oară când îi spun pe nume.

Nastya

Nastya. Cuvântul a sunat ca sticla spartă, ieşind din gura lui. Nu faptul că m-am culcat cu Josh e cel care mă distruge. Ci vocea lui. Faţa lui. Oroarea întregii situaţii dezastruoase. M-a privit de parcă nu-i venea să creadă că fac una ca asta, şi nu pot să i-o iau în nume de rău, pentru că nici mie nu-mi vine să cred. Dar am făcut-o oricum, pentru că aşa sunt eu.

Capitolul 47

Nastya

Totul e acum un iad, şi-l merit, dar pot să suport durerea dacă e una aleasă de mine.

Drew merge acum în vârfurile picioarelor prin preajma mea, iar eu îl evit. Nu vreau să-l amestec în toate astea. Locul lui e cu Josh. Eu îmi petrec cea mai mare parte a timpului cu Clay. Sau singură. Mi-ar fi fost mai uşor să fiu singură dacă mi-ar fi plăcut de mine. Numai că, în clipa de faţă, nu-mi place. Nici măcar puţin.

A patra şi a cincea oră sunt cele mai grele, fiindcă atunci sunt nevoită să-l văd, şi nu mă pot preface că n-ar fi existat niciodată, aşa cum încerc în tot restul zilei. De parcă asta m-ar ajuta cu ceva. De parcă m-ar putea ajuta ceva. Aş putea să pretind că nu-l urmăresc cu privirea, că am suficientă hotărâre şi demnitate ca să nu mă vadă că-l privesc, dar îmi lipseşte disciplina. În fiecare zi îmi propun să nu mă uit, dar tot o fac. Singura parte bună e că el nu mă prinde niciodată privindu-l. Pentru că el nu mă priveşte niciodată. Şi bine face. Eu nu-l merit.

Lumea ar trebui să fie plină de de-alde Josh Bennett. Dar nu e. Eu l-am avut pe singurul.

Şi l-am aruncat.

Într-o zi, stau cu Margot la masa din bucătărie, prefăcându-mă concentrată asupra lecturii unui poem din care n-am înţeles o iotă. Îmi fac mai des temele, zilele astea. Şi nu pot să vă spun câte mile alerg.

— Nu mi-a scăpat amănuntul că pari să locuieşti din nou aici, îmi zice ea.

Eu fixez în continuare poemul cu privirea, ca şi cum cuvintele lui ar putea să se înalţe dintr-odată de pe hârtie şi să-şi caute calea către creierul meu.

— Te-aş fi întrebat care-i problema, dacă ai fi vrut să vorbeşti despre ea.

Schiţează un zâmbet slab, şi se străduieşte, dar e inutil. Pentru că totul e inutil în momentul de faţă. Eu sunt inutilă.

Am început chiar să plec în fiecare weekend acasă, astfel încât să nu mă mai aştepte nimeni la cina duminicală. Şi poate că-i singurul lucru din tot ce fac care valorează măcar cât o para chioară.

Nimeni nu mă întreabă de ce am început să tot vin aşa, dintr-odată. Doar mă primesc, şi-atât.

Într-un weekend, când ajung acasă, primesc un alt cadou de ziua mea. Din moment ce n-am acceptat telefonul, mama îmi face cadou o cameră foto. Una mai simplă, nu atât de deşteaptă ca a ei, dar oricum cred că nu camera mi-o dăruieşte. Îmi dăruieşte o parte din ea. Încercând să înlocuiască partea lipsă din mine. Nu ştiu dac-o fi o idee bună, sau rea, dar am cam obosit să judec sau să ghicesc mobilurile tuturor, pentru că încep să disting care e adevărata problemă, şi ştiu că aia sunt eu. Acum nu-l mai am pe Josh. L-am cam pierdut şi pe Drew. Am nevoie de mama. Îmi doresc căldura iubirii ei necondiţionate, atât de mult, încât sunt dispusă chiar să ignor preţul, şi pentru prima oară în aproape trei ani poate că sunt în stare să recunosc asta, deşi numai în sinea mea.

Încă nu vorbim, dar poate…

Mama îmi arată cum se foloseşte camera, şi rătăcim amândouă, fotografiind totul şi nimic. Nici măcar nu mă dădăceşte în privinţa formatului şi a compoziţiei. Uneori, mâna îmi şovăie şi stric câte o poză, dar nu acordăm atenţie.

Duminica, mă trudesc să-l învăţ pe tata cum să prepare clătite de la zero, nu din prafuri, pentru că e vorba doar să coci ceva într-o tigaie, iar asta pot s-o fac.

Nimic nu e perfect. Nu e nici măcar bine, dar poate…

Azi mi-e dor de el. În fiecare zi mi-e dor de el. Astă-seară am fost la Home Depot, doar ca să mă plimb prin raioanele cu lemn, încercând să respir.

M-am întors la obiceiul de a mă ascunde prin toalete în

pauza de prânz. Clay îmi propteşte din nou uşa, dar ne prefacem că asta nu înseamnă nimic.

Mâinile încep să-mi redevină delicate.

Josh face optsprezece ani săptămâna viitoare.

Josh

— De la cine e? o întreb pe doamna Leighton, când îmi înmânează ultimul cadou de pe masă.

Ne terminaserăm cina şi făcuserăm şi toată chestia aia cu tortul. Am sărit peste pusul dorinţei. Nici măcar o parte din mine n-ar fi vrut să fie aici.

— Era pe verandă, azi după-amiază. Avea o bucată de hârtie lipită deasupra, dar nu scria decât numele tău. Fără vreo carte de vizită, sau felicitare.

Sfâşii ambalajul şi brusc îmi doresc să pot dispărea, astfel încât să fiu singur într-un astfel de moment. Vreau posibilitatea de a vedea asta fără să fiu văzut de nimeni.

Ţin în mâini o ramă simplă, neagră, de simeză. Nimic special. Imaginea înrămată e cea care mă doboară, mă trânteşte la pământ, şi-mi mai trage şi câteva şuturi pe deasupra.

Când desfac şi restul ambalajului din hârtie, o fotografie care fusese fixată în partea din faţă a ramei cade pe podea. Drew o ridică şi-o priveşte, după care mi-o întinde, dar îl văd că ar fi vrut s-o mai ţină.

Recunosc fotografia. Fusese într-un album, pe o etajeră pentru cărţi din livingul meu. În ea e mama, cu Amanda în poală, şi nu privesc spre aparat. Îşi zâmbesc una celeilalte, dar tot le poţi vedea feţele. Sunt frumoase amândouă, şi-mi dau seama că uitasem cum arătau, după cum am să uit toate celelalte lucruri pe care le-am pierdut, fiindcă n-a mai rămas cine să-mi amintească.

Am fotografii prin toată casa. Peste tot. Nu i-am dat deoparte pe cei pe care i-am iubit. Încă sunt toate agăţate pe pereţi, mai ales pentru că aşa au fost mereu. Nu le-am

pus eu acolo, dar nici nu le-am dat jos. Le-am lăsat aşa cum erau, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar nu şi fotografia asta. Ea a stat închisă într-un album de ani de zile. Ador fotografia asta. Uitasem de ea. Dar acum pot s-o văd. Nu ca pe cele de pe pereţi, pe lângă care trec zi de zi, atât de frecvent, încât am încetat de mult timp să le observ.

Imaginea înrămată e un desen în cărbune perfect executat, întocmai ca fotografia, numai că mai mare. Chiar dacă e alb-negru, observ cum mama face creţuri la ochi cu zâmbetul ei, şi-mi văd sora respirând, şi pentru o clipă am impresia că sunt însufleţite. E opera lui Clay. Fără doar şi poate. Şi o singură persoană putea să-i fi dat fotografia asta. Numai că nici ea nu e aici, fiindcă, la rândul ei, m-a părăsit.

N-are niciun drept să-mi facă una ca asta. Să-mi îngreuneze sarcina de a o urî, pentru că am nevoie mai mult decât de orice s-o urăsc în clipa asta.

— Uitasem cât de bestial arăta maică-ta, zice Drew, fiindcă detestă situaţiile incomode, iar modalitatea lui de a dizolva tensiunile e să ne aducă aminte cât e de măgar – şi-l iubesc pentru asta.

Doamna Leighton îl plesneşte peste braţ. Tatăl lui se duce spre el şi-i dă una după ceafă, apoi o trage spre el pe doamna Leighton şi-o sărută pe creştet.

Iar eu plec singur acasă.

Sunt cinci săptămâni de când a plecat din casa mea. Am început numărătoarea din clipa în care s-a închis uşa în urma ei. Oare când o să mă opresc?

— Şi, pe cine mai omoară Corinthos[35] acum? mă întreabă Drew, trântindu-se pe canapea la celălalt capăt.

Şi-a făcut apariţia la mine după şcoală. Sting televizorul, fiindcă oricum nu eram atent şi, în definitiv, chiar nu mă interesează.

---

[35] Numele unei familii de personaje din serialul *General Hospital*, Spitalul General.

— Aşa, continuă el, după ce a lăsat să se scurgă cele cincisprezece secunde necesare, adică maximum cât poate suporta Drew, ai de gând să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat între voi doi?

— Nu, îi răspund, pentru că ăsta-i adevărul.

Pentru că e ultimul lucru despre care aş vrea să vorbesc. Pentru că s-ar putea chiar să mă bufnească plânsul dac-aş vorbi, şi, sincer să fiu, pentru că eu chiar nu ştiu ce naiba s-a întâmplat.

— Probabil că nu, zic încă o dată.

Drew clatină din cap în semn de încuviinţare şi nu mă contrazice. Ştiu că şi ea îl evită şi pe el, până şi la orele de dezbateri.

— Îmi lipseşte prezenţa ei, mărturiseşte Drew.

— Obişnuieşte-te, îi zic, şi pornesc din nou televizorul.

Capitolul 48

Nastya

Mă întorc din faţa oglinzii şi-l văd pe Drew intrând în toaleta fetelor din colţul cel mai îndepărtat al secţiunii pentru cursurile de teatru. Profesorii de teatru au şedinţă de planificare în ora asta, şi aflasem între timp că toaleta asta e aproape mereu goală. Aşa că e preferata mea.

— Presupun că suntem singuri, zice el, întorcându-se să încuie uşa. Ştii că e cam a patra toaletă în care te-am căutat? începusem să mă tem pentru integritatea mea.

— Serios, Drew? întreb într-o şoaptă abia auzită, pentru că nu-mi pasă dacă el a încuiat uşa şi nu e nimeni prin preajmă.

— Mi-e dor de tine, îmi zice, ca şi cum ar fi o scuză viabilă.

— O să supravieţuieşti.

— Şi ţie ţi-e dor de mine. Recunoaşte, Nastylica.

Are dreptate. Mi-e al naibii de dor de el.

— În definitiv, ce înseamnă asta, Nastylica? Sună de parcă aş fi o fetiţă care încă face în pantalonaşi.

Îşi coboară privirea spre blugii mei, de parcă ar vrea să-mi analizeze spusele.

— Am venit să te scot din abisul tău social, declară el.

— Ai venit ca să-mi ceri un serviciu, aşa că dă-i drumul, fiindcă nu-mi place să vorbesc aici.

— Am nevoie de serviciile tale ca bodyguard vinerea asta.

— Nu, nu, şi iar nu. Şi stai. Aşteaptă o secundă. Nu.

— Dar dacă spun te rog?

— Dar dacă spun nu?

Încearcă să-mi facă figura cu privirea rugătoare, dar noi doi am trecut de mult peste etapa asta, încât e caraghios.

— N-ai nevoie de mine ca să scapi de ceilalţi pentru o seară. Nu trebuie decât să le spui că te întâlneşti cu mine

după. Or să înghită gogoaşa.

— N-o s-o mai înghită nimeni după tot ce-a fost între tine şi Josh. N-o să mă creadă nimeni dac-o spun.

— Nu există nimic din ce n-ai face tu.

— E *singurul* lucru pe care nu l-aş face, şi o ştie toată lumea. Singura persoană din toată lumea cu care n-aş vrea s-o dau în bară e Josh.

— Nu discutăm despre asta, aşa că nu-i mai scoate numele în faţă şi nu mai încerca să-l strecori în conversaţia asta.

— El e prezent în conversaţia asta şi dacă-i pronunţ numele, şi dacă nu.

Îi arunc o privire ucigătoare şi el îşi ridică braţele în semn că se lasă bătut. Eu n-am de gând să vorbesc despre Josh.

— Perfect. N-am de zis decât asta: am crezut despre mine că am tendinţe autodistructive, însă voi doi mă faceţi să par foarte adaptat.

— El e bine?

— La drept vorbind, sunt destul de convins că e total *dimpotrivă,* dar mai sunt destul de convins şi că ştiai asta când m-ai întrebat.

— Ce ţi-a zis?

— Nţ. Nu particip la joc. Tu eşti cea care a impus regulile. Nu vorbim despre Josh.

Se face comod pe blatul toaletei, ca şi cum ar fi în bucătăria lui de-acasă.

— Şi acum, despre subiectul curent. Nu trebuie să-şi închipuie nimeni că eşti cu mine. Am nevoie doar să vii şi să mă ţii pe linia de plutire. Fără tine, aş ajunge să umblu prin toată casa şi să întreb pe oricine îmi iese în cale dacă a văzut-o. După care, probabil, aş spune porcării despre ea, doar ca să am pretext să-i pronunţ numele, sau să-i atrag atenţia.

Nu precizează despre ce nume vorbeşte, dar nu e un secret.

— Tu trebuie să mă salvezi de mine însumi. Şi să te

salvezi pe tine, cu ocazia asta, de plictiseala absolută şi de singurătate. Ambele părţi câştigă.

Nu există vreun câştig pentru mine în situaţia asta. Mai degrabă îmi capsez limba cu buzele decât să mă duc la o petrecere diseară. Mă caţăr lângă el şi-mi las tot aerul să-mi iasă din plămâni, iar el mă imită.

— Ar fi cazul să ne întoarcem la ce-a fost înainte, zice el. Eram atât de formidabil, iar ea m-a făcut de rahat.

— Dacă asta vrei, n-ai decât. Începe din seara asta. N-o să ai probleme să găseşti vreo fată dispusă să te însoţească pe drumul de întoarcere spre dezmăţ.

Nu-mi răspunde, fiindcă ştim amândoi cum s-a rătăcit el deja pe calea asta, şi nu şi-a iertat-o niciodată. Nu ştiu dacă există vreo altă soluţie, dar încerc să-i ofer una.

— N-ai altă fată pe care s-o inviţi? De-adevăratelea? Cu care să încerci o relaţie normală? Ai stricat totul cu Tierney, dar ai putea chiar să înveţi din ce-a fost, şi să procedezi corect de data asta.

E o sugestie tâmpită. Dacă mi-ar spune el să învăţ din greşelile comise cu Josh şi să-mi folosesc concluziile într-o relaţie cu altcineva, i-aş disloca maxilarul. Dar asta-i tot ce am la dispoziţie în momentul actual.

— Ce-ai zice despre Tessa Walter? îi propun.

Scutură din cap a refuz.

— Privire de nebună.

— Macy Singleton?

— Râde prea tare.

— Audrey Lake?

De data asta mă priveşte chiorâş, de parcă tocmai i-aş fi propus să iasă cu Antihristul.

— Spune mereu *de presupus*, argumentează el.

Dacă Drew Leighton ar fi femeie, iată care lucru l-ar considera de neiertat.

— Atunci, de ce nu mai încerci odată cu Tierney? îl întreb.

În definitiv, ea e singura pe care şi-o doreşte cu adevărat. Aş putea să-i înşir numele tuturor fetelor din şcoala asta, că

el le-ar găsi câte o hibă absolut fiecăreia.

— Nu pot să-i cer să mă ierte. N-aş mai respecta-o dacă ar accepta. Nu merit.

Nici eu nu merit. Şi nu sunt chiar atât de ipocrită ca să-l contrazic.

— Dar nu s-ar putea să nu mergi? Nu eşti obligat să te duci. Tu nu bei niciodată la petrecerile astea. De ce-ai vrea să-ţi pierzi timpul cu o gaşcă de idioţi morţi de beţi, fără vreun rost?

Pentru că aşa e. Mi-a trebuit ceva timp până să mă prind, dar pe urmă am constatat-o de fiecare dată. Drew îşi ia de băut imediat cum intră, şi-şi cară paharul după el toată seara, iar lumea îşi închipuie că bea, dar el nici nu gustă vreodată.

— Ai remarcat asta, hm? zice el, aproape impresionat. Eşti prima.

— Bănuiesc că ai un motiv, zic, aşteptându-mă să-mi spună ceva de genul că trebuie să conducă, dar nu de asta am parte.

— Kara Matthews, îmi răspunde, ca şi cum numele ar explica totul, deşi el ştie că nu e aşa, şi vede că aştept restul. Nici măcar nu-mi amintesc că am făcut-o. Tierney m-a sfâşiat în bucăţi în ziua aia, şi a avut dreptate. A avut dreptate în tot ce-a zis despre mine, cu excepţia faptului că nu mi-ar fi păsat de ea. În rest, cu tot ce mi-a trântit în faţă. M-am matolit în asemenea hal în seara aia, încât mi-aş fi tras-o cu toată lumea de la petrecere. Am împroşcat-o cu rahat pe Tierney şi aşa mai departe, şi nici măcar nu-mi aduc aminte de nimic.

— Şi crezi că dacă n-ai fi fost atât de beat n-ai mai fi făcut-o?

— Nu, răspunde el, cu sinceritate. Probabil că aş fi făcut-o. Dar cel puţin aş fi ştiut. Dacă tot era să se aleagă praful, cel puţin să fi fost o alegere conştientă.

Mi se pare foarte logic. Poate că nu s-ar fi desfătat cu suferinţa provocată sieşi, dar măcar să fi putut afirma că a

fost alegerea lui. Dar nu e singurul lucru care-l bântuie. Există şi o întrebare la mijloc. Acea posibilitate firavă, subţire, ca el să nu fi procedat aşa. Poate că dacă n-ar fi fost atât de trosnit lucrurile ar fi decurs altfel, iar el ar fi fost împreună cu Tierney acum, nu într-o toaletă a fetelor, bântuit de variante cu drumuri înfundate.

Ridică din umeri, resemnat.

— Îmi închipui că data viitoare când o să vreau să-mi distrug complet şansele la fericire, cel puţin o să-mi amintesc ce-am făcut, zice el.

Mda, asta i-ar atenua mult dispreţul faţă de sine.

Aş putea spune că n-am habar de ce am fost de acord, dar aş minţi. Şi mie îmi era dor de Drew. Şi silă de mine. Mai degrabă beau bere cu gust sălciu şi pierd vremea cu persoane care nu mă agreează. Nimeni de la petrecerea aia nu m-ar putea urî mai mult decât mă urăsc eu însămi, aşa că ar însemna un progres.

Casa lui Kevin Leonard e ticsită de lume când ajungem noi. Muzica urlă, şi sunt curioasă cât ar mai putea s-o ţină aşa până când ar chema vecinii poliţia. Sper să se-ntâmple asta, ca să pot să plec, fiindcă deja regret că am venit. Nu mă deranjează toată lumea asta. Chiar mă descurc mai bine cu înghesuiala şi cu mulţimile, însă zgomotul îmi irită nervii. Am nevoie de linişte ca să aud ce se apropie.

Îl urmez pe Drew prin casă, ţinându-mi degetele încârligate de găicile pantalonilor lui, ca să nu-l pierd. Vrea să fiu cu el astă-seară, sunt cu el.

Damien Brooks ne descoperă primul, şi nu pot să-l sufăr, dar cel puţin e un chip familiar.

— Drew! strigă el.

Deja e beat. Un singur cuvânt, şi ţi-ai dat seama.

— Fir-ar să fie! Ştiu că ai avut-o tu primul, dar n-am crezut c-o să te-ntorci la ea după ce-a fost cu Bennett. Frate, dar ştiu că ai boaşe!

Râde şi-l felicită. Drew râde şi el. Eu nici măcar nu sunt

prezentă. A, staţi puţin. Ba sunt, dar nu s-ar zice, după cum vorbesc ei. Noroc că mă doare-n cot.

Deodată, Damien face ochii mari, de parcă tocmai ar fi descoperit atomul, sau conceptul autosatisfacerii.

— Mă, nu cumva voi doi v-aţi împărţit-o de la început?

Poate că nu mă doare-n cot. Cel puţin, nu prea tare. Pentru că nu mai stau să ascult porcăria asta. Îl apuc de mână pe Drew şi-l trag după mine. Cred că şi lui i-a ajuns, pentru că nu mi se împotriveşte.

Şi, deodată, iat-o pe Tierney. Lunetista împotriva căreia sunt folosită în chip de scut uman. La drept vorbind, mie chiar îmi place, şi-aş fi preferat să nu primesc eu misiunea de a-l ţine pe Drew la distanţă de ea. Nu-i iau în nume de rău faptul că vrea să-l urască pe Drew, dar asta nu înseamnă că-l şi urăşte. Dintr-odată, îmi doresc să-şi poată termina în sfârşit de spălat rufele între ei şi să se împace, însă propria-mi ipocrizie mă plesneşte peste faţă înainte să pot medita mai mult pe marginea subiectului.

Ajungem în bucătăria din fundul casei, unde Kevin Leonard se ocupă de un butoi cu bere, înconjurat de mulţime. Încep toţi să-i scandeze numele lui Drew, de parcă ar fi zeul lor; bănuiesc că, dacă aş fi şi eu un băiat adolescent lipsit de ţeluri, ar fi şi al meu. Cât ai clipi, ne alegem cu pahare pline de bere caldă, şi ne croim drum înapoi spre ieşirea din bucătărie.

După o oră şi patru pahare şi jumătate de bere proastă, stau rezemată de un perete, în timp ce Drew discută cu o fată într-un top minuscul şi foarte sclipicios, care nu se jenează să flirteze fără ruşine cu el în faţa mea. Fidel obiceiului, Drew cară în continuare după el acelaşi pahar pe jumătate plin cu bere de când am ajuns aici. Eu nu m-am făcut praf de tot, dar mă simt obosită şi vreau să ajung mai repede acasă. M-am ameţit îndeajuns încât propriul creier să nu mă bombardeze cu o diatribă despre cât sunt de idioată. În loc de asta, îmi şopteşte că n-ar fi chiar rău dacă l-aş suna pe Josh. Să-l sun la beţie pe băiatul perfect,

uluitor, minunat, de care mi-am bătut joc în asemenea hal, poate însemna ceva care să-mi aducă o medalie de aur pentru egoism. Nu mai ajung, totuşi, să explorez în totalitate ideea, pentru că trebuie să mă întorc la datorie.

Tierney porneşte spre noi, iar fata cu topul sclipicios fără mâneci îşi ia tălpăşiţa. Aşa e cu Tierney. Nimeni nu îndrăzneşte să se joace cu ea, şi-mi vine s-o iau în braţe şi să-i zic că mi se pare atâââât de minunată, aşa că poate sunt un pic mai beată decât crezusem. N-am mâncat azi, şi poate că asta o fi cauza. Greşeală de începătoare.

Mă duc să-mi pun paharul pe jumătate plin de bere pe o măsuţă laterală de-a dreptul oribilă (acum încep să remarc chestiile astea); nu mai am nevoie să beau. Imediat cum reuşesc să-l scap pe Drew de Tierney, pot să consider că mi-am îndeplinit obligaţiile şi să-i cer să plecăm acasă.

Când mă întorc, Drew nu mai e. Şi nici Tierney.

Încep să-mi fac loc prin înghesuială, căutându-i. Îmi închipui că, dacă-l văd pe unul dintre ei, m-ar conduce şi spre celălalt, însă n-am cum să le urlu numele şi să-i întreb pe toţi dacă i-au văzut. Aşa că rămân rezemată de un perete, departe de epicentrul haosului, până dă Kevin Leonard peste mine.

— Îţi place petrecerea?

Ha? Ce, aşteaptă să-i răspund? îi fac un semn prostesc cu degetul mare în sus şi încerc să-mi văd de drum. Drew Leighton chiar îmi e dator vândut pentru asta. Încep să-mi alcătuiesc în minte o listă cu ce aş vrea. Deocamdată pe listă e un singur lucru, dar cred că nu depinde de el.

— N-ai vrea să faci sex cu mine? mă întreabă Kevin.

Nu, nu ăsta era singurul lucru de pe listă. Încerc să-mi fac loc pe lângă el şi pe lângă monstruosul lui ego. E vizibil mangă, iar eu sunt tot mai trează de o clipă la alta. Chiar îmi doresc să plec, şi am chef să-l iau în şuturi pe Drew. Nu ştiu care din două m-ar tenta mai mult în momentul de faţă, iar Kevin Leonard îşi continuă pledoaria.

— Putem să mergem în camera mea. Am blocat accesul

spre etaj. N-o să ştie nimeni.

O *să ştiu eu*, *dobitocule*. Şi-o să-mi petrec câte zile mi-au mai rămas străduindu-mă să-mi blochez amintirea asta.

— Haide, baby!

Cred că mi-am primit răspunsul. Într-adevăr, băieţii din viaţa reală le zic fetelor *baby*. Mare păcat că n-am chef de râs, şi n-am nici timp să-l strâng de gât.

— Te rog.

Ce, o crede că stau acum să-l văd dacă are maniere? Bine, din moment ce ai zis te rog, e posibil să-mi reconsider precedenta atitudine de du-te naibii, privitoare la oferta de a mi-o trage cu tine. Aşteptam doar să văd că-şi face apariţia buna-creştere. Scutur din cap cât pot de categoric şi-mi văd de drum. Spre norocul meu, el renunţă şi nu mă urmăreşte.

Cu toate astea, el chiar mi-a dat o idee, fiindcă dacă nu-l găsesc pe Drew în următoarele zece minute, nu mai stau să aştept o nouă propunere. Găsesc şi singură cum să plec de-aici.

Următoarele zece minute sunt la fel de puţin fructuoase ca şi precedentele. Mă hotărăsc chiar să mai aloc zece, doar de amorul artei, înainte de a-mi recunoaşte în sfârşit înfrângerea. Cutreier pe la parter şi văd că vreo câţiva au început deja să se strecoare afară, aşa că nu mai e înghesuiala chiar atât de mare, însă muzica îmi tatuează încă timpanele şi-mi crapă creierul. Îi expediez un mesaj lui Drew întrebându-l unde e, dar nu primesc niciun răspuns. Îi mai trimit unul, informându-l că mă strecor până sus, să văd dacă găsesc un mijloc de transport, dar nici acum nu-mi răspunde.

Mai bântui câteva minute pe la picioarele scării, iar când Kara Matthews porneşte un concurs de băut bere în bucătărie, mă folosesc de diversiune şi mă strecor pe sub baricada improvizată de Kevin, furişându-mă la etaj, unde să-mi pot folosi telefonul.

Poate că sunt eu un pic ameţită acum, dar chiar şi cu

câteva beri înghiţite, nu uit nicidecum să-mi supraveghez spatele. Nu mă urmăreşte nimeni, aşa că fac la stânga pe culoar şi mă strecor într-un dormitor. Rămân lipită de perete până când nimeresc întrerupătorul. Camera e goală. Muzica urlă în continuare, şi abia aud scandându-se înfundat numele Karei. Îmi scot telefonul, conştientă de faptul că nu există decât doi oameni pe care aş putea să-i sun. Eu pe Josh l-aş vrea, dar nu ştiu dacă-mi mai e permis. Ar mai fi Clay, căruia ar trebui să-i scriu, dar asta puteam s-o fac şi de jos. Am urcat aici cu un motiv, şi anume pentru că vreau să-l sun pe Josh.

Formez numărul şi aştept, dar nu răspunde. Nici nu-mi intră direct mesageria vocală. Ci doar sună. Când, în sfârşit, se aude semnalul sonor pentru lăsarea mesajului, închid. Ar fi prea penibil să-mi treacă prin cap că aş putea să-i las un mesaj. Desfac tastatura ca să-i scriu lui Clay şi să-l întreb dacă poate veni să mă ia, dar până să alcătuiesc primul cuvânt, se deschide uşa.

Şi apare Kevin Leonard.

— Am ştiut eu c-o să te răzgândeşti, îngaimă el, şi mă întreb câte eforturi o fi făcut ca să-şi articuleze cuvintele.

Mă pregătesc să scutur iar din cap, dar el e deja chiar în faţa mea. Iar eu nu fug, nici nu spun nu, nici nu-i dau brânci. Pentru că, zău aşa, chiar nu-mi pasă. Dacă tot vreau să mă distrug, atunci asta ar fi ocazia. Josh nu mai e, la fel ca toate lucrurile care mi-au fost răpite şi toate de câte m-am lepădat de atunci. Pentru mine nu mai există Josh Bennett. În realitate, nu mai există nimic.

E singurul moment în care mai pot să gândesc, înainte ca limba lui să-mi pătrundă în gură, şi are gust de bere proastă, ca şi a mea, probabil, şi totul e dezgustător la faza asta, dar o merit. Mă apucă de sâni cu o mână, prin rochie, iar pe cealaltă mi-o strecoară în sus pe coapsă. Braţele îmi atârnă inerte pe lângă corp, şi închid ochii, lăsându-l să-şi facă de cap. Începe să-mi tragă chiloţii în jos, după care se opreşte ca să-mi scoată rochia. O ridică pe jumătate, şi simt

aerul rece pe interiorul coapselor şi pe abdomen, ceea ce-mi aminteşte că trebuie să mă las folosită şi aruncată pe urmă.

Apoi, îşi strecoară mâna între picioarele mele, şi cât pe ce să-i vomit în gură când îi simt degetele. Şi poate că atât îmi e de-ajuns ca să nu-mi duc mai departe suferinţa.

Mă desprind de gura şi de mâna lui şi-mi trag rochia în jos. Dacă există ceea ce se numeşte fundul gropii, atunci acolo sunt în clipa asta. Pot să mă mint pe mine însămi. Pot să-l mint pe Josh. Dar nu poate fi decât o minciună. Nimic altceva. N-am distrus nimic din mine când m-am culcat cu el, chiar dacă pe urmă am distrus totul. Am ştiut că nu e adevărat chiar când am spus-o, şi o ştiu şi-acum. Nu regret nici măcar un minut din câte le-am petrecut cu Josh. În schimb, regret fiecare secundă care a urmat. Regret că i-am sfâşiat inima. Regret că l-am trimis în iad, cu mine cu tot.

Dacă l-aş lăsa pe Kevin Leonard să facă asta, dacă mi-aş permite mie însămi să fac asta, atunci aici, acum, ar fi momentul în care aş distruge tot ce-a mai rămas bun în mine. Asta ar fi lucrul de neiertat la mine. N-aş mai avea cale de întoarcere pe urmă, fiindcă nu mi-ar mai rămâne absolut nimic demn de iubit la mine. Şi, măcar o dată în viaţa mea tâmpită, nenorocită, nu pot să fac una ca asta. Sau, ceea ce e mai important, poate că nu vreau.

Îi proptesc mâna în piept şi-l împing. Nu cu violenţă. Doar cu hotărâre. Scutur din cap spre el. *Nu*. Încerc să par că-mi cer scuze. Mă simt vinovată. Oare ar fi cazul să mă simt vinovată, în situaţia asta: Chiar nu cunosc regulamentul. Îmi smucesc rochia în jos cât pot de mult, dar tot nu mi se pare destul.

— Ce pana mea, Nastya?

Scutur din cap încă o dată. Mimez din buze *nu pot*, fiindcă vreau să fiu sigură că înţelege. Înţelege, dar nu-i pasă.

— Chiar ai de gând să mă laşi cu biluţele umflate tocmai

la petrecerea mea?

Nici nu-mi mai lasă răgazul să mă aplec şi să-mi ridic chiloţii la loc; mă apucă şi mă sărută din nou, iar eu nu mai stau să aştept invitaţia. Îmi trântesc piciorul peste al lui şi încerc să deschid uşa, dar mâinile îmi tremură, şi e încuiată, şi nu reuşesc să-mi fac degetele să se mişte îndeajuns de repede. Izbutesc să descui, dar nu mai am timp să apăs şi pe clanţă. Ar fi trebuit să-l lovesc mai tare, dar n-am considerat necesar. Am vrut doar să ştie că nu-l las să-şi facă de cap cu mine şi să-mi acord un răgaz, cât să ajung la uşă şi să ies. Dar n-a fost suficient. Mă apucă de braţ, mă întoarce cu faţa spre el, dar eu îl prind de degetul mic şi i-l dau peste cap. Nu e cazul să dau cu el de pământ, nu vreau decât să scap. Atât. Îi aud degetul trosnind, dar mâna cealaltă i se repede şi mă pocneşte. E un gest atât de reflex, încât nici nu sunt convinsă că-şi dă seama ce face. Dar pumnul lui mă izbeşte cu toată forţa în obraz şi-mi pierd echilibrul, impactul făcându-mă să mă răsucesc şi să cad cu faţa în jos drept peste colţul noptierei de lângă pat. Simt cum sângele începe să-mi curgă de la colţul ochiului, şi-l şterg. Din locul în care mă aflu, mă întorc şi încerc să câştig câteva secunde lovindu-l cu piciorul, însă el mă apucă de gleznă şi mă trage mai departe de uşă. Chiloţii mi-au ajuns la nivelul genunchiului, panica începe să-mi pompeze fiere pe gât, şi simt cum mă opresc din respirat.

Sunt panicată de parcă aş trăi un coşmar. El hohoteşte, de parcă ar fi o joacă.

— Haide. Ai urcat aici şi m-ai făcut să cred că vrei să ne-o tragem. Ai putea cel puţin să mi-o sugi.

Nici măcar nu pare supărat. E ca şi cum ar încerca să mă convingă.

Dacă gândul de a lupta murdar mi-o fi provocat cumva remuşcări, acum nu mai e cazul. Partea proastă e că niciodată nu m-am priceput grozav să mă apăr de la sol, şi nimic nu e atât de simplu ca atunci când exersezi într-o situaţie asupra căreia ai controlul. Nimic. Plus că nici berea

nu-mi uşurează misiunea, oricât de trează m-aş simţi eu acum, dintr-odată.

N-am kubotanul la mine. A rămas în geantă, sub scaun, în maşina lui Drew, chiar lângă tubul meu de spray cu piper, pentru că n-aveam cum să mi le prind de rochie. Îmi închipuisem că, oricum, urma să stau lipită de Drew toată seara, motiv pentru care nu m-am gândit că mi-ar trebui. Poate că în fraza asta cuvintele cheie sunt *nu m-am gândit*.

Adevărul e că n-aş vrea să folosesc nimic din toate astea împotriva lui Kevin Leonard. Nu vreau decât să scap de-aici. Mă simt de parcă aş fi declanşat un lanţ de explozii, iar acum încerc să fug cât să nu mă ajungă din urmă.

Nu mă surprinde faptul că a fost nevoie să mă vâr în situaţia asta tâmpită, ca să mă hotărăsc, în sfârşit, să nu prefac în scrum tot ce-a mai rămas din viaţa mea. Mare cretină mai sunt. Poate că soarta vrea doar să-mi ofere ce-am susţinut că-mi doresc, dar fără s-o gândesc vreodată cu adevărat. Să mă prefac într-o epavă, odată pentru totdeauna.

Îmi simt obrazul arzând unde m-a lovit, iar sângele din rană mi se scurge în ochi, şi încerc să mă concentrez, deoarece mă tem că, dintr-o clipă în alta, aş putea să nu mai fiu în camera asta, ci din nou printre copaci, cu gura plină de ţărână şi de sânge. Şi atunci mi-aş pierde tot controlul. Aş înceta complet să mă împotrivesc. Kevin Leonard ar putea face orice pofteşte, iar eu l-aş lăsa, pentru că nici măcar n-aş mai fi aici.

Mi-e aproape imposibil să mă concentrez cu creierul divizat între gândul de a rămâne conştientă în camera asta şi încercarea de a mă lupta cu el. E deasupra mea acum, ţintuindu-mi braţele şi picioarele de podea şi împingându-şi iar gura spre mine. Mi-a imobilizat absolut toate membrele. Nu pot nici măcar să mă clintesc, ridic capul spre el doar cât să-l pot da pe spate, luându-mi elan ca să-l pocnesc în faţă, fiindcă e singura mea opţiune viabilă acum. Îi ţintesc rădăcina nasului, dar n-am o poziţie bună, aşa că, în loc de

asta, îmi ciocnesc fruntea de a lui. E o greşeală, dar la cât e el de beat îmi e suficient. Îmi plesneşte capul din cauza impactului în timp ce trupul lui asudat se prăbuşeşte peste al meu, zdrobindu-mă cu greutatea tuturor deciziilor proaste pe care le-am luat de-a lungul ultimilor trei ani.

— Nenică! Las-o baltă, zice, cu un firicel de salivă curgându-i dintr-un colţ al gurii.

Adrenalina s-a scurs din el şi am impresia că în sfârşit începe să-şi dea seama, prin amorţeala beţiei, de situaţie, fiindcă mă priveşte de parcă abia acum m-ar vedea că-mi curge sânge din cap, întinsă pe podea, în camera asta, cu el. Se trage în spate, dar nici măcar nu am timp să-mi răsucesc trupul şi să mă eliberez, că uşa se deschide brusc, iar eu îmi ridic privirea de pe podea, de sub greutatea lui Kevin Leonard, spre chipul lui Drew Leighton.

— Ce pana mea cauţi, Leighton? se răsteşte Kevin.

În tonul lui e mai multă stânjeneală decât venin, dar nu-i caut mai multe scuze faţă de câte îmi găsesc mie. Încă se străduieşte să se ridice de pe mine, iar eu mă folosesc de diversiune, rotindu-mi şoldurile şi eliberându-mă până la capăt.

Timp de un minut, sau poate doar o secundă, Drew rămâne încremenit. Pe chipul lui sunt atâtea sentimente, încât nu pot acum să le disting pe toate. Nedumerire, dezgust, furie, vinovăţie, teamă, oroare. Mă întreb cât de rău mi-o arăta faţa, dacă a lui arată aşa.

Kevin abia s-a pus pe picioare acum, iar eu mă ridic la rândul meu, ameţită, cu capul încă învârtindu-se după ciocnirea cu al lui. Până să conştientizez măcar ce se întâmplă, pumnul lui Drew a şi ajuns în mutra lui Kevin, doborându-l la loc. Îmi îndrept privirea spre Drew, şi-l văd că tremură. Pare un lucru total nelalocul lui, să-l vezi pe Drew Leighton lovind pe cineva. Drew Leighton ar trebui să fie numai zâmbet şi impertinenţă, şi fără vreo grijă pe lume. Nu există nici măcar o pâlpâire de violenţă în el. Aş fi vrut să nu facă una ca asta. Aş fi vrut să nu vadă aşa ceva,

pentru că, oricât ar suna de nebuneşte, mă simt de parcă tocmai l-am făcut să-şi piardă inocenţa.

Drew se opreşte în faţa mea, cu articulaţiile degetelor însângerate şi o expresie de o atât de totală deznădejde, încât simt nevoia să-l mângâi. Dar nu pot. Acum, că totul s-a terminat, nivelul adrenalinei începe să-mi scadă brusc, şi nu-mi doresc decât să plec de-aici, fiindcă miros a Kevin Leonard, şi încep să tremur, la rândul meu.

Mă sprijin de un perete ca să-mi recapăt echilibrul, iar Drew îmi culege telefonul de pe podea şi şi-l îndeasă în buzunar, abia apoi întorcându-şi privirea spre mine. Înjură în barbă, îşi trage mâneca până peste degete şi încearcă să-mi şteargă sângele de pe ochi.

— Poţi să mergi? mă întreabă în şoaptă.

Expresia feţei mele îi transmite că pot şi că nu-mi face plăcere întrebarea. Nu spun nimic. Ne întoarcem spre uşi, şi-mi dau seama că am şi acum chiloţii în jurul gleznelor. Mă opresc şi doar stau aşa, privindu-i. Drew se întoarce să vadă de ce m-am oprit, şi privirea lui mi-o urmăreşte pe-a mea, spre picioare, şi toţi muşchii i se crispează când vede de ce nu vin. Îşi înăbuşă o nouă înjurătură în timp ce mă aplec să mi-i ridic, fiindcă în clipa asta nu pot să-l privesc în ochi.

— Stai în spatele meu, ai înţeles?

Vocea îi e încordată, şi pare cuprins de suferinţă. Mă prinde atât de strâns de mână, încât am impresia că ar putea să mi-o zdrobească, şi mă trage în spatele lui, astfel încât să fiu ascunsă privirilor. O disting pe Tierney Lowell urmărindu-ne din ochi de pe hol, înainte să pot întoarce capul. Îmi dau la repezeală părul peste faţă şi mă lipesc de spinarea lui Drew, ca şi cum aş fi praf de beată, doar cât să putem trece de toţi ceilalţi şi să ieşim din casă. Şi poate că praf chiar sunt.

Faţa mi-e însângerată şi umflată, dar nici măcar nu-mi pasă. Pentru prima oară, de când mă ştiu, am ales să nu-mi murdăresc întreaga viaţă, dar nici măcar nu pot să mă

felicit pentru asta, din cauză că am făcut-o cu cinci minute prea târziu.

Cel puţin, de data asta, nimeni nu mi-ar mai putea spune că a fost ceva aleator.

— Te simţi bine?

Drew a aşteptat cu întrebarea până după ce ne-am urcat în maşină şi ne-am îndepărtat de casă. Urăsc întrebarea asta, de-atâţia ani.

— N-am nimic, îi răspund. Dar mâna ta?

Privirea mi se îndreaptă spre degetele lui julite, care se încordează mai mult în strânsoarea de oţel asupra volanului.

— Mă doare-n cot de mâna mea, se răsteşte el, şi tresar din instinct, pentru că nu l-am auzit niciodată să ridice vocea. Scuze. Scuză-mă, îmi zice imediat, trăgând în parcarea unui magazin universal şi oprind motorul.

Întreaga situaţie e aiurea, şi el îşi repetă scuzele de cel puţin trei sau patru ori.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, dar pe un ton de parcă nu şi-ar dori cu adevărat să afle răspunsul.

— Nimic altceva, decât o situaţie tâmpită care a scăpat de sub control.

— Crezi? mă întreabă, tăios.

— Eşti nervos pe mine? îl întreb, la rândul meu.

— Nu, sunt nervos pe mine.

— De ce?

— Pentru că din vina mea ai ajuns în camera aia, mai întâi de toate. Într-un târziu, m-am deranjat să-mi privesc telefonul şi ţi-am citit mesajul. Am crezut c-o să te găsesc aşteptându-mă acolo, nu întinsă pe podea, cu Kevin Leonard peste tine.

Trage aer în piept şi apoi îl suflă afară, privind cum litera *R* de pe firma magazinului universal se tot aprinde şi se stinge.

— Josh o să mă omoare.

— Pe Josh n-o să-l intereseze.

— Ştii că nu e adevărat, aşa că n-o mai spune. N-am chef să mă contrazic cu tine acum pe tema asta.

În vocea lui e o atât de mare greutate, încât o simt apăsându-mă fizic.

— Dac-ai şti ce i-am făcut lui Josh, m-ai urî şi tu. Lui n-o să-i pese, iar eu n-o să i-o iau în nume de rău.

— Ai dreptate. Nu ştiu ce i-ai făcut lui Josh. Habar n-am ce-a fost, fiindcă niciunul dintre voi nu vrea să-mi spună. Dar ştiu că, orice-ar fi fost, tot nu putea fi de ajuns ca să-l împiedice să-i pese când ţie îţi face rău cineva.

Las oglinda în jos şi-mi examinez în ea vânătaia de pe faţă şi rana de lângă ochi. Nu arată chiar atât de rău, însă obrazul şi fruntea deja încep să mi se umfle, şi ştiu că mâine totul o să arate şi mai rău.

— Avea încă pantalonii pe el, zice Drew, urmărind cu degetul contururile emblemei de pe volan.

Răspund afirmativ doar din cap, chiar dacă el nu priveşte spre mine.

— Aşadar, n-a…

— Nu, îi răspund scurt, fiindcă nu mai vreau să discut despre Kevin Leonard. A mai văzut cineva? îl întreb, în schimb.

— Nu cred. Tierney, da, dar ea ne căuta pe noi, aşa că…

Se întrerupe brusc.

— Nu cred să fi dat altcineva atenţie.

Rămânem pe loc, prefăcându-ne fascinaţi de clipirile firmei de la agenţia loto.

— Nu trebuia să te fi lăsat singură.

— Tu şi Tierney? întreb, trecând cu vederea scuzele nerostite.

— Nu ştiu, răspunde, clătinând din cap şi răsucind cheia în contact. Îţi trebuie nişte gheaţă pe faţă.

Drew nu-mi spune încotro mergem. Nu mă întreabă unde vreau să merg. Mă duce unde am nevoie să merg, şi poate unde are şi el nevoie să meargă. Mă duce acasă la Josh.

Găsim uşa garajului închisă când ajungem acolo, însă

atât eu, cât şi Drew, avem câte o cheie de la casă. O vâră pe-a lui în încuietoare şi-mi deschide uşa, făcându-mi loc. Intru, iar Drew mă urmează. După ce pătrundem în întunericul antreului, avem nevoie de un minut până să descifrăm ce auzim. Iar atunci îmi doresc pe o mie de monede să nu fi avut cheie.

Capitolul 49

Josh

— Ce naiba e cu tine, Drew? E două dimineaţa!

Arunc o privire spre maşina lui de pe alee şi-o văd că e goală. La început, bănuisem că a adus-o iar pe Rază de Soare aici din cauză că s-a îmbătat, dar nu e nimeni în maşină.

— Ai dus-o deja pe Nastya? îl întreb, în timp ce mă urmează în living.

Sună ciudat s-o numesc Nastya, dar nu mi se mai pare nimerit să-i spun Rază de Soare acum.

— E acasă.

— Şi-atunci, care-i treaba? Nu era vorba să fii acasă de o oră deja? insist, fiindcă tot nu înţeleg ce caută aici.

— Mă acoperă Sarah, îmi răspunde Drew, întorcându-şi privirea, ca şi cum n-ar vrea să-mi spună ceva, iar asta mă enervează, fiindcă sunt sigur că Nastya s-a făcut iarăşi varză la vreuna dintre petrecerile la care o cară el mereu, şi încep să mă satur de asta.

Dar când îşi întoarce la loc faţa spre mine, îmi dau clar seama că m-am înşelat.

Tot ceea ce văd pe chipul lui nu e de bine. Privirea lui de acum e atât de golită de tot ceea ce asociam cu Drew, încât mă face să mă trezesc dintr-odată.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Nu-mi răspunde, aşa că sunt nevoit să-l întreb din nou.

— Ce s-a întâmplat, Drew? rostesc, pe un ton imperativ.

— Nu ştiu prea bine, îmi răspunde.

Observ că are ochii roşii şi arată ca naiba.

— Într-o secundă mă urc în maşină şi mă reped până acolo, dacă nu începi să-mi dai şi ceva răspunsuri care să aibă şi un sens.

— Nimic din toate astea n-are *sens*. Josh, replică el, şi tonul i se schimbă, de la înfrânt, la iritat, iar când mă

priveşte chiorâş, îmi dau seama că nu e vorba numai despre Rază de Soare.

— Parc-ai fi ea, cu toate aiurelile astea indescifrabile. A păţit ceva?

— Ea zice că nu. Are faţa făcută varză, dar în rest pare teafără.

— Ce-a păţit la faţă? rostesc tărăgănat, iar vocea îmi sună mai groasă decât mă aşteptasem.

— Kevin Leonard.

— Kevin Leonard?

Îmi vine să-i lipesc faţa lui Drew de perete, cel puţin până când reuşesc să ajung la Kevin Leonard, dar nici măcar nu ştiu încă despre ce e vorba.

— Ce i-a făcut?

Cuvintele îmi sună forţat. Mă zbat să-mi stăpânesc furia măcar cât îmi trebuie ca să aflu ce s-a întâmplat, dar nu ştiu cât timp mai pot să rezist.

— Nu ştiu. A lovit-o. Cred că voia s-o dezbrace. Ea n-a vrut să-mi spună chiar nimic, răspunde Drew, trecându-şi din nou degetele prin păr, ocazie cu care observ că articulaţiile degetelor îi sângerează, şi că are sânge şi pe cămaşă.

— Dar cum de-a ajuns să fie cu el, în definitiv? N-ai fost lângă ea tot timpul? Nu de asta ai convins-o să meargă cu tine?

Drew îşi studiază articulaţiile julite de la mâna dreaptă, dar nu-mi răspunde.

— Unde naiba ai fost? O târăşti după tine la petrecerile astea, o îmbeţi, după care *o laşi singură*? îl întreb, având grijă să-mi formulez limpede acuzaţia.

Îşi ridică brusc capul, şi totul din el trece în defensivă.

— Ea nu e neajutorată, Josh. Dacă n-ai observat, îţi spun eu că face cam numai ce vrea. N-am târât-o nicăieri, şi n-am mai îmbătat-o din seara aia, prima. Acum se îmbată din proprie iniţiativă.

Încearcă să se justifice şi faţă de sine însuşi, dar îmi dau

seama că nu reuşeşte.

— Ea detestă să rămână singură la chestiile astea. N-ar fi plecat de lângă tine.

— Nici n-a plecat.

Aha. Sună a vinovăţie. Într-adevăr, el a fost cel care a lăsat-o de izbelişte.

— Mi-a trimis un SMS, dar n-am auzit telefonul. S-a dus sus, unde era linişte, ca să poată să te sune, să vii după ea. Când am ajuns acolo, era lungită pe podea, iar el, deasupra.

Îmi mai povesteşte că a găsit-o cu faţa învineţită şi însângerată, iar când ajunge la partea cu chiloţii ei în dreptul gleznelor, nu mai poate să continue, fiindcă se străduieşte să-şi stăpânească plânsul, şi dacă n-aş fi atât de dezgustat de tot restul lumii, poate că aş izbucni şi eu în plâns.

— Ai lăsat-o singură, îi zic, şi-mi vine să-l omor.

Vreau să dau vina pe el, ca să nu trebuiască s-o dau pe mine însumi. Nici nu pot să mă gândesc la faptul că m-a sunat.

— Da, Josh! Exact asta am făcut! Am păcălit-o ca să vină cu mine, după care am lăsat-o singură, din cauză că sunt egoist şi aşa mi-e stilul. Ai impresia că eu nu ştiu? Crede-mă, că ştiu. N-am nevoie să-mi aduci tu aminte că sunt o jigodie. Toată noaptea asta împuţită mi-au amintit-o faţa ei, şi sângele, şi…

Îşi trece iar mâna prin păr, şi vocea i se frânge din nou, iar eu sper din tot sufletul ca el să nu-şi piardă cumpătul, fiindcă aşa ceva nu suport. Nu, peste toate celelalte. Pentru că, în clipa asta, văd şi eu faţa ei, şi sângele, şi nu vreau să mi-l pierd nici eu.

— Doar crede-mă, repetă el. Ştiu. Ai înţeles? Ştiu.

Stă rezemat cu spatele de bufetul meu din bucătărie, iar eu mă sprijin de peretele opus; nimeni dintre noi nu mai spune nimic timp de ceea ce mi se pare cât o oră, cu toate că, probabil, e mai puţin de un minut.

— Ea nu ţi-a spus nimic?

— Nu tocmai, îmi răspunde, clătinând obosit din cap. Partea cea mai tâmpită e că n-a pretins nici măcar să fi fost surprinsă. A fost de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— De ce n-ai adus-o aici? îl întreb.

— Am adus-o, răspunde, ridicându-şi ochii la acelaşi nivel cu ai mei şi aşteptând ca vorbele lui să-mi pătrundă în creier, din cauză că, şocat de absorbirea veştilor despre ce păţise Rază de Soare, uitasem cu totul ce făcusem în timp ce ea era singură într-un dormitor cu Kevin Leonard. Ia gândeşte-te mai bine, Josh, reia el. Am venit direct la tine acasă acum vreo două ore. Garajul era închis şi luminile stinse, motiv pentru care am crezut că dormi, aşa că mi-am folosit cheia. Am intrat în casă, şi ghici ce-am auzit?

— Ea a intrat odată cu tine, zic. Şi nu e o întrebare. E o grenadă de mână.

— Am crezut că vederea ta ar fi singurul lucru care ar putea s-o ajute, îmi zice Drew.

Vocea îi musteşte de sarcasm îmbibat de amărăciune, şi nu-mi dau seama pe care dintre noi doi dispreţuieşte el mai mult în clipa de faţă.

— Şi ce-a zis? îl întreb, dar cu o voce foarte înceată, din cauză că, în realitate, nu vreau să ştiu.

Încă din ziua în care a ieşit de-aici nu m-am gândit decât la ziua în care va intra din nou. Şi, în noaptea asta, a intrat.

— Nimic. N-a mai suflat o vorbă faţă de mine încă din clipa în care ţi-am pătruns în casă.

— Trebuie s-o văd.

Nu vreau s-o văd. Nu vreau să înfrunt realitatea faptului că ea ştie ce-am făcut. Nu vreau să înfrunt faptul că eu ştiu ce-am făcut.

Dar simt nevoia s-o văd. Simt nevoia să văd că mai e aici, şi că e bine, chiar dacă mă urăşte. Suferinţa ei ar putea să mă omoare, însă urii pot să-i supravieţuiesc.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Pe un ton absolut categoric.

— Cine pana mea eşti tu, să-mi spui că nu pot s-o văd?

— Cine pana mea eşti tu, să spui că poţi?

— Asta ce vrea să mai însemne?

— Înseamnă că ea arăta ca naiba când ţi-a intrat în casă, dar şi mai rău, după ce-a ieşit.

Mi se face rău. Nu la figurat. Un rău, de parcă aş putea să-mi vărs maţele chiar acum. Chipul meu poate că transmite ceva, fiindcă tonul lui îşi mai pierde puţin din ţâfnă. Sau poate că e doar sătul de toate porcăriile nopţii ăsteia.

— Josh, chiar dacă aş fi crezut că e bine, ceea ce nu e cazul, fiindcă în clipa asta am impresia că te comporţi la fel ca mine, ceea ce nu-mi prea place… Dar chiar şi să fi zis eu că ai putea s-o vezi, nu depinde de mine.

— Ea nu vrea să mă vadă.

— Ea nu vrea să te vadă, îmi confirmă Drew.

Nu vrea să-mi dea speranţe şi, pentru prima oară pe seara asta, îi sunt recunoscător.

— O să-mi spui vreodată ce s-a petrecut între voi doi? mă întreabă, pentru a nu ştiu câta oară.

— Nu.

— Perfect. Ai de gând să-mi spui ce căutai să ţi-o tragi cu Leigh?

Tonul îi e la fel de îngheţat pe cât îi e şi expresia feţei.

— Mi-o tot trag cu Leigh de atâţia ani, ripostez.

Şi e adevărat. E ca a doua natură. Teoretic vorbind, nimic din ce-am făcut astă-seară n-a fost greşit. N-am profitat de nimeni.

N-am înşelat pe nimeni. N-am lăsat-o singură pe Nastya cu un ticălos beat. Pot să inventez orice argument vreau, faţă de Drew, faţă de Rază de Soare, faţă de mine însumi, dar ideea că „n-am greşit” nu mă face să mă simt mai puţin nemernic.

Pot chiar să vă spun şi de ce am făcut-o. Din acelaşi

motiv pentru care am făcut-o prima oară, şi de fiecare dată pe urmă. Pentru că a fost relaxant şi m-a făcut să mă simt normal. Leigh a apărut, a intrat şi m-a salutat, şi ca de obicei, a fost cel mai uşor şi mai firesc lucru de pe lume. S-a aşezat pe canapea şi am urmărit programul de la televizor, până când s-a aplecat spre mine, şi m-a sărutat, iar eu am lăsat-o, fiindcă nu mai exista vreun preţ de plătit, şi nicio alegere de făcut. Rază de Soare făcuse alegerea şi pentru mine. Leigh m-a luat de mână şi m-a dus în camera mea, iar eu m-am lăsat. Pentru măcar o noapte, am vrut doar să-mi închipui că nu duc lipsa nimănui.

— Tu n-o iubeşti.

E o acuzaţie, şi dac-ar fi existat o cât de mică fărâmă de umor în toată situaţia asta, aş fi râs, fiindcă habar n-aveam cum e să-ţi spună Drew Leighton aşa ceva, cu seriozitate pe chip. Mi-a venit să-i trag una, atât pentru asta, cât şi pentru atât de multe altele, dar a intervenit acea parte din mine care ştie că n-am nevoie de încă un lucru pe care să mi-l reproşez pentru seara asta. Poate c-ar fi bine să-l lovesc, doar ca să mă lovească şi el, ca răspuns, pentru că asta merit. Vreau ca el să mă lovească. Vreau să-mi tragă pumni în faţă, ca să nu mai trebuiască să simt altă durere decât asta. Cealaltă e mult, mult mai rea.

Mă duc până în cealaltă parte a încăperii, ca să aştern ceva distanţă între noi, dar el mă urmează, lăsându-se să cadă pe canapea şi oftând ca şi cum noaptea asta ar fi fost cea mai lungă din viaţa lui. Şi ştiu că probabil aşa a şi fost, dar n-am ce compasiune să-i ofer.

— Asta nu e o noutate, Drew. Ce-ar fi să zici odată ce tâmpenii vrei să-mi zici, după care să-ţi iei valea?

— Tu o iubeşti.

— Parcă tocmai stabiliserăm că nu.

— Nu pe Leigh. Pe Nastya. Tu o iubeşti pe Nastya.

Urăsc cuvântul ăsta, şi mi se pare total nepotrivit să-l aud rostit de gura lui Drew. Drew, care şi-a făcut o carieră din batjocorirea lui, din distrugerea fetelor care speră în el.

Drew, care nu are nici cel mai mic drept să mă judece, dar uite-l că stă pe canapeaua mea, cu picioarele cocoţate pe măsuţa mea, făcând tocmai asta. Şi totuşi, nu-l contrazic. Ar trebui să-l contrazic, să tăgăduiesc cât e noaptea de lungă, până când mă conving chiar şi pe mine că nu poate să fie adevărat. Că nu se poate să fiu, în realitate, într-atât de autodistructiv, încât să mă îndrăgostesc de vreo fată, cu atât mai puţin de una cu viaţa fisurată în mii de locuri, şi care mă va părăsi de îndată ce şi-o va lipi la loc. Dar cred că toată capacitatea de a gândi raţional m-a părăsit, deoarece nu tăgăduiesc câtuşi de puţin. E târziu. Sunt obosit şi înspăimântat şi lezat şi cuprins de remuşcări atât de mari, încât pur şi simplu nu mai pot să gândesc raţional în noaptea asta.

— Ea n-o ştie, zic, într-un târziu, ridicându-mi privirea spre Drew ca şi când ar putea fi o scuză pentru comportamentul meu.

De parcă ar putea face astfel încât ceva din toate astea să pară mai puţin oribil. Cuvintele au gustul regretului care mă umple până sus şi mi se revarsă pe gură.

— Josh, răspunde el, iar când îmi răspunde, toată lipsa de respect şi tot sarcasmul, tot reproşul şi toată condescendenţa îi dispar din voce, iar eu deja îl urăsc pentru ceea ce urmează să spună. Toată lumea o ştie.

Capitolul 50

Nastya

E puţin trecut de ora două dimineaţa. E târziu, dar pare şi mai târziu; de parcă toată noaptea asta ar fi fost într-atât de zbuciumată, încât nimic pe lume n-ar mai fi posibil de recunoscut. Drew a plecat acum cincisprezece minute, spunându-mi că se întoarce peste o jumătate de oră. N-a zis unde se duce, dar nu mai era nevoie. Ştim amândoi unde.

Fac un duş, străduindu-mă să-mi ţin punga cu gheaţă pe faţă, dar zău că nu vreau decât să mă trântesc în pat, chiar dacă nu pot să dorm. Mă întreb dacă există cuvinte pe care să le pot scrie, capabile să şteargă imaginile întipărite astă-seară în creierul meu; cuvinte care le pot împiedica să vină după mine. Nu cele cu Kevin Leonard. Cele cu Josh şi cu fata aia. Imaginile pe care nici măcar nu le-am văzut. Imagini care ard acum ca nişte acizi, distrugându-mi toate amintirile frumoase şi lăsând una singură în urma lor. Deja am vomitat o dată pe seara asta din cauza gândului, dar imediat cum imaginea îmi invadează iarăşi mintea, stomacul îmi zvâcneşte, şi iată-mă înapoi în baie, aplecată deasupra vasului de toaletă şi icnind. Dar nu iese nimic. N-a mai rămas nimic în mine.

Cobor la parter şi pornesc televizorul; se aude o bătaie în uşa de la intrare, atât de uşoară, încât era cât pe ce să n-o sesizez. Îi dădusem lui Drew cheia mea ca să poată intra şi singur la întoarcere, deci ştiu că nu e el, însă n-am habar cine altcineva ar putea să fie.

Mă duc în vârfurile picioarelor spre uşă, privesc pe vizor, şi-o văd pe Tierney Lowell aşteptând pe veranda mea din faţă.

Am nevoie de un minut până să mă hotărăsc dacă deschid sau nu. Până la urmă, descui şi ajung faţă-n faţă cu ea. E încă îmbrăcată ca la petrecere şi pare să fi plâns. Mă

întreb dac-o fi scăpat cineva nevătămat de pe urma nopţii ăsteia.

— Mamă, ce faţă ai, exclamă ea, aproape imediat. Scuze, adaugă, tresărind, şi stânjeneala de a se afla aici cu mine e de netăgăduit. Nu vreau să trezesc pe cineva, îmi mai zice.

Îi fac semn din cap că nu e cazul, deschid uşa mai larg şi-o invit să intre. Ne fixăm reciproc cu privirea timp de un minut. Ştiu ce caută ea aici, dar o aştept să-mi spună. Sunt curioasă de unde mi-o şti adresa. Poate de la Clay. A tot vorbit cu el de când s-au împrietenit discutând despre arta şi ştiinţa confecţionării unui bong. Privirea i se plimbă prin încăpere, dar n-are cum să dea peste ceea ce caută.

— Drew e cumva aici?

Fac semn din cap că nu.

— Aha, zice, neîncercând câtuşi de puţin să-şi ascundă dezamăgirea.

Trage aer în piept, după care mă întreabă, pe un ton neprefăcut:

— Te simţi bine?

Cred c-o să le cer tuturor să pună câte o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi într-un borcan, ori de câte ori îmi adresează întrebarea asta. Eu nici măcar nu ştiu ce înseamnă să te simţi bine. Dar încuviinţez.

— Am vrut doar să văd dacă el e bine, îmi explică Tierney. Nu cred să mai fi lovit pe cineva până acum.

Nici eu nu cred.

— E bine? mă întreabă, fără cea mai mică intenţie de a-şi ascunde îngrijorarea, sau faptul că-l cunoaşte îndeajuns pe Drew, încât să ştie că întrebarea e justificată.

Nu răspund, adică nu clatin din cap nici în sens afirmativ, nici negativ; nici măcar nu ridic din umeri. Ea trebuie să-i ceară lui răspunsul la întrebarea asta. Eu nu-l ştiu.

— El te iubeşte, zice ea, împăcată cu gândul.

La asta chiar încuviinţez, fiindcă aşa cred şi eu, dar nu în felul în care-şi închipuie ea. Vreau să-i scriu un bilet ca să-i explic, pentru că ea merită să ştie, dar înainte ca discuţia

să mai poată înainta, se aude o cheie în uşă, după care intră Drew. Încremeneşte pe loc când o vede pe Tierney, şi dac-aş fi putut să fotografiez schimbul lor de expresii, aş fi făcut-o, după care le-aş fi dat cu fotografia pe la nas, ca să nu mai poată să nege vreodată.

— Eu ar trebui să plec, zice Tierney, mutându-şi privirea de la Drew spre mine, cu o resemnare nepotrivită, înainte de a se întoarce să plece.

Mă duc până la Drew şi-l strâng de mână, făcându-i semn cu capul spre uşă, iar el o urmează afară, pe verandă.

Josh

La mai puţin de o oră după plecarea lui Drew, sunt pe aleea din faţa casei ei. E trei şi jumătate dimineaţa. Margot o să ajungă acasă peste câteva ore, şi mă întreb cum o să-i explice Rază de Soare ce s-a întâmplat cu faţa ei. Îmi iau telefonul din suportul pentru pahare şi mi-l vâr în buzunar. Încă nu l-am privit. Nu vreau să-i văd numele pe ecran, cu atâţia de „dar dacă” sclipind în urma lui. Nu pot să dau cu ochii de ceea ce-mi aminteşte că, dac-aş fi auzit telefonul sunând, dac-aş fi răspuns, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Drew stă pe verandă şi priveşte cum dispare de-a lungul străzii maşina lui Tierney Lowell. Trec direct pe lângă el şi deschid uşa, astfel încât să nu-i mai dau ocazia de a-mi aminti că nu mi-e permis să mă aflu aici.

Nici măcar n-am timp să mă pregătesc, pentru că, imediat cum pătrund în casă, o şi văd, stând în picioare, în bucătărie. În ultimele săptămâni m-am tot străduit să n-o privesc. Vederea ei acum îmi smulge măruntaiele, mă sfâşie în bucăţi, după care mă coase la loc, dar total alandala. Nu ştiu dacă rana de lângă ochi, sau vânătaia de pe obraz, sau expresia de pe faţa ei ar avea un astfel de efect, dar ştiu că el s-a produs, deoarece mă doare totul din mine.

— Du-te acasă, îmi cere Drew, din spatele meu, dar nu pot să întorc capul spre el, din cauză că nu-mi pot dezlipi privirea de ea.

— Lasă-ne numai un minut, zic, fără să ştiu dacă sună ca o rugăminte, sau ca o cerere.

— Nu în noaptea asta, Josh, îmi zice el.

Şi tonul nu-i sună viguros, ci doar înfrânt. Are dreptate. Ar trebui să plec. Ea nu e obligată să aibă de-a face şi cu mine, pe deasupra tuturor celorlalte. Dar sunt egoist. Vreau s-o aud spunându-mi că e bine, chiar dacă ştiu că nu e. În clipa de faţă, accept şi minciuni, dacă vin din partea ei.

— Am nevoie doar de un minut, repet eu.

Vorbesc cu Drew, dar o privesc pe ea. Vocea îmi sună blândă, dar tonul, nu. N-am de gând să plec nicăieri.

Ea face un semn de încuviinţare spre Drew, însă el nu pare convins. Se gândeşte că dacă n-a reuşit s-o ferească aseară de Kevin Leonard, măcar poate s-o salveze de a avea de-a face cu mine.

— Du-te acasă, Drew, îi spune ea, cu blândeţe. Dacă se trezeşte mama ta, o să se enerveze. Eu n-am probleme. Îţi garantez.

E o minciună cât casă, dar sună foarte firesc: ca şi cum ar tot spune-o de atâţia ani.

Drew tot nu pare încântat, dar cedează. Se duce spre ea şi-o îmbrăţişează doar atât timp cât să-i şoptească „îmi pare rău” la ureche, după care pleacă.

— Te doare?

E o prostie să întrebi o fată a cărei faţă e umflată pe jumătate dacă o doare, însă e prima întrebare care-mi poate trece prin minte. Ea îşi duce înapoi punga cu gheaţă spre obraz şi scutură din cap.

— Nu tocmai.

Stăm amândoi acolo, privindu-ne unul pe celălalt peste suprafaţa bucătăriei, în timp ce distanţa dintre noi e presărată cu toate lucrurile cu care ne-am rănit reciproc.

Îşi lasă jos gheaţa şi scoate din frigider un platou acoperit

cu folie. Ridică folia, pune pe masă platoul cu fursecuri pudrate cu zahăr şi mă invită să mă aşez.

— Ştiu, mi-ai zis că ţi s-a aplecat de ele, dar…

Într-adevăr, îi zisesem că mi s-a aplecat de ele. Acum mai mult de o lună.

Făcuse vreo douăsprezece şarje în decurs de o săptămână, din cauză că, susţinea ea, nu reuşea să găsească echilibrul perfect între elastic şi crocant, iar eu îi spusesem că e nebună, fiindcă toate mi se păreau că ar fi exact la fel. În cele din urmă, i-am zis că până nu-mi face ceva care să conţină şi ciocolată, nu mai pun gura pe vreun fursec pudrat cu zahăr.

— Ai reuşit în sfârşit să le nimereşti? o întreb.

Habar n-am ce rost ar avea o astfel de discuţie, dar fata asta e tangenta mea, şi-o s-o urmez oriunde vrea să meargă.

— Aşa cred, îmi răspunde, ridicând din umeri de parcă n-ar fi, în realitate, cine ştie ce mare scofală, deşi ştim amândoi că o înnebunise. Tu să-mi spui.

Împinge platoul spre mine. Are faţa învineţită. Iar eu tocmai am făcut sex cu Leigh. Stăm la masa ei, în toiul nopţii, şi ea mă pune să-i apreciez fursecurile.

— Sunt la gust, îi zic, străduindu-mă să nu vorbesc cu gura plină, exact ca toate celelalte opt sute pe care m-ai pus să le încerc.

— Ştiu că au acelaşi gust, zice ea, netulburată, dar sunt cumva prea crocante?

Expir lent, lăsând fursecul jos pe masă.

— Aşadar, o să vorbim despre fursecuri, zic, clătinând din cap cu o mişcare automată, luând un şerveţel şi începând să-l răsucesc în mâini.

— Îmi pare rău pentru că te-am rănit.

— Ce?

Cuvintele astea ar fi trebuit să iasă din gura mea, dar n-au ieşit. Au ieşit dintr-a ei. Ştiu că ea ştie ce-am făcut astă-seară. Şi nu-mi poate trece prin minte altceva *decât Un te*

scuza faţă de mine. *Te rog*, *nu te scuza faţă de mine*. Ieri, ar fi însemnat o binecuvântare. Azi, e un blestem.

Aş vrea să-i zic că şi mie îmi pare rău, dar sunt cuvinte de doi bani, şi eu sunt un om de doi bani.

— Îmi pare foarte rău pentru că te-am rănit, repetă ea, de parcă aş fi avut nevoie s-o aud încă o dată, iar de data asta adaugă şi acel *foarte,* ca să-i pună capac – sau să răsucească mai bine cuţitul în rană.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze.

— Tu n-ai greşit cu nimic.

Nici măcar nu-mi vine să cred că a putut să spună aşa ceva. E mai rău decât că şi-a cerut scuze.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Tot ce s-a întâmplat în seara asta a fost greşit! Totul! Absolut totul!

N-aveam de gând să ridic tonul, dar aşa s-a întâmplat, şi poate că a fost mai bine, fiindcă i-a declanşat şi ei izbucnirea.

— Ştiu, Josh! Ce-ai vrea să spun? Că mi s-a frânt inima de o mie de ori când am intrat în casa ta? Că am venit acasă şi am vomitat, nu din cauza a ce s-a întâmplat la petrecerea aia tâmpită, ci pentru că nu-mi poate ieşi din minte ce făceai cu *fata aia!* Asta e ceea ce vrei să auzi? Pentru că e adevărul!

Ştiu că e adevărul. Ştiu, pentru că suferinţa îi e întipărită pe toată faţa, şi în ochi, şi în voce. Ştiu, pentru că mă face acum să-mi fie la fel de rău ca ei, şi nu mă pot împotrivi nicidecum. Se întâmplă, ca orice altceva.

Se ridică de la masă şi traversează încăperea, iar eu resimt fiecare centimetru din spaţiul care ne separă.

— Şi ştii care-i partea cea mai proastă? continuă ea. Partea cea mai proastă e că nici măcar n-am voie să mă înfurii din cauza asta, pentru că eu sunt de vină. Asta simţi nevoia să auzi de la mine? Că ştiu că totul e din vina mea? Că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, în primul rând, dacă n-aş fi fost hotărâtă să mă distrug pe mine însămi, şi totul din jurul meu? Foarte bine. E numai vina mea. *Totul* e

din vina mea, şi nimeni n-o ştie atât de bine ca mine. Suntem toţi în iad, şi eu sunt cea care ne-a adus aici. O *ştiu* şi *îmi pare rău*.

Timp de un minut, o fixez cu privirea, fiindcă e prima trăire veritabilă pe care o văd la ea de când o ştiu. Săptămâni de-a rândul, fusese ca o gaură neagră emoţională, dar iată că, dintr-odată, calmul acela mortal, monoton, dispare, şi ea e la fel de furioasă şi de disperată şi de zdrobită ca şi mine.

Mă ridic şi fac un pas spre ea. Mă priveşte ca şi cum n-ar înţelege ce naiba vreau să fac. Pe faţa ei e un amestec de teamă şi de dezorientare, şi privirea îi săgetează pe lângă mine ca a unui animal încolţit, căutând o breşă prin care să fugă. Pentru doar o secundă, încetează să-şi ascundă vulnerabilitatea care mereu încerc să mă prefac că n-ar exista. Ar trebui să plec şi s-o las în pace, dar nu vreau să mă aflu în aceeaşi încăpere cu ea fără s-o mai ating o singură dată, înainte ca totul să redevină o porcărie, de mâine.

— Acum o să vin spre tine, îi zic, înaintând pas cu pas în direcţia ei, şi vorbind rar, ca şi cum aş încerca să potolesc pe cineva care vrea să se arunce de pe bloc. O să te cuprind în braţe şi-o să te ţin aşa – fac o mică pauză înaintea ultimului pas – iar tu o să mă laşi.

— De ce? întreabă ea, de parcă ar fi lucrul cel mai nebunesc din câte a auzit vreodată, şi poate că, după tot ce-a fost în noaptea asta, chiar e.

— Pentru că am nevoie de asta.

Acum sunt în faţa ei, şi ea nu se retrage, aşa că fac ce-am spus şi o cuprind cu braţele. Îi simt trupul relaxându-se foarte puţin lângă al meu, dar nu-şi ridică braţele, nici nu-mi răspunde la îmbrăţişare. Nu mă iartă, şi mi se pare corect. Nici eu nu ştiu dacă o iert.

Când într-adevăr se mişcă, o face doar ca să-şi ridice mâna până la pieptul meu şi să mă împingă, cu blândeţe, înapoi. Eu îmi ridic mâna spre faţa ei, dorindu-mi să-i pot

şterge vânătăile şi suferinţa, dar mă opresc imediat înainte de a-i atinge obrazul cu degetele şi-mi las mâna să cadă înapoi pe lângă corp. Mi-aş dori ca ea doar să lase lucrurile cum sunt, să mă lase să plec fără vreo altă vorbă, dar nu se întâmplă aşa.

— Aş lua totul înapoi, dac-aş putea. N-ar fi trebuit să-ţi fac rău niciodată.

Se tot întoarce la ideea asta, şi e inutil, fiindcă n-avem cum să mai desfacem ce-a fost făcut, în momentul de faţă.

— Eu n-ar fi trebuit niciodată să te las, îi zic.

Şi e adevărat, am ştiut-o de la început. Nu trebuia s-o las să mă rănească. Nu trebuia să-mi pese atât de mult, încât să devină posibil. Ba chiar am făcut ce-a vrut ea. Nu i-am spus niciodată că o iubesc, însă asta n-a schimbat nimic. Am iubit-o în fiecare zi, şi eu am fost cel care a suferit din cauza asta.

— A trebuit să plec, îmi zice, cu o notă de implorare în voce, rugându-mă să înţeleg ce mi-e imposibil. Nu pot să-ţi spun adevărul, deşi ştiu că ţi-l doreşti. Aş ajunge să te dezamăgesc până la urmă, fiind acel ceva niciodată suficient, exact ca şi cu tot restul lumii.

— Plecarea e singurul lucru din câte ai fi putut face care să mă dezamăgească, îi zic.

Aş fi trăit zi de zi fără să ştiu adevărul, doar ca s-o păstrez, chiar dacă nu era bine.

— Acum nu mai contează, zice ea, şi regretul celor atât de multe săptămâni trecute îi e întipărit pe faţă.

Ea îl acceptă. Putem să regretăm noi oricât de mult am vrea, însă s-au întâmplat prea multe ca să ne mai putem întoarce la ce-a fost. Cu unele lucruri n-ai decât să înveţi cum să convieţuieşti. Am învăţat amândoi lecţia asta acum mult timp.

— O să-l bat pe Kevin Leonard pân-o să facă pe el, zic, în cele din urmă, pentru că măcar atât pot să fac, chiar dacă nu e nici pe departe suficient.

— Nu, răspunde ea, pe un ton hotărât.

— De ce nu?

— Nu e un motiv îndeajuns de întemeiat.

— Tu eşti singurul motiv întemeiat, o contrazic.

Poate că nu mi-o fi permis s-o iubesc, dar asta nu înseamnă c-o să las pe cineva să-i facă rău. E posibil ca asta să fie o ironie a sorţii, din moment ce eu i-am făcut cel mai mult rău în noaptea asta.

— Nu vreau să fiu eu motiv pentru aşa ceva. Ce-a fost a fost, şi vreau să uit.

— Cum e posibil s-o iei atât de uşor? Putea să te fi violat, şi tu te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Chiar nu s-a întâmplat nimic. Crede-mă, am văzut lucruri şi mai rele, îmi zice, ridicând din umeri, şi simt că înnebunesc.

— Mai rău decât să fii violată? o întreb, privind-o neîncrezător.

— Mai rău decât să fiu aproape de a fi violată.

Îmi trec degetele peste faţă, cuprins de frustrare.

— Ajunge cu şaradele, Rază de Soare! M-am săturat de ele. M-am săturat de *asta!*

Iar îmi pierd cumpătul. Am urlat mai mult de când o cunosc pe fata asta decât am făcut-o în ultimii zece ani, şi parcă nu pot să mă opresc.

— Îmi spui tot timpul lucruri ca astea, care nu au absolut niciun sens! De parcă ai vrea ca eu să ştiu ceva, dar tu nu vrei să-mi spui, aşa că trebuie doar să adun indicii la întâmplare şi să descifrez secretul. Ştii ce? Nu pot. Nu pot să descifrez secretul. Nu pot să te descifrez pe *tine*, şi m-am săturat să tot încerc.

Se pare că nu mai trebuie să aşteptăm până mâine ca totul să redevină o porcărie. Se întâmplă asta chiar acum.

Mi-am pus mâinile în cap, şi nu pot să mă opresc din patrularea prin cameră, fiindcă în mine există prea multă agresivitate reprimată şi nu ştiu ce să fac cu ea. Abia acum îi înţeleg obiceiul cu alergatul. Am impresia că aş putea să mă reped acum afară din camera asta şi să nu mă opresc

din alergat decât după multe mile. Trag aer în piept şi încep din nou, fiindcă se pare că nici din vorbit nu mă mai pot opri.

— Tot ceea ce ştiu e că s-a întâmplat ceva, sau, mai probabil, s-a întâmplat ca cineva să-ţi distrugă mâna, şi cu ocazia asta a mai influenţat şi restul din tine, şi eu nu pot să repar nimic.

— Nu ţi-a cerut-o nimeni, ripostează ea cu ardoare şi amărăciune. Privirea îi devine aproape ca de fiară. Toată lumea vrea să mă repare, continuă ea. Părinţii mei vor să mă repare. Fratele meu vrea să mă repare. Terapeuţii mei vor să mă repare. Tu trebuia să fii acea persoană care nu vrea să mă repare.

Acum suntem amândoi exasperaţi. Suntem amândoi furioşi, ceea ce, dintr-un motiv oarecare, înseamnă o destindere. Mă face să simt că, poate, nu sunt singur în camera asta.

— Eu nu vreau să te repar pe *tine*. Eu vreau să repar *asta,* exclam, azvârlindu-mi braţele în lateral, dar nici măcar eu nu ştiu la ce mă refer. La ea? La mine? La toată lumea asta întoarsă pe dos?

— Şi care e diferenţa?

Care e diferenţa? Nu ştiu. Poate că nici nu există vreo diferenţă. Poate că, într-adevăr, eu vreau s-o repar pe ea. Dar, dacă asta vreau, e ceva greşit? Asta poate face din mine ticălosul din scenariul ăsta?

— Nu ştiu, îi răspund, fiindcă e singurul lucru pe care chiar îl ştiu.

Mă aşez din nou la masă şi-mi prind capul între mâini. Emoţiile din încăpere ricoşează peste tot, şi eu nu pot să ţin pasul cu ele. E trecut de patru dimineaţa, şi-mi simt tot corpul de parcă ar fi fost stors, şi că nu mai pot.

— M-am gândit eu că e ceva în neregulă cu tine, îmi spune, cu o voce mai calmă, care sună chiar a scuză, de parcă şi-ar închipui că mă insultă. Dar nu e aşa. M-am gândit că n-o să-ţi pese de ce e în neregulă cu mine, doar

pentru că înţelegi ce înseamnă să fii aşa. Mi-am imaginat că, dacă eu n-o să te întreb, nici tu n-o să mă întrebi pe mine, şi am putea să ne prefacem pur şi simplu că nu ne interesează ce s-a întâmplat în trecut. Dar bănuiesc că nu se poate aşa.

Ridică uşor din umeri, ca şi cum ar fi ştiut asta tot timpul, dar abia acum ajunge să se împace cu ideea.

— Nu mi-am dorit decât pe cineva care să mă privească şi să nu vrea să vadă pe altcineva, adaugă.

— Dar cine te priveşte aşa? o întreb, ridicându-mi capul şi lăsându-mi mâinile în jos, ca s-o pot vedea la faţă, şi gândindu-mă că nu mi-aş putea imagina pe cineva privind-o pe fata asta şi vrând să vadă orice altceva, în afara ei.

— Toţi cei care mă iubesc.

— Şi pe cine vor ei să vadă?

— Pe o fată care a murit.

Capitolul 51

Nastya

Marţi, la ora a cincea, domnişoara McAllister continuă cu secţiunea despre poezie. Am parcurs aceeaşi lecţie mai devreme şi cu clasa mea, aşa că stau acum doar să ascult, încercând să nu mă holbez prea mult la frumosul şi nepreţuitul băiat din ultima bancă, a cărui inimă am călcat-o în picioare. Nici nu mai ştiu cât de mult s-a continuat discuţia noastră din dimineaţa de sâmbătă. Ştiu doar că n-am rezolvat nimic. Nu mai rămăsese nimic de rezolvat. Deja dădusem totul prin maşina de tocat, iar acum nu mai era chiar nimic.

Trec printre rânduri, distribuind o listă cu întrebări pentru discuţii pe tema poemului „Renaşterea”, de Edna St. Vincent Millay. Trec pe lângă banca lui Ethan Hall, şi el îmi examinează din nou faţa. Am reuşit să fac o treabă bună cu machiajul, dar vânătaia tot se poate distinge.

— Aşadar, ai început acum să-ţi baţi iubitele? expediază el o săgeată în direcţia lui Drew.

O umbră de satisfacţie infatuată îi traversează chipul, de parcă ar vrea să-mi spună că am primit ce-am meritat pentru că l-am respins pe el. Poate că am primit ce-am meritat, dar asta n-a avut nici cea mai mică legătură cu el.

— Nu, asta te caracterizează pe tine, i-o întoarce Drew, netulburat.

— S-a ales cu ea de la kickboxing, aud o voce.

Mă întorc şi-o văd pe Tierney Lowell aruncându-i priviri fioroase lui Ethan. Ea e singura persoană în afara lui Drew, a lui Josh şi a mea, care ştie ce s-a întâmplat cu Kevin. Nu mă miră s-o aud amestecându-se. Drew e cel pe care-l apără ea, chiar dacă n-ar vrea s-o recunoască. Îi fac un semn de mulţumire aproape imperceptibil cu capul, pentru că, dacă el nu vrea să-i aprecieze intervenţia, o apreciez eu.

Când trec pe lângă banca lui Kevin Leonard, el se întinde să mă apuce de mână şi să spună ceva. Pare jenat, dar înainte să mă poată atinge, sau să deschidă gura, Josh îi arde un picior în spătarul scaunului. Cu putere. Kevin îşi lasă mâna să cadă pe lângă corp şi privirea pe foaia de hârtie din faţa lui, mormăind „Scuze” în barbă, dar am senzaţia că i se adresează lui Josh, nu mie.

Josh îşi împinge lista mai încolo pe bancă după ce i-o dau, dar nu face nici cel mai mic gest ca să ia act de prezenţa mea. Eu nici măcar nu exist. Mi-aş sacrifica încă o dată mâna, numai să-mi pot lua înapoi tot ce-am făcut, şi să-l aud spunându-mi Rază de Soare.

— Cine poate să explice despre ce este poemul? întreabă domnişoara McAllister, deschizând discuţia.

Îşi plasează foile rămase nedistribuite pe o frumoasă catedră din lemn de stejar, confecţionată manual, care i-a apărut ca prin farmec săptămâna trecută în clasă. E un mister de unde o fi sosit.

— Despre copaci, se trezeşte vorbind cineva.

— Există copaci în poemul acesta, dar nu despre ei este vorba, îl corectează ea.

— Poemele n-ar trebui să fie scurte? întreabă Trevor Mason. Pentru că ăsta e lung de vreo sută de pagini[36].

— Hiperbolizezi, domnule Mason, îl pune la punct domnişoara McAllister.

— Hiperbo… ce?

— Exagerezi, băi, sculă, se răsteşte Tierney la el, după care-şi dă ochii peste cap şi priveşte spre tavan, înainte de a răsufla, învinsă. O să aleg detenţia, declară ea.

Domnişoara McAllister se duce până la catedră şi completează un bilet de pedeapsă cu detenţia.

---

[36] De fapt, are doar 214 versuri, şi este poemul care i-a adus autoarei celebritatea, cu ocazia participării la un concurs, în anul 1912, când i-a fost decernat doar premiul al patrulea, însă toţi ceilalţi concurenţi, inclusiv cei clasaţi pe primele trei locuri, au declarat că a fost de fapt cel mai bun din competiţie.

— Ei, acum cine-i scula? se trezeşte vorbind Drew, rânjind ironic spre Tierney.

Dar apoi, ridicând capul, sesizează privirea furioasă a domnişoarei McAllister, aflată încă la catedră, cu teancul de bilete pentru detenţie în mână, şi-şi întoarce din nou ochii spre Tierney.

— Mda, ştiu, zice apoi. Daţi-mi şi mie unul şi gata.

— Încă avem nevoie de cineva care să răspundă la întrebare, zice domnişoara McAllister, după ce le împarte celor doi bileţelele pentru detenţie şi se întoarce în faţa clasei.

Chiar şi să nu fi fost atentă, tot aş fi putut să aud cum se întorc capetele tuturor din clasă, în clipa în care mâna lui Josh s-a repezit în sus. Până şi domnişoara McAllister dă impresia că nu prea ştie ce să înţeleagă din asta.

— Josh? zice ea, şovăielnică.

Pentru o clipă, el nu spune nimic, părând că-l doare ceva, ca şi cum ar regreta deja faptul că atrăsese atenţia.

— E vorba despre visul unei a doua şanse, răspunde, în cele din urmă.

Nu-şi ridică privirea de pe foaia aflată pe banca lui, dar îl simt cum mă priveşte fără s-o facă în realitate când se foloseşte de cuvintele bunicului lui.

— Naratoarea nu respectă frumuseţea vieţii şi a lumii din jurul ei, aşa că o zdrobeşte de pământ, iar după ce moare îşi dă seama de tot ce luase ca fiind de la sine înţeles şi nu văzuse cu ochii ei cât timp fusese în viaţă. Ea imploră să i se dea şansa de a mai trăi o dată, ca s-o poată aprecia acum aşa cum trebuie.

Mi-am desprins privirea de Josh, ca s-o îndrept spre domnişoara McAllister. Ea îl urmăreşte cu o expresie de mândrie şi de înduioşare, care-mi aminteşte de cum am văzut-o pe doamna Leighton privindu-l. Dar nu cred că expresia domnişoarei McAllister s-ar datora atât de mult răspunsului în sine, cât faptului că el a vrut să răspundă.

— Şi, primeşte această şansă? îl întreabă ea pe Josh, în

timp ce eu mă concentrez cu disperare asupra afişului cu termeni literari de pe perete, aşteptând iertarea păcatelor.

Iar atunci când soseşte, abia o aud.

— O primeşte.

Josh

Se face miercuri până s-o mai văd iar în afara şcolii, însă chiar şi-acolo de-abia dacă m-a învrednicit cu o privire. Nimic nu s-a schimbat, în realitate, cu excepţia faptului că, înainte de weekendul trecut, m-am simţit mai mult o victimă în toată povestea asta, pe când acum, nu prea mai e aşa.

E deja ora unsprezece. Sunt în garajul meu de mai multe ore, dar n-am făcut mare lucru în nicio privinţă. Mi-am reorganizat aceeaşi ladă cu unelte de două ori, iar acum mătur rumeguşul. Nu am energie să fac ceva demn de interes, ci doar o listă care nu face decât să se lungească, şi de care va trebui să mă apuc la un moment dat. Am avut la dispoziţie mai mult timp în ultimele şase săptămâni decât în multe luni de zile, şi tot n-am făcut mare brânză.

Mă duc înăuntru, îmi mai torn o ceaşcă de cafea şi-o iau cu mine afară, hotărându-mă să tai lemnele pentru măsuţa pe care am promis să i-o fac doamnei Leighton, ca pereche a alteia mai vechi. Şi poate că sunt mai obosit decât crezusem, pentru că, atunci când deschid uşa, primul lucru pe care-l văd e o pereche de picioare de un alb palid, încălţate în bocanci cu bombeuri oţelite şi legănându-se de pe bancul pentru lucru.

— Să ştii că eşti dependent. E al naibii de greu să te laşi de cafeină.

— Atunci, presupun că n-o să mă las de ea.

Clatină aprobator din cap, şi-mi vine s-o întreb ce caută aici, dar mă bucur că a venit şi, timp de câteva minute, îmi doresc să pretind că totul a redevenit la fel ca altă dată. Poate că tot asta vrea şi ea.

— O să-ţi stopeze creşterea, să ştii.

— Nu ştiam că-ţi faci griji pentru asta.

— Numai pentru anumite părţi, răspunde ea, zâmbind ironic.

Zâmbesc şi eu pe moment, dar e un zâmbet firav, şi-mi dau seama că n-am chef de glume cu ea. Mai ales din astea. Mă fac să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în noaptea aia, şi la tot ce-a luat-o razna de atunci, şi oricât de mult mi-aş dori să mă prefac că totul e ca înainte, pur şi simplu, nu mă pricep îndeajuns să mint.

— Mă ajută să rămân treaz, îi răspund, refuzând să muşc momeala.

— De ce nu dormi, şi gata?

— Nu prea dorm bine, îi mărturisesc, cu sinceritate.

— Poate tocmai din cauza cafeinei. Cerc vicios.

— Tu nu bei cafea. Dormi bine?

— Punct lovit, apreciază ea, cu o voce nesigură.

— Mulţumesc, zic eu.

Conversaţia asta mi se pare atât de civilizată, încât e anormală.

Sare jos de pe masă şi se îndreaptă spre mine. Vânătaia de pe faţă i s-a mai estompat, dar acum nu mai e ascunsă de machiaj, ca la şcoală, aşa că pot încă s-o văd. Sunt nevoit să mă împotrivesc tentaţiei de a-mi plimba degetele peste ea, după care să mă reped până acasă la Kevin Leonard şi să-i fac patru exact ca asta.

— Ia. Dă-mi voie să mai încerc o dată, îmi cere, întinzând mâna spre ceaşca mea.

— Dacă vrei să încerci, ar trebui măcar să pui ceva rahat în ea mai întâi.

— Sună apetisant.

— Eu o beau neagră. Tu, nu. Papilele tale gustative se împotrivesc la orice nu e dulce.

— Dă-o încoace, boule.

Îi las ceaşca şi o urmăresc cum ia o gură, după care se crispează la faţă din cauza amărăciunii.

— Tot scârboasă e, zice.

— Te obişnuieşti, răspund, ridicând din umeri şi luându-mi ceaşca înapoi.

Mi-o cedează şi se cutremură de parcă ar vrea să-şi elimine gustul din gură. Mă văd obligat să-mi reţin cu forţa un zâmbet.

— Mai bine nu, zice, strâmbând din nas şi ducându-se să se caţere la loc pe masă.

Reîncepe să-şi legene picioarele, şi-mi dau seama cât de uşor ne-ar fi să stăm aşa, şi să uităm de tot ce s-a întâmplat. Numai că mereu am ajunge în acelaşi punct, din cauză că n-am ajuns la niciun rezultat, şi nu sunt eu deţinătorul răspunsurilor. Poate că, măcar o dată, ar fi cazul să n-o mai las să dicteze ea totul, numai pentru că vreau s-o păstrez. Nu pot să uit ce-a făcut, şi nu mă pot aştepta să-mi ierte ce-am făcut, şi nu ştiu încotro să ne îndreptăm de-acum încolo.

— Nu e acelaşi lucru, îi zic, urmărind-o cum îşi caligrafiază numele cu degetul în praful de pe masa alăturată ei. Nu putem să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic… să ne prefacem doar că totul ar fi bine.

— Ştiu că nu e, răspunde ea, ridicându-şi spre mine privirea, şi acolo zăresc ceva despre care chiar aş putea crede că e speranţă. Dar, cine ştie, adaugă.

Până la urmă, ajunge să stea încă două ore. Îmi măsoară şi-mi înseamnă lemnele, iar eu le tai. Nu vorbim despre noi, sau despre Kevin Leonard, sau despre Leigh, sau despre mâini pierdute, sau despre persoane pierdute, sau despre lucruri de demult. Vorbim despre mobilă, şi despre unelte, şi despre reţete, şi despre concursuri artistice, şi despre dezbateri. E o atmosferă familiară şi comodă. Planează încă deasupra noastră ceva care nu poate fi ignorat la infinit, chiar dacă-l ignorăm în seara asta. Dar, cine ştie.

E trecut de unu când o duc cu maşina mea acasă, fiindcă venise pe jos. Mai rămânem puţin în camionetă, cu privirile îndreptate spre intrarea în casa ei, pentru că lucrurile au

deviat, astă-seară, un pic de tot, în cealaltă direcţie, şi niciunul dintre noi nu e pregătit s-o abandoneze deocamdată. Întind mâna şi-o aşez, cu palma în sus, pe locul dintre noi, iar ea nu ezită deloc. Îşi lasă mâna stângă peste a mea, iar eu îmi încolăcesc degetele în jurul ei.

Capitolul 52

Nastya

Nu ştiu precis cât timp stăm aşa în camioneta lui Josh, ţinându-ne de mână, înconjuraţi de întuneric şi de regrete nerostite. Dar e suficient cât să-mi dau seama că nu există poveşti sau secrete pe lume de care să merite să mă ţin, mai mult decât de mâna lui.

Capitolul 53

Nastya

Mă gândesc foarte mult la toate micile întâmplări din ziua în care am fost atacată, şi cum ar fi putut oricare dintre ele să schimbe totul. Sunt curioasă câte mii de variabile au jucat un rol în faptul că el a dat peste mine în ziua aia, şi dacă tot atâtea au conlucrat la faptul că am dat eu peste el.

Clay vine să mă ia la opt dimineaţa, purtând o cămaşă cu mâneci lungi şi răsfrântă la gât, şi pantaloni de costum, fără să semene nici pe departe cu neorânduiala artistic-şleampătă pe care m-am obişnuit s-o văd la el. Mă îndoiesc şi că eu aş semăna prea tare cu ce s-a obişnuit el să vadă, de asemenea, semăn mai mult acum cu Emilia decât mi s-a întâmplat de luni de zile. Nu ştiu dacă pare potrivit, dar nu mai pare atât de nelalocul lui ca altă dată.

Îl examinez pe Clay din cap până-n picioare şi-mi zvâcnesc capul într-o parte, în semn de apreciere.

— Şi tu, îmi zice, deschizându-mi portiera maşinii.

Nici măcar nu ştiu sigur de ce mă ia cu el. Mi-a zis că vrea să văd pentru ce am stat în fund atât de mult timp, dar am văzut deja. Mă îndoiesc că ar arăta cu mult altfel atârnând pe un perete.

Galeria se deschide la nouă, şi toţi Analiştii vor trebui să se înscrie şi să-şi confirme participarea la interviuri până la zece. Drumul se face doar într-o oră cu maşina, aşa că stăm bine. Interviul lui Clay e programat pentru ora unsprezece, iar asta îmi oferă timp să rătăcesc printre exponate şi să văd lucrările rivalilor, cu toate că nu-mi pot imagina măcar să aibă Clay Whitaker aşa ceva.

— Uite, îmi zice Clay, conectând un MP3 player la instalaţia muzicală a automobilului şi întinzându-mi-l. M-am gândit c-o să avem nevoie de muzică, din moment ce am epuizat toate subiectele importante de discuţie. Poţi să faci pe DJ-ul.

Numai că eu chiar n-am chef să fac pe DJ-ul. Nu vreau decât să-mi sprijin capul de geam şi să închid ochii, visând că sunt în drum spre restaurantul italienesc din Brighton. Pornesc dispozitivul, dau la primul playlist şi-l las să se audă. Atât timp cât nu e vorba despre muzică clasică sau cântece de dragoste deprimante, ar trebui să fie bine.

Nu m-am mai întors acasă la Josh după seara de miercuri. După ce mi-am desprins mâna dintr-a lui şi am coborât din camionetă, mi-am jurat în sinea mea că data viitoare când o să mai pun piciorul în garajul ăla o să-i răspund la orice întrebări ar vrea să-mi pună, şi vreau să-mi respect jurământul ăsta.

Cea mai mare parte a drumului mi-o petrec încercând să-mi aranjez în minte cuvintele potrivite, rearanjându-le de o sută de ori, şi apoi descoperind altele noi şi luând-o de la capăt. Când ajungem să ne oprim în faţa galeriei, după o oră, am obrajii umezi, şi nici măcar nu-mi amintesc când am început să plâng.

Mergem ca să-şi confirme Clay sosirea, după care căutăm sala în care îi este expusă lucrarea. E una dintre cele mai mari, şi cuprinde lucrările a trei artişti. Cele ale lui Clay sunt atârnate pe peretele cel mai mare. Pe cele mai multe le recunosc. Unele sunt din portofoliul lui pentru facultate. Altele sunt cele în care m-a desenat pe mine. Dar îmi vine greu să mă concentrez asupra vreuneia dintre ele, pentru că, pe mijlocul peretelui, acolo unde mă holbez eu acum, e cu totul altceva.

Şi e copleşitor.

Piesa centrală a simezei e un mozaic alcătuit din şaisprezece imagini. Pe fiecare desen în parte e câte o bucată din chipul meu, şi le-a pus laolaltă ca pe un puzzle. E evident motivul pentru care mă aflu aici. Nu mi le arătase. Nici măcar nu ştiam că a făcut aşa ceva. Îmi vine s-o rup la fugă din sală.

Intră vreo două persoane şi încep să comenteze despre lucrări, apoi să-i pună întrebări lui Clay şi celor două fete,

pe nume Sophie şi Miranda, ale căror lucrări sunt expuse tot aici. Eu încerc în cea mai mare parte a timpului să stau cu faţa spre perete, prefăcându-mă că studiez una dintre picturile Sophiei, până când vine vremea să fie chemat Clay pentru interviu.

După ce pleacă, mă hazardez spre restul sălilor. Îmi închipui că pot să încep din fundul galeriei, fiindcă, în majoritatea lor, vizitatorii n-au ajuns acolo deocamdată, aşa că e mai multă linişte. Mă îndrept, deci, agale spre cel mai îndepărtat colţ al clădirii, trecând într-unul dintre cele mai mici saloane.

Pentru o clipă, nu mai ştiu unde sunt. Şi pentru a treia oară în viaţa mea, pământul îmi fuge de sub picioare, iar eu nu am altceva de făcut decât să mă străduiesc să rămân la verticală.

Din cauză că el e aici.

E chipul lui. Şi nu e un coşmar. Nu e o simplă amintire. E aici, şi e real, şi mă priveşte. Iar eu îl privesc, la rândul meu. Sunt în toiul unui moment de care mi-a fost groază şi la care am sperat încă din ziua când mi-am amintit ce mi-a făcut.

Numele înscris pe perete alături de tablouri este Aidan Richter, şcoala e una aflată la două oraşe distanţă de Brighton, iar chipul din faţa mea îi aparţine băiatului care m-a omorât.

Totul din mine se porneşte şi se opreşte în acelaşi timp. Sunt atât slabă, cât şi puternică. Sunt îngrozită şi, totodată, vitează. Sunt pierdută şi regăsită. Sunt şi nu sunt aici.

Mă tem c-o să încetez iarăşi să respir.

A mai crescut, ca şi mine, dar n-am cum să mă înşel. Îi cunosc faţa, aşa cum cunosc absolut toate cicatricele pe care mi le-a lăsat.

Îmi vine să fug. Îmi vine să plâng. Îmi vine să ţip. Îmi vine să leşin. Îmi vine să-l lovesc, să-l zdrobesc, să-l omor. Îmi vine să-l întreb *de ce,* ca şi cum ar putea vreodată să existe un motiv.

— De ce?

E o şoaptă şi un ţipăt.

Pun întrebarea, şi nu doar în mintea mea. Sunt cele două cuvinte pe care le aleg din miile posibile să i le adresez. Pun întrebarea fără răspuns. Doar că e posibil să nu fie fără răspuns. Poate că el e singura persoană din lume care mi-ar putea răspunde.

Nici măcar nu ştiu la care *de ce* se referă întrebarea mea. De ce ai făcut-o? De ce mie? De ce eşti aici? De ce sunt aici? De ce?

Mă priveşte de parcă ar fi speriat, şi e singurul lucru care mă poate face fericită în momentul ăsta. Bun. Foarte mulţi oameni sunt speriaţi de mine. Fetele de la şcoală. Părinţii mei. Ba chiar, câteodată, şi Josh Bennett. Însă băiatul ăsta e singurul a cărui frică îmi doresc s-o provoc.

— Tu nu trebuia să-ţi fi adus aminte, zice, şi nimic din vocea lui nu e la fel.

E el, dar nu e el. Nu mai există furie, sau întuneric care să-l mâne. Băiatul e acelaşi, însă vocea, nu; nici ochii nu-s aceiaşi, nici nebunia.

— Tu nu trebuia să mă fi omorât.

— N-am vrut.

— N-ai vrut? întreb, în timp ce creierul meu stoarce cuvintele străduindu-se să le descopere semnificaţiile.

Dar nu există aşa ceva.

— Cum poţi să spui că n-ai vrut să faci ce-ai făcut? îl întreb. M-ai lovit în faţă, iar şi iar. M-ai târât pe jos trăgându-mă de păr până mi l-ai smuls cu tot cu piele. M-ai lovit cu piciorul atât de tare, şi de atâtea ori, încât n-a mai fost chip să se repare tot ce-ai rupt. Mi-ai distrus mâna. Oasele îmi ieşeau prin carne, peste tot. Îţi aduci aminte?

Cea din urmă întrebare nu e mai mult decât o şoaptă sugrumată, vrednică de plâns.

— Nu, răspunde, şi sună aproape ca o scuză.

— Nu? repet eu.

Nici eu nu-mi aminteam cum îmi arăta mâna, doar că am

văzut fotografiile pe care nu voia nimeni să mi le arate. Numai că el a fost autorul. El trebuie să-şi amintească.

— Nu chiar tot. Frânturi.

— Frânturi? Mi-ai făcut toate astea, şi n-ai nici măcar bunul simţ să-ţi aminteşti?

Nu ştiu de unde mi-or fi venit cuvintele astea. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu băiatul care m-a omorât în bătaie despre bun simţ. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu el, şi gata. Ar trebui să-l omor.

— Fratele meu s-a sinucis.

— Îmi pare rău.

Îmi pare rău? I-am zis *îmi pare rău* băiatului ăstuia? Parcă m-aş duce din nou spre şcoală, şi i-aş zâmbi, şi i-aş spune iarăşi „Bună”. Nu. Nu se poate. Nu se poate. Nu se poate. Mă iert pe mine însămi, pentru că a fost ceva reflex. N-am gândit-o. I-am adresat cuvintele, dar n-o să-i ofer şi compasiune. Mă priveşte de parcă nici lui nu i-ar veni să creadă că le-am pronunţat. Cred că am înnebunit. Nu ştiu dacă discuţia asta perversă se petrece în realitate, dar probabil că aşa e, deoarece nu cred că aş fi în stare să-mi imaginez una ca asta.

— M-am dus acasă în ziua aia şi l-am găsit. I-am găsit cadavrul.

Vorbeşte de parcă şi-ar fi repetat de o mie de ori în minte cuvintele astea, şi nu aştepta decât momentul potrivit ca să le spună. Şi iată-l spunându-le.

Îmi oferă mult aşteptata, mitica explicaţie. Îmi spune povestea. Cel puţin, cât îşi aminteşte din ea. Mă gândesc cum ironia sorţii face ca despre mine să se creadă că nu-mi aduc aminte, când de fapt îmi aduc, în tip ce băiatul despre care se presupune că ar deţine toate răspunsurile are o memorie plină de goluri. Dar îşi deşartă sacul într-o goană nebună, ca şi cum s-ar fi reţinut ani de-a rândul, iar acum vrea să spună tot înainte ca eu să-l pot opri.

Îmi povesteşte despre fratele lui. Despre fata de care se îndrăgostise fratele lui, amândoi fiind la aceeaşi şcoală cu

mine. Fata care se despărţise de fratele lui, fiind de aceea socotită de Aidan ca fiind vinovată pentru sinucidere, chiar dacă ştie, acum, că nu acela fusese motivul. Fata aia rusoaică. Curva rusoaică. Fata pe care a plecat s-o caute în ziua aia. Fata pe care a văzut-o când m-a văzut pe mine. Doar pentru că s-a întâmplat să fiu acolo. După care rosteşte cuvintele. Şi n-aş fi crezut posibil să-l urăsc pe băiatul ăsta mai mult decât până acum, dar este.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău.

Simt cum capul dă să-mi explodeze. Nu aşa era vorba să se întâmple. El nu trebuia să-şi ceară scuze. El ar trebui să fie rău, iar eu ar trebui să-l lovesc.

Mâinile mi se strâng în pumni fără vreun scop. Nu ştiu de unde îmi vine răsuflarea, ci doar că respir încă. Nu mai vreau să aud nimic din toate astea. Pentru că el îmi răpeşte furia, şi e singura care mi-a mai rămas. Nu se poate să mi-o ia şi pe-asta. N-are voie să mă facă să nu-l mai urăsc. Nu mi-ar mai rămâne nimic.

Începe să vorbească despre cum l-au supus părinţii lui la şedinţe de terapie în urma sinuciderii, şi despre vinovăţia care-i apasă viaţa, din cauză că n-a mărturisit nimănui ce mi-a făcut mie. Cum a tot aşteptat, şi iar a aşteptat, să fie prins, dar niciodată n-a venit nimeni să-l caute. Şi-atunci s-a gândit că i s-a oferit o a doua şansă, că eu n-am murit, şi lui i s-a părut că ar fi bine, şi că ar însemna un fel de nou început, şi aşa a şi fost. Doar că al unei poveşti mai împuţite.

Cuvinte. Atât de multe cuvinte. N-am nevoie să ştiu de ce-a ajuns el să fie un om rău, ci doar că aşa a fost. Nu există absolut nicio parte din mine dornică să-l asculte povestind despre vinovăţia lui, şi despre terapie, şi despre artă, şi despre vindecare. N-are voie să se simtă mai bine. N-are voie să se ierte pe sine. Nu-i permit eu.

Şi totuşi, nu cred că se iartă pe sine. E atâta remuşcare, şi suferinţă, şi dispreţ de sine, în expresia lui, încât mă doare sufletul pentru el, fiindcă ştiu cum e, şi mă urăsc pe

mine însămi din cauză că mă doare sufletul.

Se opreşte din vorbit. I-am ascultat fiecare cuvânt, iar acum îmi vine mie rândul. Îmi vine rândul să-i spun tot ce-am simţit nevoia să-i spun, încă din ziua în care mi-am amintit ce mi-a făcut. E rândul meu să-l fac să mă asculte. Dar nu mai am prilejul. Clay intră în sală înainte ca eu să mă hotărăsc cu care dintre cele o mie de cuvinte din mintea mea vreau să încep.

— Aici erai, îmi zice Clay, privindu-mă. Ai reuşit deja să treci prin toată expoziţia?

Se întoarce spre Aidan Richter, care are chipul cuiva bântuit, şi se holbează la mine de parcă aş fi un spectru. Un spirit din trecut, venit să-şi revendice ce-i aparţine.

— Salut, îi zice Clay, şi se duce spre el cu mâna întinsă.

Îmi vine să i-o înşfac şi să-i ţip că nu trebuie s-o atingă. Ştiu ce-au făcut mâinile astea, şi nu vreau ca ele să se apropie cumva de ale lui Clay.

— Eu sunt Clay Whitaker. Astea sunt lucrările tale?

Clay îşi plimbă privirea pe pereţii din jur, pe care eu abia acum încep să-i observ. Arta băiatului ăsta e atât de diferită de a lui Clay. Nu e nimic care să semene nici măcar pe departe. Dar mi se pare uimitoare, şi-mi vine să-mi trag palme pentru că gândesc aşa. Îl dispreţuiesc pentru talentul de a fi creat-o.

Şi, deodată, o văd. Şi nu există cuvinte capabile să descrie ura pe care o resimt faţă de el. Tabloul. Pe latura cea mai îndepărtată a unui perete, tocmai în fund de tot, ca un punct pus unei fraze, sau ca un post-scriptum. Dar nu e o pictură. E o amintire despre ceva care nu s-a întâmplat.

Nu mă pricep câtuşi de puţin la artele plastice, aşa că nu vă pot spune dacă e în acuarelă, sau cu vopsea acrilică, sau dacă e ulei pe pânză, sau absolut orice altceva legat de artă. Pot să vă spun doar că înfăţişează o mână, mâna mea, cu palma în sus, deschisă lumii întregi, şi că ea îmi pătrunde în trup şi-mi sfâşie tot ce mi-a mai rămas. Pentru că în palma asta, drept pe mijloc, e nasturele din perlă la

care n-am mai ajuns niciodată.

Aidan Richter a dispărut, dar eu îl aştept încă.

Am nevoie să-l găsesc. Până la urmă, el a spus tot, în timp ce eu n-am spus nimic. N-o să-i permit să fie absolvit de vină pe socoteala mea. Nu-i permit să se folosească de mine şi pentru asta. N-o să pun sub semnul întrebării, din cauza lui, tot ce-am crezut timp de aproape trei ani, iar el să plece fără să asculte ce-am de spus.

Vreau să-mi vină rândul, ca să ţip la el. Să-l întreb dacă ştie că e un asasin. Dacă ştie că, deşi am rămas în viaţă, asta nu înseamnă că nu m-a omorât. Doar pentru că ei au reuşit să mă aducă înapoi, nu înseamnă că n-am fost moartă. Doar pentru că ei mi-au repus-o în mişcare, nu înseamnă că nu mi s-a oprit inima. Asta nu schimbă nimic din ce-a făcut. A omorât-o pe Pianista din Brighton, chiar dacă n-a omorât-o pe Emilia Ward. Iar eu vreau să-i spun toate astea. Vreau să ştie şi el tot ce ştiu eu. Vreau să-l doară. Mă simt exaltată de atâtea cuvinte nerostite.

Poate că nu l-o fi găsit nimeni până în prezent, dar eu ştiu acum cine e. Îi cunosc numele. Pot să dau de el, la fel cum a dat el de mine.

Iar când o voi face, nu va fi ceva aleator.

Capitolul 54

Josh

Când ajung la cina duminicală, sper s-o găsesc şi pe ea acolo. După tot ce s-a întâmplat în weekendul trecut, a lipsit atunci, şi nu pot să i-o iau în nume de rău. Şi eu aş fi lipsit, dacă n-aş fi căutat cu disperare până şi cea mai infimă şansă de a o vedea.

Casa mea e prea tăcută, iar garajul, prea gol, aşa că am venit încoace mai devreme. Cina nu e gata încă, aşa că mă duc împreună cu Drew în camera lui, fiindcă n-am chef să stau cu ceilalţi ca să fac pe politicosul şi să conversez despre nimic. Numai că nici cu Drew n-am ce să vorbesc, aşa că până la urmă stăm amândoi într-o tăcere prostească.

Poate c-ar fi fost mai bine să rămân acasă. Rază de Soare nu s-a mai întors după ce am stat de vorbă miercuri. Am crezut că ar putea fi un punct de cotitură, dar poate că doar m-am amăgit încă o dată.

— Spune-mi ce naiba s-a petrecut între voi doi, îmi cere Drew, până la urmă. Şi să nu-mi spui că nimic. Şi să nu-mi spui că nu ştii. Am primit din partea voastră absolut toate răspunsurile evazive posibile, şi nu mai înghit aiureli.

— Nu ştiu, zic, şi-mi ridic privirea spre Drew, ca să-l opresc înainte să mă poată întrerupe. Asta e adevărul absolut, fie că-ţi face plăcere, fie că nu. N-am niciun rahat de idee. Totul mergea perfect.

Totul era bine. Şi, dintr-odată, n-a mai fost. Tot ce ştiu e că, timp de vreo cinci minute, cred că am fost fericit.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, Josh.

În mod cât se poate de categoric, s-a întâmplat ceva. În interiorul meu se poartă o bătălie, pe tema dacă să-i pun sau nu întrebarea pe care-o am în minte acum. Mereu am fost curios să aflu cât de multe a vorbit ea cu Drew, câte lucruri s-au petrecut între ei fără să ştiu eu.

— Ţi-a spus vreodată că era virgină?

— Ce? *Nici gând!* exclamă el, privindu-mă neîncrezător. Serios?

Încuviinţez. E limpede că el nu ştia mai multe ca mine. Mă simt ca şi cum aş trăda-o pentru că-i spun lui. Dar trebuie să-i spun cuiva. Trebuie să încerc să înţeleg. Mă simt ca şi cum m-aş îneca.

— Dar cum să fie posibil? *Ea* e virgină?

— A fost, îi răspund.

— Deci asta s-a întâmplat, conchide el, redevenind serios.

Nici măcar n-a rostit-o ca pe o întrebare.

— Asta s-a întâmplat.

— Dar de ce să ducă asta la despărţirea voastră? întreabă el, nedumerit.

— Nu ştiu. N-am înţeles o iotă. Ea mi-a zis că a fost distrusă, şi că s-a folosit de mine ca să distrugă şi ce-a mai rămas.

— Asta ce-ar mai vrea să însemne?

Nu fac decât să clatin din cap. Nu am niciun fel de răspunsuri. Am întrebat-o acelaşi lucru şi pe ea, dar nu mi-a oferit niciodată vreunul.

— Chestia asta n-are niciun sens.

— Nimic legat de ea n-a avut vreun sens, încă din ziua în care a ajuns aici. N-a vrut decât să dea impresia că nu contează. Şi eu am făcut acelaşi lucru

E mai mult decât am spus faţă de oricine despre ea, şi când aud cuvintele ieşindu-mi pe gură îmi dau seama cum sună.

— Ştii că ea te iubeşte, nu?

— Ţi-a spus ţie asta? mă reped să-l întreb, şi imediat îmi detest tonul plin de speranţă.

— Nu, dar…

— Nici n-aş fi crezut, îl întrerup.

Nu vreau să-mi ofere false speranţe, din milă faţă de mine. Ori i-a spus-o ea, ori nu. Şi nu i-a spus-o. Dacă mă

gândesc mai bine, nici eu.

— Josh…

Drew nu mai are şansa de a-şi continua fraza, din cauză că mama lui ne strigă tocmai atunci să coborâm la cină, iar eu ies pe uşă înainte ca el să mai poată spune altceva.

Când ajungem în bucătărie, doamna Leighton mă ia în braţe, iar Drew se duce să pornească un playlist pe computer, fiindcă săptămâna asta e rândul lui. Totul pare să decurgă normal.

Iar Rază de Soare nu e nicăieri.

Tocmai ne pregătim să punem mâncarea pe masă, când ne strigă domnul Leighton, din salonul în care stă mereu să vizioneze ştirile înainte de cină. Doamna Leighton îi strigă că e vremea mesei şi ar fi cazul să stingă televizorul, dar el o cheamă din nou, iar ea probabil că recunoaşte ceva anume în tonul lui, fiindcă de data asta nu mai comentează nimic. Doar se duce, iar noi o urmăm cu toţii.

Asta e momentul de dinainte. Momentul în care totul e încă familiar şi inteligibil. Momentul de dinainte să se schimbe totul. Am avut câteva astfel de momente în viaţa mea. Momentul în care trec din bucătărie în salon e unul dintre ele, momentul dinaintea celui în care-i văd faţa la televizor, în livingul casei Leighton, înaintea cinei duminicale.

Nici măcar nu-mi dau seama de ce ne-a chemat el acolo, până când nu urmăresc privirile tuturor, ajungând la ecranul televizorului. Şi atunci ştiu totul. Nici măcar nu pot să aud ce se spune, din cauză că fotografia ţipă la mine atât de asurzitor, încât acoperă tot restul. Domnul Leighton derulează înapoi înregistrarea şi o porneşte din nou, însă eu tot cu greutate reuşesc să prelucrez cuvintele.

Elevul de liceu Aidan Richter a fost arestat în această după-amiază după ce şi-a recunoscut atacul brutal şi tentativa de omor din 2009 împotriva Emiliei Ward, pe atunci de cincisprezece ani, cunoscută cu afecţiune de localnici ca Pianista din Brighton. Cazul a rămas nerezolvat

timp de aproape trei aniy până când Richter, el însuşi în vârstă de şaisprezece ani la momentul atacului, a sosit împreună cu părinţii şi avocatul său şi s-a predat poliţiei ceva mai devreme, în cursul zilei de azi. Nici un fel de alte amănunte n-au mai fost date publicităţii, iar până în prezent niciuna dintre familiile implicate nu a făcut vreun comentariu. O conferinţă de presă este programată să se desfăşoare mâine-dimineaţă, la ora 9:30.

— E ciudat, afirmă domnul Leighton.

Însă nu e aşa, şi el o ştie. Nu e nimic ciudat în asta. E ca şi cum pârghiile unei încuietori ar fi descuiate pe rând. Totul se potriveşte.

Atac… brutal tentativă de omor: „Emilia… Pianista…

Domnul Leighton opreşte înregistrarea pe imaginea feţei pe care am văzut-o timp de atâtea luni în garajul meu. Mai tânără. Fără machiaj. Fără haine negre. Zâmbind. Şi chiar cu părul negru şi ochii ei negri, nu e nimic întunecat la ea. E toată numai lumină. Ca o rază de soare.

— Mi-aduc aminte că am văzut povestea asta la ştiri, atunci când s-a întâmplat, îngrozitoare poveste. Arată exact ca ea, spune doamna Leighton, şi mă întreb dacă nu se poate convinge să creadă, sau chiar nu crede cu adevărat.

— Ea e.

Întoarcem toţi capetele, şi în pragul încăperii îl vedem pe fratele lui Rază de Soare.

— Am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni, explică el, dar fără să ni se adreseze cu adevărat nouă.

Are privirea aţintită asupra televizorului.

— Unde e? ne întreabă.

Familia Leighton îl priveşte ca pe un nebun care tocmai le-a dat buzna în casă. Pe chipurile lor e sculptată neîncrederea, însă starea de şoc din încăpere e atât de mare deja în clipa de faţă, încât ţi-e greu să-ţi dai seama care i-o fi sursa.

— El e Asher, fratele Nastyei, zic răspunzând la o întrebare nepusă de nimeni şi ascultând cât de nepotrivit

sună numele ăla, rostit de gura mea.

— Fratele Emiliei, mă corectează el. Unde e? Trebuie s-o iau acasă.

Îmi dau seama că prin acasă el nu înţelege locuinţa lui Margot. Vrea s-o ia acasă în Brighton. Nu pare supărat. Doar obosit. Ca şi cum ar fi trăit sub apăsarea tuturor faptelor ăstora un timp mult prea îndelungat, şi nu vrea decât să se sfârşească totul.

— Nu e aici.

— Margot zicea că aici ar trebui să fie. Mi-a zis să încerc mai întâi acasă la tine – îşi îndreaptă privirea spre mine – iar dacă n-o găsesc, înseamnă că e aici, la cină.

În tonul lui simt o stânjeneală care i se potriveşte cu expresia feţei.

— Astă-seară n-a venit, îl informează cu blândeţe doamna Leighton, după care-şi întoarce ochii, plini de înţelegere şi de întrebări, către mine.

— De ce nu i-ai luat urma după telefon? îl întreb, ţâfnos, în principal pentru că-l simt iritat, şi agitat, şi îngrijorat, şi mă face şi pe mine să mă simt la fel.

— Şi-a lăsat telefonul pe pat, îmi răspunde el, ca şi cum ar începe să înţeleagă că ea nu l-a uitat, pur şi simplu. Nu vrea să fie găsită.

Asher ne povesteşte ce s-a mai întâmplat în după-amiaza asta în Brighton. De îndată ce părinţii lor au primit apelul telefonic din partea poliţiştilor, el s-a urcat în maşină ca să vină după ea, astfel încât să nu fie nevoită să conducă singură.

Între timp, au tot sunat-o, încercând să dea de ea, închipuindu-şi că ar putea s-o găsească înaintea ştirilor. Dar nimeni n-a reuşit s-o prindă.

În câteva minute, suntem toţi cu telefoanele în mâini, de parcă am crede într-adevăr că ne-ar folosi la ceva. În realitate, n-avem pe cine să sunăm, dar asta ne face să simţim că tot întreprindem ceva, chiar dacă inutil. Dacă ea a plecat, şi şi-a lăsat telefonul, a făcut-o cu un motiv, iar

motivul e că nu vrea ca noi să ştim unde e.

Între timp, la ştiri s-a schimbat subiectul, însă noi toţi fixăm mai departe ecranul televizorului, ca şi cum am spera să găsim ceva acolo. Ca şi cum ar urma să ne ofere, dintr-odată, un răspuns. Poate că doar nu vrem să ne privim unul pe altul, şi să ne zărim propria derută reflectată pe chipul celuilalt. Eu nu sunt derutat. În realitate, încep să simt că înţeleg ceva, pentru prima dată după atâtea luni. Poate că înţeleg chiar totul.

Asher iese din cameră ca să dea un telefon, iar imediat după ce-l vede dispărut, Drew îşi întoarce privirea spre mine. Îmi dau seama că aşteptarea fusese un chin pentru el.

— Ţie ţi-a spus? mă întreabă.

Ar fi trebuit să-i pot da un răspuns afirmativ la întrebarea asta. Ar fi trebuit să am grijă de asta. Ar fi trebuit să-mi pese îndeajuns cât s-o determin să-mi spună. Secretele ei să fi fost o carte deschisă între noi, şi eu să permit asta. Niciodată nu existase vreo întrebare la care să nu-mi spună ceva lucruri. *Lucruri*. Cât de aiurea poate să sune? Lucruri. Toate lucrurile. Totul. Totuşi, ştiam că de îndată ce-o să-mi spună, n-o să mă mai pot preface niciodată că n-am auzit, şi mă simţeam mai fericit plutind în ignoranţă.

Scutur din cap, şi toţi sunt cu ochii pe mine.

— Cum ar fi putut să-i spună? Ea nu vorbeşte, comentează Sarah.

Eu şi Drew ne privim unul pe celălalt, şi încep să nu mai ştiu ce e secret, şi ce nu.

Telefonul meu suna, şi-l înhaţ fără să mai privesc identitatea apelantului, sperând să fie ea.

— Ai ştiut asta? mă întreabă Clay, fără să salute măcar.

— Nu, n-am ştiut, îi răspund, dar nu mai am energie să mă răstesc la el.

Toată lumea presupune că ar fi trebuit să ştiu toate astea. Da, ar fi trebuit. Numai că eu n-am ştiut nimic.

— Ea e, nu? se interesează el, aşteptând o confirmare de

care n-are nevoie.

— Ea.

— Am văzut-o ieri cu el.

— Cu cine?

— Cu Aidan Richter. De la ştiri. Băiatul care a recunoscut.

— Ai *văzut-o* cu el? Cum se poate?

— La concursul de pictură. El era printre finalişti. Când am ieşit de la interviul meu, am găsit-o în sală cu el.

— Ce făceau?

— Nu ştiu. Stăteau să se fixeze reciproc cu privirile. Era bizar, dar m-am gândit doar că el poate a încercat să-i spună ceva, şi ea nu i-a răspuns, iar asta l-o fi speriat. Ea e bine? mai întreabă Clay, cu o sinceră preocupare în voce.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie unde-o fi, îi răspund.

Şi nici eu nu ştiu cum de reuşesc să articulez cuvintele astea, fără să mi se frângă glasul.

Asher intră înapoi cât timp eu sunt încă la telefon.

— Părinţii mei au sunat la compania care i-a emis cardul de credit.

Îi zic lui Clay să vină încoace şi închid, ca să aud ce spune Asher.

El ne informează că ea şi-a folosit cârdul la o benzinărie de pe partea dinspre nord a barierei aflate imediat lângă Brighton, ceva mai devreme. Apoi ne spune că se duce să ia câteva lucruri de la Margot înainte de a pleca înapoi încolo. Ce-o fi atât de important de luat de la Margot înainte de a pleca să-şi caute sora, mă depăşeşte, dar nu e rostul meu să-i iau la întrebări pe oamenii care o iubesc. Eu am zis c-o iubesc, şi uite ce-am făcut.

N-am fost capabil să-l întrerup, fiindcă am încercat să-mi formulez propriile gânduri înainte de a-i izbi în plin fratele cu ele.

— Ea a fost ieri cu el, anunţ.

Şi mi se întoarce stomacul pe dos când o spun. Mă tem că există aici răspunsuri la care încă nu vreau să mă gândesc.

— Ce?

Nu ştiu cine a sărit cu întrebarea. Poate toată lumea.

— Cu Aidan Richter. Băiatul care a recunoscut. Clay zice că i-a văzut împreună în galeria de artă. El era acolo, închei, într-o dureroasă sforţare de a-mi scoate aerul afară din plămâni.

— Cine naiba e Clay?

Asta n-ar fi reprezentat prima mea întrebare, dac-aş fi fost în locul lui Asher, dar tot îi răspund, dându-mi seama abia acum cât de puţine ştia familia despre viaţa ei de-aici.

— El a desenat-o. Ea a mers cu el ieri la un concurs pe stat. El zice că i-a găsit într-o sală împreună, iar azi, când a văzut ştirile, l-a recunoscut.

— Mai ştie şi altceva? se interesează Asher, neliniştit.

— Nu-mi dau seama. I-am zis să vină încoace.

Clay îşi face apariţia, şi abia apucă să intre pe uşă, că şi începem să-l bombardăm cu întrebările. Ne spune tot ce ştie, adică nu mare lucru. El avusese întâlnire cu juriul, iar între timp ea rămăsese să privească exponatele. Când o găsise, după ce ieşise de la interviul lui, era într-o sală împreună cu băiatul ăla, Richter, şi se priveau unul pe celălalt. Clay nu auzise nimic, aşa că n-avea habar dacă discutaseră între ei, sau nu. Apoi, fusese chemat şi Richter la interviu, şi nu-l mai văzuseră pe urmă. La sfârşitul zilei, Clay o condusese acasă, şi asta fusese tot.

— Părea să fie bine pe drumul spre casă. Arăta bine. Nu că ar fi vorbit. Dimineaţă, pe drumul încolo, fusese necăjită, dar la întoarcere, după-amiaza, nimic neobişnuit.

— De ce era necăjită? îl întreb, fiindcă e prima oară când pomeneşte despre asta.

— Nu ştiu. A stat tot timpul să privească pe geam, iar când am ajuns acolo, plângea. A fost răvăşită încă de când s-a întâmplat ce s-o fi întâmplat între voi doi, adaugă, privindu-mă de parcă ar vrea să se scuze, să spună că n-ar fi dat în vileag nimic despre oricare dintre noi, dacă n-ar fi fost nevoit. N-aş fi zis nimic dacă nu s-ar fi întâmplat

chestia asta, mărturiseşte el, până la urmă.

— Plângea? întreabă şi Asher, dând impresia că nu înţelege despre ce se vorbeşte.

Presupun că nici de faţă cu el n-a plâns.

— Nu în hohote, ne lămureşte Clay. Numai cu lacrimi. Nici măcar n-am ştiut, până când n-am privit-o. Oricum, n-aveam de gând să-i spun ceva. Cine ştie ce s-o fi petrecut în mintea ei?

— Nimic, îi răspunde Asher; şi dacă mai era posibil, îl văd că arată mai distrus ca înainte.

— Credeam că-ţi cunoşti sora, îi zic, aruncându-i înapoi în faţă cuvintele, deoarece acum începe să-mi fie frică, iar asta face din mine un nemernic.

— Nimeni n-o cunoaşte pe sora mea, răspunde el.

Şi n-ai cu ce să-l contrazici pe tema asta.

Încercăm să ne dăm seama ce ştim şi ce nu în momentul actual. Ştim o mulţime de lucruri, dar nu şi pe singurul pe care am vrea cu adevărat. Unde anume este ea.

În esenţă, se ajunge la concluzia că n-a mai văzut-o nimeni de la ora nouă dimineaţa, şi nu i se mai ştie de urmă de când şi-a folosit cardul de credit la o benzinărie, imediat după ora unsprezece, chiar lângă Brighton. Nimic, după asta. Numai că are optsprezece ani şi n-a dispărut nici măcar de douăsprezece ore, aşa că nimeni n-o s-o caute, în afară de noi.

Asher îşi sună părinţii de îndată ce desluşim povestea lui Clay. Cât timp vorbeşte Asher cu mama lui, tatăl lui sună la secţia de poliţie, ca să anunţe despre întâlnirea de ieri dintre Rază de Soare şi Aidan Richter. Cu toţii suntem curioşi să aflăm un lucru. Dar un lucru de care nu întreabă nimeni. Dacă ea a fost în Brighton, înseamnă că s-a dus după el chiar înainte să apară măcar mărturisirea. Iar dacă ea a fost în Brighton la ora unsprezece, iar el s-a predat la trei şi jumătate… ce s-a întâmplat între timp?

Asher pleacă, având în plan să facă o haltă acasă la Margot, ca să ia din camera surorii lui cine ştie ce le-o fi

promis părinţilor c-o să aducă. După care se îndreaptă direct spre Brighton. Margot o să rămână acasă, pentru eventualitatea improbabilă în care Rază de Soare s-ar întoarce acolo.

Toată lumea ştie că eu mă duc, iar Drew anunţă că merge şi el. Asher ne lasă adresa şi numărul de telefon de la părinţii lui, şi ne promite c-o să-i anunţe de venirea noastră. Hotărâm să mergem fiecare cu maşina lui, că poate va fi nevoie să ne despărţim după ce ajungem acolo.

După câteva minute, mă urc singur în camioneta mea şi pornesc spre Brighton. Tot drumul mi-l petrec târguindu-mă cu tot ce voi avea vreodată. Nici nu mai ştiu de câte ori spun *te rog*. *Te rog*, *dă-mi-o înapoi*. *Te rog*, *nu vreau s-o pierd din nou*. *Te rog*, *şi atât*. Telefonul nu-mi sună. Sunt cele mai lungi două ore din viaţa mea.

Camera e plină de un haos organizat. Asta-mi aminteşte de ziua în care au murit mama şi sora mea. Telefoane zbârnâind de sar din furcă. Un calm neastâmpărat. Teamă prost ascunsă. Toţi parcă ar fi zombi. Trupuri goale pe dinăuntru. Bântuite, şi aşteptând la nesfârşit ceva. Ştiu cum e. Oamenii ăştia probabil că au fost odată normali. Mă gândesc cât de lesne ar putea fi familia Leighton în locul lor, dacă ar dispărea Sarah. Cum fiecare familie normală e la doar o tragedie distanţă de o implozie totală.

Peste tot prin cameră sunt fotografii înfăţişând o fată pe care ar trebui s-o cunosc, dar nu e cazul. O fată în rochii pastelate, cu panglici în păr, zâmbind şi cântând la pian în mai multe imagini decât aş fi în stare să număr. Mă simt de parcă aş fi iarăşi îndoliat, numai că, de data asta, pentru o fată pe care n-am cunoscut-o în viaţa mea.

Părinţii ei vorbesc amândoi la telefoanele mobile. Telefonul fix sună incontinuu, dar nu răspunde nimeni la el, fiindcă sunt mereu reporterii. Până la urmă, tatăl ei îl scoate din priză, şi atunci se face linişte. Dar nu tocmai.

Eu şi Drew stăm în capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Despărţiţi din punct de vedere fizic şi emoţional de restul

familiei. Restul familiei. Fie că ei mă recunosc, fie că nu, fac parte şi eu din categoria asta. A avut ea grijă, oricât de mult mi-ar plăcea să afirm că ar fi altminteri. Iar acum a dispărut şi ea. Se potriveşte.

Asher intră nu la mult timp după sosirea noastră. Aduce cu el o stivă de caiete alb-negru pentru compuneri, de genul celor pe care ne pune să le folosim şi domnişoara McAllister. Le depune pe măsuţa din mijlocul camerei. Hidoasă măsuţă. Aş putea să le fac eu una mai bună. Mă şi gândesc dacă să le ofer.

Nu pot să văd decât coperta caietului din vârful stivei. Pe ea scrie cu marker roşu *Chimie*. Recunosc caligrafia lui Rază de Soare, şi asta mă dărâmă un pic.

Mama ei se îndreaptă spre teancul de caiete, ca şi cum ar fi o bombă acolo.

— Astea sunt?

Asher face semn că da. E palid, şi pare mai bătrân decât prima oară când l-am văzut. Toţi cei de-aici arată mai bătrâni decât ar trebui. De parcă ar fi văzut prea multe lucruri oribile, iar acum sunt, pur şi simplu, istoviţi. Mă întreb dacă aşa arăt şi eu.

Nastya/Emilia/Rază de Soare. Nu ştiu cum s-o mai numesc. Mama ei ia caietul de deasupra şi-l deschide, răsfoind primele câteva file.

— Nu sunt decât notiţe la chimie, anunţă ea, uşurată, dar dezorientată.

— Dă mai departe, mamă, o îndeamnă Asher, pe un ton de parcă i-ar expedia o lovitură mortală.

În clipa imediat următoare, îi văd faţa strâmbându-se în cea mai deplorabilă expresie, şi mâna repezindu-se spre gură, ceea ce mă face să-mi întorc privirea în altă parte, fiindcă numai văzând-o astfel mă simt de parcă i-aş invada intimitatea. Arată exact ca Rază de Soare. Drew, în schimb, nu-şi abate privirea. Rămâne s-o fixeze mai departe. Şi el pare îmbătrânit. Cred că e posibil ca asta să se fi întâmplat chiar acum, când a văzut expresia de pe faţa femeii ăsteia.

— A avut nevoie de toate astea, ca să scrie ce s-a întâmplat? întreabă ea, fără să i se adreseze cuiva în mod special.

Soţul ei, tatăl lui Rază de Soare, bărbatul care a stat în spatele ei tot timpul, îi ia caietul din mâini, iar ea clatină din cap spre el. Nu ca şi cum n-ar înţelege ceva, ci vrând să-i spună lui nu. Nu vrea ca el să citească. E la fel cum ţi-ar spune cineva să nu priveşti un cadavru, pentru că, dacă o faci, n-o să ţi-l mai poţi scoate vreodată din minte. Îţi va rămâne permanent în memorie, şi nu vei putea nici măcar să închizi ochii, fără să vezi imaginea aia acolo. Asta-i impresia pe care o dă femeia asta, în timp ce clatină din cap spre soţul ei. De parcă ar fi văzut cadavrul, şi nu vrea să-l vadă şi el.

— Nu, răspunde Asher. E peste tot acelaşi lucru. În toate caietele. Nu face decât să repete totul, ca într-o buclă nesfârşită. Iar, şi iar, şi iar.

Vocea i se frânge la cel de-al treilea iar, şi Asher începe să plângă, dar nimeni nu-l consolează. Nimeni n-are ce mângâiere să mai ofere.

Se aude o bătaie în uşă, şi intră o fată. Nu spune o vorbă. Doar se duce drept spre Asher, care nu se clinteşte până când ea nu ajunge la el. Atunci, o cuprinde în braţe, şi-o învăluie până când ea aproape că dispare de tot, iar mie mi se face dor de Rază de Soare.

Atmosfera din încăperea asta mi-e atât de familiară. Nimeni nu simte nimic, însă toată lumea e într-o permanentă mişcare, pentru că sunt atâtea lucruri de făcut. Numai că, în clipa de faţă, nimeni nu pare să-şi dea seama care sunt alea.

Din câte afirmă poliţiştii, Aidan Richter recunoaşte că s-a văzut ieri cu ea, dar neagă în continuare orice contact pe ziua de azi.

Nimeni nu ştie dacă e adevărat, sau nu. N-au de ce să se lege. Nimic de la care să pornească, măcar.

Până la urmă, se hotărăsc ca Asher, Addison şi domnul

Ward să plece, fiecare cu propria maşină, în căutarea ei, chiar dacă n-au nici cea mai vagă idee de unde să înceapă. Asher avusese dreptate: nimeni nu-i cunoaşte sora, sau, cel puţin, pe sora lui de acum.

Mama ei rămâne de gardă lângă telefon. Nu ştie nimeni ce să ne zică să facem, mie şi lui Drew. Chiar nu cunoaştem regiunea, şi habar n-avem încotro ar fi putut ea să se ducă. Suntem de-a dreptul inutili şi nu putem decât să aşteptăm.

— Puteţi să staţi în camera Emiliei, dacă vreţi, ne propune mama ei.

Toată lumea din casa asta îi spune Emilia, şi sună mai potrivit decât a sunat vreodată Nastya.

Camera ei e o dementă, şi mă simt de parcă i-aş fi pătruns în creier. Nu există pereţi. Nu poţi să-i vezi. Fiecare centimetru din suprafaţa lor e acoperit cu tăieturi din ziare, pagini imprimate de pe computer şi însemnări scrise de mână pe bucăţele de hârtie. Aproape că par să se mişte, să pâlpâie, să-mi apară şi să-mi dispară din câmpul vizual precum o iluzie optică. La fel ca ea. Aş vrea să închid ochii, dar nu pot. Mă rotesc doar în cerc, aşteptând să înceteze, dar o ţine aşa la nesfârşit. Mă gândesc că aş putea să fug din cameră, dar acum toată chestia e şi în capul meu. La fel ca nu ştiu ce cadavru s-o ascunde acolo, jos, în caietele alea.

Ne apropiem, pentru că nu poţi să citeşti nimic, decât dacă ajungi aproape deasupra lor. Nume. Toate sunt nume, cu etimologii şi semnificaţii. Unele sunt din ziare, ca şi cele pe care am văzut-o decupându-le acasă la mine. Altele sunt evident printate de pe internet. Altele sunt scrise chiar de mâna ei.

Nu ştiu cât timp trece de când ne tot uităm pe pereţi, în clipa în care-l aud pe Drew:

— Unde e Nastya?

Îmi întorc privirea spre el. Nu ştiu. De unde să ştiu? Numai că el priveşte pereţii, nu pe mine. Îi caută numele. Încep să-l caut şi eu, dar mi se pare imposibil de găsit.

— Prenumele tău înseamnă *mântuire,* îmi zice el, la un moment dat, citind de pe o bucată de hârtie scrisă de mână şi lipită cu scotch lângă fereastră.

Mântuire. Ce aberaţie totală.

— Pe asta ţi-a spus-o? se interesează el.

— Nu, îi răspund.

La drept vorbind, n-o întrebasem niciodată. N-am întrebat-o despre o grămadă de lucruri.

— E o căutare inutilă, zic apoi, simţind nevoia să privesc în altă parte. Am putea să găsim mult mai repede.

Drew îşi scoate imediat telefonul şi găseşte pe internet un site cu prenume pentru copii. Tastează acolo Nastya şi, într-o secundă, avem răspunsul căutat.

— *Renaştere,* citeşte el*. Înviere*. De origine rusă[37].

— Cred că de-asta l-a ales. Pentru partea cu învierea. Cred că şi pentru că provine din rusă.

E mama ei, care tocmai apăruse în prag. Şi-a prins părul la spate, ceea ce-i face mult mai vizibile cearcănele întunecate de sub ochi.

— De ce înviere? se interesează Drew.

— Din cauză că ea a murit, explică mama ei, semănând atât de mult cu Rază de Soare, încât mă descumpăneşte. După care s-a întors.

Mama ei ne povesteşte ce s-a întâmplat în ziua aia. Nu ştiu dacă noi am vrea să auzim, însă ea simte nevoia să povestească, aşa că o ascultăm. Ne spune despre lucrurile pe care nu le-am auzit la ştiri, şi puţinele informaţii cunoscute de ei despre Aidan Richter. Ne povesteşte despre ce a urmat după. Cu lipsa amintirilor. Iar apoi, mai târziul, refuzul de a vorbi. Despre operaţii şi fizioterapie. Despre dorinţa ei de a merge la o şcoală unde să n-o cunoască nimeni. Alegerea numelui rusesc, pe care mama ei nu l-a înţeles până în clipa asta.

Pe urmă, ne povesteşte despre cum a fost înainte. Auzim

---

[37] De fapt, prescurtarea rusească a numelui Anastasia, de origine greacă, care într-adevăr, înseamnă renaştere, înviere.

istorisiri după istorisiri despre o fată şi un pian, şi o întreagă comunitate care a pus stăpânire pe ea. Ochii i se luminează când îşi aminteşte. Numai că asta e tot: o amintire. Exact cum a zis Rază de Soare. Îmi dau seama ce vede ea. O fată care a murit.

Şi, în timp ce-i ascult poveştile, în partea asta din casă ca un altar, încep s-o înţeleg de ce-a plecat.

Simt că aflu într-o singură seară mai multe despre fata care, practic, a locuit în casa mea luni de-a rândul, decât am ştiut de când am cunoscut-o. Şi nu vreau să ştiu nimic din toate astea.

Mama ei ne mulţumeşte, însă nu-mi dau seama de ce, după care pleacă să mai dea vreo câteva telefoane. Eu cred că doar are nevoie să se ocupe de ceva.

Drew stă întins pe spate pe patul lui Rază de Soare, cu ochii în tavan. Eu mă aşez pe podea şi mă reazem de perete. Ori de câte ori mă mişc, aud cum foşnesc hârtiile în spatele meu.

— Nu înţeleg, zice el, într-un târziu.

— Ce nu înţelegi? îl întreb, fiindcă sunt atât de multe răspunsuri posibile la întrebarea asta.

— Nu înţeleg de ce ăla n-a violat-o.

— Ce pana mea de întrebare mai e şi asta? mă răstesc eu, practic mârâind la el.

— Nu vreau să fac pe jigodia. Vorbesc serios, insistă el, şi pot să-mi dau seama că vorbeşte serios, şi că e ceva incomod pentru el.

Toate astea sunt incomode pentru el. Pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, Drew a fost nevoit să administreze mai multe situaţii tulburătoare, cu încărcătură emoţională, decât în întreaga lui viaţă, şi nu e deloc pregătit pentru asta.

— Îmi pare rău, mă scuz faţă de el, fiindcă îmi pare, pentru mai multe motive decât doar că m-am răstit la el.

Tot trebuia el să-şi înceapă maturizarea la un moment dat, dar îl compătimesc pentru faptul că s-a întâmplat

tocmai aşa.

— Pur şi simplu, nu înţeleg. O fată superbă, singură, de ce n-o violează? De ce vrea doar s-o omoare în bătaie şi s-o lase acolo. Chiar nu mi se pare deloc logic.

— Ţi s-ar fi părut logic dacă ar fi violat-o? îl întreb, fiindcă nimic din tot ce i s-a întâmplat ei nu are logică.

— Nu. Presupun că vreau doar să înţeleg de ce a făcut-o. Vreau să fi existat un motiv.

— Prea multă suferinţă, furie, jale. Prea multă realitate.

Există atât de multe lucruri care te-ar putea doborî, dacă n-ai avea ce să te ţină pe picioare.

— Asta nu-i o scuză, zice el.

— Nu, nu e o scuză, îi răspund. Ai cerut un motiv. Ţi-am dat un motiv. Numai că nu unul prea bun.

Îmi dau seama că încă se luptă să înţeleagă, să facă toate astea să încapă în viziunea lui asupra lumii, dar n-o să reuşească niciodată. Şi nici nu trebuie. Aşa ceva nu-şi are locul pe lume, oricât de frecvent s-ar întâmpla.

Simt cum ceasul mă blestemă odată cu fiecare minut scurs, şi mă forţez să nu-l privesc, pentru că nu vreau să le număr. Nu ştiu nici măcar cât durează tăcerea până când mă simt nevoit să spun ce am în minte, fiindcă nu mai vreau să-mi rămână acolo.

— N-ar fi trebuit să fiu din nou supus la chestia asta. Nu pot să mai trec prin ea încă o dată. A fost. Cu toată lumea. Ei toţi… s-au dus. Iar acum, ea. De ce? Ce-am putut să fac atât de rău? De ce mi-a mai dat-o atunci, numai ca să mi-o ia?

Ştiu că Drew ar vrea să-mi spună să nu-mi las gândurile spre aşa ceva, dar nici măcar nu se poate îndura să pronunţe cuvintele.

Cât despre gândurile mele, e singurul loc spre care le-a mai rămas să se îndrepte.

— E vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să-mi închipui că e bine s-o iubesc.

Drew oftează, tot cu privirea spre tavan.

— Dar *e* bine, Josh. Şi *ea* e bine.

Ar vrea să creadă în ce spune, dar nu e aşa, şi e mai rău decât dacă n-ar fi spus nimic.

— Nimeni nu e bine vreodată.

E trecut cu mult de miezul nopţii, însă nu doarme nimeni. Suntem la al treilea ibric de cafea. Pe ultimele două le-am preparat eu, ceea ce mi se pare corect, din moment ce eu beau cea mai mare parte.

Asher, Addison şi domnul Ward s-au întors acum o oră. Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă, dar nici nu era nevoie. Dac-ar fi găsit ceva, acel ceva ar fi grăit şi singur. Tăcerea din camera asta e ca o menghină care nu face decât să se tot strângă peste noi, puţin câte puţin, până când o să ne sufoce pe toţi. Pianul parcă pluteşte într-un colţ ca o fantomă, şi nu pot să-l privesc, pentru că ştiu acum ce semnificaţie are, şi mă bântuie şi pe mine.

Eu şi Drew stăm la masa din sufragerie. Domnul şi doamna Ward sunt pe o canapea, suficient de departe unul de celălalt ca să nu fie în primejdie de a se atinge. Addison e întinsă pe cealaltă canapea, cu capul în poala lui Asher, a cărui mână se tot joacă absentă prin părul ei.

Uşa din spate se deschide, şi e de parcă ar exploda o bombă în cameră. Toată lumea întoarce capul în acelaşi timp. Iar ea e aici.

Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu sare în picioare, nu se repede spre ea, nu ţipă de bucurie. Toată lumea doar o priveşte, ca şi cum toţi am vrea să fim mai întâi siguri că ea e într-adevăr aici. Ne priveşte pe toţi, oprindu-şi ochii asupra fiecărui chip istovit din încăpere, până când ajunge la al meu. După care nu mai există nimic altceva. Eu nu pot să mă mişc, însă ea poate. Şi deodată ea e exact în faţa mea, iar în acelaşi timp mama ei zice „*Emilia”,* iar Asher zice „*Emy”,* iar tatăl ei zice „*Milly*", iar Drew zice „*Nastya”* iar eu zic „*Rază de Soare”* şi atunci ea se sfărâmă. Toate bucăţile din felul cum o vedem fiecare zboară, iar eu o ţin în braţe pe singura rămasă.

Braţele îmi sunt încolăcite în jurul ei, dar nu zic nimic. Nu gândesc nimic. Nu ştiu nici măcar dacă mai respir. Mi-e tare teamă că n-o să fiu în stare s-o ţin laolaltă. Am mai văzut-o o dată plângând, dar nu era nimic faţă de acum. E pierdută, dispărută în cine ştie ce nepământeană uitare a durerii. Iar sunetul... E crud, şi primitiv, şi îngrozitor, şi nu vreau să-l aud. Îşi strecoară mâna între pieptul meu şi gura ei, încercând să şi-l înăbuşe, dar nu reuşeşte. Nu se opreşte din tremurat, întruna tremură, şi o rog cu puterea minţii să înceteze. Simt cum toţi cei prezenţi în cameră ne urmăresc cu privirile, dar nu pot să mă gândesc la ei acum.

Ea e încă în picioare, şi nu e. Întreaga greutate şi-o lasă pe mine. Toată. Greutatea trupului ei, şi a secretelor, şi a lacrimilor, şi a suferinţei, şi a regretului, şi a pierderii, şi mă simt de parcă aş fi cât pe ce să cedez, la rândul meu, pentru că e prea mult. Nu vreau să cunosc nimic din toate astea. Acum o înţeleg de ce-şi petrecea atât de mult timp alergând. Îmi vine şi mie să alerg, departe. Îmi vine s-o las să cadă, şi să dau uşa de perete, şi să fug, fără să mai privesc înapoi, fiindcă nu pot să fac una ca asta. Nu sunt destul de puternic, nu sunt destul de curajos, nu sunt destul de liniştitor. Nu sunt destul. Nu sunt mântuirea nimănui. Nici măcar a mea.

Dar sunt aici, şi ea la fel, şi nu pot s-o las. Poate că nu e nevoie s-o mântuiesc pe vecie. Poate că ajunge doar dac-o mântuiesc în clipa asta, în momentul ăsta, iar dacă e să reuşesc, poate că prin asta o să mă mântuiesc şi pe mine, şi poate c-o să fie destul. O strâng mai tare în braţe, de parcă aş putea să-i opresc tremuratul doar prin mişcarea asta. Plânsetele au devenit mute. Faţa îi e cuibărită la pieptul meu. Privesc cum i se reflectă lumina în părul din creştet şi mă concentrez asupra ei, pentru că nu pot să privesc înjur şi să văd toate feţele alea cerându-mi răspunsuri pe care nu le am.

Treptat, se linişteşte. Ritmul respiraţiei îi încetineşte, iar trupul se destinde lângă al meu şi nu mai tremură. Pe

urmă, o simt cum îşi ia înapoi greutatea, doar pentru o clipă, înainte de a se desprinde de mine. Îmi slăbesc strânsoarea şi-i dau drumul, dar rămân cu ochii pe ea. Chipul îi devine inexpresiv, aşa cum îi era şi când am văzut-o pentru prima dată, şi observ cum îşi dă deoparte toate emoţiile. E ca şi cum aş urmări filmul unei explozii derulat invers, cu toate bucăţelele de moloz absorbite la locurile lor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mi-e teamă să privesc în altă parte. Mi-e teamă ca ea să nu se prefacă iar în bucăţele. Mi-e teamă să nu dispară. Mi-e teamă. N-ar fi trebuit să ies niciodată din garajul meu. N-ar fi trebuit s-o las niciodată să intre în el.

Deodată, îşi vede teancul de caiete pe masă, şi totul din ea rămâne complet nemişcat. Nu-şi dezlipeşte ochii de ele. Sunt, totodată, o întrebare şi un răspuns.

— Cum? o întreabă mama ei, până la urmă.

Derutată. Trădată. Uşurată.

— Tu nu-ţi aminteai, argumentează ea.

Privesc chipurile oamenilor care o iubesc, care nu i-au mai auzit vocea de aproape doi ani. Nimeni nu se aşteaptă la un răspuns. Dar iată că primesc unul.

— Îmi amintesc totul, şopteşte ea, şi e atât o mărturisire, cât şi un blestem.

Singurul alt sunet care se aude în încăpere e icnetul precipitat al inspiraţiei mamei, la auzul sunetului vocii lui Rază de Soare.

— De când? se interesează tatăl ei.

Ea îşi desprinde privirea de pe caiete şi şi-o întoarce spre el când îi răspunde.

— Din ziua în care am încetat să vorbesc.

Într-un fel sau în altul, până la urmă adormim toţi, risipiţi prin casă, pe paturi şi duşumele şi canapele. Eu ajung pe patul simplu din camera lui Rază de Soare, cu ea ghemuită lângă mine, şi nu-mi pasă cât de mic e patul, fiindcă niciodată n-o să fie îndeajuns de aproape.

Nimeni n-a făcut nici cea mai mică încercare de a mă opri să mă urc în pat cu ea. Ştiau toţi, cred, că n-au ce să facă. Nu există nimic în casa asta, sau pe planeta asta, care să mă împiedice să fiu lângă ea.

Drew e pe un pat improvizat pe podea, pentru că, din câte cred, nici el n-a vrut să fie departe de ea.

Îi ascult respiraţia; uşurinţa cu care inspiră amintindu-mi de faptul că e încă aici, cu trupul strâns lipit de al meu, aşa cum am dormit în atât de multe nopţi, încât le-am pierdut numărul.

La un moment dat, pe timpul nopţii, intră mama ei şi ne priveşte cum stăm împreună în pat. Expresia ei e una de îngăduinţă, dacă nu de înţelegere.

— Cum îi spui tu? mă întreabă, deşi nu cred că asta ar fi adevărata ei întrebare.

— Razăde Soare, îi răspund, iar ea zâmbeşte ca şi cum i s-ar părea un nume perfect, şi s-ar putea să fie singura persoană în afară de mine care să creadă asta.

— Şi ce e ea pentru tine? şopteşte din nou.

Asta-i adevărata întrebare, şi ştiu răspunsul, chiar dacă nu şi cum să-l formulez.

Dar vocea înfundată a lui Drew se înalţă dinspre podea înainte să pot răspunde eu.

— Familia, zice el.

Şi are dreptate.

Capitolul 55

Emilia

Părinţii mei pleacă în dimineaţa următoare la conferinţa de presă, iar Asher se duce la şcoală, chiar dacă ei îi spun că are voie să lipsească azi.

Îl conduc pe Drew până la maşina lui, şi am impresia că aş putea să-l îmbrăţişez la infinit.

— O să-mi lipsească Nastylica mea, îmi zice.

— N-apuci tu ziua când n-o să mai fiu Nastylica ta, îl asigur, zâmbind şi dându-i drumul. Spune-i lui Tierney să-ţi mai dea o şansă. Iar dac-o dai în bară şi de data asta, te bat eu cu mâinile mele.

După care el pleacă, şi nu mai rămânem decât eu şi Josh Bennett, şi toate întrebările nepuse. Îi întind unul dintre caiete, pentru că numai aşa o să afle, iar el îl priveşte de parcă ar fi o viperă.

— Nu vreau să aflu niciodată ce e în caietele alea, îmi zice, şi chiar refuză să-l ia din mâinile mele.

Îi spun că nici eu nu vreau să ştiu ce e în ele. Numai că, de fapt, ştiu, şi am nevoie să ştie şi el. Aşa că, până la urmă, citeşte, şi-i văd faţa cum i se încordează laolaltă cu toţi ceilalţi muşchi ai trupului, şi-mi dau seama că se abţine cu greu să nu plângă. Iar când îi arăt fotografiile, îşi îndeasă pumnul peste buze, şi am impresia că vrea să lovească în ceva, dar nu e nimic aici de lovit. Când i-o arăt pe cea cu mâna mea, aia în care-mi ies oasele prin piele prin atât de multe locuri, încât îţi vine greu să crezi că ar mai fi putut vreodată să le pună la loc, vomită de-a binelea. Şi nu i-o iau în nume de rău.

Îi arăt filmările cu mine cântând la pian, şi albumele pline de poze, şi-i prezint acea ipostază a mea pe care n-a cunoscut-o niciodată; totuşi, nu vorbim prea mult.

— Ai fost chiar bună, zice el până la urmă, rupând tăcerea cu o voce stinsă.

— Am fost extraordinară, ce pana mea, încerc eu să glumesc, dar tonul îmi iese de-a dreptul trist.

— Eşti şi acum, replică el cu o convingere liniştită, sfredelindu-mă cu privirea aşa cum face când vrea să fie sigur că-l ascult. Din toate punctele de vedere care contează, adaugă el.

Tăcerea se instalează din nou, şi stăm aşa pe canapea, cu albumele fotografice în poală, privind spre pianul inutil dintr-un colţ.

— Mi-aş dori să te fi putut salva, îmi zice, într-un târziu.

Şi iată la ce ne întoarcem mereu. La salvare. La mântuire. La el, salvându-mă pe mine. La mine, salvându-l pe el. Imposibilităţi, pentru că aşa ceva nu există, şi oricum nu e ceea ce ne trebuie unuia de la celălalt.

— Asta-i o prostie, zic, făcându-mă ecoul cuvintelor rostite de el de ziua mea. Pentru că e o dorinţă imposibilă.

Îi iau mâna, iar el îşi strecoară degetele printre ale mele, înlănţuindu-le mai strâns decât ar fi necesar.

— N-ai fi putut să mă salvezi, îi zic. Nici măcar nu mă cunoşteai.

— Dar mi-ar fi plăcut.

— Doamna Leighton mi-a zis că şi tu ai avea nevoie să fii salvat. Dar nici eu nu pot să fac asta, îi mărturisesc, iar el mă priveşte sceptic, din cauză că nu i-am povestit niciodată despre conversaţia asta. Aşa că nu vreau ca tu să mă salvezi, şi nici eu nu pot să te salvez pe tine, îi zic pentru că am nevoie ca el s-o audă, dar şi pentru că am nevoie să mă aud pe mine spunând-o.

Închide albumul foto şi-l pune pe măsuţă, şi se crispează, fiindcă am observat că aşa face de fiecare dată când vede măsuţa aia. Pe urmă, se întoarce şi-mi cuprinde faţa între palme, şi mă sărută cu un respect pe care poate n-o să-l înţeleg niciodată. Şi poate că sunt o mincinoasă, şi chiar am nevoie de aşa ceva, pentru că să fiu sărutată de Josh Bennett e cam tot un fel de mântuire. E un legământ, şi o amintire despre viitor, şi o carte cu poveşti mai frumoase.

Când se opreşte, sunt tot aici, iar el mă priveşte de parcă nu i-ar veni să creadă că mai sunt, iar eu vreau să-i păstrez privirea asta pentru totdeauna.

— Emilia, îmi zice, şi când îmi pronunţă numele, îmi încălzeşte sufletul. Tu mă salvezi în fiecare zi.

Capitolul 56

Josh

Îmi iau adio de la ea pe aleea din faţa casei la două zile după ce am ajuns aici. La două zile după ce am aflat adevărul. La două zile după ce am primit-o înapoi. Două zile în care m-am tot gândit că ar fi posibil s-o pierd din nou. Plănuisem să plec mâine, dar ştiu că trebuie să plec azi.

Ne rezemăm amândoi de o latură a camionetei, privind în pământ de parcă am vrea să descifrăm acolo secretele universului. Ea îşi ţine pumnii strânşi şi trasează iar cercuri cu piciorul, obicei detestabil, din cauză că-mi aduce aminte de lucruri la care nu vreau să mă gândesc.

Le-a spus părinţilor ei că s-a gândit să se întoarcă şi ea cu mine, iar lor nu le-a făcut plăcere, însă o cunosc amândoi îndeajuns ca să-şi dea seama că dacă i-ar interzice n-ar ajunge la cine ştie ce rezultat. Cu toate astea, aşa ceva am eu de gând să fac.

O apuc de amândouă mâinile şi-o trag în faţa mea, pentru că vreau s-o privesc în ochi când e să-i spun tot ce am de spus. Şi poate că e o greşeală, pentru că, privind-o acum, mă gândesc, doar pentru o secundă, că e posibil ca Dumnezeu să nu mă urască atât de tare, până la urmă. Dar o privesc din nou, şi tot ce văd pretutindeni în jurul nostru e numai adio, şi simt nevoia s-o mai ating o dată. Dacă tot e să existe o ultimă oară când o sărut, vreau să ştiu când e acea ultimă oară. Îi trasez cu degetul contururile cicatricei de lângă rădăcina părului. Nu ştiu cine se mişcă primul, dar ştiu că buzele ei sunt lipite de ale mele, iar mâinile mele i se strecoară în păr, şi ne sărutăm unul pe celălalt cu regretul şi disperarea atâtor zile, că nici nu le pot număra. Trupul îi e lipit de al meu, şi o strâng atât de tare, încât parcă aş vrea s-o absorb prin forţa pură a voinţei.

Dar nu pot, iar atunci când ne oprim, îmi odihnesc fruntea pe a ei şi dau să-mi iau adio.

Ştiu că, dacă nu vorbesc imediat, s-ar putea să nu mai vorbesc niciodată, şi-o să rămân aici până mâine, dându-i răgaz să se convingă că trebuie să vină cu mine. Iar pe mine să mă conving că e bine aşa.

— Eu plec azi, îi zic, după care aştept.

— Vrei să vin cu tine? mă întreabă, cu o voce atât de delicată, încât parcă nici n-ar vrea s-o aud.

— Da.

Răspunsul meu e sincer, chiar dacă se situează în contradicţie cu ce urmează să spun.

— Dar n-ar trebui.

Ea clatină aprobator din cap, ca şi cum s-ar fi gândit şi ea la asta, şi ştie că e adevărat. Dar, la fel ca şi mine, nu cred că vrea s-o recunoască.

M-a pus să-i văd toate fotografiile alea, şi să-i citesc caietele, iar acum ştiu tot ce ştie şi ea. Dar nu ştiu cum s-o ajut. Nu înţeleg cum a trăit zi de zi cu astea în minte, şi a reuşit să se agaţe mai departe de orice firicel de sănătate mintală.

— Tu ar trebui să rămâi aici şi să nu ştiu, să te faci mai bine. Să te faci mai bine, ce prosteşte sună!

Într-adevăr, sună prosteşte, dar nu ştiu cum aş putea să mă exprim ca să nu sune prosteşte. *Să te faci bine*? *Să te vindeci*? *Să dregi lucrurile*? E de parcă ar avea un picior rupt. Sau ar fi un meşter priceput la toate. Iar eu sunt de rahat fiindcă gândesc aşa, însă o parte din mine ştie că atunci când o să se facă bine, o să se vindece, o să dreagă lucrurile, e posibil să nu mai vrea să mă vadă. Ar putea să se schimbe într-atât, încât să nici nu ne mai cunoaştem unul pe celălalt, dacă ne-om fi cunoscut vreodată. Iar când va sosi clipa pentru adio, n-o să mai fie unul temporar.

Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, ea ar fi locuit şi acum aici, în Brighton, unde-i e locul: o fată frumoasă, talentată, intangibilă. Iar eu sunt un ticălos, pentru că-i cunosc adevărul acum, dar nu ştiu cum să i-l regret. Fiindcă să i-l regret ar însemna să regret până şi că

am cunoscut-o, or eu nu pot să fac una ca asta.

O parte din noi a ştiut totdeauna că am fost împreună tocmai pentru că eram vătămaţi. Exista între noi acea legătură dată de o experienţă de viaţă pe care nu ne-am dorit-o vreodată niciunul. Şi poate că, atunci când ea n-o să mai fie atât de vătămată, eu n-o să-i mai fiu de ajuns. Poate că-şi va dori să aibă un altul, a cărui viaţă să nu fie la fel de tragică precum a ei. Iar ăla n-o să fiu eu.

Când stau să mă gândesc, îmi vine să derulez filmul înapoi, întorcându-mă la clipa în care am zis da şi continuând de acolo. Da, vino cu mine. O să ne jucăm de-a familia şi-o să coacem fursecuri şi-o să confecţionăm scaune, iar viaţa o să fie perfectă. Doar că acum am început deja: m-am apucat de un lucru şi pot să-l duc până la capăt.

— O să-ţi spun ceva, şi probabil că n-o să sune corect, sau elocvent, sau nu ştiu cum, şi probabil c-o să bat câmpii, dar lasă-mă doar să-l spun, bine? O să mă asculţi?

Mă priveşte cu delicateţe. Colţurile buzelor i se arcuiesc în sus, însă doar puţin de tot.

— Tu ai ascultat fiecare cuvânt din câte am rostit vreodată. Chiar şi pe cele pe care nu le-am rostit. O să ascult orice, Josh.

E ca o lamă care-mi retează tot ce mă mai reţine, aşa că merg mai departe.

— Poate că într-o zi o să te întorci. Poate că n-o să te întorci niciodată, ceea ce ar fi naşpa, dar nu poţi să continui aşa. Cu vinovăţia şi dispreţul faţă de tine şi toate aiurelile. Eu nu pot să asist la aşa ceva. Mă face să te urăsc pentru că te urăşti. Şi nu vreau să te pierd. Dar aş prefera să te pierd dacă asta înseamnă c-o să fii fericită. Dacă tu crezi că ai putea să te întorci azi cu mine, n-ai să fii bine niciodată. Iar eu n-am să fiu bine, dacă tu nu eşti. Am nevoie să ştiu că există o cale ca şi oamenii ca noi s-ajungă să fie bine. Am nevoie să ştiu că dacă măcar există un bine, sau poate nu numai un bine, poate chiar un foarte bine, şi că e acolo,

doar că noi nu l-am găsit încă, trebuie să existe şi un final mai fericit decât ăsta de-aici. Trebuie să existe o poveste mai bună. Pentru că o meritătm. *Tu* o meriţi. Chiar dacă nu se termină cu întoarcerea ta la mine.

Ultima parte mă face să mă înec. Îmi răpeşte aerul şi-mi ustură ochii. Mă iau la bătaie în sinea mea în timp ce-o zic. Îmi spun mie însumi să tac şi s-o păstrez. Să pun mâna pe ea şi s-o sărut şi să-i spun că totul o să fie bine, pentru că o să fac eu astfel încât să fie bine; foarte bine, chiar. Să-i spun că nu-i absolut nimic în neregulă cu ea. S-o mint, cu toate minciunile drăguţe pe care le am la dispoziţie. Dar nu pot să fac aşa ceva. Mi-am mai luat adio şi altă dată, şi pot să-mi iau şi acum. Într-un fel, ăsta doare mai mult decât celelalte, pentru că pe-ăsta l-aş fi putut împiedica dac-aş fi vrut, din moment ce eu sunt cel care-l provoacă. Adio ăsta îmi dă posibilitatea unei alegeri pe care n-am mai avut-o la niciunul de până acum. Şi, oricât i-aş zice eu să rămână aici, oricât de mult aş şti că are nevoie să rămână aici, tot aş vrea ca ea să aleagă să vină cu mine. Să zică dă-le în mă-sa de sănătate mintală şi vindecare şi de despărţire. Să spună că sunt singurul lucru care-i trebuie ca să fie sănătoasă, şi împlinită, şi vie. Dar ştim amândoi că nu e adevărat. Ea o să-şi ia azi adio de la mine, şi eu vă trebui s-o las, şi niciunul dintre noi nu ştie dacă ea o să se mai întoarcă vreodată.

Mă tot chinuiesc să plec de douăzeci de minute, dar niciunul dintre noi nu ştie cum să spună adio. Până şi acum, ştiu că toate cuvintele pe care i le-am zis azi n-au fost suficiente, pentru că nu l-am zis pe-ăla de care e cea mai mare nevoie să fie zis. Iar dacă vreau să plec de-aici fără regrete, am nevoie să ştiu că nu mai rămân cuvinte nespuse ca să mă bântuie.

— Stai, îi zic, prinzând-o de mână când vrea să plece, şi întorcându-i-o într-a mea, urmărindu-i cu degetul contururile cicatricelor, aşa cum am făcut-o de atât de multe ori.

Ea îmi cercetează faţa, şi aproape că-i simt ochii cufundându-se într-ai mei, întrebându-se ce ar mai putea fi de spus.

Nici nu ştiu cum să-i spun – după atât timp, nu sunt nici măcar sigur că pot – dar trebuie să-i încalc şi cea din urmă regulă, pentru că şi dacă n-ar şti nimic altceva, măcar asta vreau s-o ştie.

— Te iubesc, Rază de Soare, îi zic, până nu-mi piere curajul. Şi mă doare-n cot dacă tu vrei sau nu.

Capitolul 57

Emilia

Nu mi-am dat seama niciodată că jalea şi autocompătimirea nu sunt unul şi acelaşi lucru. Eu am crezut că jelanie denumeşte ce-am făcut în tot timpul cât mi-am plâns singură de milă, dar n-a fost aşa. Prin urmare, acum, pentru prima oară în aproape trei ani, îmi permit să jelesc în voie.

Josh m-a părăsit. Sau poate că eu l-am lăsat să plece. Nu sunt sigură dacă mai contează. A plecat a doua zi după Drew. Mi-a spus că mă iubeşte, dar nu m-a lăsat să-i spun că şi eu, fiindcă nu voia să audă dac-ar fi fost să mă piardă. Pe urmă, mi-a sărutat palma stângă, după care mi-a dat-o înapoi, s-a suit în camioneta lui şi-a plecat.

Cred că pentru el a fost mai greu să-şi ia adio, fiindcă e obişnuit să-i piardă pe oamenii care mor, dar nu e obişnuit să-i piardă pe oamenii care se îndepărtează de el, şi tocmai asta am făcut eu. Nu ştiu cât timp o să mai stau aici. Nu ştiu nici măcar dac-o să mă mai întorc vreodată. Tot ce ştiu e că e timpul.

E timpul pentru o grămadă de lucruri, chiar dacă nu le pot face să se împlinească toate odată. Şi mi-ar fi plăcut să pot, fiindcă răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

Mă strecor în braţele mamei ca într-o scuză mută, fiindcă nu cunosc cuvintele care ar putea fi vreodată de ajuns. Iar când vorbesc, îi spun ceea ce ştiu că e adevărat: că mă urăsc pe mine însămi, că nu sunt nici pe departe bine, că mi-e teamă să nu rămân aşa pentru totdeauna, şi că nu ştiu ce să fac. Iar după asta îi spun să dea telefonul ăla. Că o să mă duc.

Mă duc la terapie aproape zilnic, la început. Şi vorbesc. Şi vorbesc. Şi vorbesc. După care mai vorbesc puţin. Iar pe urmă plâng. După ce termin cu plânsul vin părinţii mei, şi pe urmă fratele meu, şi încercăm să găsim împreună o cale

de a ieşi din văgăuna asta.

În sfârşit, am găsit un terapeut care n-are nici prea multă răbdare, şi nici pic de toleranţă faţă de porcăriile mele. Mi-e cam dragă. Pentru că, hai s-o spunem pe-a dreaptă, când vine vorba despre terapie, n-am nevoie de o educatoare de grădiniţă: am nevoie de un sergent de instrucţie. Ea îmi dă teme pentru acasă, pe care chiar le şi fac, iar dacă şi când va fi să plec, ne-am stabilit un orar pentru consultaţii telefonice şi programări în weekend. Ştiu că, în realitate, nu se zăreşte vreun capăt de linie pentru terapia mea. Cel puţin, nu pentru o vreme.

Am încercat iar până şi chestia aia cu grupul, dar numai o dată, pentru că tot nu-mi place. Tot nu mă simt mai bine pentru simplul fapt că aflu de necazurile care dau şi peste alţi oameni, aşa că nu mă mai duc şi a doua oară. Şi n-am remuşcări din cauza asta.

Ieri, m-am aşezat la pian, dar nu i-am atins clapele. Cred că aş prefera să păstrez sicriul închis. Îmi place să-mi amintesc că ultima piesă muzicală pe care am interpretat-o a fost frumoasă şi perfectă, chiar dacă n-a fost. N-o să încerc nici să mă prefac că nu mor şi-acum de durere: calităţile într-ale minciunilor nu mi s-au dezvoltat suficient pentru asta. Îmi jelesc pianul în fiecare zi, şi mă întreb dac-o să încetez vreodată.

Coşmarurile nu s-au întors, dar le aştept în fiecare noapte. Acum îmi evacuez din creier toate secretele şi poveştile. Toată lumea cunoaşte totul, aşa că, bănuiesc, amintirile nu mă mai au cu nimic la mână. Încă mă mănâncă degetele după caietele mele, ca după un somnifer luat în fiecare seară înainte de culcare, însă ele s-au dus acum. Tata m-a ajutat să fac un foc în vatra din curtea din spate, după care el, mama şi Asher au aruncat pe rând caietele în flăcări, până când fumul a început să ne usture ochii şi am putut să dăm vina pe el pentru lacrimi. Cuvintele n-o să le uit niciodată, dar nici n-o să le mai scriu vreodată pe hârtie.

Nu am aici la mine camera foto primită cadou de la mama, dar o folosim pe-a ei, şi facem mai multe fotografii decât ne-ar trebui vreodată, încercând să ne construim amintiri noi. Întindem probele pe toată masa din bucătărie, după care eu îi arăt preferata mea, iar ea mi-o arată pe-a ei, şi le scoatem pe hârtie şi pornim împreună să le aşezăm pe un nou perete[38].

Aidan Richter e ţinut în arest, însă niciunul dintre avocaţi nu vrea să mă lase să vorbesc cu el, chiar dacă şi-a mărturisit fapta. Şi poate că, într-adevăr, n-a mai rămas nimic de spus. Am aflat multe despre de ce-ul lui Aidan Richter. Despre de ce-ul a ceea ce s-a întâmplat în ziua aia. Cum a ajuns el acasă. Cum a găsit cadavrul fratelui său. Cum i-a devenit, în momentul acela, realitatea într-atât de insuportabilă, încât mintea i s-a făcut, pur şi simplu, ţăndări. Se zice că ar fi suferit o criză psihotică. Ştiu că asta susţine apărarea, dar eu nu vreau să aud. Nu vreau să înţeleg. Pentru că nu pot să scuz. Nu pot să iert. Nu vreau. Însă ura mea nu va mai fi niciodată la fel de clar definită. Aidan Richter n-a fost mai pregătit decât mine pentru loviturile pe care i le-a administrat viaţa. Numai că el a cedat într-un cu totul alt fel. Simt că tot ce-am crezut pe timpul ultimilor trei ani nu e atât de adevărat pe cât am crezut că ar fi. De parcă geamul prin care am privit ar fi îmbrăcat în stratul de praf al propriei mele percepţii, nelăsându-mă să văd ce era în realitate. Pentru că înainte fusese vorba despre negru sau alb, rău sau bun. Iar asta-i partea cea mai derutantă: să-ţi dai seama care e adevărul.

Timp de aproape doi ani după ce mi-am amintit, am avut în minte o imagine a răului, iar aia avea chipul lui. Mi-am petrecut toată perioada plănuind cum să-l lovesc şi simţind că am o justificare, ca şi cum ar fi fost vorba despre o datorie faţă de mine. Dar când m-am întors în Brighton după el, n-am mai fost sigură că aş putea s-o fac. Aşa că

---

[38] *start a new wall togethe*r, engl. – poate avea şi semnificaţia de a construi un zid protector emoţional.

am stat pe jos. În ţărână. Sub copaci. În locul în care m-a bătut el. Şi am aşteptat. Am aşteptat cuvintele. Am aşteptat curajul. Am aşteptat să hotărăsc. Dar am aşteptat prea mult… şi el mi-a răpit şi asta.

Nu l-am mai văzut niciodată din ziua aia, de la galerie. N-am mai ajuns să-l fac să mă asculte. Mi se va permite să vorbesc doar când i se va anunţa sentinţa, care-o mai fi şi aia. Încă nu m-am hotărât dac-o să vorbesc. Ştiu că mai sunt lucruri de spus, dar acum nu mai ştiu care sunt, şi am zile când mi se face dor de tăcere.

Uneori, sunt curioasă ce s-o fi ales de rusoaica aia adevărată, cu care am fost confundată atunci. Mă întreb dac-o fi auzit despre ce s-a întâmplat, şi dacă ştie ce rol a jucat în toate, doar prin simpla ei existenţă.

Într-o după-amiază, mă sună Josh şi, folosindu-mă de eufemismul secolului, îl anunţ că m-am săturat să fiu furioasă.

— Atunci, nu mai fi, îmi zice el, ca şi cum ar fi fost cea mai logică dintre concluziile de pe faţa pământului.

Şi poate că aşa şi e.

— Dar dacă nu mai sunt furioasă, nu e acelaşi lucru ca şi când aş zice că nu-i nimic? Nu înseamnă că iert?

— Nu. Înseamnă că ai acceptat realitatea, spune el, trăgând aer în piept şi apoi scoţându-l afară. Eu nu-ţi spun că n-ar trebui să fii supărată. Ai dreptul să fii furioasă. Fiecare dram de furie de-al tău e îndreptăţit.

Se opreşte pentru câteva clipe, iar când reia, tonul îi e liniştit, dar simt cum tensiunea i se încolăceşte în jurul cuvintelor.

— Şi eu îl urăsc, să ştii. Habar n-ai cât de mult aş vrea să-l omor pentru ce ţi-a făcut, iar dac-aş fi crezut că asta ţi-ar putea uşura oricare parte a vieţii, aş fi făcut-o. Deci, să nu-ţi închipui că ţi-aş considera ura ca fiind nejustificată. Numai că tu mereu vrei să ai posibilitatea alegerii, iar acum o ai, şi eu prefer să-ţi alegi fericirea. Şi ştiu că sună prosteşte. Poate că pare cea mai mare imposibilitate din lume, dar eu

tot asta aş vrea. El ţi-a luat afurisitul ăla de pian, Rază de Soare. Nu ţi-a luat totul. Uită-te la mâna ta stângă. Acum probabil că e strânsă în pumn, nu?

N-am nevoie s-o mai privesc. Aşa e. El ştie.

— Acum, desfă-o şi las-o aşa.

Ceea ce şi fac.

Mă gândesc la ziua în care am murit şi la povestea pe care i-a spus-o bunicul lui Josh şi, după trei zile, îi scriu tribunalului o scrisoare, pentru când or vrea s-o citească.

Mă numesc Emilia Ward.

Am o întreagă listă de niciodată, pe care am început-o când aveam cincisprezece ani. Niciodată n-o să mai fiu Pianista din Brighton. Niciodată n-o să port în pântec un copil. Niciodată n-o să mai merg pe stradă în toiul după-amiezii fără să mă întreb dacă nu mă aşteaptă cineva ca să mă omoare. Niciodată n-o să-mi primesc înapoi lunile din viaţă petrecute la recuperare, sau intrând şi ieşind din spitale, în loc să le petrec dând recitaluri şi ducându-mă şi plecând de la şcoală. Niciodată n-o să-mi primesc înapoi anii pe care i-am pierdut urând pe absolut toată lumea de pe pământ, inclusiv pe mine. Niciodată n-o să uit semnificaţia cuvântului suferinţă.

Suferinţa o înţeleg. Înţeleg furia. Aidan Richter mi-a dăruit harul acestei înţelegeri. Le înţelege şi el.

Mi-am petrecut ultimii trei ani dispreţuind persoana care mi-a făcut aşa ceva – persoana care mi-a răpit viaţa şi mi-a furat identitatea. Cu ocazia asta, am învăţat să mă dispreţuiesc şi pe mine însămi. Mi-am petrecut ultimii trei ani fortificându-mi furia, în timp ce el şi-a petrecut ultimii trei ani vindecându-şi-o pe-a lui.

N-o să uit niciodată ce mi-a făcut el. N-o să-l iert niciodată. N-o să încetez niciodată să-l urăsc. Vă rog, nu-mi cereţi aşa ceva. Aş fi vrut să pot spune că sunt îndeajuns de mare, dar nu sunt. Nu voi înceta niciodată să jelesc ce mi-a furat el. Dar sunt lucruri pe care nu pot să le fur înapoi şi, în

orice caz, nu mi le mai doresc. Mă gândesc că, totuşi, aş putea să cred, în pofida lui Aidan Richter; sau eventual aş putea să cred datorită lui. Dacă el îşi poate tămădui viaţa, atunci şi eu pot.

Nu pot să vă spun care cred eu că ar fi pedeapsa cuvenită pentru el. Pur şi simplu, nu ştiu. Dar mi-ar plăcea să cred în visul unei a doua şanse. Pentru amândoi.

Nimic nu e perfect. Nici măcar foarte bine, deocamdată. Dar, cine ştie.

Şi, după cinci săptămâni, urmează întoarcerea acasă.

Capitolul 58

Emilia

Nu m-am făcut mai bine. Nici măcar nu m-am apropiat de aşa ceva. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să iau hotărârea de a deveni mai bună. Iar asta cred că ar putea chiar să fie de ajuns.

Acum încerc să disting magia din minunile de fiecare zi: din faptul că inima încă îmi bate, că pot să-mi desprind tălpile de pământ ca să merg, şi că mai există în mine ceva demn de a fi iubit. Ştiu că lucrurile rele se întâmplă încă. Iar uneori încă mă întreb de ce trăiesc; acum, totuşi, când pun întrebarea, am şi un răspuns.

Mă întorc într-o dimineaţă de duminică, iar seara mă duc la cina din casa Leighton, neinvitată dar mereu bine-venită. Pot să-mi dau seama că muzica e aleasă de Sarah, şi mă face să zâmbesc faptul că o detest şi acum, însă nu şi pe ea. Toată lumea râde şi ajută şi taie ce trebuie, iar în afara faptului că Tierney Lowell e cea care aranjează masa, totul e neschimbat.

Vederea lui Josh e ca balul meu de absolvire. Nu i-am spus că mă întorc. El nu zice nimic când mă vede, şi nici eu, fiindcă simpla mea prezenţă aici înseamnă un răspuns. Doar ne privim şi conversăm între noi în tăcere, aşa cum am procedat totdeauna, şi nimeni nu ne întrerupe discuţia.

— Bună… mă întâmpină doamna Leighton, făcând ochii mari, când mă vede intrând în bucătărie fără măcar un fir de aţă negru pe mine, ducând în braţe un tort de ciocolată identic celui adus prima oară când am cinat aici.

— Emilia, o completez, umplând tăcerea, pentru că toată lumea încearcă încă să-şi dea seama cum să-mi spună. Poate cu excepţia lui Josh, care a ştiut totdeauna.

— Emilia, repetă ea, şi mă îmbrăţişează. Ai o voce foarte frumoasă.

Da, poate că unele lucruri nu mai sunt la fel.

Nimeni nu vine afară după noi când plecăm. Josh îmi deschide uşa şi iese în spatele meu pe verandă. Ambele noastre maşini sunt aici, iar eu încă nu mi-am planificat să mă întorc în casa lui; în orice caz, nu încă. Nu-mi dau seama precis ce gândeşte el, şi nici măcar pe ce picior dansăm. Habar n-am ce s-o fi putut schimba pentru el în săptămânile în care am fost plecată. Nimic, ceva, totul. Simt nevoia să-l întreb, însă cuvintele nu vor să iasă, aşa că doar merg mai departe. Paşii lui se aud la doar un interval de o răsuflare în urma mea, dar nu mă întorc. Încă nu sunt pregătită să înfrunt un moment ca ăsta, chiar dacă e la fel de inevitabil ca orice moment din viaţa mea care a condus spre el.

Atâtea lucruri s-au schimbat din ziua în care am plecat de-aici. Pur şi simplu, nu pot să-mi dau seama exact cum. Mă simt de parcă aş lua-o de la capăt pentru... a câta? A treia oară în viaţă? A patra? N-aş putea să ştiu. Nu pot decât să sper că viaţa pe care o încep azi va fi, în sfârşit, şi cea potrivită.

Mă opresc când ajungem la camioneta lui, însă Josh îşi continuă drumul pe lângă mine, până la automobilul meu, din capătul aleii. Se reazemă apoi de portiera din dreptul volanului, evident nefăcând nici cea mai mică încercare de a o deschide. Arată exact la fel. L-am tot studiat cu privirea în decursul ultimelor două ore, dar abia dacă i-am adresat câteva cuvinte, şi alea lipsite de semnificaţii.

Vocea mea reprezenta o mult prea mare noutate la cină, aşa că mi-am petrecut seara conversându-mă nonstop cu toată lumea, în afara lui Josh. El a vorbit foarte puţin, dar a privit neîncetat. M-a urmărit cu privirea. Aşteptându-mă să dispar.

Îşi vâră cheile în buzunar şi mă aştept ca mâna lui să le urmeze acolo, însă în loc de asta se întinde spre mâna mea şi mă trage spre el. Am impresia că vrea să mă sărute, dar n-o face. Îşi încolăceşte braţele în jurul meu, strângându-mă la pieptul lui, până când nici măcar nu mai ştiu precis dacă suntem doi, şi nu unul singur. Îl inspir în mine şi ştiu, chiar

şi fără s-o simt, că şi el face acelaşi lucru.

— Te-ai întors, îmi şopteşte, cu buzele lipite de părul meu, şi cu un amestec de recunoştinţă şi neîncredere în voce.

Nu e o întrebare, aşa că nu zic nimic, fiindcă nimic nu are nevoie să fie zis.

După care vine şi ea. Întrebarea pe care simt că sunt sortită s-o aud pentru tot restul vieţii mele…

— Eşti bine?

Numai că asta e posibil să fie prima dată în viaţa mea când nu mă deranjează. Pentru că, în sfârşit, mă simt liberă să răspund.

— Nu.

— Dar o să fii?

Se trage un pic înapoi, doar cât îi trebuie ca să-mi poată vedea faţa, şi suntem atât de aproape în clipa asta, încât detest cuvintele dintre noi.

Nu-i răspund printr-un semn de încuviinţare. Nu-i spun că aşa cred. Pentru prima dată de când am plecat de-acasă fredonând o sonată de Haydn şi având lumea la picioare, mă simt sigură de ceva. Nu, nu sunt bine. Dar o să fiu. De asta sunt sigură.

— Da, răspund, dar e de parcă aş rosti o mie de da-uri.

Da, m-am întors. Da, te iubesc. Da, vreau ca tu să mă iubeşti. Da, o să fiu bine. Poate că nu azi, sau mâine, sau săptămâna viitoare. Dar, da, într-o zi, o să mă trezesc, şi-o să fiu bine. Da.

Şi atunci, el mă sărută. Şovăitor la început, aşteptând ceva, dar nu e necesar. Eu l-aş săruta o veşnicie. O să-l sărut o veşnicie. Ştiu asta la fel de bine ca pe propriul nume. Palmele lui îmi cuprind faţa, cuibărind-o între ele la fel cum au făcut-o mereu. Şi, odată cu fiecare atingere dintre buzele lui şi ale mele, ştiu ce-mi dă el, şi ce-i dau eu, şi ce ne va costa pe amândoi.

Şi, pentru prima dată în viaţă, nu mă tem.

Lacrimile izvorăsc din fiecare părticică a mea, însă nu le

zăgăzuiesc, nici nu le amân, dar nici nu încetez să-l sărut pe el. Sunt lacrimile lui, şi i le cedez. Îmi eliberez, odată cu ele, ultimele mele regrete. Regretele pe care le-am păstrat pentru el, despre el, în legătură cu el, şi cu toate greşelile noastre. Cele mai rele dintre regretele mele.

Se opreşte când îmi simte gustul lacrimilor. Mă priveşte doar, ca şi cum numai chipul meu îi va dezvălui de unde vin ele, şi ce semnificaţie au. Şi poate că aşa va fi, însă eu îl aştept să întrebe. Aştept să zăresc expresia de derută, sau de reticenţă, în ochii lui, însă nu apare aşa ceva. În schimb, îmi şterge ultimele rămăşiţe ale lacrimilor cu dosul palmelor.

— Nu mai e mizerie neagră, zice.

Iar eu zâmbesc.

— Răspunde-mi la o întrebare, îmi cere Josh, la o lună după ce m-am întors.

Stau pe scaun în garajul lui şi-mi fac temele pentru şcoală, nu mă ocup de tâmplărie, fiindcă altfel n-aş mai putea să recuperez niciodată. Aş putea să mă duc în casă şi să învăţ cu aerul condiţionat în funcţiune, însă ador locul ăsta. Şi faptul de a mă afla aici, inspirând rumeguş în garajul lui Josh Bennett împreună cu el, merită oricâte picături de sudoare.

— Ţi-am răspuns la toate, Josh. Nu cred să-ţi mai fi rămas vreo întrebare nepusă.

— Doar una zice el, lăsând jos o şurubelniţă şi venind să se sprijine de banc, faţă-n faţă cu mine.

Bocancii şi i-a împins destul cât să-şi atingă la limită vârfurile de ai mei.

Închid cartea şi mă forţez să nu-i zâmbesc, fiindcă ştiu ce urmează. E întrebarea pe care l-am aşteptat să mi-o pună încă din ziua în care m-am rătăcit şi am nimerit la el acasă în toiul nopţii, chiar dinainte ca el să ştie ce fel de întrebare era.

— Ce-ai văzut atunci când ai murit?

Are un zâmbet din ăla, pe jumătate schiţat, ezitant, aproape de parcă s-ar jena de ce spune.

— Pentru că, presupun, n-a fost Mare Tranquillitatis.

Iar când îl privesc, nu mai sunt atât de sigură că n-ar fi fost.

— Unde ai fost? întreabă iar, şi tonul îi coboară doar un pic, pierzându-şi până şi părerea de zâmbet.

Mă priveşte de parcă n-ar fi convins că i s-ar permite să pună întrebarea, şi nici măcar nu e sigur că-şi doreşte să audă răspunsul. Aproape că pot să văd cuvintele bunicului şi îndoielile lui Josh în privinţa lor înotându-i prin minte. De-o parte şi de alta a mea sunt lumini, şi unelte, şi lemne, şi bocancii, şi băiatul pe care vreau să-l văd pentru tot restul vieţii. Şi dacă Mare Tranquillitatis visată de mine ar exista cu adevărat, în locul ăsta ar fi, aici, cu el.

Nu-i spun nimic pe moment, pentru că vreau doar să am un minut în care să-i privesc chipul, înainte de a-i dărui cel din urmă secret al meu.

După care îi răspund.

— Garajul tău.

Mulţumiri

Îi mulţumesc lui Dumnezeu, înaintea tuturor.

Nu există cuvinte ca să-mi exprim recunoştinţa datorată celor două persoane care au sacrificat cel mai mult pentru scrierea acestei cărţi: minunatele mele fete. Voi mă faceţi să zâmbesc în fiecare zi şi sunteţi, acum şi totdeauna, cele mai mari realizări ale vieţii mele. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi oferit timpul necesar să trăiesc pentru o vreme în imaginaţia mea, chiar dacă asta a însemnat prea puţină joacă şi prea multă mâncare congelată. Vă jur că nu-l iubesc pe Josh Bennett mai mult decât pe voi.

Îi mulţumesc mamei mele pentru mustrări, pentru terapia prin telefon, pentru serviciile gratuite de babysitter, pentru că m-a ajutat să trec cu bine prin adolescenţă, şi pentru că mi-a fost mereu prietenă. Te iubesc. Şi le mulţumesc surorilor mele. De-aia.

Le mulţumesc socrilor mei pentru că mi-au dăruit o săptămână care s-a transformat în mii de cuvinte şi un băiat care s-a transformat într-un bărbat extraordinar.

Îi mulţumesc lui Carrie Bennefield, specialistă în mass-media şi o extraordinară cititoare beta, pentru toate reacţiile şi pentru entuziasm. Şi, cel mai important, fiindcă n-ai cerut să fiu arestată pentru că te-am hărţuit.

Lui Fred LeBaron, care mi-a fost suporter încă de la primul tweet pe care i l-am trimis: mulţumesc pentru sfaturi, pentru e-mailurile de la suflet la suflet, şi pentru că n-ai râs de mine când a trebuit să-mi explici cum găsesc un mesaj pe Facebook. Vorbesc serios când afirm că toată lumea ar trebui să fie la fel de minunată ca tine. Vă mulţumesc, Jennifer Roberts-Hall şi Kelly Moorhouse. Toţi autorii ar trebui să aibă noroc de persoane ca voi care să se lupte pentru cărţile lor. Voi mi-aţi devenit cu adevărat prietene.

Mulţumiri agentului meu, Emmanuelle Morgen, pentru

toată înţelegerea, răbdarea şi munca asiduă, ca şi editorului, Amy Tannenbaum, al cărei entuziasm faţă de *Mare Tranquillitatis* a fost neabătut încă din start. Amândouă sunteţi minunate.

Multe mulţumiri lui Judith Curr pentru că a crezut în *Mare Tranquillitatis*, precum şi restului echipei de la Atria: Hillary Tisman, Valerie Vennix, Taylor Dietrich, Nancy Sânger, Jeanne Lee, Julia Scribner şi Isolde Sauer, care au lucrat neobosite în culise ca să aducă în mâinile cititorilor cartea aceasta.

Vreau să mă opresc pentru un moment asupra meritelor bloggerilor specializaţi în literatură, care au răbdare să citească şi să recenzeze cu respect cărţi în fiecare zi. Sincerele şi grijuliile reacţii pe care ni le oferiţi sunt nepreţuite. Am o datorie de recunoştinţă faţă de cei care au citit foarte de timpuriu cartea aceasta şi au ajutat-o să-şi găsească publicul: Maryse; Aestas Book Blog; Mollie Kay Harper, de la Tough Critic Book Reviews; Reading, Cating 8c Dreaming; Lisa’s Book Review, precum şi mulţi alţii, pe care poate i-am omis. Sincerele mele mulţumiri.

Iar un mulţumesc încă şi mai mare se îndreaptă spre cititorii care au descoperit *Mare Tranquillitatis* şi şi-au făcut o datorie din a se asigura că o descoperă şi alţii. Vă sunt şi vă voi fi totdeauna recunoscătoare pentru dragostea voastră faţă de cartea aceasta.

Şi, în cele din urmă, dar numai pentru că fiecare zi începe şi se sfârşeşte cu el, îi mulţumesc soţului meu, Peter, băiatul pe care-l iubesc de când aveam şaptesprezece ani. Nu voi uita niciodată cum arată prima dragoste, întrucât m-am măritat cu a mea.

Viaţa e scurtă, iar listele cu persoanele demne de a fi consemnate sunt lungi. Ştiu cât de preţios e timpul, şi vă mulţumesc pentru că vi l-aţi consumat pe-al dumneavoastră cu această carte.

Katja